Romantik TAKTİK

SARAH ADAMS



AGOI

Selamlar, ben Bree Camden ve en iyi arkadaşım, yıldız oyunkurucu Nathan Donelson'a umutsuzca aşığım (magazin dergilerinde çıkan haberler ve ne çok kadınla çıktığı düşünülürse Amerika'nın yarısı da aynı durumda olmalı). Her şey kabul etmekle başlar, değil mi? Ama bunu ona asla itiraf edemem çünkü o beni bu şekilde görmüyor ve en son isteyeceğim şey aramızdaki ilişkinin garipleşmesi.

Anlayacağınız aramızda eski moda, birbirimize elimizi bile sürmediğimiz platonik bir arkadaşlıktan başka bir şey yok! Tam da istediğim gibi. Evet. (Ağlamıyorum, gözüme bir şey kaçtı sadece.)

Aslında arkadaşlığımız çok iyi gidiyordu ta ki ben bir gece tekilayı fazla kaçırıp yanlışlıkla bir muhabire içimi dökene kadar... Ve şimdi tüm dünya Nathan'la birbirimize ait olduğumuzu düşünüyor! Ah bir de bir süreliğine Nathan'la birlikte görünmemiz, romantik pozlar vermemiz falan gerekiyor. Ama bunu kimseye söylememem gerektiğini unuttum!

Arkadaşlığımıza zarar vermeden Nathan'la sahte bir ilişki yürütmeyi nasıl başaracağım? Özellikle de bu sahte ilişkiden bambaşka beklentilerimiz varken?

Yardımlarınızı esirgemeyin.
Öpüldünüz!
Bree



KDV'den muaftır.

ISBN: 978-605-70660-6-4

9 786057 266064

Romantik TAKTİK m

SARAH ADAMS



Çeviren: Burcu Karatepe

GOI

HASSASİYET NOTU

Spoiler almak istemiyorsanız bu kısmı okumayın

Okurların, bu kitapta panik atakların tasvir edildiğini dikkate almalarını rica ederim. Anksiyete ve panik atak yaşayan biri olarak, bu konuya hak ettiği özen ve hassasiyeti gösterdiğimi umuyorum.

Kopya Kağıdı:

Oyun kurucunun bilekliğinde bulundurduğu ve kuracağı oyunların bilgisine kolayca ulaşabildiği bir kağıt parçası.

1

BREE

Dumanı üstünde iki bardak kahveyi ve bir kutu donatı dengede tutmaya çalışırken ön kapının kilidini açmaya çalışmak kolay bir şey değildi. Ama ben bir insanın hayal edebileceği en iyi dost olduğumdan –ki evine kendimi atar atmaz bunu Nathan'a hatırlatacaktım- tabii ki bunu da başardım.

Kapaktaki minik delikten bir damla kahve sıçrayıp bileğime damlayınca sinirle hırladım. Açık tenliydim ve tenimde belirgin bir iz bırakacağından adım gibi emindim.

Nathan'ın dairesine girer girmez (aslında buraya daire demek yanlış olurdu çünkü beş dairenin toplamı büyüklüğündeydi) onun o taze ve canlandırıcı kokusuna tosladım. Bu kokuya o kadar aşinaydım ki bir gün ortadan kaybolsa bir tazı gibi koklayarak izinden gidebilirdim.

Tenis ayakkabılarımın topuğuyla kapıyı, Nathan'ın geldiğimi anlamasını sağlayacak kadar sert bir şekilde kapadım. TÜM SEKSİ OYUN KURUCULARIN DİKKATİNE! MALINIZI MÜLKÜNÜZÜ ÖRTÜNÜZ! EVDE GÖZLERİNİ DÖRT AÇMIŞ BİR KADIN VAR!

Mutfaktan tiz bir ciyaklama yükselince kaşlarımı çattım. İçeriye göz atınca toz pembe gecelik giymiş bir kadının beyaz mermer mutfak tezgahının en köşesine sinmiş olduğunu gördüm. Elindeki kasap bıçağına sıkı sıkıya sarılmıştı. Aramızda koca bir mutfak adası vardı ama fal taşı gibi açılmış gözlerini gören elindeki bıçağı onun şahdamarına dayadığımı falan düşünürdü.

"SAKIN YAKLAŞAYIM DEME!" diye bastı çığlığı ve bunun üzerine elimde olmadan gözlerimi devirdim, böyle ciyaklamak zorunda mıydı? Bir balon helyum çektikten sonra burnuna mandalı basmışlar gibi sesler çıkarıyordu.

Bıçaklanarak cammdan olmamak için ellerimi havaya kaldırırdım ama ellerim kahvaltı için aldığım yiyeceklerle doluydu. *Nathan'la ikimiz için aldığım yiyecekler,* Bayan Cıyak'a hiçbir şey yoktu. Ama bu, Nathan'ın kız arkadaşlarıyla yaptığım ilk rodeo değildi, o yüzden her zaman yaptığımı yaptım ve Kelsey'ye tatlı tatlı gülümsedim. Ve evet, adını biliyordum çünkü her ne kadar o her seferinde tanıştığımızı unutuyor gibi görünse de Nathan'la birkaç aydır birlikte oldukları için birçok kez tanışmıştık. Bu kadınla nasıl vakit geçirebiliyordu, bir türlü anlayamıyordum. Onun için bir kadın seçmem gerekse seçeceğimin tam zıttı bir kadındı ama düşününce hepsi öyle oluyordu zaten.

"Kelsey! Benim, Bree. Hatırladın mı beni?" Nathan'ın ilkokuldan beri en yakın arkadaşı. Senden önce burada olan ve sonra da burada olmaya devam edecek kadın. HATIRLADIN MI BENİ?!

Gürültülü bir nefes verirken omuzları da rahatlamayla çöktü. "Aman Tanrım, Bree! Çok korkuttun beni. O deli hayranlardan biri bir şekilde eve girmeyi başardı sandım." Bıçağı indirdi, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırdı ve çok da sessiz sayılamayacak şekilde fısıldadı: "Ama şimdi düşününce... öyle olduğun da söylenebilir."

Dudaklarım gergin bir gülümsemeyle kıvrılırken gözlerimi kısarak ona baktım. "Nathan uyanmadı mı daha?"

Salı sabahı saat 6.30'du, o yüzden çoktan uyandığını zaten biliyordum. Nathan'ın kız arkadaşları, onunla birlikte zaman geçirmek istiyorlarsa onun kadar erken kalkmaları gerektiğini bilirdi. Mutfaktaki saten pijamalı Kelsey'nin bu kadar öfkeli görünmesinin nedeni de buydu. Hiç kimse Nathan kadar sabah insanı olamazdı. Eh, benim dışımda tabii, ben de sabahları erkenden uyanmayı severdim. Ama bizim bu konuda biraz tuhaf olduğumuz söylenebilirdi.

Başını yavaşça bana doğru çevirirken o narin bebek mavisi gözlerinde yanan nefreti görebiliyordum. "Evet. Duşta."

Koşumuzdan önce duş mu?

Kelsey, olanları bana açıklamak ona büyük bir acı veriyormuş gibi baktı. "Birkaç dakika önce mutfağa geldiğimde yanlışlıkla ona çarptım. Elinde protein içeceği vardı ve..." Gıcık olmuş gibi bir ifadeye bürünerek hikayenin devamını getirmiş

oldu: *Nathan'ın protein içeceğini üzerine dökmesine neden oldum.* Her insanın yapabileceği bir hata yaptığını itiraf etmek onu yiyip bitiriyordu bence, o yüzden ona merhamet edip tezgaha döndüm ve donat kutusunu saçmalık derecesinde büyük olan mutfak adasının üzerine koydum.

Nathan'ın inanılmaz bir mutfağı vardı. Krem, siyah ve pirinç renklerinin monokrom tonlarında döşenmişti ve geniş pencereleri okyanusa bakıyordu. Burası şu dünyada yemek yapmaktan en çok hoşlandığım yerdi ve benim birkaç sokak ötedeki küçücük çöp kutumun tam zıttıydı. Ama param sadece o küçücük çöp kutusuna yetiyordu, bale stüdyoma yakındı, bu yüzden şikayet edemezdim.

"Eminim ki önemsememiştir. Nathan böyle şeylere hiç takılmaz," dedim Kelsey'ye, son bir zeytin dalı uzatma niyetiyle.

Ama o samuray kılıcını çektiği gibi zeytin dalımı ortadan ikiye kesiverdi. "Bunu ben de biliyorum zaten."

Peki madem.

Kahvemden bir yudum aldım ve Kelsey'nin buz gibi bakışları karşısında beni bir nebze olsun ısıtmasını diledim. Salı geleneğimize uymak için Nathan'ın ortaya çıkmasını beklemekten başka çarem yok gibiydi. Bu gelenek lisedeki ilk yılımıza kadar uzanıyordu. O zamanlar kendi isteğiyle yalnız kalmayı seven bir çocuktum ama insanları ya da sosyalleşmeyi sevmediğimden değildi, baleyle yatıp baleyle kalktığım içindi. Annem bana hep, arada bir dersi asmamı ve bir partiye ya da arkadaşlarımla takılmaya gitmemi söylerdi. "*Sadece çocuk olmanın keyfini çıkaracağın bu günler sonsuza kadar sürme-*

yecek. Bale her şey değil. Baleden ayrı bir hayat inşa etmek de önemli," derdi sıkça. Ben de her hayırlı ergen evlat gibi onu dinlemezdim.

Dans derslerim ve okuldan sonra çalıştığım restoranda geçirdiğim vakitler arasında arkadaş edinecek pek zaman bulamıyordum. Ama sonra hayatıma o girdi. Direncimi biraz daha artırmak istediğim için derslerden önce okulun koşu parkurunda koşmaya başlamıştım ve programım göz önünde bulundurulursa bunu yapabileceğim tek gün de salı günleriydi. Bir sabah koşu parkuruna gittiğimde başka bir öğrencinin daha koştuğunu görünce şoke oldum. Sadece bir öğrenci değildi; o, futbol takımının oyun kurucusu, Bay Seksilerin Seksisiyidi. (Nathan'ın gelişiminde tuhaf dönemi olmamıştı, on altı yaşındayken de yirmi beş yaşındaki gibi yakışıklı görünüyordu. Adil mi bu şimdi?!)

Sporcuların kaba saba herifler olması gerekirdi. Gösterişçi. Kendinden başkasını görmeyen. *Ama Nathan öyle değildi.* Beni yırtık pırtık spor ayakkabılarım, tövbeler tövbesi bir topuzla görmesine rağmen birden koşmayı kesmişti. Yanıma gelip ona has o devasa gülümsemeyle kendisini tanıtmış ve onunla koşmak ister miyim diye sormuştu. Durmadan konuşmuş ve bu kadar ayrı yerlerden gelmemize rağmen benzerliklerimiz sayesinde anında yakın arkadaş olmuştuk.

Evet, doğru tahmin ettiniz, o varlıklı bir aileden geliyordu. Babası bir teknoloji firmasının CEO'suydu ve golf sahasında, iş arkadaşlarının önünde onunla hava atmadığı takdirde Nathan'la asla ilgilenmeyen bir babaydı. Annesi ise sadece etrafında takılıyor,

onu en zirveye çıkması için zorluyor ve beraberinde ilgi odağını da ona getirmesini istiyordu. Her zaman cepleri dolu bir aile olmuşlardı ama Nathan bir yere taşıyana kadar sosyal statüleri olmamıştı. Hani şimdiye kadar anlamadıysanız diye söylüyorum, anne babasının büyük hayranı sayılmam.

Her neyse, salı geleneğimiz böyle başladı. Tam olarak Nathan'a ne zaman mı kapıldım? O anı nasıl unutabilirim ki? O birlikte yaptığımız ilk koşunun son turunda eli benimkini yakaladığında. Beni çekerek durdurdu ve önümde diz çöküp çözülen bağcımı bağladı. Bunun yerine bana bağcığımın çözüldüğünü de söyleyebilirdi ama Nathan böyle biriydi işte. Kim olduğunuz ya da onun ne kadar ünlü biri olduğunun önemi yoktu; bağcığın çözüldüyse onu muhakkak bağlardı. Daha önce hiç onun gibi birini tanımamıştım. Daha ilk günden kendimi ona öylesine kaptırmıştım.

İkimiz de çok genç olmamıza rağmen başarıya o kadar odaklanmıştık ki. Nathan her zaman NFL'e gireceğinden emindi; ben de Juilliard'a, oradan da bir dans topluluğuna geçeceğimi biliyordum. O hayallerden biri gerçekleşmiş, diğeri ise yarıda kalmıştı. Ne yazık ki üniversiteyken iletişimimiz kopmuştu (*tamam,* iletişimimizi ben koparmıştım), mezun olduktan sonra da bir arkadaşımın arkadaşının dans stüdyosunda yardımcı eğitmen aradığını duyunca bir çırpıda Los Angeles'a taşındım. O sırada Nathan da LA Sharksla imza atmış ve şehre gelmişti.

Bir kahvecide birbirimize rastladık ve eski günlerin hatırına salı koşularına çıkmak isteyip istemediğimi sorunca gerisi çorap söküğü gibi geldi. Arkadaşlığımız, aradan hiç zaman

geçmemiş gibi kaldığı yerden devam etti ve ne yazık ki benim kalbim eskiden olduğu gibi hâlâ ona aitti.

Komik olan ise Nathan'ın bu kadar yükselmesinin beklenmemesiydi. Hayır, Nathan Donelson, yedinci turda kenara çekilmiş ve ondan sonra da iki yıl boyunca yedek oyun kurucu olarak yedek kulübesindeki yerini ısıtmıştı. Ama cesareti hiç kırılmamıştı. Daha sıkı çalışmış, daha sıkı idman yapmış ve sahaya çıkacağı gün hazır olmak için her şeyi yapmıştı. Çünkü Nathan böyle biriydi: Yüzde yüz çaba harcamaya hazırdı.

Ve sonra bir gün çabalarının karşılığını aldı.

Asıl oyun kurucu Daren, bir maç sırasında kalça kemiğini kırdı ve Nathan'ı oyuna almak zorunda kaldılar. O an hâlâ gözlerimin önündedir. Daren bir sedyeyle sahadan çıkarılıyordu. Aksi koçları ise sahanın kenarından Nathan'a doğru koşuyordu. Nathan banktan anında doğruluyor ve koçun talimatlarını dinliyordu. Ve sonra... kaskını takıp daha sonra kariyerini üzerine inşa ettiği oyun olarak tarihe geçecek maça çıkmadan önce tribünlere döndü ve bana baktı. (O zaman saha kenarında kendisine ait bir kulübesi yoktu.) Ben de ayağa kalktım, göz göze geldik ve Nathan bir an için oracığa kusuverecekmiş gibi göründü. Bunun üzerine ona yardımcı olacağını bildiğim tek şeyi yaptım: Suratımı çarpıttım ve kenardan dilimi çıkardım.

Bunun üzerine yüzünde inanılmaz bir gülümseme belirdi ve sonra da takımın, sezonun en iyi maçını çıkarmalarını sağladı. Nathan sezonun devamında asıl oyun kurucu olarak yer almaya devam etti ve Sharks'ı, kupayla sonuçlandırdıkları Super Bowl'a kadar taşıdı. O zamanlar onun için çok hareketliydi.

Aslında ikimizin hayatı da çok hareketliydi çünkü ben de o dönemde bir dans stüdyosunda eğitmen olmaktan o dans stüdyosunun sahibi olmaya geçiş yapıyordum.

Bugün, Nathan'la yapacağım koşu için gelmiştim ve önceki akşam maçta istediği kadar iyi oynayamadığından bugün kendisini zorlayacağını biliyordum. Takımı maçı yine de kazanmıştı (ve resmi olarak playofflara kalmışlardı, YAŞASIN) ama attığı iki topu rakibe kaptırmıştı ve Nathan'ın nasıl bir mükemmelliyetçi olduğunu bildiğimden bugün etrafta bal kavanozu boş kalmış bir ayı gibi dolanacağını biliyordum.

Kelsey'nin cırtlak sesi beni nostalji rüzgarımdan çekip çıkardı. "Pekala, söyleyeceğimi yanlış anlama ama... burada ne yapıyorsun?" *Söyleyeceğimi yanlış anlama* derken tam da, *sakın söyleyeceğimi kibarca algılama çünkü kulağa tam da olduğu gibi şirret gelmesini istiyorum,* demek istiyordu. Keşke Nathan yanımızdayken de böyle davransaydı. Onun gözleri üzerindeyken şeker kesiliyordu.

Ona en parlak gülümsemelerimden biriyle bakarken sabahın bu kadar erken saatinde keyfimi kaçırmasına izin vermemeye kararlıydım. "Sence ne yapıyorum gibi görünüyor?"

"Bence erkek arkadaşıma gizliden gizliye aşık olan tuhaf bir sapıksın ve ona kahvaltı getirmek için dairesine zorla girdin."

İşte, problem buydu. *Erkek arkadaşım* gibi kelimeleri sanki kozunu ortaya koyuyormuş gibi söylüyordu. Sanki kartlarını masaya çalıyor ve benim de şaşkınlıkla ağzımı kapayıp nefesimi tutmamı bekliyor gibiydi. *Aman yarabbi! Sen kazandın!*

Asıl bihaber olduğu şey, kartının sinek beşlisi kadar kıy-

metli olduğuydu. Kız arkadaşlar, Nathan'ın hayatından modası geçmiş diyetler gibi gelip geçiyordu. Diğer yandan ben ise... Ben, bu ikiyüzlü Kelsey'den önce de buradaydım ve daha sonra da burada olmaya devam edecektim çünkü Nathan'ın en yakın arkadaşıydım. Yaşadığı her şeyde yanında olmuştum ve o da aynı şekilde benim yanımda olmayı seçmişti: lisede çetelere merak dönemi (bunu ben yaşamıştım, o değil), üniversite futbol takımı için imza attığı gün, benim tüm geleceğimi değiştiren araba kazası, son altı yıldır mide virüsünden yaşanan her hastalık, dans stüdyosunu devralışım ve takımı Super Bowl'u kazandığında kafasına konfetilerin yağması.

Ama en önemlisi de ben, göbek deliğinin hemen altındaki beş santimlik yarayı nasıl aldığını bilen tek kişiydim. Size bir ipucu vereyim: Çok utanç verici bir hikayeydi ve olayın içinde evde ağda yapma seti de vardı. Bir ipucu daha vereyim: Yapması için ona meydan okuyan bendim.

"Evet!" dedim, abartılı bir gülümsemeyle. "Kesinlikle doğru. Nathan'a gizli aşk besleyen bir sapık. Ben kesinlikle buyum."

Gözleri kocaman açıldı çünkü söylediğiyle beni alt ettiğini sanmıştı. *Beni gerçekle yaralayamazsın, Kels!* Yani sapıklık dışında gerçek sayılan bir şeyle.

Kelsey'ye arkamı dönüp Nathan'ı beklemeye başladım. Nathan'ın kız arkadaşlarıyla arkadaş olmaya çalıştığım bir dönem de olmuştu. Ama artık o işe hiç girişmiyordum. Hiçbiri benden hoşlanmıyordu. Ne yaparsam yapayım benden nefret etmeye programlılarmış gibi geliyordu. Ve bunu anlıyordum tabii ki. Beni büyük bir tehdit olarak algılıyorlardı. Ama hikaye işte burada hüzünlü bir hal alıyordu.

Ben bir tehdit değildim.

Onlar, Nathan'a benim asla olamayacağım bir şekilde sahip oluyorlardı.

"Biliyor musun," dedi, ilgimi yeniden kendisine çekmeye çalışarak, "şimdi kendini bu utançtan kurtarabilir ve çıkıp gidebilirsin. Çünkü Nathan duştan çıktığında seni göndermesini söylemeyi planlıyorum. Ben çok sabırlı davrandım ama senin ona olan davranışların çok tuhaf. Ayağının altına yapışmış bir tuvalet kağıdı parçası gibi yanından ayrılmıyorsun."

Ona *pekala tatlım,* der gibi yarım bir gülümsemeyle bakarken fazla küçümseyici olmamaya çalışıyordum. Çünkü daha önce bahsetmeyi unuttuğum şöyle bir şey vardı: Bu kadınlar için bir tehdit değildim, Nathan'ı benimle ilgili seçim yapmak zorunda bıraktıkları ana dek. O andan sonra bir sim patlaması kadar tehlikeli oluyordum. Nathan'ın yatağında yatmıyor olabilirdim ama bana sadık olduğundan emindim. Ve Nathan için sadakatten daha önemli hiçbir şey yoktu.

Kelsey homurdanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Nathan'ın sesi arkamdaki odada gümbürderken biz de birbirimize korkutucu bakışlar atmayı sürdürüyorduk.

"Hımm, kahve ve donat kokusu mu alıyorum? Bree Peynirim gelmiş demek."

Bunun üzerine Kelsey'ye gülümsedim. Bu, bir galibin gülümsemesiydi.

2

BREE

Nathan siyah bir spor şortla ortaya çıktı ama üzerinde tişört yoktu. O ancak profesyonel bir atlete ait olabilecek biçimli, bronz teni tamamıyla ortadaydı; o enfes adonisi göz kırpıp herkesin kıpkırmızı kesilmesine neden oluyordu. Islak saçları parıl parıl parlıyordu ve omuzlarının üst kısmı sıcak sudan tatlı bir pembeliğe bürünmüştü. Bu onun *duştan henüz çıkmış* versiyonuydu ve daha önce kaç kez görmüş olursam olayım yine de dilimin tutulmasına neden oluyordu.

Elinde ufak bir havlu vardı ve onunla o inanılmaz bir çikolata tonundaki saçlarını kuruluyordu. O havlu mutluluktan dört köşe olmalıydı. Nathan'ın saçları öylesine dalgalı ve alımlıydı ki bunun sayesinde lüks bir saç bakım markasıyla beş milyon dolarlık bir sponsorluk sözleşmesi imzalamıştı. O ilk reklam –Nathan'ın duştan belinde bir havlu ve diri kasları üzerinde süzülen su damlalarıyla çıktığı ve elinde de o şampuan şişesini tuttuğu reklam– yayınlandığında dünyanın her yanından kadın, kocalarını sihirli bir şekilde Nathan'a dönüştürebileceğini umarak gidip bu şampuandan satın almıştı. En azından erkeklerinin Nathan gibi kokmasını istiyorlardı. Ama işte size sadece benim bildiğim bir sır: Nathan'ın saçları o şampuan gibi

kokmuyordu çünkü on sekiz yaşından beri ucuz bir markanın yeşil bir kutudaki şampuanını kullanıyordu.

"Buna ihtiyacın olabilir diye düşündüm," dedim, Nathan için iki sokak ötedeki minik kahveciden aldığım buharı üstünde kahveyi uzatırken. Bir hazine sandığını açar gibi donat kutusunun kapağını araladım. Donatlar ışığın altında enfes bir şekilde parlıyordu. Bingo!

Nathan hafifçe inledi ve başını yana eğdi, havlusunu tezgaha fırlatırken dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı.

"Kahveyi ve donatları alma sırası bende sanıyordum." Kutudan akçaağaçlı olanlardan birini aldı ve her zaman yaptığı gibi bana doğru uzanıp yanağıma minik bir öpücük kondurdu. Tamamen platonik. Bir abi gibi.

"Bu sabah baldırıma kramp girince erkenden uyandım ve bir daha da uyuyamadım. O yüzden gidip ben alayım dedim." İnşallah palavramı yerdi.

Uyuyamamamın gerçek sebebi dün gece erkek arkadaşımla ayrılmış olmamdı ve bunu Nathan'a anlatmak için yanıp tutuşuyordum. Neden mi? Çünkü bu ayrılığın ardındaki gerçek sebebi anlayana kadar beni soru yağmuruna tutacağını biliyordum. Martin'den ayrılma sebebim, Martin'in Nathan olmamasıydı ve Nathan bunu öğrenmemeliydi.

Belki gözlerimi kısarak baksam, kulaklarımı tıkasam ve başımı bir o yana bir bu yana sallasam onun Nathan olduğunu kabul ettirebilirdim kendime. Ama kim öyle yaşamak isterdi ki? Hem Martin'e hem de bana haksızlık olurdu bu. O yüzden şimdiki hedef, beni Nathan'dan daha çok etkileyecek bir erkek

bulmaktı. İçimi titretecek bir adam arıyordum. Bu sefer abayı yakmaktan daha azına asla razı gelmeyecektim.

Nathan o kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Dün gece yatmadan önce muz yemeliydin."

Gözlerimi devirdim. "Evet, evet ama cevabım değişmedi: Muzdan nefret ediyorum. Ezik büzükler ve tatları da tam... muz gibi."

"Önemi yok. Belli ki potasyum–"

Kelsey boğazını temizleyince kaşlarını çatmış bize baktığını fark ettik. "Affedersin. Kız arkadaşın senin evindeyken, sabahın altı buçuğunda elinde kahve ve donatla çıkıp gelmesi tuhaf değil mi?"

Bak yine o k'li lafı etti. Peki, tamam, belki de Kelsey'nin bu sabah burada olacağını düşünüp Nathan'ın beni kahve ve donatla davet etmesini bekleyebilirdim. Bu benim hatamdı. Bazen Nathan'la normal bir arkadaşlık ilişkisine sahip olmadığımızı unutuyordum.

Nathan hafifçe boğazını temizledi. "Özür dilerim, Kelsey. Ben salıların Bree'yle koşu günüm olduğunu hatırlayacağını düşünmüştüm."

"Evvet." Gözlerini devirdi ve t'yi bastıra bastıra söyledi. "HER SALI OLURKEN nasıl unutabilirim ki? Salılar sezondaki resmen tek boş sabahınken hem de."

Bu, içinde bulunmamam gereken özel bir tartışmaya benziyordu. Aslına bakarsanız ona katılıyordum. Nathan'la bu kadar yakın arkadaş olmamız tuhaftı. Daha önce de birçok kez, kız arkadaşlarıyla daha fazla vakit geçirebilmesi için kendimi

denklemden çıkarmaya çalışmıştım ama Nathan hiçbir zaman izin vermemişti. Ama ben onun kız arkadaşı olsaydım, boş olduğu günler söz konusu olduğunda daha katı olurdum.

Salılar, NFL'deki neredeyse her takım için tatil günüydü. Ama size her oyuncunun farkına varamadığı bir şeyi söyleyeyim: En iyi oyuncular tatil günlerinde de antrenman merkezlerine giderdi. Bu fazladan zamanı zayıf oldukları noktalara odaklanmak, fizyoterapistleriyle randevu ayarlamak, eski oyun kayıtlarını izlemek için, yani onları diğerlerinden bir adım öne geçirecek şeyleri yaparak kullanırlardı.

Nathan'ın salı günlerinde tatil yaptığını hiç görmemiştim. Ama benimle sabah koşusuna gidebilmek için antrenmanına biraz daha geç başlıyordu.

"Ne yani, en azından bir sabahı atlayamaz mısınız?" Her bir kelimeyi abartıyla vurguluyordu, Nathan'ın onun sesine nasıl katlandığını anlayamıyordum.

Nathan kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Çaktırmadan odadan sıvışmak istiyordum çünkü birazdan neler olacağını kestiremiyordum.

"Sanmıyorum. Bugün antrenmana gitmeden önce koşarak dün geceki kötü maçı üzerimden atmak istiyorum."

Kelsey'nin ağzı bir karış açık kalmıştı. "Kötü maç mı? Bebeğim, kazandınız! Sen neden bahsediyorsun?"

Nathan'la aynı anda, "İki top kaptırma," dedik.

Hay lanet. Bu Kelsey'nin hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. Gözleri iyice kısılınca korkutucu küçük yarıklara dönüşmüştü. "Ne tatlı. Ne demek istediğimi anlamıyor musun? Bu normal

bir arkadaşlık değil. Ve biliyor musun? Bu ne idüğü belirsiz şeyle rekabet etmeyi bırakıyorum. Artık senin de" –*Söyleme sakın, Kelsey!*– "seçim yapma zamanın geldi. Ya ben ya o."

Ardından birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve ben de kayıp yaşayacağı bu anda ona biraz alan tanımak için arkamı döndüm. *Sevgili dostlar, bugün burada Nathan ve Kelsey'nin son derece anlamsız ve kısa ilişkilerinin yasını tutmak üzere toplanmış bulunuyoruz.*

"Kelsey... Sana en başında şimdilik ciddi bir şey aramadığımı söylemiştim ve sen de bunu kabul etmiştin..." Nathan sustu.

Tanrım, bu durumdan onun adına nefret ediyordum, gerçekten. Bu ayrılık konuşmalarını yapmak onu her seferinde mahvediyordu çünkü o devasa ve çok boyutlu bir oyuncak ayı gibiydi. Keşke bu işi onun yerine ben halledebilseydim ama öyle bir şey yaparsam içimde döküm tavayı yüzüme yiyeceğime dair bir his vardı.

Kelsey ciyakladı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?! *Benim* yerime *onu* mu seçiyorsun?"

Peki, tonlaması hiç hoşuma gitmemişti.

"Evet," dedi Nathan, bariz gerçeği vurgular gibi.

Yemin ederim ki kafasının üstünden çıkan alevleri görebiliyordum. "O zaman bana onunla yatmadığını söyleyemezsin!"

"İnan bana yatmıyor," dedim. Ama sonra fazla acı acı söylemiş olabilirim diye, "Gerçekten. Sadece arkadaşız. Biz daha çok abi kardeş sayılırız," diye ekledim panikle. Iyh, bu kelimeler dilimde tuhaf bir tat bırakmıştı.

Nathan başını bana doğru eğdi, birkaç saniye alsa da sonunda gülümsemeyi başardı. "Evet. Biz hiç..." Sesi en sonunda kayboldu çünkü bizi o şekilde gözünün önüne bile getiremiyordu. "Takılmadık."

Hiç. Bir kez bile. Asla. Ve kat'a. Yok. Nathan'dan aldığım en büyük aksiyon yanağıma kondurduğu bir öpücüktü ve bu yüzden benden hoşlanmadığından emindim. Yanındaki kadın için yanıp tutuşan bir adam, altı yıl boyunca her film gecesinde ellerine o kadar başarıyla sahip çıkmazdı. Nathan'la birlikteyken ikimiz de her zaman ellerimize sahip çıkardık.

Bu yüzden artık sadece ona bu arkadaşlık işinde ÇOK İYİ olduğumu göstermeye odaklanmıştım. Çünkü gerçekten bu işte iyiydim. Onunla evlenip kaslı bebeklerini doğurmak istemez miydim? İsterdim. Bunda bir an bile tereddüt etmezdim. Ama kaderlerimiz öyle yazılmamıştı ve o, bir sonraki model sevgili adayının numarasını tuşlamaya hazırlanırken ondan hoşlandığımı öğrenip arkadaşlığımızı mahveden olmak istemiyordum. Daha büyük sorun ise ona hislerimi anlatırsam bu durumu, beni bir arkadaş olarak gerçekten önemsediği için anlayışla karşılayıp buna ayak uydurmaya çalışacak olmasıydı. Belki denemeye karar verecek, birkaç haftalığına benimle çıkacak ama sonra gerçekten bir şeyler hissettiği biriyle yola devam etmek isteyecek ve ben de en iyi dostumdan olacaktım. Değmezdi.

Evet... Ben böyle iyiydim.

Eninde sonunda Nathan kadar harika birini bulacaktım.

(Büyük ihtimalle bulamayacaktım.)

"Pekala. O zaman... tuhaf arkadaşlığınızın keyfini çıkarın. Çünkü ben gidiyorum." Kelsey bir anlığına durdu ama ayak sesleri yoktu. Sanırım Nathan'ın onu durdurmasını bekliyordu. Bu herkes için çok tuhaf bir andı doğrusu. "Gerçekten gidiyorum. Hemen şimdi. Kapıdan sonsuza kadar çıkacağım, Nathan."

Hayıuır, gitme! diye düşündüm içimden, zerre samimiyet hissetmeden.

Ve ardından bir hışımla gitti. Nathan onun peşinden ön kapıya doğru gitti ve üzerinde hâlâ pijamaları olduğundan, önce eşyalarını almasının daha iyi olacağına dair bir şeyler söyledi. Kelsey de ona eşyalarını göndertmesini çünkü yüzüne bir saniye daha bakmaya katlanamayacağını söyledi.

Drama dozu yüksekti.

Kapının çarpıldığını duyunca zaferle yumruklarımı salladım. *Anca gidersin!*

Hemen telefonumu çıkarıp ablama mesaj attım.

Ben: Birinin daha işi bitti. Kelsey çekip gitti!
Lily: Beklediğimden daha uzun dayandı.
Ben: Yani çook daha uzun.
Lily: Kibar ol! Üzülmüş olabilir.
Ben: Hıh, ben her zaman kibarımdır, çok teşekkürler.
Lily: Eminim ki suratında o ürkütücü sırıtma vardır.

Nathan en sonunda mutfağa geri döndüğünde yüzümü samimi bir üzüntüyle asarak Lily'nin yanıldığını kanıtlamaya çalıştım. "Böyle olduğu için üzgünüm arkadaşım."

"Hayır, değilsin," dedi gülerek, çıplak belini tezgaha yaslarken.

Keşke üzerine daha fazla kıyafet giyseydi. Bu kadar güzel bir şeye bakıp da dokunamamak çok acı vericiydi. Nathan'ın teni egzotik bir kumsaldan gelen sıcak, altın rengi kumlar gibiydi, vücudunun anında insanın ağzının kurumasına neden olan biçimli bir formu vardı. Mükemmel fiziği En Seksi Erkek seçilmesini, Pro Sports Dergisi'nin her profesyonel atlet vücut tipini kutladığı ve sporculara vücutlarını en ideal formda tutmaları için neler yapmaları gerektiğini anlattığı sayısında kapakta yer almasını sağlamıştı. Ellerin ve kalçaların en önemli kısımları tam olması gerektiği gibi kapattığı kaliteli fotoğraflar çıkmıştı. Ama o dergide Nathan tamamen çıplaktı. Derginin beş kopyasını almama rağmen hiçbir zaman açıp o fotoğraflara bakamamıştım (kapakta sadece belden yukarısı görünüyordu). Arkadaş olarak geçilemeyecek bazı sınırlar vardı. Çıplaklık da bunlardan biriydi.

Gülmeyeyim diye donatlardan birini alıp ağzıma sokuşturdum. "Hayır! Söylediğimde samimiyim. Kelsey... eğlenceli biri gibiydi."

"Dün akşam sahada ona dilini çıkardın."

"Tanrım! Avengers senin bu insan üstü görme kabiliyetinden haberdar mı?"

Gülümseyip bana doğru uzandı ve atkuyruğumu çekiştirdi.

"Kelsey ben yanınızda yokken sana kötü davranıyor muydu? Dürüst ol."

Nathan'ın gözleri siyahtı. Ne çikolata ne kahverengi. Kes-

kin bir siyahtı gözleri. Ve bu şekilde gözlerini bana diktiğinde boğulacakmışım gibi hissediyordum. Çabalasam da o yoğun bakışlarından kaçamayacakmışım gibi."

Bir omzumu silktim ve kahvemden bir yudum aldım. "Çok iyi davrandığı söylenemezdi ama önemli değil."

"Ne söylüyordu?"

"Önemi yok."

Bir adım daha yaklaştı. "Bree."

"Nathan. Gördün mü, ben de aynısını yapabilirim."

Sessizleşmişti... Düşüncelere dalarken göğüslerimiz arasında sadece birkaç santim kalmıştı. "Sana kendini kötü hissettirdiyse özür dilerim. Sana karşı öyle olduğunu bilmiyordum, yoksa çok daha önce ayrılırdım ondan."

Kalbimin bir köşesi sızladı. Madem hayatında olmamı bu kadar umursuyordu, neden benden hoşlanmıyordu? I-ıh. Hayır. Oraya girmeyecektim. O kız olmayı reddediyordum. Biz arkadaştık ve ben de bundan mutluydum. Buna minnettardım. Ve belki bir gün hayat önüme beni, onu sevdiğim kadar sevecek birini çıkarırdı. Her halükarda şimdilik iyiydim.

"Eh, benim de payım oldu bunlarda. Bu saatte evine gelip içeri girmemeliydim." Çikolatalı donatımdan kocaman bir ısırık aldım. "Sınırları daha iyi belirlemem gerekirdi."

"Büyük ihtimalle," dedi, fena halde ciddi bir sesle. Ama gözlerimi ona çevirdiğimde sırıttığını gördüm, sağ gamzesi olanca gücüyle ordaydı.

Şakayla koluna vurdum. "Ne! Madem öyle belki de dairemin anahtarını senden almalıyım. Belki orada bir sınır belirlerim."

Donatının son ısırığını da yutarken yüzündeki sırıtma yerli yerindeydi. "Bol şans. O anahtarları sana asla vermem." Yanımdan geçerken kolu benimkine sürtünce, vücudumu bir kaya midyesi gibi onunkine yapıştırsam sınırları ihlal eder miyim, diye düşündüm. Sanırım bu koşuya ondan tamamen farklı sebeplerle daha çok ihtiyacım vardı.

3

NATHAN

Koşudan dolayı terlemiş ve yorgun halde, devasa beyaz koltuğumun karşısında yere serildik. Solumda üç milyon dolarlık bir okyanus manzarası, sağımda ise ömrüm boyunca görmek için ruhumu bile verebileceğim bir manzara vardı. Anlayacağınız üzere Bree ona karşı böyle hislerim olduğundan habersizdi.

Parmağımı tüm hayatının akışını değiştiren pürüzlü yara izinin yanına vurdum. "Daha sonra ne yapacaksın? Benimle öğle yemeği için CalFi'de buluşmak ister misin?"

CalFi benim takımımın stadıydı. Yakın zamanda antrenmanlarımızı yapabileceğimiz ve hafta boyunca çalışabileceğimiz yeni bir bölümü açılmıştı; sektördeki en iyi şeflerin çalıştığı kafeteryası da cabasıydı. Ve ben de, merak edersiniz diye söylüyorum, Bree'yle oynamak isteyen bir yavru köpekten farksızdım. Her zaman benimle oynamasını istiyordum.

Başını çevirince o yumuşacık kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Bree'nin bal rengine çalan kahverengi, uzun ve vahşi sayılabilecek kadar kıvırcık saçları ve iki tarafında da başparmağım kadar büyük gamzelerin olduğu şahane bir ağzı vardı. Julia Roberts'ın gülümsemesine benziyordu; o gülümsemeyi bir kez gördünüz mü yerine başkası geçemiyordu.

Başlarımızı koltuğa doğru uzatmış yatarken alınlarımız birleşmek üzereydi. Birkaç santim daha yaklaşmak istiyordum. İki santimcik. Dudaklarını hissetmek istiyordum.

"Olmaz. Saat 11'de bir ufaklıkla yaratıcı hareket dersim var."

Kaşlarımı çattım. "Salı sabahları dersin olmazdı senin."

Omuzlarını silkti. "Evet, şey, stüdyonun kirasını karşılayabilmek için sabahları haftada iki ders daha ekledim. Geçen ay mal sahibi aradı ve emlak vergileri arttığı için kiramı birkaç yüz dolar artırmak zorunda olduğunu söyledi."

Bree doğrulmaya çalıştı ama bluzunun t şeklindeki sırt kısmını tutup onu yanıma çektim. Fena halde flört ediyormuşum gibi olmuştu ve kocaman açtığı gözleriyle dönüp bana baktığında kötü bir hamle yaptığımı anladım. "Hafta boyunca çok fazla ders veriyorsun zaten."

Bree'nin stüdyoda tap ve jazz dans öğreten bir çalışanı vardı ama üzerindeki iş yükünü alması için birine daha ihtiyacı vardı. Stüdyosu çoğu zaman kapasitesinin üstünde çalışıyordu ama getirisi bunu yansıtmıyordu çünkü LA'deki tüm stüdyo alanları fena halde pahalıydı. Normalde Bree'nin isteği dans dersleri alamayacak durumdaki çocuklara ulaşmak, ailelerine fazla yük olmadan onlara stüdyosunda ders vermekti.

Sorun, özel ders ücretlerinin, seçtiği iş modeline göre fazla düşük kalmasıydı. Köşeye sıkıştığını biliyordu ve sorununu çözmek için benim paramı kabul etmek yerine daha fazla ders vermeye çalışmasından ve açığı kapatmak için kendisinden daha fazla ödün vermeyi seçmesinden nefret ediyordum.

"Ortalama bir dans eğitmeninin vereceği normal ders sayısı bu," dedi, keskin ve uyarıcı bir ses tonuyla. Ama Bree'nin uyarıcı ses tonu, ancak çizgi filmlerdeki şirin bir tavşancık kadar korkutucu olabilirdi. Kocaman gözleri parlıyor ve onu daha da çok sevmeme neden oluyordu.

Sesimi yumuşatıp hassas olduğunu bildiğim bölgeye girmek için hazırlandım. "Altından kalkabileceğini biliyorum ve nasıl bir çetin ceviz olduğunu da biliyorum ama arkadaşın olarak dizindeki ağrıya rağmen bu kadar çok çalışmak zorunda kalmandan nefret ediyorum. Ve evet, ağrının arttığını da biliyorum çünkü bugün koşuda sağ bacağına yük bindirmemeye çalıştığını fark ettim." Otomatik olarak ellerimi havaya kaldırdım. "Lütfen beni çimdikleme. Sadece herkes için her şeyi düşünmeye çalıştığın sırada kendini de düşündüğünden emin olmak istiyorum."

Gözlerini kaçırıverdi. "Ben iyiyim."

"İyi misin peki? Öyle olmasan bana söyler miydin?"

Gözlerini kısıverdi. "Bu konuyu fazla abartıyorsun, *Nathan*."

Adımı, bana acı çektirmesi gereken bir şekilde söylemişti ama nasıl oluyorsa yüzümde bir gülümseme belirdi. Bree tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi ama aynı zamanda da en yumuşak kalplisiydi. Hiçbir zaman bana ya da hayatındaki başka birine laf soktuğunu görmemiştim.

"Fazla zorlarsam dizim düşecek diye bir şey yok, birazcık acıyla başa çıkabilirim. Kirayla ilgili kararlar benim elimde değil, çocuklara uygun fiyatlarla ders vermeye devam etmek istiyorsam yeni bir çözüm bulana kadar fazla ders yapmam ge-

rekecek. Bu konu burada kapandı. Ve–AHA!" Karşı çıkmaya hazırlandığımı görünce bir parmağını dudaklarıma bastırdı. "Senden para almayacağım. Bu konuyu binlerce kez konuştuk, bu işi kendi başıma halletmeliyim."

Omuzlarım çöküverdi. Bu tartışmayı durmadan kaybetmemin tek tesellisi, parmaklarının dudaklarımda olmasıydı. Hiç kıpırdamayacağına söz verirse, sonsuza kadar böyle sessiz kalabilirdim. Ve parmağını böyle dudaklarıma bastırmış olduğuna göre, yıllardır stüdyosunun kirasına gizlice ortak olduğumu söylemediğim için suçluluk duymama da gerek yoktu. (Bu doğru değildi, arkasından iş çevirdiğim için kendimi hâlâ suçlu hissediyordum.)

Bree'nin mal sahibi, daha o stüdyoyu devraldığı gibi kiraya zam yapmıştı. O gece benim koltuğumda, artık kirayı karşılayamayacağı için (şimdiki gibi) ağlamaktan heder olmuştu. Şehrin dışında daha uygun fiyata bir yer bulmak zorunda kalacağını ve bunun da şehirde çocuklara uygun fiyatlarla ders sağlama hayalini mahvedeceğini düşünüyordu.

Diyelim ki ev sahibi sihirli bir şekilde fikrini değiştirip ertesi gün onu aramış ve hesap kitabını yeniden yapınca kira zammına gerek kalmadığını söylemişti. Ayrıca her ay kirasına birkaç yüz dolar eklediğimi öğrendiğinde Bree'nin, vücudumun çok sevdiğim bazı parçalarını koparıvereceğini de rahatlıkla söyleyebilirdik. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama hayallerini öylece yitirmesine de göz yumamazdım. Yeniden olmazdı.

Bree, tam lise mezuniyeti öncesinde Juilliard'daki dans

bölümüne kabul edildiğini öğrenmişti; hayatındaki bir şeyle ilgili bu kadar heyecan duyan başka birini görmemiştim hiç. Söylediği ilk kişi ben olmuştum. Onu kucaklamış ve kahkahalarla gülerken onu fır döndürmüştüm. İçten içe yollarımızın ayrılacak olmasının arkadaşlığımız için ne anlama geleceğini düşünüp korkmadan da edemiyordum. O New York'a taşınacaktı ve ben de futbol bursumla UT'ye* gidecektim. Onunla ilgili hislerimi Bree'ye açmadan önce şehirden ayrılmak gibi bir niyetim yoktu, aramızdakinin ismini koymayı çok istiyordum. O zamana kadar arkadaş kalmıştık ama ben bundan daha fazlasına hazırdım.

Sonra olanlar oldu.

Bir gün okuldan sonra ışıklardan koşarak geçerken bir adam ona yandan çarptı. Şükürler olsun ki kaza canını almadı ama profesyonel bir balerin olma hayallerini yitirdi. Dizi parçalanmıştı ve hastaneden hıçkırıklar içinde beni aradığında söylediklerini asla unutamam. "Benim için her şey bitti, Nathan. Bunun geri dönüşü olamaz."

Rekonstrüktif ameliyat da zor olmuştu ama asıl acı veren o yaz başladığı fizik tedaviydi. Hayat ışıltısını yitirmişti ve onu geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sonbahar geldiğinde onu bırakmak istemiyordum, o evinde tıkılıp kalmışken ben hayallerime koşmak konusunda tedirgin hissediyordum. Dahası, sadece onun yanında olmak istiyordum. Futbol benim için onun kadar önemli değildi.

Ama sonra benden uzaklaştı. Daha doğrusu iletişimimizi

* University of Texas. (ç.n.)

bir anda kesiverdi. Bana, planlandığı gibi UT'ye gitmekten başka çare bırakmadı. Ve ben oraya gittikten sonra da aramalarıma ya da mesajlarıma dönmedi. Hiçbir zaman birlikte olmasak da hayatımın en zor ayrılık sürecini yaşıyor gibiydim. Dört yıl boyunca hiç konuşmadık ve bugün bile neden öyle bir şey yaptığını bilmiyorum.

Ben mezun olduktan sonra Sharks'la imza atıp LA'e taşındığım sırada Bree de buradaydı. Bence klişeleri ve eski usulleri seven, saf bir talih bizi bir araya getirmişti. Küçük bir kahveciye girdim, başımın üstünde zil çıngırdadı ve o başını kitabından kaldırıp baktığında gözlerimiz buluştu. Göğsüme bastırılmış bir şok cihazı gibiydi. *Bam.* Kalbim bir daha da aynı şekilde çarpmamıştı.

O gün eski arkadaşımla yeniden buluştum. Kazadan önce tanıdığım o hayat dolu ve enerjik arkadaşımdı, hatta daha iyiydi. Daha sağlıklıydı, daha önce olmayan inanılmaz ve kadınsı kıvrımları vardı ve dizi, sahibi olduğu bir dans stüdyosunda dans eğitmenliği yapabileceği kadar iyileşmişti. Ne yazık ki erkek arkadaşı vardı. Adını bile hatırlamıyordum ama o an ona çıkma teklifi etmememin tek sebebi oydu.

Kısa süre sonra salı günü koşularımıza yeniden başlamıştık ve o zamandan beri arkadaşlık bölgesi denen bir cehennem çukurundan aşağı son sürat yuvarlanıyordum. Bu arkadaşlık bölgesinde öleceğimden korkuyordum çünkü bana durmadan romantik bir ilgi duymadığını hatırlatıyordu. Neredeyse her gün şöyle korkunç laflar ediyordu:

"Sadece arkadaşız."

"Neredeyse abim sayılır."

"Ne kadar farklıyız."

"İki dostuz biz."

Her neyse, arkasından iş çevirmemin nedeni buydu. Arkama yaslanıp onun için çok önemli bir şeyi kaybetmesine izin veremezdim, hele ki bu sefer bu sorunu kolayca çözebilecekken. Bu yüzden gizlice onun kirasını ödüyordum ama öğrenirse nasıl kızacağını biliyordum.

Tam Bree parmağını dudağımdan çekerken eski dostum Bay Mal Sahibi'yle bir konuşmam gerektiğini kafamın bir kenarına yazdım. "Gerçekten, endişelenme! Her zaman olduğu gibi bu sefer de bir çaresini bulurum. Ama şimdilik, birkaç ibuprofen yutar, dersler arasında da dizime buz koyarım. Ben iyiyim. Gerçekten."

Tek arkadaşı olduğum için ellerimi teslim oluyormuş gibi havaya kaldırmaktan başka çarem yoktu. "Tamam, bu konuyu kapatıyorum. Sana para vereyim demeyi de bırakıyorum."

O şirin çenesini kendini beğenmiş tavırla kaldırdı. "Teşekkürler."

"Hey, Bree?"

"Evet?" diye sordu şüpheyle.

"Benim yanıma taşınmak ister misin?"

Gürültüyle homurdandı ve başını koltuğun minderine bırakıverdi. "Nathaaaaan. Bırak bunun peşini!"

"Cidden diyorum, bunu bir düşün. İkimiz de senin dairenden nefret ediyoruz–"

"Dairemden nefret eden sensin."

"Çünkü insan yerleşkesi olmaya uygun bir yer değil orası! Yüzde bin eminim ki orada küf var, merdivenler her zaman yapış yapış ama kimse sebebini bilmiyor ve o KOKU! Nereden geliyor ki o koku?"

Tam olarak neden bahsettiğimi anlayınca yüzünü ekşitti.

"Biri bir rakunun duvarların arasına girdiğini ve orada öldüğünü düşünüyor ama emin olamıyoruz. Ya da..." Gözlerini kocaman açarak bana döndü. "...ölübiradamolabilir." Son kısmı fısıldayarak söylemişti; ciddi anlamda onu tutsak almayı, kendi rızası dışında benim temiz ve küfsüz evimde yaşamaya zorlamayı düşünüyordum.

"En iyi kısmı da, burada yaşayacak olursan kira ödemene ve stüdyodan o kadar çok kazanmana gerek kalmaz." Benden tek kuruş kabul etmesine gerek kalmadan maliyetini düşürmesi için bir yol bulmuştum.

Bree bakışlarını öyle uzun süre üzerimde tuttu ki tereddütte olduğunu anladım. "Hayır."

O bir iğne, bense patlamaya hazır bir balondum. "Neden? Zaten burada yaşıyor sayılırsın. Kendi odan bile var."

Düzeltmek ister gibi parmağını kaldırdı. "Misafir odası! Orası *misafir odası*."

Orası onun odasıydı. Misafir odası dememi istiyordu ama orada yedek kıyafetleri, kendi zevkine göre eklediği renkli yastıkları ve çekmecelerde de birkaç makyaj malzemesi vardı. Geç saatlere kadar film izlediğimizde ya da eve yürüyemeyecek kadar yorgun olduğunda bende kalıyordu ve bu her hafta en az bir kez yaşanıyordu. Bir de evine yürüyerek gidebilmesi meselesi

vardı tabii. Onun oturduğu apartman sadece beş sokak ötedeydi (evet, beş sokak LA gibi büyük bir şehirde büyük fark yaratıyordu), o yüzden pratikte ev arkadaşı sayılırdık. Sadece aramızda yüzlerce başka ev arkadaşı da vardı. *Mantığa gel.*

"Hayır ve ben çok ciddiyim, kes şunu," dedi, *darlayan pislik bir arkadaş* olma noktasına geldiğimi ve yavaşlamam gerektiğini belli eden bir tonla.

Kimileri benim tam zamanlı işimin profesyonel atletlik olduğunu düşünebilirdi. Yanlış. Asıl işim, Bree'yle içinde bulunduğumuz bu gri alanda uslu durmaya çalışmak, içten içe ona deli olurken dışarıdan zararsız yakın arkadaş gibi görünmekti. Çok acımasız bir işkence türüydü doğrusu. Gözlerini güneşe dikmek ve fena halde yaksa da kırpamamak gibiydi.

Ah, size onu birkaç hafta önce çıplak gördüğümü söylemiş miydim peki? Evet, bu da işimi hiç kolaylaştırmamıştı. Bree'nin haberi yoktu ve benim de ona söylemeye niyetim yoktu çünkü hemen tuhaflaşır ve kesin beni bir hafta görmezden gelirdi. Birbirimizin dairesinin anahtarına sahiptik, o yüzden ben de her zamanki gibi dairesine rahatça girmiştim ama bu sefer ona geleceğimi söylemeyi unutmuştum. Banyodan çırılçıplak çıkmış, sonra benim çenem yerleri süpürürken koridorda dikildiğimi fark etmeden geri girmişti. Hemen arkamı dönüp kaçmıştım ama o inanılmaz görüntü beynime yazılmıştı... Hayır, yazılmaktan da öte, kazınmış, bir kopyası alınıp arşive konmuştu.

"Bana burada yaşamak istemediğine dair bir geçerli neden söyle, ben de bu konuyu kapatayım. İzci sözü." Sağ elimi havaya kaldırdım.

Bree küçük gösterimi izledi, gülmemeye çalışıyordu, sonra başparmağımla serçe parmağımı büktü. "Sen İzci Çocuk değilsin, o yüzden sözünün hiçbir kıymeti yok ama senin yanına taşınamam çünkü bu çok tuhaf olur. İşte, sana bir cevap verdim. Artık bu konuyu kapatman lazım." Bree yerden kalktı ve ben de bu sefer gitmesine izin verdim. Mutfağa giderken atkuyruğu arkasında sallanıyor, firar etmiş tutamlar terle ensesine yapışıyordu.

Onu takip ettim çünkü gerçek sebebi öğrenene kadar bu konuşmayı bitirmeye hazır olamazdım. "Kimin için tuhaf olur? Sen mi, Martin mi? İkimizle ilgili endişelenmesi gereken bir şey olmadığını biliyordur." Erkek arkadaşından zerre hoşlanmıyordum. Bree'yi hak etmiyordu. Yani aslında ben de onu hak etmiyordum ama bu konu dışıydı. Nasıl bir pislik kız arkadaşının canının tehlikede olduğu bir binada yaşamasına izin verir de yanma taşınmasını istemezdi ki?

Bree dudaklarını bir tarafa bükerken gözlerini benden kaçırdı. Kafasında bir şeyler dönüyordu, ona cesaret vermek ister gibi kaşlarımı kaldırdım. "Bree?"

Birden dönüverdi, bileğinde hiç çıkarmadığı, rengarenk örgü bilezikleriyle elini devasa çantasına daldırdı. "Sana bir şey aldığımı söylemedim değil mi? Cırtlakla... yani Kelsey'yle ayrılığının ardından sana iyi gelecektir." Kendi şakasına küçük bir kahkaha attı, ben de gülümsediğimi göstermemeye çalıştım. Kelsey'yle olan ayrılığım o kadar umurumda değildi ki. Ben şu anda neden konuyu değiştirmek için bu kadar çok çabaladığını merak ediyordum.

Çantasını karıştırdı, karıştırdı ve o sırada neyin geleceğini anladım. Bree'nin ıvır zıvır takıntısı vardı. Bir arkadaşını ya da ailesinden birini hatırlatan eşyaları satın alıp Mary Poppins çantasına atar ve sonra da hediye ederdi. Yıllar içerisinde bana aldığı şeylerle dolu olan iki rafım vardı. Kız kardeşi Lily'nin ise üç rafı vardı. Bir keresinde hangimizin daha çok –bizim deyimimizle– 'Breezıvır'ı olduğuna dair bahse girmiştik ama ben kaybetmiştim. Lily yedi farkla yenmişti.

En sonunda aradığını buldu ve ucu bucağı olmayan çantasından minyatür boyutta bir *eight ball* çıktı.

Gökkuşağı renklerine boyanmış parmakları topu kaldırdığım avucuma nazikçe bıraktı ve hafifçe, "Sekiz numara. Biliyorsun, takımda sekiz numara olduğun için," dedi. Bunu sekiz numaralı oyun kartlarımın, shot bardaklarımın ve doğum günü mumlarının yanına koyacaktım. "Ayrıca biz Martin'le ayrıldık."

Bekle bir dakika, affedersin?

Dünya dönmeyi bırakmıştı. Cırcırböcekleri sessizliğe gömülmüştü. Dünyanın her yerinden herkes dönmüş bize bakıyordu. Bense doğal davranmak için elimden geleni yapıyordum. Bir şekilde, arkadaşlığımızı bu şekilde devam ettirmek istiyorsam şu an vereceğim tepkinin çok kritik olduğunu biliyordum. İşleri eline yüzüne bulaştırma, Nathan.

"Ne zaman?"

"Dün gece. Maçtan sonra ayrıldık." Cevabı pek hızlı çıkmıştı. "Yani aslında, maçtan sonra ben ondan ayrıldım. Ama o da buna razıydı. Karşılıklı alınan bir karar olduğu söylenebilir."

Buna inanamıyordum. "Neden daha önce söylemedin bana?"

Omuz silkti, dikkatini bileziklerini kolunda bir aşağı bir yukarı kaydırmaya vermişti. "Aklıma gelmedi işte."

"Yalan. Kimse, altı aydır birlikte olduğu insandan ayrıldığı gerçeğini öylece unutamaz."

Dişlerini birbirine bastırıp gözlerini devirdi. "Pekala! Bahsetmek istemedim işte, tamam mı? Önemli bir durum değil. Martin'le birbirimizi nadiren görüyorduk ve o biraz... sıkıcıydı. Birlikte de sıkıcıydık. Aramızda hiç kıvılcım yoktu. Daha fazla dayanamadım." Bree bunları son derece sakin bir şekilde söyleyiverirken ben de nefes almaya konsantre olmuştum; içeride bir kısa devre yaşıyormuşum gibi değil de normal bir insan gibi yavaşça nefes alıp vermem gerekiyordu.

Çünkü altı yılın ardından ilk kez ikimiz de bekar kalmıştık. İlişkilerimiz nasıl olduysa komik sayılabilecek bir döngüye girmişti.

Ve artık... ikimiz de bekardık.

Aynı dönemde.

Ve onu çıplak görmüştüm. (Bu düşüncenin konuyla hiçbir ilgisi yoktu ama o görüntü zaman zaman aklıma geliveriyordu.)

Şimdi eğilip onu öpsem, buna izin verir miydi? Kendini geri çeker miydi? Yoksa kollarım arasında eriyip bu platonik arkadaşlığa bir son verir miydi? Bunlar, geceleri bana uyku uyutmayan sorulardı.

Ama cevaplarını bulamayacaktım çünkü Bree birden çantasını kapıp omzuna attı. "Tamam, evet, artık biliyorsun. O zaman, görüşürüz... bir ara," dedi, nedense kıpkırmızı bir suratla benden uzaklaşırken.

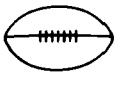
Peşinden kapıya gittim. "Yarın," dedim, sihirli topu avucumda sıkarak. "Jamal'ın doğum günü için seni almaya geleceğim, unuttun mu?" Takım arkadaşlarım Bree'ye bayılıyor, onun Shark'ların küçük kız kardeşi olduğunu söylüyorlardı. Ama ben ona öyle dememeyi tercih ediyordum.

Bir ayakkabıya takılıp geriye tökezleyince bal kahverengisi atkuyruğu suratına çarptı. "Yarın mı? Ah evet, unutmuşum. Güzel olacak!" Çok tuhaf davranıyordu. Daha doğrusu... normalde olduğundan da tuhaf davranıyordu. "Eh... O zaman yarın görüşürüz!"

Ben onu sırıtarak izlerken ön kapıdan çıkmaya yeltendi ama çantası kapının koluna takılınca bir adım geri dönmek zorunda kaldı. Ciyaklayıp çantasını kurtardı ve kapıdan bir hışımla çıktı.

İçimi çekip elimdeki son Breezıvır'a baktım. "Eh, sihirli top, ne düşünüyorsun? En yakın arkadaşıma ona aşık olduğumu söyleyeyim mi?"

Topu çevirdim ve mesajı okudum: Cevap belirsiz, tekrar dene.



Ertesi gün antrenmandayken düşünebildiğim tek şey Bree'nin yeni bekarlık açıklamasıydı. Oyun taktiklerine odaklanamıyordum. Yanlış paslar veriyordum. Jamal –takımımızın gözde defans oyuncusu– bana sakar demeye başlamıştı ve takımdaki herkesin diline düşmem an meselesiydi. Normalde asla böyle olmadığımdan herkes bu durumun çok komik olduğunu dü-

şünüyordu. Koç bile endişelenmeye başlamıştı, grip olduğumu düşünüyordu. Herkesin önünde sahanın kenarında ateşimi ölçmesi için takım doktorunu çağırmıştı. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Sadece kafam meşgul," dedim Jamal'a antrenmandan sonra. Neden o kadar kötü oynadığımı anlamak için beni soru yağmuruna tutuyordu.

Gömleğinin düğmesini iliklerken homurtuyla karışık güldü. Ben çoktan giyinmiş, soyunma odasının ortasındaki bankta oturuyordum. Gelecek maçımızla ilgili soruları yanıtlamak için basının karşısına çıkmaya hazırlanıyorduk.

"Kelsey'le ayrılığınla bir alakası var mı?"

Hızla ona döndüm. "Sen onu nereden biliyorsun? Daha dün sabah ayrıldım ondan."

Kendini bilmiş sırıtması, *Sen aptalın tekisin,* diyor gibiydi. "Dün gece Instagram hesabında ilan etti, bir de In Touch Magazine dergisinde bir dedikodu haberine link verdi."

"Siktir." Onunla birlikte olmamam gerektiğini bilmeliydim. Kelsey, başlarda hoş görünen ama yakından tanıdıkça tam bir avcı olduğunu anladığım bir modeldi. Bir yandan da bir kadının sadece benim yanımda olmanın getirdiği ilgiyi istemesini de umursamıyordum. Benim diğer kadınlarla birlikte olmaya devam etmemin tek nedeni, Bree'nin de diğer erkeklerle birlikte olmasıydı. Ama artık durum öyle değildi... Ve Bree kadar muhteşem başka birini de bulamayacağıma göre, artık gözümün dışarıda olmasına da gerek yoktu.

Ayrıca kız arkadaşlarımın Bree'ye kaba davranmasından da

çok sıkılmıştım. Birinin bir kelebeği tekmelemeye çalışmasını izlemek gibiydi, çok acımasızca ve iç karartıcı geliyordu.

Birden o dedikodu yazısından bambaşka bir sebepten ötürü endişelenmeye başladım. Kelsey isterse sabaha kadar benim hakkımda kötü şeyler söyleyebilirdi ama Bree'nin ismi bir kez bile söylenirse daha gözlerini kırpamadan kapısında avukatlarımı bulurdu.

"Sen yazıyı okudun mu?" diye sordum, ayna karşısında saçlarını düzelten Jamal'a.

Gırtlaktan çıkan kahkahası, bana hiç de hoşlanmayacağım bir şey söyleyeceğinin habercisiydi. "Ah, evet, okudum. Nefret edeceksin o yazıdan."

Birden doğruldum. "Bree'den bahsediyor mu?"

Jamal benim savaşa hazır halime bir baktı ve başını salladı. "Hayır ama ne kadar acınası haldesin. Baksana, daha önce öpme aşamasına bile gelemediğin bir kadının intikamını almak için bir diğerinin hayatını karartmaya hazırsın. Dostum, dizginleri eline alman lazım. Ya Bree'nin peşine düş ya da ondan uzaklaş. Belli ki sahadaki performansını etkileyen bastırılmış bir gerilim söz konusu ve şu anda bunu yaşayamazsın çünkü... playofflar yaklaşıyor dostum. PLAYOFFLAR." Anlamamı sağlamaya çalışırken yumruklarını sıkmıştı. Sanki playoffların ne kadar önemli olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Jamal'ı duymazdan geldim. "Doğru anlamak için soruyorum, yazıda Bree'den bahsedilmiyor, değil mi?"

Bana bomboş bir bakış attı. "Hayır. Arzu nesneniz iftiradan kurtuldu. Ama diğer yandan sen..." Yüzünde sümük olduğunu

bildiği halde sana söylemeyen hain arkadaş gibi bir kahkaha patlattı.

Bir kez daha onu duymazdan geldim. "Yazı umurumda değil." İmaj hiçbir zaman önemsediğim bir şey olmamıştı. Benim tek derdim sahada iyi iş çıkarmaktı. "Zaten sadece birkaç aylığına çıktık. Pislik atacak kadar malzemesi olduğunu sanmam."

Bunun en büyük sebebi sıkıcı biri olmamdı. Partilemezdim. Sezon devam ederken alkolden uzak dururdum. Erkenden yatar erkenden kalkardım.

Jamal sevinçle beklerken patlayacakmış gibi görünüyordu. Yüzündeki uğursuz sırıtış ve havaya kalkmış kaşları Kelsey'nin söylediklerinden endişelenmeme neden oluyordu. Soyunma odasından çıkarken sırtıma vurdu. "Okumaya hazır olduğunda bana gel, olur mu? Yüz ifadeni görmek istiyorum."

Jamal çıkarken bir başka takım arkadaşım da soyunma odasından duşlara doğru gidiyor ve telefonunda her neye bakıyorsa gülüyordu.

"Ne var ne yok, Price?" diye sordum, bana bakmıyor olsa da başımla hafifçe onu selamlayarak.

Daha sesli bir kahkaha patlatıp yanımdan geçti. "Sen varsın belli ki!"

Bunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama içimden bir ses, öğrendiğimde bundan hiç hoşlanmayacağımı söylüyordu.

4

BREE

"Aman Tanrım, ağzımın suları akıyor. Imani, bana bir paspas getir de sileyim."

"Şşşşt, bizi duyacak. Kıs sesini, seni ahmak."

"Duyarsa duysun, umurumda değil. Gerçekten inanılmaz, ben olsam çoktan atlamıştım o bir içim–"

Boğazımı temizleyip kollarımı göğsümde kavuşturdum ve annem gibi ayağımı yere vurmaya başladım. Ama kendimi bu kızların annesi olarak görmeyi reddediyordum çünkü yaşım buna hiç uygun değildi. Daha çok ablaları sayılırdım. Evet, birlikte takıldıkları için şanslı olduklarını düşünecekleri havalı ablalarıydım ben onların!

"Verin onu bana," dedim bir elimi, meşum bir şekilde bir telefonun peşinde koşturan on altı yaşındaki bale öğrencilerine doğru uzatırken. Ve evet, artık gerçekten de anneleriymişim gibi hissediyordum.

"İşte, Hannah, koca çeneni açarsan olacağı buydu."

Imani, kızların dersin başlamalarını beklediği köşedeki gruplarının arasından çıktı ve ahşap döşemelerin üzerinde zarif bir şekilde bana yaklaştı.

Avuçlarıma kılıfı pembe ve mavi boncuklarla süslü bir te-

lefon ulaştı ve ekranına bakınca, Nathan'ın sadece formasının şortunu ve muhteşem bir çift siyah krampon giydiği seksi bir reklam fotoğrafını gördüm. Karın kasları stüdyo ışıkları altında inanılmaz belirgin görünüyordu ve sıkı teni, sürülen onca yağdan dolayı normalde olduğundan daha parlak görünüyordu. Bu reklamla ne satmaya çalışıyorlardı, hiç bilmiyordum ama bütün yatırımlarımı uğrunda harcamaya hazırdım.

Her ne kadar bağlantıyı kopyalayıp kendime göndermek istesem de fotoğrafı kapadım. "Kızlar, öncelikle sizin buna bakmamanız gerekiyor. Neredeyse iki kat yaşımızda o!"

"Ne olmuş yani? Seksiliğin yaşı yoktur." Bu harika lafları yumurtlayan –aynı şekilde on altı yaşında olan– Sierra'ydı.

"Öyle bir vardır ki. Kanunlara anlat sen onu." Hepsi gözlerini devirdi. Bu on altı yaşındakilerden korkulurdu doğrusu. "Ve ikincisi de bu fotoğraf yüzde yüz fotoşoplu. Gerçek hayatta böyle görünmüyor." Çok daha iyi görünüyor.

Hannah bir hışımla parmağını bana doğrulttu. "Ne münasebet! O, bu dünyadaki en yakışıklı adam ve bunu herkes biliyor. Ve biz de nasıl bu Tanrı vergisi adamla arkadaş olup ona çakmadığını merak ediyoruz."

Burnumu kırıştırdım. "Iyh, çakmak deme. Böyle konuşmayı nereden öğrendin sen?"

"Sorudan kaçmaya çalışıyorsun," dedi Hannah. Sınıfın küstahlık kraliçesiydi kendisi.

Uzun stüdyoyu geçip arka köşedeki ses sistemine gittim. Bir elimde ses sisteminin kumandasıyla parmaklarım üzerinde yükseldim ve şimdi yerden tavana kadar aynaların olduğu

tarafta sıralanmış tazecik yüzlü jürime döndüm. Bu minik bebekler iş demekti.

"Sorudan kaçmıyorum. Sadece bir cevapla inkar etmemeyi tercih ediyorum! Ayrıca bu, sınıfta yapılamayacak bir konuşma. Arkadaşımla aramdaki mesele beni ilgilendirir, sizi değil." Ciddi olduğumu anlamaları için burunlarının ucuna vurmak istiyordum.

"Ama onu seviyorsun, değil mi?" diye sordu Imani.

Ellerimi kalçama dayadım. *Off*, bir anne pozu daha. "Sana cevap verirsem, derse devam etmemize izin verecek misin?"

"Evet," dedi balenin Spice Girls'ü aynı anda.

"O zaman hayır, onu sevmiyorum Sam. Onu arabada sevmiyorum, onu barda sevmiyorum. Onu şapkayla sevmiyorum, onu kediyle sevmiyorum,"* diye cıvıldarken önlerinde fır dönüyor, yalanımı anlamayacaklarını umduğum bir şekilde aktarmaya çalışıyordum.

Ama hepsi kaşlarını çatmış beni izliyordu. Hiç havalı olmadığımı düşünüyor olmalılardı.

Bu kızlara istedikleri şeyi vermemin imkanı yoktu: Gerçeği. Onlara Nathan'la ilgili gerçek hislerimi açıklamam, çocuk dolu bir odada havaya binlerce şeker atmaktan farksız olurdu. Ayrıca onunla bir şekilde iletişime geçip her şeyi anlatmaları ihtimali de vardı. Nathan'a o tür hislerimin olmadığı yalanını söylemek en iyisiydi.

"Çok sıkıcı!" diye inledi kızlardan biri. "Yatağa atmayacaksan seksi bir arkadaşın olmasının ne önemi var ki?"

* Dr. Seuss'un *Yeşil Yumurta ve Salam* kitabındaki dizelere gönderme yapıyor. (ç.n.)

"TAMAM MİLLET, HERKES POZİSYONUNU ALSIN!" diye bağırdım ve tüm derdi öğrencilerini ölümün eşiğine götürmek olan Parisli bir eğitmen gibi ellerimi çırptım. Aslına bakarsanız bugünkü planım tam da buydu.

Ucuz bir bale dersi olsa da bu, yetersiz eğitim görecekleri anlamına gelmiyordu. Bu kızlara zamanında ders aldığım o süslü püslü stüdyolarda gördüğüm aynı hassasiyet ve beklentilerle yaklaşıyordum. Bizimkilerle o stüdyoya para yetiştireceğiz diye nasıl zorlandığımızı hatırlayınca bile içim burkuluyordu. Evet, doğru duydunuz, hepimiz para yetiştirmeye çalışmıştık. Annemin de babamın da iyi para kazandıkları işleri yoktu, aynı zamanda çocukluğumdan beri çok agresif bir kanser türüyle savaşan büyükanneme bakıyorlardı. Babam ayın sonunu getirebilmek için iki işte birden çalışıyordu. Para her zaman hassas bir konu olmuştu.

Kız kardeşimle arabalarımızın ve sigortasının masraflarını, sinema gibi eğlenceli şeylerin ve hatta bale derslerimin parasını çıkarmak için lise yıllarımız boyunca hep çalışmıştık. Gençliğimde, civarda benimki gibi bir stüdyonun olmasını istememin o kadar haklı nedenleri vardı ki:

1) Bizim, gelire bağlı bir ders sistemimiz vardı. Bu da, anne babanız daha az kazanıyorsa, ders ücretlerinizin de daha düşük olduğu anlamına geliyordu. Çünkü dans, sadece varlıklıların sahip olabildiği bir şeye dönüşmemeliydi. Herkesin keyif alabileceği bir şey olmalıydı. Yük olmamalıydı.

2) Benim stüdyom sadece tekniğe ve pratiğe odaklanmıyor-

du, bir bütün olarak öğrenciye odaklanıyordu. Bu kızlara çok değer veriyordum. Yeterli beslenmelerini önemsiyordum. Sonbaharda okula giderken kıyafetlerinin olmasını önemsiyordum. Arkadaşlarıyla aralarının bozuk olmasını, başlarını yaslayacak bir omuz aramalarını ya da okula bırakacak birine ihtiyaç duymalarını önemsiyordum. Ayaklarının yapabildiklerinden çok gözlerinin bana ne anlattığını önemsiyordum. Çünkü ilk elden deneyimlediğim bir şey vardı: Bale göz açıp kapayana kadar elinizden kayıp gidebilirdi ama ruhunuz sonsuza kadar sizinle kalıyordu. Nihayet annemin nasihatlerini alıp öğrencilerimin dans eğitimlerine uygulayabiliyordum.

Ama yanlış anlamayın, ayaklarının neler yapabileceğini de önemsiyordum ve şu anda antrenman sırasında onlara gurur duyulacak talimatlar veriyordum. Liseden mezun olduklarında, bir dans topluluğuna katılmak ya da Juilliard'a başvurmak için ihtiyaçları olan eğitime sahip olmalarını istiyordum. Bu bir saatlik derslerde onlara sahip olduğum her şeyi veriyor ve karşılığında onlardan da aynısını bekliyordum.

Ancak ders ücretlerini düşük tutmak için yapılması gereken bazı fedakarlıklar vardı. Bale stüdyolarının boyutları düşünüldüğünde burası minicik kalıyordu. Kimi kandırıyorum ki, burası bir fare deliğiydi; bir pizza salonunun üst katında yer alan ve on yıldır varlığını sürdürmeye çalışan bir fare deliği. Burayı dört yıl önce eski sahibi Bayan Katie'den devralmıştım ve bir daha arkama bakmamıştım. Bana ait cennet parçasıydı burası. Her zaman maya ve baharatlı sucuk gibi kokuyor, klasik müzik ve kahkaha sesleriyle dolup taşıyordu.

Ders bittikten sonra her zamanki gibi bir metre genişliğindeki koridora açılan kapının önündeki yerimi aldım. Koridor dans çantaları, su şişeleri ve ayakkabılarla doluydu. En sonunda da tek kişilik tuvalet ve hemen onun karşısında da benim nokta kadar çalışma odam bulunuyordu.

Kızlar, omuzlarında çantalarıyla sıraya girdiler ve teker teker, çıkarken onlara yaptığım motivasyon konuşmasını dinlemek için yanıma geldiler. Bu konuşmaya bu kadar sık maruz kaldıkları için kulaklarını koparası geliyordu, biliyordum ama onlara bunları söylemeyi bırakmaktansa vücudumdaki tüm tüyleri ağdayla almayı tercih ederdim. Çünkü bunları duymaları gerektiğini biliyordum.

Onlara, derslerim için hazırladığım yulaflı protein kurabiyelerinden uzattım.

"Imani, seninle gurur duyuyorum. Bu halinle o kadar güzel ve kıymetlisin ki. Bir kurabiye al." Kurabiye alırken dudaklarında bir sırıtmayla gözlerini devirdi. "Sierra, seninle gurur duyuyorum. Bu halinle o kadar güzel ve kıymetlisin ki. Bir kurabiye al." Sierra dilini çıkarıp burnunu kırıştırdı. Bunu görünce ben de dilimi çıkardım.

Sıradaki sekiz kızla da karşı karşıya gelip gözlerinin içine dikkatlice baktım. Doğru görünmeyen bir şey var mı diye dikkat ediyor, fazla zayıflamadıklarından, uykularını aldıklarından ve ruhlarını dansa teslim etmediklerinden emin olmaya çalışıyordum. Aynısını yıllar önce hocalarımın da bana yapmasını o kadar isterdim ki. Çünkü bu seviyedeki dansçıların durumu buydu: Başarılı olmak için her şeyi yapmaya o kadar

hazırlardı ki bu genelde ayakları kanayana kadar çalışmaya devam etmeleri, vücutları daha ince görünsün diye kendilerini aç bırakmaları ve sürekli en mükemmel olmaya çalışmaları ve hayatlarını yaşamaktan çok dans etmeleriyle sonuçlanıyordu. Hayatımın bir döneminde ben de öyleydim ve artık öyle olmadığım için çok mutluydum. Artık acıktığımda canım ne isterse yiyor ve dans dışında da yaşanacak bir hayat olduğunu biliyordum.

O araba kazası hayatımı kurtarmıştı çünkü Juilliard'a vücudumla ilgili yanlış bir kafa yapısıyla ve işkolik bir çalışma temposuyla katılsaydım sonumun ne olacağını bilemiyordum. Şimdilerde dansçılarımın gerçekten görüldüklerini ve sevildiklerini hissetmeleri için her şeyi yapıyordum. Tabii bir de YETERLİ BESLENDİKLERİNDEN emin olmak için!

Hannah sıradaki son öğrenciydi ve tam kurabiyesini almak için uzandığı sırada aşırı koruyucu öğretmen hislerim bir anda alarma geçti çünkü gözlerindeki hüznü görebiliyordum. Genelde diğerleri gibi o da bana komik bir surat takınırdı. Ergen parmakları tam kurabiye almak için uzanırken sepeti çekiverdim.

"I-ıh," dedim, azarlayamayacağım kadar şirin bir yavru köpeğe fırça kayıyormuş gibi hissederek. Sepeti biraz daha uzağa çektim. "O gözlerin sebebini söylemeden kurabiye yok."

Aaa, artık araba sürebildiği için kendisini hemen yetişkin sanmaya başlayan on dört yaşındaki en kötü ergen türüyle uğraştığımı söylemeyi unutmuşum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki o zaman. Aç değilim zaten." Gözlerini tam beklediğim gibi benden kaçırıyordu ama orada bir şeyler olduğunu yakalamıştım.

Eh, onun şansına –ya da şanssızlığına– ben hiçbir zaman büyümemiştim.

O başka tarafa bakmaya çalışırken, daha önce Nathan'ın muhteşem fotoğrafının açık olduğu telefonunu elinden kapmayı başardım. Hemen arkama sakladım ve gözlerimle, neler olduğunu söylemezse telefonunu asla geri alamayacağını ima etmeye çalıştım. Öfkeyle nefesini tuttu ve ben de sinir bozucu bir papağan gibi onun taklidini yapıp gözlerimi belerterek ona baktım.

"Ah, bunu mu istiyordun? Bana neler olduğunu söyle, vereyim."

"Telefonumu alamazsın! Burası okul değil."

"Hımm, sanırım az önce telefonunu aldım." Gaddarca davranıyor olabilirdim ama öfkeli olmasını umursamıyordum. Çünkü artık benden sakladığı bir şey olduğuna ikna olmuştum ve onu, kolayca geçiştirmesine izin veremeyecek kadar çok önemsiyordum.

"Bayan B!" diye homurdandı. "Gitmem gerekiyor! Kırk beş dakikaya mesaim başlayacak ve önce eve gidip üstümü değiştirmem lazım. Lütfen telefonumu geri alabilir miyim?"

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Hımmm... hayır. Bana sorunun ne olduğunu söyler misin?"

Omuzları, bir balerinin vücudunda ne kadar mümkünse, çöküverdi. "Gerçekten telefonumu geri vermeyecek misiniz?" Hoşnut bir şekilde gülümseyip başımı hayır anlamında salladım. Gözlerini devirdi. "Pekala. Babam yine işten çıkarıldı. Şirketin kesintilere gitmek zorunda kaldığını söyledi. Be-ben zaten ders ücretimin düşük olduğunu biliyorum ama yine de

dersleri bırakmam gerekebilir. Hem daha fazla mesai yapıp hem de derslerime çalışmam mümkün değil."

Kılıfı pembe ve mavi taşlarla kaplı telefonu ona uzattım. "Teşekkürler. Gördün mü, çok da zor değilmiş, değil mi?"

Bana ölümcül bir bakış attı. "Buna mahremiyet ihlali denir."

"Tabii tabii, ne demek istediğini anlıyorum ama... umurumda değil." Sırıttım ve ona bir kurabiye uzattım. Dudaklarında zayıf da olsa bir gülümseme görünce affedildiğimi anladım. "Baban yeni bir iş bulana kadar ders ücretini kafana takma."

Nutku tutulmuş gibiydi. "Ciddi misiniz? Bayan B, kabul edeme–"

"Tabii ki kabul edebilirsin! Şimdi endişelenmeyi bırak, stres ülser yapar bak." Dönüp stüdyonun ışıklarını kapadım ve çantamı aldım. "Perşembe günü derste olmanı istiyorum."

Dışarı çıkıp kapıyı kilitledim ve birlikte, otoparka çıkan son derece dik ve dar merdivenlerden inmeye başladık. Burnuma ulaşan pizza hamurunun kokusu midemi ele geçiriverdi; elimdeki sağlıklı kurabiyeleri bir kenara savurmak ve peynir kenarlı pizzaya girişmek istiyordum. İnsanı ele geçiren pizza kokusunu altı yıl boyunca her gün alınca alışacağınızı ve hatta tiksinmeye başlayacağınızı zannediyordunuz. Ama durum öyle değildi.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımızda Hannah dönüp bana baktı. Ağzını açacak gibi oldu ama hiçbir şey söylemedi. Ama uzun kirpiklerinde asılı kalan yaşları seçebiliyordum. Yavaşça nefesini verdi ve başını salladı. "Teşekkürler, Bayan B. Perşembe burada olacağım."

Ve benim de tek istediğim buydu. Tabii bir de bir şekilde gökten para yağmasını istiyordum. Şimdiden sıkışık olan bütçemle bir de Hannah'nın ücretini almamayı nasıl kotaracaktım bilmiyordum ama yardıma ihtiyacı olan bir kıza sırtımı dönmeyi reddediyordum.

Birden aklıma bu hafta gördüğüm bir Instagram paylaşımı geldi. *Good Factory,* harika alanlarından birinin önümüzdeki ay müsait olacağını ve başvuruları kabul etmeye başladıklarını duyurmuştu. Birkaç yıl önce onları keşfettiğimden beri Good Factory'de bir yer bulabilmeyi hayal ediyordum. Burası zengin bir hayırseverin desteğiyle yenilenmiş –tahmin edebileceğiniz üzere– devasa eski bir fabrikaydı ve kar amacı gütmeyen kuruluşlara ücretsiz kiralık alanlar sunuyorlardı. Kuruluş sadece kiralık alana yapılacak yeniliklerin ücretlerini karşılamıyordu ki bu durumda benim yapacağım tek şey aynalar ve bir bale barı eklemek olacaktı. Fabrikanın içinde sadece on beş tane kocaman alan vardı ve onlar da her zaman dolu oluyordu çünkü kim öyle bir yeri istemezdi ki?

Her alan şahane pencerelerle, parke zeminle ve tuğla duvarlarla kaplıydı. O binada maya kokusu almayacağıma adım gibi emindim. Ücretsiz olduğu için başvurmayı çok istiyordum, böylece dersleri neredeyse ücretsiz vererek dans stüdyomu kar amacı gütmeyen bir hale getirebilirdim. Ama başvurmayı düşünürken bile gözlerimi deviriyordum. Yüzlerce başvurunun arasından seçilmem mümkün değildi. Geleceğe dair kontrolüm dışında olan şeylere çok bel bağlamamayı öğrenmiştim. Şimdilik en iyisi elimdeki kaynaklarla idare etmek olacaktı.

Kendi arabama binmeden önce Hannah'nın kendi arabasına sağ salim bindiğini görmek için bekledim. Sonra çantamı, sweatshirtler ve su şişeleriyle dolu olan yan koltuğa atıp telefonumu kontrol ettim. Nathan'dan gelen sesli mesajı görünce hiç şaşırmadım çünkü bu sesli ve yazılı mesajlar konusunda oldukça ilerleme kaydetmiştik. Telefonla mektup arkadaşlığı yapıyor gibiydik.

"Hey, bazı tırtılların zehirli olduğunu biliyor muydun? Nasıl olduysa biri kamyonetime binmeyi başarmıştı ama sonra ortadan kayboldu. Artık yeni bir araba alsam da bunu ona mı bıraksam diye düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Hemen onu geri aradım ama açmayınca sesli mesaj bıraktım. "Google'lamaya fırsatım olmadı ama üzülmektense tedbirli olmak iyidir. Bu sefer gösterişli bir spor araba alsan? Bir de vişneli slushie çekiyor canım. Sence bu vitamin eksikliği anlamına mı gelir? Bu kadar. Peki, bay."

Telefonu kapadıktan sonra internetten kızların dersin başında baktığı fotoğrafı aramaya başladım.

5

BREE

Kapımın gürültüyle çalındığını duydum, arkadan Nathan'ın sesi geldi. "Bree! Orada mısın?"

"Birkaç dakikaya çıkıyorum!" diye bağırdım banyodan, yüz maskemi sürmeyi henüz bitirmiştim.

Saat daha beş buçuktu. Jamal'ın partisi için beni almaya biraz erken gelmişti, üzerimde hâlâ balıksırtı desenli taytım vardı ama daha da önemlisi yeşil bulamaç yüzümde yeni sertleşmeye başlamıştı. Nathan'ın beni böyle görmesinden endişelenmem gerekirdi belki ama doğrusu çok daha beter hallerimi görmüştü. En yakın arkadaşınla bir ilişki beklentinin olmamasının en güzel yanı buydu: Bok gibi görünsen de birlikte vakit geçirmeye devam edebiliyordunuz!

İşte ben buna olumlu yanından bakmak derim arkadaşlar!

Banyodan çıkınca Nathan'ın mutfakta, buzdolabını karıştırdığını gördüm. İçeri girdiğimde öne eğilmiş durumdaydı ve bu manzara karşısında yüreğim hop etti.

"Elmalar en alt rafta," dedim, bakışlarımı kıçından çekmeye çalışarak çünkü bilirsiniz ya, arkadaşlar yiyecekmiş gibi birbirlerinin kıçlarına bakmazlar! Her ne kadar o kıç, dar ve gri şortun içinde çok hoş görünse de.

"Ah... teşekkürler." Doğruldu ve elinde topladıklarıyla buzdolabını kapadı. Bana döndüğünde elma dişlerinin arasındaydı ama ısırığının ortasında kalakaldı. Gözleri kocaman açıldı ve yasak elmanın iki yanında dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

"Ne?" diye sordum tezgaha yaslanarak, sanki her şey son derece normalmiş gibi. "Yüzümde bir şey mi var?"

Boğazından öyle bir kahkaha yükseldi ki o ses, yüzünü kurbağa gibi boyamış bir kadının hissetmemesi gereken şekilde içimi kıpır kıpır etti. Aslında Nathan'la ilgili cinsel düşüncelere sahip olmamam gerekirdi ama bu... bu çok ZORDU, tamam mı? Ben son derece inatçı yumurtalıkları olan bir kadındım, size edepsiz olduklarını söylersem de abartmış sayılmazdım. Ben çok inatçı yumurtalıkları olan bir kadınım ve size söyleyeyim, onlar gerçek birer haindi. Şu anda Nathan elmasından bir ısırık koparıp şakacı bir gülümsemeyle başını bana doğru eğerken onlar da aşağıda yumuşacık, beyaz tişörtünün ona ne kadar yakıştığını, sanki bir tanrının onu ayaklarından tutup şehvetli bir pamuk havuzuna daldırmış gibi göründüğünü şiirsel bir dille anlatıyorlardı. Sonuç olarak, onu gördüğümde öldüğüm söylenebilirdi.

"Burada olanlar hakkında endişelenmeli miyim?" O koca adam parmaklarını kendi yüzünün çevresinde gezdirdi.

"Bunu yıkadığımda o kadar karşı konulamaz bir güzelliğim olacak ki olduğunda yerde düşüp ölmekten endişelenebilirsin."

Şakaydı, yüzde yüz münasebetsiz olduğu da açıktı ama Nathan ağzındaki lokmayı yuttu ve gözleri çok tuhaf bir şey yaptı: Tüm vücudumun üstünde gezinmeye başladı.

Bu sadece bir kez oldu ve bakışları yukarı doğru aynı yolu izlemedi ama içimdeki bir şey merak ediyordu... *hayır! Merak etmek yok! Aşağıdaki fitne fücurlar, kesin sesinizi.*

Bedenimde dolaşan tutkuyu hissedince son altı yılda yaptığım şeyi yapmaya karar verdim. Mükemmel dengelenmiş ikili arkadaşlık ilişkilerinde ne yapılması gerekiyorsa. Az öncekiler hiç yaşanmamış ve yapacak çok önemli bir işim varmış gibi mutfakta koşturmaya başladım. Ne olursa olsun, hissettiğim tutkuyu kabullenmemeliydim.

Arkama dönüp tezgaha bakınca köpük bir bardakta vişneli slushie olduğunu gördüm. Bunun üzerine çalıntı mücevherlerle dolu bir sandık bulmuşum gibi nefesim kesildi. "BANA SLUSHIE Mİ ALDIN?" Bunu hem sesimi bozmadan hem de yüzümdeki maskeyi çatlatmadan söylemem gerekmişti. Hayatta ustalaşması önemli bir alandı bu doğrusu.

Ufak bir kahkaha atıp elmasından bir ısırık daha aldı. "Canım çekiyor demiştin, değil mi?"

"Evet ama bana al diye söylememiştim onu," deyip pipeti bardağa sokup beyin donduran enfes bir yudum aldım.

Nathan bana huysuz bir bakış atıp telefonuna döndü. "Önemli değil." Ekranındakini okudu ve sonra telefonu gürültüyle tezgaha bıraktı. "Bundan bıktım artık," dedi, hışımla elini saçlarının arasından geçirirken. "Hiç sonu gelmiyor gibi. Bir rahat nefes alamıyorum."

Benim minik mutfağımdan çıkıp salona geçti ve kendini koltuğa atıverdi. Onu öyle görünce gülmeden edemedim çünkü kolları ve bacakları küçücük mobilyamın her noktasını kap-

lıyordu. Henüz fasulye sırığına tırmanmış ve Bebek Ayı'nın yatağında şekerleme yapmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Koyu renk gözlerini kapayınca ne kadar yorgun olduğunu tahmin ettim. Sadece ona bakıp ayak uydurması gereken yoğun programını düşününce bile yorgunluktan kemiklerim sızlıyordu. Onu parlak sarı battaniyeme sarmak, ellerimle çorba içirmek ve tüm gün çizgi film izlemesine izin vermek istiyordum.

"Evde kalıp film de izleyebiliriz, biliyorsun. Yemeğine katılmasak da Jamal'ın anlayışla karşılayacağından eminim."

Nathan gözlerini açmadan "Olmaz," dedi. "Gitmek istiyorum. Benim orada bulunmam Jamal için önemli."

Benim onun parasını kabul etmemek konusunda olduğum gibi, Nathan'm da dinlenmek için de olsa hiçbir şeyi ertelememek konusunda aynı derecede inatçı olduğunu biliyordum. Kız arkadaşı olsa onu olduğu yere mıhlayacağını ve evde kalmaktan başka çaresi olmadığım söyleyeceğini tahmin edebiliyordum.

Ama ben onun kız arkadaşı değildim.

Hemen fantezilerin arasından sıyrıldım. "Pekala, yüzümden şu vıcık vıcık şeyi temizleyelim, sonra çıka–"

Nathan'ın tezgahın üstündeki telefonunun sesiyle cümlem yarıda kaldı. Omzum üzerinden telefona bir bakış attım ancak o elini kaldırarak olduğu gibi bırakmamı işaret etti. "Şşşt, kimse hareket etmezse belki benim evde olmadığımı düşünürler."

"Ya da ben cevap verip yanlış numarayı aradıklarını söyleyebilirim."

"Geçen sefer kimse senin Fransız aksanını yemedi."

Doğruya doğru. Nathan'ın menajeri Tim, anında telefonu ona vermemi söylemişti.

Nathan başının altındaki misket limonu yeşili yastığı çekip yüzüne bastırdı. Onu böyle görünce içimde bir tatmin duygusu yeşeriyordu çünkü gardını sadece benim yanımdayken indiriyordu. "Eminim ki Nicole ya da Tim ruhumdan bir parça koparmak için arıyordur."

Telefonun sesi kesildi.

"Bu akşam birileri pek dramatik."

Nathan yastığın altından bakıp bir kaşını kaldırdı. "Ben her akşam dramatiğim."

O gözlerini kapayınca ben de ona son bir kez uzun uzun baktım. Bir haftadır orada takılan bir temiz çarşaf yığınının üstünde yatıyordu. Sehpamın üzerinde bir sürü oje şişesi duruyordu, yere sere serpe bıraktığım faturalar da cabasıydı. Komik olan, her ne kadar düzen ve tertibin fiziksel temsilcisi gibi olsa da Nathan'ın bir kez bile evimi toparlamaya çalışmamış olmasıydı. (İyi ki de öyle bir şey yapmıyordu çünkü odanın köşesindeki tayt yığınının altında, içine kırmızı bir kalem koyduğum bir dergi vardı ve o yığını oynatırsa ihtiyacım olduğunda o kırmızı kalemi bir daha asla bulamayabilirdim!) Dağınık yaşamayı sevmemle ya da etrafa çekidüzen vermemle ilgili hiç negatif bir yorumda bulunmamıştı. Öylece kendini kıyafetlerin üzerine atıyordu.

Zihnen kendimi Nathan'ı dikizlemeyi kesmek için zorladım ve yüzümdeki artık çatırdamaya başlamış maskeyi yıkamak için banyoya gittim. Sonra da üzerime hoş ve havalı bir kot

pantolonla tişört giydim; tam odadan çıkmak üzereyken Nathan'ın tezgahın üzerindeki telefonunun titreştiğini fark ettim. Sesli mesaj bildirimiydi. Tam koridoru yarılamış odaya girmek üzereyken Nathan, "Hey Siri, sesli mesajı oynat," diye bağırdı.

Teknolojiye bayılıyordum. Bu gibi anlarda bize hizmet ediyordu.

Ama daha sonra duyduğum ses olduğum yerde donakalmama neden oldu. Mal sahibimdi.

"Merhaba Bay Donelson, ben Vance Herbert..."

Göz göze geldiğimiz sırada Nathan koltukta kaskatı kesilmiş, baston yutmuş gibi dimdik oturuyordu. Tam bir saniye boyunca ikimiz de birbirimize baktık ve ardından aynı anda mutfağa gitmek için atıldık. Ama ben daha yakındım, haliyle telefonu eline ilk alan da ben oldum.

Telefonu kaptığım gibi yatak odama yöneldim. Nathan hemen dibimdeydi ve kollarımı yakalamaya çalışıyordu ama başarılı bir zikzakla onun ellerinden kurtuldum. *Beni NFL'e mi alsalar acaba?* Apartmanın içinde koşturan filler gibiydik ve bu esnada Vance, monoton bir sesle devam ediyordu. "Size tüm sözleşme işlemlerinin tamamlandığını söyleyecek–"

"BREE! VER ŞU TELEFONU BANA!"

"Hayatta olmaz!"

Yatak odama girip kapıyı yüzüne kapamaya çalıştım ama koca elleriyle kapıyı tutup açıverdi. Yatağımın üzerinden atlayıp banyoma girmeye çalıştım, orada kapıyı kapatabilmeyi umuyordum. Ama daha atlayışımın ortasında Nathan beni yakalayıp yatağa attı. Ablamla büyüdüğüm için iş, eşyalarımı

korumaya geldiğinde bir CIA ajanı kesilebiliyordum. Telefonu sutyenimin içine sokuşturuverdim çünkü Nathan'ın uzanmayacağı tek yerin orası olduğunu biliyordum.

Beni omuzlarımdan yatağa bastırıp kollarımı iki yana sabitleyince Vance'in son söylediklerini duyduk. "...ve artık binanın resmi sahibi sizsiniz. Emlakçımın anahtarı size bırakmasını sağlayacağım ve Bayan Camden'ı arayıp binayı sattığımı, artık yeni bir ev sahibi olduğunu bildireceğim. Tabii önceden konuştuğumuz gibi sizden bahsetmeyeceğim. Sizden ya da emlakçınızdan bir ricam olacak, bana dönüş yapıp Bayan Camden'a hangi iletişim adresini vereceğimi bildirebilir misiniz? İyi günler."

Ardından oda tuhaf bir sessizliğe gömüldü, benim gümbürdeyen kalbimin sesi dışında çıt çıkmıyordu. Spor sutyenimin altında belirgin görünen telefonuna bakıyordum ve bakışlarımı ona çevirince Nathan'ın da kapkara gözlerini bana diktiğini fark ettim. Poker masasında çok kötü bir elle her şeyinden olmuş bir adam gibi görünüyordu.

"Sen?.."

Cümlemi tamamlamama gerek yoktu. "Evet."

İkimiz de olduğumuz yerden kıpırdamıyorduk ve bir anlığına duyduklarımın şoku donup kalmama neden olmuştu. Gözlerim Nathan'ın omuzlarından üst koluna, oradan dirseğine, belli belirsiz tüylerin olduğu alt koluna ve oradan da yatağıma bastırdığı eline kaydı.

"Tüm binayı mı satın aldın?"

İçini çekti. "Evet."

"Ne-neden?"

Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu soruya cevap vermek istemiyordu.

"Gayrimenkule yatırım yapmayı düşünüyordum zaten."

"Nathan."

Yutkunurken adem elmasının aşağı yukarı kayışını izledim. Benimkini saran vücudunun ısındığını hissedebiliyordum. "Çünkü kira sözleşmesinin şartlarını değiştirip duruyordu ve tekrar pazarlık etmeye çalışmaktansa satın almak daha kolaydı. O adam gevşek herifin teki."

Belki de yüz kez gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bekle bir dakika... Neden kira sözleşmenin demek yerine kira sözleşmesinin dedin?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye duraksaması, bana her şeyi anlatmıştı aslında. "Çünkü teknik olarak son dört yıldır o... bizim kira sözleşmemiz sayılır."

Söyledikleri bir kamyon gibi çarpmıştı, hemen altından sıyrılıp odanın içinde dönmeye başladım. "NATHAN! Bunca zamandır kiramın bir kısmını sen mi ödüyordun?!"

Bacaklarını aşağı sarkıtıp yatağın kenarına oturdu, ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmiş benim odanın bir o tarafına bir bu tarafına gitmemi izliyordu. "Evet, ödüyordum."

Gözlerimin önünde, slot makinelerindeki gibi dolar işaretleri dönerken inlemeyle böğürme arası bir ses çıkardım. Ona özellikle parasını istemediğimi söylememe rağmen Nathan DÖRT YILDIR bana yardım ediyordu! Onunla arkadaşlığımızın kurallarından biriydi bu: Maddi konularda yardım yoktu.

Bu kurallar benim için önemliydi çünkü böylece arkadaşlığımızı doğru sınırlar içinde tutabiliyordum. Bana maddi yardımda bulunmasına izin verirsem, onun yanına taşınırsam, şık davetlere katılırsam ve kız arkadaşlarının elde ettiği avantajlara ulaşırsam kafam karışırdı!

Bana karşı hisleri olmadığından bunun bir şey olmadığını düşünebilirdi ama ben işlerin kafamda karmakarışık olacağından emindim ve benimle arkadaşlıktan daha fazlasını istemediğini söylediğinde buna dayanamazdım. Belki de aptal olabilirdim ama mümkünse kalbimin bir çöp öğütücüsüne atılmamasını tercih ederdim.

"O zaman ilk kez... yıllar önce Vance bana kirayı artıracağını söylemişti ve sonra birdenbire fikrini değiştirmişti... O sen miydin? Onu arayıp kiranın ödeyemediğim kısmını ödemek için anlaşma mı yaptın?"

Nathan uzun kirpikleriyle cevabını mors alfabesiyle veriyordu sanki. "Bree..."

Ona öyle bir hışımla döndüm ki boynumda ertesi gün bir sızı olacağından emindim. "Ne? Yakalandığına göre özür dilemek ister misin? Başın belada olduğuna göre?"

"Hayır."

"Hayır mı?!" Bir sebeple bu cevabı daha da sinir bozucuydu.

"Özür dileyemem çünkü yaptığım için üzgün değilim." Ne kadar da sakin ve kendinden emindi. Bay Havasından Geçilmeyen gözlüklerini takıp boy gösterisine gelmişti.

Kıyaslama açısından söylüyorum, bense Parmağını Prize Kaptırmış Tuhaf Tip gibi hissediyordum. "Nasıl üzgün olmaz-

sın ya? Arkamdan iş çevirdin! Bunca yıl bana yalan söyledin. Ah Tanrım, sana binlerce dolar borcum var!" Ellerimi yanaklarıma bastırdım.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Tek kuruş bile. Bana borçlu değilsin çünkü senin hiçbir şeyine ihtiyacım yok."

"Hayır, sana borçluyum!" Sesim kulak tırmalıyordu. "Bunun benim için ne kadar rahatsız edici olduğunu göremiyor musun, Nathan? Senden para istemediğimi söylemiştim ve bunda ciddiyim."

O sakin duruşu bozulmaya başlıyordu. Hemen ayağa kalktı. "Neden? Asla anlayamıyorum! Bana hiç mantıklı gelmiyor. Sen benim en yakın arkadaşımsın, neden ihtiyacın olduğunda sana yardım etmeyeyim ki? Ne yapacağımı bilmediğim kadar çok param var nasıl olsa!"

"Çünkü her zaman yanımda olmayacaksın, Nathan!" Tamam, vay canına, fazla yüksek çıkmıştı sesim. Söylediklerim havayı bir sis düdüğü gibi delip geçmişti. Kalabalık bir barda tüm gözler bana çevrilmiş gibi hissediyordum.

"Neden böyle düşünüyorsun ki?"

"Çünkü gerçek bu." Bunu söylerken gözlerine bakamamıştım. "Biz sadece arkadaşız. Maddi olarak senin desteğine güvendiğimi düşün, bir gün evlendiğinde ve karın başka bir kadının kirasını ödemenden, ona aldığın diğer şeylerden hoşlanmadığında ne olacak?"

Dengesini bir ayağından diğerine verdi. "Ama... ama ben öyle biriyle evlenmem ki. Arkadaşlığımızın bu halini kabul edecek biriyle birlikte olmak isterim."

Dudaklarım arasından ufacık, hüzünlü bir kahkaha yükseldi. "Bu durumla barışık olacak tek bir kadın yoktur, Nathan! Bu, eninde sonunda yüzleşmemiz gereken bir gerçek. Bir gün şimdiki kadar yakın olamayacağız. Bir gün aşık olacaksın ve seni kendine isteyen -ki öyle de olmalı- harika bir kadınla evleneceksin ve sen de tüm kalbini ona vermek isteyeceksin. Bu yüzden maddi olarak sırtımı sana yaslayamam." Göğsümde rahatsız edici bir sızı vardı. Söylediklerim gerçeğin sadece yarısıydı ama ancak bu kadarını söyleyebilirdim.

Ona öylece bakarken benim para babam olamayacağı gerçeğinin o güzel, iyiliksever kafasına nihayet dank etmesini umuyordum.

En sonunda uzun, düşüncelere daldığı bir duraklamanın ardından "Bu senaryoda sen neden aşık olup evlenmiyorsun?" diye sordu. Ses tonundan alaycı moduna geçtiği anlaşılıyordu. "Ben masallara layık aşkımı bulurken senin çulsuz ve yalnız kalman adil görünmüyor."

Uğuldadım ve yumruğumu salladım. "SANA PARANI ÖDEYECEĞİM!" Cümlemi öfkeli bir vurguyla tamamladım. Tavandaki alçıpan tozu, havada kar gibi süzülüyordu.

Başını hayır anlamında salladı. "Hayır, ödemeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

"Evet. Ödeyeceğim." Öfkeyle gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyorum ama sana geri ödemenin bir yolunu bulacağım. Ve aramızda normal bir kira anlaşması yapılmasını istiyorum. Kıyak geçmek yok!"

"Bağırmayı keser misin? Yoksa tüm tavanın çöküverecek.

Ve çok ciddiyim Bree, bu koku giderek güçleniyor. Ölü bir rakundan daha fazlası olabilir."

Adam mantıklı düşünme kabiliyetini yitirmişti resmen! Kafayı yemişti! Ben ona arkadaşlığımızın saatli bir bomba üzerinde olduğunu anlatmaya çalışıyordum, o ise ölü rakunları anlatıyordu.

"Böyle dikkatimi dağıtamazsın." O şekilli göğsüne doğru parmağımı bastırdım. "Benim parayla ilgili ilişkilerimden uzak duracağına söz verme zamanın geldi. Ya bana söz verirsin ya da Jamal'ın partisine yalnız gidersin." Kollarımı göğsümde kavuşturup kalçamı öne çıkardım. Al sana. *Bu gösteriyi ben yönetiyorum canım.*

Bana biraz daha yaklaşıp parmağımı göğsüne daha sert bastırmama neden olurken Nathan'ın gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Üzgünüm ama hayır." Biraz daha yaklaştı. "En yakın arkadaşının, kendisi hariç şu dünya üzerindeki herkes için kendini paraladığını görmek nasıl bir şey biliyor musun? Varını yoğunu o kızlara ve ailelere verdiğini görüyorum, sadece onlara iyi bir dans eğitimi vermek için değil, bu esnada sevildiklerini de hissetsinler diye çırpınıyorsun. Ve her nedense aynı nezaketin sana gösterilmesine izin vermiyorsun."

Gülümsemesi cüretkar bir hal almıştı.

"Madem öyle, şansına küs dostum. Milyonlarca dolarım var ve canım isterse seni şımartırım. Hayatına karışmamı istemiyorsan beni bir köprüden falan atman lazım çünkü arkadaşlar bunun için vardır. Buna alış. Ayrıca bundan sonra kiranda büyük oranda indirim alacaksın. Stüdyonun altındaki pizzacılar da öyle."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Hiç adil değil! Bana yumuşak kalpli Nathan numaraları sökmez!"

"Sökecek. Ve içini rahatlatacaksa bunları senin kızlarına yardım etmek için yaptığımı düşünebilirsin. Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Yetti bu kadar. Bu akşam seninle çıkmıyorum. Nokta. Senin dersini alman lazım." Kollarımı kavuşturdum. Yerinden oynatılması imkansız bir kayaydım artık. Beni savurup durmasına izin veremezdim!

Beni sırtlayıp omzuna attığında, kıçım havada ilerlerken duyduğum son şey Nathan'ın kahkahasıydı.

6

BREE

"NATHAN! İndir beni yere!" Beni odamdan dışarı taşırken bas bas bağırıyordum.

"Hayatta arada bir yardım almanın ne zararı olabilir? Arkadaşlar ilerlemek için birbirine ihtiyaç duyar. Aslına bakarsan bir sonraki projem seni bu çöplükten kurtarmak olacak." Parmağıyla duvara vurdu ve boya parçaları dökülüverdi.

"Sakın dairemi alıp yenilemeye falan kalkışma!"

"Yapabilirim. Saçacak çok param var, bebeğim."

Bu adam da kim böyle?!

"Sen kafayı yemişsin!" diye bağırdım, görüş açımdaki kıçına doğru.

"Evet. Kafayı yemek iyi de hissettiriyor. Hadi, bana kamyonette bağırmaya devam edersin. Bu akşam partiye sensiz gitmek istemiyorum ve senin de kaçırmak istemediğinden eminim."

Ona birkaç tekme geçirmeye çalıştım. "İmkanı yok! Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Kavga ediyoruz! İşler senin istediğin gibi gidemez, koca canavar seni!" *Canavar* dememden sonra kıçıma küçük bir şaplak attı ve bu da hem daha çok öfkelenmeme hem de kahkahalara boğulmak istememe neden oldu. OOOOOFFFF Nathan'dan nefret ediyordum. Neden normal insanlar gibi tartışamıyorduk ki?

"Kıçıma dokunamazsın! Kurallara aykırı," dedim beni ön kapıya doğru götürüp bu sırada ışıkları da kaparken. Saçlarım arkasında salkım söğüt gibi dalgalanıp duruyordu.

"Yazılı bir liste falan görmedim hiç."

"Sana bir liste hazırlayıp görebileceğin bir yere asacağım! Hem bu akşam neden bu kadar tuhaf davranıyorsun sen?" Bu durum beni korkutuyordu. Nathan'la ilgili bir şeyler değişmiş gibi geliyordu. Benimle birlikteyken şakacı yanı hep ortaya çıkardı ama şu anda... Beynimin o tarafa kaymasına izin veremezdim.

"Gayet normal davranıyorum."

"Hayır, öyle davranmıyorsun ve ben seninle birlikte partiye gitmiyorum! İNDİR BENİ! Bekle, spor ayakkabılarımı da alabilir misin? Koltuğun yanındalar. Ah, kazağımı da unutma!"

Nathan beni omzunda tutmaya devam ederek sumo squat yapıp ayakkabılarımı aldı ve kazağımı da bulduktan sonra son ışığı da kapayıp koridora çıktı. Kapıyı kilitleyebilmek için beni şöyle bir döndürünce tatlı ve çok yaşlı komşum Dorthea'yla yüz yüze geldik. Gece için saçlarını bigudiye sarmıştı ve fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu.

Her şey son derece normalmiş gibi gülümsedim. "Merhaba Bayan Dorthea. Bu sabah kapınızın altından attığım indirim kuponlarını gördünüz mü?"

Bayan Dorthea dul bir kadındı ve maddi olarak sıkıntıları olduğunu biliyordum. Ama ben de aynı sıkıntıları çektiğim için tek yapabildiğim ona indirim kuponlarını kesmek ve kalan yiyeceklerimi ona vermekti. Ama arada bir bana, posta kutu-

sunda bulduğu ve benim bırakmadığım yüz dolarlık banknotlar için teşekkür ederdi ama artık gerçeği görebiliyordum. Nathan. Nefeslerim daralıyordu. Bu adam hayatımın başka hangi noktalarında Rahibe Teresa'lık oynuyordu?

"Valla, evet tatlım, gördüm... ama..." Nathan, sanki yirmi birinci yüzyılda bir kadını taşımanın normal bir yoluymuş gibi beni sırtında gezdirdiğinden kadıncağız ne diyeceğini şaşırmıştı. Bir yanım bir erkek beni böyle sürüklediği için öfkeden kudurmam gerektiğini söylüyordu ama daha güçlü diğer yanım *EVET!* diye bağırmakla meşguldü. Beni mağarana kaçır ve sabaha kadar sevişelim!

Birden diğer tarafa savruldum, şimdi kıçım zavallı komşuma dönüktü.

"Merhaba Bayan Dorthea. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz. Bu akşam bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu Nathan; yüzünde kocaman bir gülümseme olduğundan emindim. Kesin o göz alıcı beyaz dişlerini sergilemekten geri durmuyordu.

Evet. Kesinlikle gülümsüyor olmalıydı çünkü iltifata karşılık vermeye çalışan Bayan Dorthea kekeleyip duruyordu. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyip kazandıkları son maç için tebrik etti. Bense gözlerimi devirdim.

Sonra beni üç katın merdiveni boyunca aşağı taşıdı. Her adımda Nathan'ın ayakkabılarının yapışkan yüzeyde çıkardığı sesi duyabiliyordum. Bu kadar iğrenç bir binadaki dairenin kirasının ucuz olacağını düşünürdünüz ama HAYIR. Los Angeles böyle bir yerdi işte. Koltukaltı gibi kokan bir binada oturmak için dünyaları ödüyordum.

Ön girişe varmadan, Nathan kıçıma dokunabiliyorsa ben de onunkine dokunabilirim diye düşündüm. Öne uzanıp onu sağlam bir çimdiklemek amacıyla parmağımı kıçına uzattım. Ama ilk denemem başarısızdı. Sadece bir kahkaha atıp kıçını iyice sıktı, böylece benim sıkabileceğim hiçbir şey kalmadı.

"Daha az squat yap," dedim sönük bir sesle; kollarımı kavuşturup beni indirene kadar direnmekten vazgeçtim ve bu kavgada ters giden şeyin ne olduğunu düşünmeye başladım.

Kamyonetine gittik ve Nathan beni cumburlop ön koltuğa yerleştirdi, kapıyı kapadı ve sonra da camın ardından bir *olduğun yerde kal* bakışı attı. Ceplerimi karıştırınca bir sakız kağıdı buldum ve sırf onu sinir etmek için ön panelin üzerine attım.

Nathan tamamen karartılmış –öyle karanlıktı ki içeride ne olup bittiğini kimse göremiyordu ve bu da çok eğlenceli oluyordu– kamyonetinin şoför koltuğuna geçti ve bana, *Tamam, dökül bakalım,* diyen bir bakış attı. Ama ben ona iyiliklerinin karşılığını ödemeye kararlı olduğum için tam tersini yaptım. Kaşlarımı huysuz bir ifadeyle kaldırıp telefonumu çıkardım ve yolculuğun kalanı boyunca onu görmezden gelmek için koltuğuma gömüldüm.

Homurdanmaya başladı. "Sessiz muamele mi? Ah, hadi ama! Hepsine razıyım, o olmasın." Cevap vermedim, sadece onun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğimi belirtmek için başımı pencereden dışarı çevirdim. "Peki. Ödet bana. Bunu hak ettim ben." Ön konsola doğru uzanıp sakız kağıdını aldı. Kapının yan gözünde tuttuğu minicik çöp kutusuna attı.

Ama dürüst olmak gerekirse çok düşünceli davrandığı için

bir adamı cezalandırmak adil gelmiyordu. Hile hurdayla, manipülatif bir şekilde, sinsice yürüttüğü bir işti ama *lanet olsun* bir yandan da o kadar tatlıydı ki içimden ağlamak geliyordu. O kadar Nathan'a uygun bir davranıştı ki suçlanması gereken tek şey, fazla büyük bir kalbe sahip olması olabilirdi. Çok sinir bozucuydu.

Twitter'da birkaç dakika gezindikten ve Nathan'ın beni 90'ların koca kıçlardan bahseden hiphop şarkılarıyla ortama döndürme çabalarından kurtulmaya çalıştıktan sonra Nathan'ın fotoğrafının olduğu retweetlenmiş bir makaleye denk geldim. Onunla ilgili hiçbir yazılanı okumamam gerektiğini bilecek kadar uzun zamandır arkadaştık ama bu seferki göz ardı edemeyeceğim nedenlerle öne çıkıyordu.

"AMAN TANRIM, ONU GEBERTECEĞİM!" diye öyle bir bağırdım ki Nathan'ın arabasının camları çatlasaydı şaşırmazdım.

"Kimi?" diye sordu telaşla, arabayı çocuklarla buluşacağımız restoranın otoparkına çekerken.

Şaşkınlıkla makaleye bakıyordum. "Kelsey! Senin adı batasıca kız arkadaşın! Bir yazı yazmış, seninle ilgili... ve..." Ona döndüm. "Sen bunu görmedin mi?"

"Ah." Hiç de endişelenmiş gibi görünmüyordu. "Bir şeyler duydum ama okuyacak kadar umursamadım. O kadar kötü olsaydı Tim beni arardı diye düşündüm."

"Tamam, o zaman seni LA'in en berbat sevgilisi ilan etmesini umursamıyorsun?"

"Ne?"

İşte bu ilgisini çekmişti.

Nathan telefonu elimden aldı, gözleri yazının üzerinde gezindi, sonra rahatlamış gibi telefonu kucağıma attı. "Eh, çok kötü sayılmaz. İçeri girelim mi?"

Ağzım bir karış açıldı ve benim hakkımda olsa canlı canlı yerin dibine girmeme neden olacak yazıya öylece baktım. "Çok kötü sayılmaz mı? Nathan, seni rezil etmeye çalıştığı konu..." Cümlenin öylece sönüp gitmesine izin verdim çünkü daha önce Nathan'la HİÇ açıkça seks hayatlarımızı konuşmamıştık. Bu konuya sanki alevler içindeki bir binaymış ve uzak durmamız gerekiyormuş gibi davranıyorduk. Cümleyi bitirmek yerine gözlerimi pantolonundaki yasaklı bölgeye çevirdim ve söyleyemeyecek kadar utandığım şeyi belli etmesini umdum. "Yapamıyor olman... eh, sen de okudun, biliyorsun zaten."

Gülmemek için kendini tutuyordu. "Önemli bir mesele değil." Arka koltuğa uzandı ve yeni ütülenmiş, beyaz bir gömlek ortaya çıkıverdi. Gömleği giyip düğmelerini iliklediği. Dünya yansa umurunda değil gibi görünüyordu.

Bu soğukkanlılığına akıl erdiremiyordum.

"Nasıl sinirlenmezsin? Ben resmen öfkeden kuduruyorum! Gidip iç çamaşırı çekmecesine kırmızı karıncalardan salmak istiyorum! Kahve makinesine acı sos dökmek istiyorum! Arabasının kapılarını bantla yapıştırmak istiyorum!"

"Ooo, ne vicdansız planlar bunlar. Federaller senden haberdar mı?"

Koluna hafifçe vurdum. "Gülmesene! Ciddi bir konu bu." Neden bilmem ama gözyaşlarıma söz geçirmeye çalışıyordum.

"O... o herkesin önünde senin ereksiyon sorunun olduğunu söylemiş, Nathan. Ne kadar korkunç bir şey! Ve utanç verici. Ve sen bu dünyanın en iyi insanısın! Ve ONDAN NEFRET EDİYORUM!"

Nathan havlar gibi bir kahkaha attı ve yukarılardan akıl istiyormuş gibi başını yukarı kaldırdı. Koca elini saçlarının arasından geçirip bana döndü. "Bree, beni düşündüğün için teşekkür ederim ancak ereksiyon problemi yaşamıyorum ben. Sadece olayı büyütmüş ve onunla sevişmediğim için bana sataşmaya çalışmış. Büyük ihtimalle ayrıldığımız gün onun yerine seni seçtiğim için de kızgındır. Ama bence faka basan kendisi oldu çünkü senin de söylediğin gibi bu durumdan dolayı birini karalamak çok duygusuzca bir hareket." Telefonumu işaret etti. "Yazının sonundaki yorumlara bir bak. Herkes ona şiddetle tepki gösteriyor ve erkekler de, bir atletin de aynı sorunla boğuştuğunu bildikleri için kendilerini daha iyi hissettiklerini söylemişler." Yeniden omuzlarını silkti. "O kadar da kötü sonuçlanmış sayılmaz."

Tabii tabii, pek de asildi doğrusu. Ama beynim, çok önemli bir açıklamasından sonra çalışmayı kesmişti.

"Bekle. Geri yap. Ne dedin sen, onunla..." Yine söyleyecek kelime bulamıyordum.

Nathan Donelson, iki ay boyunca birlikte olduğu iç çamaşırı modeliyle sevişmemiş miydi? Beynim bu bilgiyi resmen işleyemiyordu. Birazdan kendini tamamen kapatacak ve kulaklarımdan dumanlar çıkmaya başlayacaktı.

"Onunla hiç sevişmedin mi? Neden?" Yapmamam gerekti-

ğini bildiğim halde soruyu sormuştum. Ama bilmeliydim çünkü Nathan... Nathan'dı! Ona bir bakmanız yeterliydi. Her yerinden seksilik akıyordu ve dünya üzerindeki her kadın onunla birlikte olmak isterdi. Hatta Bayan Dorthea'nın bile ona yanık olduğuna emindim!

Yüzünde korkutacak kadar ciddi bir ifade vardı. "Çünkü ben cinsel birliktelik yaşamayan bir erkeğim."

"Ne!" İstemeden sesim öyle bir yükselmişti ki kamyonetin yanından geçen bir kadın neler oluyor diye karanlık camlardan içeriye bakmaya çalışmıştı. *Toz ol hanımefendi.* Nathan'a dönüp fısıldayarak "Yani bakir misin?" diye sordum.

"Hayır." Bana sorarsanız yüzündeki sırıtış fazla anlayışlı görünüyordu. "Sanırım son zamanlarda cinsel birliktelik yaşamayan bir erkek olduğum söylenebilir."

Başımı sallarken onun başka bir kadına sarıldığı düşüncesiyle uyuyakalana kadar ağlamak isteğiyle boğuştuğum onca geceyi düşündüm. Kollarında Kelsey'nin olduğu düşüncesiyle. Ama görünüşe göre kollarında Kelsey olmamıştı hiç. "Anlamıyorum... Sana kahve getirdiğim sabah evindeydi."

"Sen de sabahları sıklıkla benim evimde oluyorsun, bu fiziksel bir şey yaşadığımız anlamına gelmez ki."

Birden yutkunamamaya başladım. Parmaklarımı da hissedemiyordum. Neler oluyordu böyle?! Neden böyle bir tepki veriyordum ki? Değişen bir şey yoktu aslında ama nedense ben, bu gece her şey değişmiş gibi hissediyordum. Temellerim sarsılıyordu.

Nathan fal taşı gibi gözlerimi görüp bir kahkaha patlattı.

"Bunu neden bu kadar büyük bir mesele haline getiriyorsun?"

"Çünkü," dedim, sadece bu kadarı bile yeterli bir cevapmış gibi. "Parmaklarını şıklatmanla istediğin herkese sahip olabilirsin. Neden cinsel birliktelik istemiyorsun?" BİLMEM GEREKİYOR!

Bana söylemediği bir şey vardı ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Aramızda sırlar olmadığım sanıyordum ama şimdi iki büyük sırrı olduğunu öğrenmiştim! Daha kaç sırrı olabilirdi?

Koyu renk gözlerini bana dikmişti. "İstediğim herkesle olmaz."

Kalbim resmen boğazımda atıyordu. Söyledikleri geceyle birlikte birleşiyordu ve stüdyomu satın almış olması ve neredeyse her günü birlikte geçirmemiz... Birdenbire o kadar şeyi ima etmeye başlamıştı ki... bu düşündüğüm şey olabilir miydi?! Söylemeye çalıştığı şey...

Yeniden gülerken tanıdık olduğum o şakacı tavrı geri dönmüştü ve bununla birlikte her umut söndü. Zaten öyle de olması gerekiyordu.

"Yüzüne bir bak," dedi tatlı bir kahkahayla. "Bir anlığına dehşete düştün. Bree, endişelenme. Sadece sezon boyunca cinsel ilişkiden uzak duruyorum çünkü performansım artıyor."

Daha iyi oynamak için mi? Futbol için mi cinsel ilişkiden uzak duruyordu? *Ah. Tabii.*

Bu daha gerçekçiydi ve onun bir arkadaştan daha fazlası olmadığını kendime hatırlatmam için başka bir sebepti. Her zaman böyle olacaktı ve bunun benim için yeterli olması gerekiyordu. Öyle olmalıydı! Üzgün, zavallı kalbimi karşıma almalı ve onunla ciddi bir konuşma yapmalıydım.

Ciğerlerimdeki nefesi bir kerede saldım ve aramızdaki durumu koruyabileceğimiz için rahatlamışım gibi davrandım. "Ah! Aman Tanrım! Evet. Bu çok mantıklı. Bununla ilgili çalışmalar da okumuştum! Endişelendim, bir an söylediğin şey..." Sesli söylersem kulağa çok rahatsız edici ve belki biraz da acıklı gelecekti. "Boş ver. Hadi, içeri girelim."

"Tamam." Sorgular gibi gülümsüyordu. Korkarım ki benim yüzümden de saklamam gereken bütün duygular okunabiliyordu. "Sen iyi misin?" diye sordu otoparkta bir bilet aldıktan sonra (vale kullanmayı reddediyor, bunun dikkatleri daha da üzerine çektiğini iddia ediyordu) restorana doğru yürürken.

"Tabii ki iyiyim! Sadece..." Konunun değişmesi gerekiyordu. Bir anda durunca Nathan da durdu. Bana bakana kadar bekledim. "Dinle, arkamdan iş çevirip kiramı ödediğin için kızgınım ama... aramızda kalsın..." Gülümsedim. "Beni bu kadar önemsediğin için teşekkürler. Sen... arkadaşların en iyisisin."

Bir kez başını salladı, umduğum kadar mutlu olmuş gibi görünmüyordu. "Sana her şey feda, arkadaşım."

Bir an birbirimize öylece baktık.

"Ama sana borcumu ödeyeceğim," dedim, bakışmayı bozarak.

Gürültüyle homurdandı ve yürümeye devam etti.

7

BREE

Restoranın kapısı açıldıktan sonra bize dönen birkaç kafa, doğru gördüğünden emin olmak ister gibi bizi süzdü. Bir megafonla Nathan'ın önünden koşsam ve şöyle bağırsam her şey daha kolay olacakmış gibi geliyordu: *Dikkat dikkat! Hayır, gözleriniz sizi yanıltmıyor. Karşınızda kanlı canlı büyük Nathan Donelson!*

Bir kafanın ardından başka biri daha bize dönüyordu. Restoran fısıltılar ve bakışmalarla kaynayan bir kazana dönüşmüştü. Kadınların resmen ağızlarının suyu akıyordu. İkinci koridora paspas çekilmesi gerekecekti. Onu tanıyorlardı, onu istiyorlardı ve almak için ellerinden geleni yapabilirlerdi.

Böyle durumlarda yaptığım gibi kısmetini kapamamak için ondan biraz uzaklaşmaya çalıştım. Ama Nathan dirseğimi hafifçe yakalayıp beni yanında tuttu. Kaşlarımı çatarak ona baktım çünkü vücudum onunkine bu kadar yakın olduğu için fena halde heyecanlanıyordu. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama işte bakın, bu akşam bir kuralı daha çiğniyordu. Bakışlarımı umursamadan bir heykel gibi ifadesiz bir şekilde karşısına bakıyordu.

Restoran görevlisi bizi nihayet fark edince hemen küçük

holde koşturmaya başladı. Nathan'ın vücudunu süzdükten sonra kocaman olmuş gözbebeklerindeki arzuyu görmek çok rahatsız ediciydi. *Hanım hanım, sıraya gir.* Kıskançlığım kendini gösterirken ve kendimi daha iyi hissedebilmem için bu kadınlarda bir kusur bulmam gerektiğini hissettirirken içten içe inledim. *Hiç hoş değil, Bree.* Nathan bu güzel kadınla birlikte olmak istiyorsa bu onun bileceği işti.

"Bay Donelson, beni takip edebilirsiniz. Arkadaşlarınız şu tarafta." Ama kadının resmen keyiften gırlıyor olmasına da bozulmamak zordu yani.

Nathan başını sallayıp kadınların balon gibi sönmelerine neden olan o kibar gülümsemeyle baktı. Ardından elini sırtımın altına bastırıp beni yanında sürüklemeye başladı. Daha önce kullandığına şahit olmadığım sahiplenici bir tutuştu bu. Tenim fokur fokur kaynıyor gibiydi ama kendime sakin olmam gerektiğini, bunun hiçbir anlama gelmediğini hatırlatıyordum. Hareket etme hızına bakılırsa elini sırtıma koymasının tek nedeni, bizi bir an önce bu meraklı gözlerden ve hiç de saklı olmayan fısıldaşmalardan uzaklaştırmak istemesi olabilirdi. Belki de önden mekanı arayıp bizi arka kapıdan almalarını istemek daha iyi olabilirdi.

Ona ayak uydurmaya çalışırken neredeyse kendi spor ayakkabılarıma basıp düşüyordum. Hem spor ayakkabı mı?!

"Nathan!" diye tısladım, lüks restoranın özel oturma alanlarına açılan koridorunda herkese sergi olarak ilerlerken. Görevliye, herkes Nathan'ın burada olduğunu görsün diye büyük bir geçit töreni yapmasını söylediklerine emindim. "Neden bu

kılıkta çıkardın beni? Üzerimi değiştirmemi söylemeliydin! Bir burger restoranına falan gideceğiz sanıyordum." Ki şimdi düşününce bu çok saçma gelmeye başlamıştı. Sharklar resmi olarak playofflardaydı ve Nathan'la Jamal'ın ünü tavan yapmış durumdaydı. Artık gittikleri yerlere dikkat etmeleri gerekiyordu ve bir burger restoranının da onlara ihtiyaç duydukları mahremiyeti sağlayacak özel salonları olduğundan şüpheliydim.

Nathan'ın kaşları çatıldı ve ardından yürürken beni şöyle bir süzdü. Sarı lastikli tokama, *Friends* tişörtüme, yıpranmış ayakkabılarıma ve bileklerimde biten kot pantolonuma baktı. Gülümsedi.

"Her zamanki gibi harika görünüyorsun."

"Hayır, harika görünmüyorum," dedim, tam geçtiğimiz sırada minicik elbisesiyle bara yaslanan kadına bakacağım derken takılıp onun koluna çarptım. "Okuldan aldığın küçük kız kardeşin gibi görünüyorum."

Yeniden tökezlemeyeyim diye elini daha sağlam bir şekilde arkama bastırdı. "Kadınların sana pis pis bakmalarının nedeni seni kız kardeşim olarak düşünmeleri değil bence."

Söylediğine karşı çıkabilirdim ama hemen sonrasında bize ayrılan odaya geldik. Odada bizden başka kimse olmadığına göre diğer ünlüler şeflerinin evde yemek yapmasına karar vermiş olmalıydı.

Arkamızdan kadife bir halatla bize özel alan kapatıldı. Mahremiyeti biraz daha artırmak için perdelerle ayrılmış özel bir köşeye götürüldük. Buna sevindim çünkü şimdiden arkamızda, Nathan oturur oturmaz imzalı fotoğraf ya da bir selfie için gelecek bir kalabalık toplanmaya başlamıştı.

"Buyurun," dedi, asla kıskanmamaya kararlı olduğum kadın. Flörtöz bir şekilde göz kırpıp hoş kalçalarını sallayarak uzaklaştı. Ona doğru dönünce Nathan'ın gülümseyerek beni izlediğini ve bunca zaman bakışlarımla deşmek istiyormuşum gibi gözlerimi kadına diktiğimi fark ettim.

"O bakışlar birinin sonu olacak bir gün," dedi ve sessizce sırıtmaya başladı.

Tam kendimi savunmak üzere ağzımı açacaktım ama fırsat olmadı.

"Bree Peyniri!" dedi Jamal Mericks, perdelerin arasından muhteşem bir takım elbiseyle çıkarken. Beni Nathan'ın yanından çekip kolları arasına alınca burnuma pahalı parfümünün kokusu geldi. "Kızı açgözlülükle kendine saklamasana dostum. Bugün benim doğum günüm."

"Evet, Nathan, bu kadar açgözlü olmasana," dedim alaycı bir şekilde, çantamda Jamal'ın hediyesini ararken.

Jamal ellerini heyecanla birbirine sürterken bileğindeki altın saat şıkırdadı. "Ooo, yoksa Breezıvır mı geliyor?! Lütfen öyle olsun. Bana o kedi biblosunu vereli çok uzun zaman oldu." O bibloyu, kedi korkusunu yenmesi için Jamal'la birlikte bir kedi kafesine gittiğimiz günün şerefine hediye etmiştim. Ne yazık ki huysuz tombik bir kedinin yaptığı cırmık fena halde iltihap kapmış ve bir daha bir kediyle aynı odada olmaktan bile kaçar hale gelmişti. Sonuç olarak ben de, onu asla tırmalamayacak bir kedi hediye etmiş olmuştum.

"Gözlerini kapa ve ellerini uzat."

Yüzünü ekşitip Nathan'a baktı. "Çantasından gerçek bir kedi falan çıkmaz, değil mi?"

"Çıkacaksa da sana söylemezdim," dedi Nathan ve benden on puan kazandı.

Jamal içini çekip gözlerini kapadı ve ellerini uzattı. "Sana hayatım pahasına güveniyorum."

Hikaye şöyleydi: Jamal her zaman iyi göründüğünden emin olmak isterdi ve bara gittiğimiz zaman sıklıkla kendine bakmak için tuvalete giderdi. En son aynaya en güzelin kim olduğunu sormak için gittiğinde Nicole Kidman'ı görme fırsatını kaçırmıştı. Nicole, Jamal'ın uzun zamandır yanık olduğu biriydi ve onu bizzat görme fırsatını kaçırdığını öğrenince çok üzülmüştü. (İki noktayı da belirtmekte fayda var: Maç sezonunda olmadığımız için çoğumuz sarhoştuk ve Nicole Kidman'ın arkadaşı da ona Sally diye seslenmişti.)

Jamal'ın ellerine açıp kapanabilen ufak bir ayna bıraktım. "Böylece Nicole'u bir daha kaçırmazsın!"

Bir gözünü açıp elindeki baktı ve gülerek siyah aynayı açıp kendine bakmaya başladı. "Mükemmel bir Breezıvırı. Nathan, umarım senin için sorun olmaz ama Bree'yi en yakın arkadaşım olarak çalacağım." Aynayı cebine attı ve ben kolumu onun beline dolarken o da omzuma attı. Ben Nathan'ın yüz ifadesini göremeden Jamal beni diğer tarafa çevirdi. Neden yüz ifadesini görmek istediğimi bilmiyordum. Kıskanacak hali yoktu ya.

Ama Nathan'ın "Anca cesedimi çiğnersen," diye mırıldandığını duymak tatmin ediciydi.

Perdeleri açınca dünyadaki en sevdiğim adamların çoktan devasa bir masanın etrafına yerleştiğini gördüm. Bir kez daha en yakın arkadaşımın Sharkların oyun kurucusu olmasının ne

kadar delice olduğunu düşünüyordum. Bunlar Nathan'ın takım arkadaşlarıydı ve aralarında dünya tatlısı adamlar vardı.

Jamal Mericks asıl defans oyuncusuydu, Derek Pender çizgi ucundaydı, Jason Price (biz ona sadece Price diyorduk) top tutucuydu ve Lawrence Hill de sol bekte oynuyordu. Bu adamlar beni başparmaklarıyla işaret parmakları arasında kolaylıkla ezebilecek adamlardı ama hepsi bana kraliçeymişim gibi davranıyordu. İzin versem beni bir sandalyeye oturtup omuzlarının üzerine kaldırırlardı. Neden böyle olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Büyük ihtimalle bir altmış ikilik vücudumda tek bir tehdit zerresi bile hissetmediklerindendi. Bu adamlar için (Nathan da dahil) ben, Bree Peyniri'ydim, pizza restoranının üstünde dans stüdyosu olan, herkesin sevdiği eğlenceli, kıvırcık saçlı kızdım.

"Bree!" Çocuklar tezahürat yapınca ben de onlara ufak bir reveransla karşılık verdim. Sonra daha ne olduğunu anlamadan bu iri yarı adamlar beni masada oradan oraya çekiştirdi ve kendimi en sonunda herkesin arasma sıkışıp kalmış olarak buldum. Dört ızbanduta bakıcılık yapıyormuşum gibi görünüyor olmalıydı. Her zaman böyle oluyordu. Her zaman çok saygılı davranıyorlardı ama bir yandan da beni sıcak bir patates gibi elden ele geçirmeyi seviyorlardı.

"Bu akşam hanımlar yok mu?" Herkes yanağımdan öptükten sonra önüme bir tur shot dizilirken kıkırdadım. Jamal'ın kolu koltukta arkama doğru kaymıştı ve Nathan'ın sessiz bir gülümsemeyle masanın diğer ucundan bizi izlediğini düşünmeden edemiyordum.

"Yok, kimse seninle boy ölçüşemez ki. Bu akşam biz bizeyiz," dedi Jamal, neredeyse Nathan'ınki kadar büyüleyici bir gülümsemeyle. İşi gücü flörttü. "Ayrıca playofflardan dolayı babamız bir içkiden fazlasına izin vermez. Senin hepimizin acısını çıkaracak kadar eğlenmen lazım."

Takımdakiler Nathan'a baba diyordu çünkü o her zaman saygı duyulası çıkıntılığını yapardı. Ama eğlenmeyi de severdi. Sezon dışında hepsinden çok partilerdi ama sezon devam ederken Nathan kariyerine öncelik verirdi. Kazanmak için her şeyi yapardı.

Lawrence bir shot aldı ve onu gözlerinde muzır bir bakışla bana uzattıktan sonra kendisine de aldı. Shot bardağına bir yılanmış gibi tedirgin gözlerle bakıyordum çünkü beni tanıyan herkes çok çabuk sarhoş olduğumu bilirdi. Bunlardan bir tane içtiklerinde çocukların ruhu bile duymazdı. Diğer taraftan ben, sadece birkaç kadehten sonra kafasında bir peçeteyle masanın üstüne çıkıp çatalına karşı Adele şarkıları söyleyecek türde bir kadındım. Yani bunu örnek olsun diye söylüyordum. Birkaç ay önce öyle bir şey yaşanmış falan değildi yani...

Derek uzandı ve kendine bir shot aldı. "En sevdiğim şarkıyı duymayalı da baya oldu."

Price ve Lawrence kafa kafaya verdiler ve bir shot bardağına doğru söylemeye başladılar. "*Merhaba, ben Bree...*"•

Evet. Şarkının sözlerini değiştirip kafamı ütülüyorlardı. Dikkatli olmazsam bu gece işler hızla sarpa sarabilirdi. Öğle yemeğinden beri bir şey yemediğim ve Nathan'la ilgili aldığım

• Adele'in Hello şarkısına bir gönderme. Orijinali şudur: "Hello, it's me." (ç.n.)

bilgilerden sonra biraz tuhaf hissettiğim için bu masum görünümlü içkilere dikkat etmem gerekiyordu. Shot'a baktım, ardından Nathan'a döndüm. Bu akşam bu içkilerden birden fazla içtikten sonra Nathan'a onun bebeklerini doğurmak istediğimi söyleme ihtimalim neydi acaba? Normalde ağzımı kapalı tutmak konusunda oldukça iyiydim. Yani masanın üstüne çıkıp söylenen şarkıyı saymazsak.

Nathan'la masanın üzerinden göz göze geldiğimizde bana dikkatli olmamı söyleyen bakışlarla karşılaşmayı bekliyordum (çünkü muhteşem Adele performansımdan sonra beni masadan toplayıp eve taşıyan oydu) ama gülümsemesi genişledi ve bardağa doğru başını salladı.

"Keyfine bak. Bu akşam ben seni kollar, sağ salim eve götürürüm." Elini kaldırdı ve başparmağıyla serçe parmağını birleştirip üç parmak işareti yaptı. "İzci sözü."

Midemde o aşina olduğum kıpır kıpır his vardı. Beni kolluyordu. Her zaman kollamıştı. Bu özelliğini de müstakbel eşimde arayacaklarımın arasına ekledim: Ona hayatımı emanet edebilmeliyim.

Bardağı kafama diktim ve masadakiler bağırırken boğazımdan aşağı yakarak inişinin keyfini çıkardım.

8

NATHAN

"Git kontrol et de takıntı haline getirme," dedi Jamal, dikkatimi yeniden masaya çekerken parmaklarımla ritim tutmayı hemen kestim. Üç saattir buradaydık ve normalde şimdiye kadar çocuklar kolaylıkla bir araba alabilecek parayı içkiye yatırmış olurdu ama bu gece durum öyle değildi. En iyi performansı gösterebilmek için hepimizin uyması gereken katı bir diyet vardı ve bu da alkol yok, bolca protein ve sebze var demekti. Bu işin şakası yoktu.

Eh, Bree'nin uyması gereken bir diyet yoktu. Biberondan kopamamış bir bebek gibi içkileri ardı ardına götürüyordu. Normalde bu duruma hiç takılmazdım ama bu akşam kendimi biraz suçlu hissediyordum çünkü büyük ihtimalle benim yüzümden bu kadar çok içiyordu. Kirasını ödediğimi ve daha da önemlisi cinsel ilişkiye girmediğimi öğrendiğinde sanırım tüm hayatını altüst edip her şeyi değiştirmiştim. Ona cinsel ilişkiye girmediğimi söylemek gibi bir niyetim yoktu ama Kelsey'nin yalanlarla dolu yazısından sonra başka çarem kalmamıştı. Aslında kendi isteğimle cinsel ilişkiye girmiyordum. Bilmiyorum, bir gün uyanmış ve artık Bree'den başka biriyle de olabileceğimi düşünerek kendimi kandırmaktan bıktığımı fark etmiştim. Onunla olmayacaksa hiç olmasın daha iyiydi.

Tanrım. Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini yeni fark ediyordum. Jamal haklıydı, bu arkadaşlıkla ilgili bir şeyler yapmam gerekiyordu yoksa yalnız, huysuz ve cinsel açlık yaşayan bir adam olarak ölecektim. Sonsuza kadar buna devam edemezdim ama sıkışıp kalmıştım. Ve ona bu kararımın sebebinin kendisi olabileceğinin sinyallerini verdiğimde Bree'nin suratının aldığı hal... O ifadeyi yeniden görmektense mideme bir yumruk yemeye razıydım.

"Takıntı yapmıyorum. Ama sadece..."

"Takıntı yapıyorsun," dedi masadaki diğerleri sinir bozucu bir senkronla.

Sırıtıp başımı salladım, Bree yardım mesajı atmış mı diye telefonuma bir göz attım. Ondan gelen bir şey yoktu ama menajerimden iki cevapsız arama, zaten tamamen dolu olan programımdaki yeni değişiklikleri bildiren beş tane de mesaj vardı. Bir de annemden son maçımda nasıl daha iyi oynayabileceğimi anlattığı bir yığın mesaj.

Annem: Pazar maçının özetini izlerken fark ettim, biraz halsiz görünüyordun.
Annem: Bence beslenme uzmanını kovmalı ve senin için bulduğum kadına gitmelisin.
Annem: Ve topu elinde fazla uzun tutuyorsun.

Harika, şimdi de saldırgan koçuma dönüşmüştü.

Ben: Arkadaşlarımla dışarıdayım. Yarın ararım seni.

Annem: Hâlâ dışarıda mısın? Ama saat geç oldu. Bunun oyununa hiç faydası olmayacak. Yapman gereken–

O noktada okumayı kesip telefonu cebime koydum. Artık Malibu'da yaşıyordu ama her nasılsa sonu gelmeyen beklentileri Long Beach'ten bana ulaşmayı başarıyordu. Ama bunlar yeni şeyler değildi. Gençlik liginde olduğum zamanlardan beri daha iyi oynamam için bana baskı yapıyordu. Şikayet etmemem gerektiğini biliyordum çünkü beni olduğum yere getiren oydu. Ama bu durum yine de canımı sıkıyordu. Bunun bir nedeni de özellikle zayıf noktalarımı vurgulamasıydı. Ertesi sabah erkenden uyanıp maç kaydını izleme ve topu dediği gibi uzun tutuyor muyum diye kontrol etme isteği yaratıyordu bende.

Dikkatimi yeniden Bree'ye verdim. "İçmeye başlayınca nasıl olduğunu biliyorsunuz çocuklar."

Jamal güldü. "Evet. Şirin ve konuşkan oluyor. Asıl çekilmez olan sensin."

"İçtiğimde mi?"

"Hayır. O içtiğinde. Etrafında koruması gibi dönüp duruyorsun ve ona bakan herkese kaşlarını çatıyorsun. O yüzden git işte." Parlak ayakkabısının burnuyla beni köşedeki koltuğumuzdan kalkmaya zorluyordu. "Partinin içine etmeden önce git de kadınını kontrol et. Senin yüzünden hepimiz sinir bozacak kadar ayığız. Bir de tırnaklarımızı kemirmeye başlamayalım."

"Katılıyorum. Git de bul kızı," dedi Price.

Lawrence omuz silkti. "Sürekli onu kollaması çok hoş bence."

Jamal bir parmağını Lawrence'a doğru kaldırdı. "Onu cesaretlendirme."

Başımı sallayıp özel salondan çıktım. Neyse ki bar çok karanlıktı ve özel alan da restoranın ana salonundan uzaktaydı, yoksa anında imzalı fotoğraf isteyen birileri çıkardı.

Koridordan aşağı indim ve kadınlar tuvaletinin tam önünde durdum. "Bree Peyniri, orada her şey yolunda mı?"

Sarhoşlara has bir kıkırdama duyunca rahatladım. "Buyrun benim! Bree peynirimsi peyniri," dedi, kendi kendine konuşuyor olmalıydı.

Birkaç saniye sonra kapıyı uzun, koyu renk saçlı bir kadın açtı. Resmi bir şekilde giyinmişti ve hafif bir gülümsemesi vardı. Bir an için saplantılı bir hayran çıkar mı, koridorda bir taraflarımı ellemeye çalışır mı (daha önce birkaç kez yaşamıştım) diye endişelendim ama banyonun kapısını açıp başparmağıyla arkasını gösterdi. "Sanırım arkadaşınızın yardıma ihtiyacı var."

"İyi mi?" diye sordum içeri girmeye çalışırken.

Kadın hemen arkamdan beni takip etti. "Evet... yani fena halde sarhoş olmak iyi sayılabilirse. Tişörtünden bira lekesini çıkarmaya çalışırken kafamı şişirdi, sonra da birden yüzü kireç gibi oldu ve kendini kabine attı."

Yüreğim sızladı. Bree alkolü kaldıramıyordu. Yavaş gitmesini sağlamam gerekirdi. Ona zorla bir tabak kızarmış patates yedirmiştim (zorla diyordum çünkü sarhoş olduğunda bir sineğin dikkat süresine sahip oluyordu ve sürekli ona bir ısırık daha almasını hatırlatıyordum), ama bu akşam içtiği her şeyi emer miydi, bilemiyordum.

Onun olduğu kabine ilerledim ve kapıyı iki kez tıklattım. "Bree? İyi misin? İçeri gelebilir miyim?"

"NATHAN?! Merabaaa." Nefes nefese ama mutlu gibiydi. En azından orada kusarken sızıp kalmamıştı.

"Evet, benim. Kapıyı açabilir miyim?"

Diğer kadının da hâlâ arkamda olduğunun farkındaydım. Ona gitmesini söylemek istiyordum. Buna şahit olmasına gerek yoktu ama hayranların olayı buydu zaten, ünlülere mahremiyet alanı tanımaya inanmıyorlardı. Nedense 'bunu bizim istediğimizi' düşünüyorlar, hayatlarımızı bir açık büfe gibi sergilememizi istiyorlardı. Ama Bree hiçbir zaman bunu istememişti ve spot ışıklarına görünmeyi sevmediğini bildiğimden dışarı çıktığımızda ona karşı her zaman korumacı davranıyordum. Her gün kendimi onu korumaya adayabilirdim.

"Tabii, OK*! Mi casa is su casa.**" Bree görüp görebileceğiniz en neşeli sarhoştu. Nasıl mümkün oluyordu bilmiyordum ama içtiği her shot'la daha da tatlı oluyordu. Ama ona dikkat etmeliydim çünkü bir keresinde evinin anahtarlarını sokaktaki bir evsize vermeye çalışmıştı. Haddinden fazla yardımseverdi ve aynısını benim için söylemesi de çok ironik geliyordu.

"Kapının kilidini açabilir misin?" diye sordum sakince.

"AH!" Gürültüyle kıkırdadı ve ben de omzumun üstünden arkaya baktım. Kumral kadın hâlâ oradaydı ve hiç güvenmediğim hınzır bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Pozisyonumu değiştirip Bree için bir mahremiyet duvarı oluşturmaya çalıştım.

"Upps. Bu sifonmuş. Hey Nathhaannn... Şu kilit zımbırtı-

* Oyun kurucu. (ç.n.)

** İspanyolca, 'Benim evim senin evindir,' anlamına gelen bir deyiş. (ç.n.)

sı nerededir? Çok karanlık burası, göremiyorum." Ah Tanrım. Çoktan kafası gitmişti.

"Aç gözlerini, Bree," dedim kapıyı tıklatırken. "Kilit burada."

Gürültüyle nefes aldı, büyük ihtimalle bunca zaman gözlerinin kapalı olduğunu fark etmişti. "Haklıymışsın! Burada işte! Ah vay canına, ne fırıldak bir oda." Kilidin sesini duydum ve tam kapıyı açmaya hazırlanırken kadını hatırladım.

Ona yumuşak olduğunu umduğum bir gülümsemeyle döndüm. Dışarıda insanlarla nasıl iletişim kurduğuma dikkat etmem gerekiyor, agresif ya da öfkeli olarak yansıtılabilecek bir şey yapmamam gerekiyordu. Yani Twitter'da viral olmama neden olacak ve kariyerimi kötü etkileyecek her şeyden uzak durmalıydım. Dedikodu bir şeydi ama bir hayrana bağırma haberimin yayılması başka bir şeydi.

"Pardon, izin verir misiniz?" dedim, satır aralarını okuyup ondan kaybolmasını istediğimi anlayacağını umarak.

Gülümsemesi daha da büyüdü ve başını salladı. "Tabii buyurun. Girin siz."

Kastettiğim o değildi.

Sorun değildi. Sadece Bree'yi buradan çıkarıp eve götürmem gerekiyordu. Daha doğrusu benim evime götürmem gerekiyordu. Onu bu haldeyken hiçbir yere bırakamazdım. Gecenin bir yarısı ayaklanıp bir şehir turu atmaya çıkabilirdi.

Kapıyı açınca klozetin üzerinde oturan bir Bree'yle karşılaştım –neyse ki pantolonu üzerindeydi, yoksa ertesi gün aklını yitirirdi–, kabinin duvarına doğru yaslanmıştı. Dizlerini birbi-

rine yaslayıp bacaklarını iki yana açmıştı, renkli bileklikler-le dolu kolları iki yanda öylece duruyordu. Geç saate kadar oturmaya çalışıp günün temposuna ayak uyduramamış küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Tişörtünün önündeki ıslak leke de tam bunu destekler gibiydi. Bu haliyle bile o kadar tatlıydı ki. Keşke uzanıp onu öpebilseydim. O kadar uzun zamandır bu isteği içimde tutuyordum ki fiziksel olarak acı vermeye başlamıştı ama onun hayatındaki o adam olmama izin yoktu.

Önünde çömelip bir elini tuttum. "Selam güzellik, kendini nasıl hissediyorsun?"

Gözleri kapalı gülümsedi. "ÇOK iyi. Ve yeni arkadaşım Sherly de çok iyi biri. Onunla tanıştın mı?"

Kadına dönünce buruk bir şekilde gülümsedi. "Aslında adım Kara."

Bree'ye döndüm. "Evet, tanıştık. Kara seni kontrol etmemi rica etti."

"Güzel." Gözleri açılıverdi. "Ve merak etme. Senin sorununla ilgili çok endişeliydi" –faltaşı gibi olan gözleri önce kasıklarıma sonra yeniden gözlerime kaydı– "ama ben ona gerçeği anlattım ve o yalancı cadıya inanmamasını söyledim." Oyuncu bir tavırla parmağını burnuma dokundurmaya çalışıp elmacık-kemiğimi dürttü. "Rrrraaahikka kam–" Duraksadı ve kaşlarını çattı. "Kam–" İki kez daha kelimeyi söylemeye çalıştı ve beceremeyip pes etti. "Senin kamışın kimseyi ilgilendirmez!"

Pekalaaa, gitme zamanı.

"Valla kamışım ve ben, sana teşekkürlerimizi sunarız. Eve gitsek mi artık?"

Dudaklarını büktü. "Neeeeee! Ama partideyiz!" Gözleri yavru köpeklerinkini andırıyordu ve suratının bir tarafı kabin duvarına yapışmıştı. Ardında kesin mürekkep izi kalacaktı.

"Bence çocuklar yeterince partiledi. Biraz uyuma zamanı geldi çünkü yarın sabah antrenman var." Doğruldum ve elimi Bree'ye uzattım. "Hadi, buradan çıkalım."

Elimi tutup ayağa kalktı, yükselirken abartılı bir şekilde savruldu ve sonra hemen geri oturdu. "Aslığğnndağğ, ben burada otursam iyi olacak. Yukarısı fıldır fıldır," dedi bir elini havada savurarak.

"Hadi, yaparsın sen." Uzanıp kalkmasına yardım ettim, kolunu belime dayayıp bana yaslanmasını sağladım. Onu kucaklayıp götürebilirdim ama o zaman fazla dikkat çeker ve ertesi gün tüm dedikodu sitelerine manşet olurduk. O yüzden beceriksizce çıkmaya çalışırken onu sıkıca tuttum.

Kabinden çıkınca yüz yüze geldiğim Kara'nın telefonunu çantasına soktuğunu gördüm. Ama şimdi bunun için endişelenecek zamanım yoktu. "Teşekkürler..." Ne için? Bizi gözetlediği için mi? Konuştuklarımızı dinlediği için mi? Üstüne vazife olmayan şeylere burnunu soktuğu için mi? "Ona göz kulak olduğunuz için."

"İnanın bana, bir zevkti," dedi kadın, gözlerinde bana tuhaf hissettiren bir pırıltıyla. Film izlerken arkada yavaş ve dramatik bir müzikle kameranın birine odaklandığını görünce şöyle düşünürdünüz ya: *Ah lanet olsun! Bu da kötü adammış!* Kaçınılmaz olarak biri de en başından beri bildiğini iddia ederdi. *Hiçbir şey bildiğin yok, Sandra.*

Kara döndü ve geçebilmemiz için kapıyı açtı. Banyodan çıktığımız gibi özel salona yöneldim, neyse ki Kara peşimizden gelemezdi.

Yürürken Bree başını göğsüme yasladı ve derin bir nefes çekti. "Çoooook güzel kokuyorsun. Terin bile güzel kokuyor. Nasıl başarıyorsun bunu?"

Başımı eğip ona gülümsedim, keşke bu iltifatında samimi olduğunu bilseydim. "Sarhoşsun. O yüzden."

Çocuklar Bree'yi dışarı çıkarmak ve meraklı gözlerden kurtarmak için etrafımızda bir bariyer oluşturmuştu. Jamal bir tavuskuşu gibi gerine gerine önden gidiyor, yanından geçtiği herkese göz kırpıp flört ediyordu. Dikkatleri yanımda sürüklediğim Bree'den çekmek için mükemmel bir yoldu.

Otoparkta tam onu arabama oturtmak için hazırlanırken aniden canlanıp çocuklara doğru döndü. Bu onun enerjisini toplayıp hayata dönme anıydı. Her seferinde aynı şey oluyordu ama genelde şahit olabilecek bir tek ben oluyordum. "Nathan'a geliyorsunuz, değil mi çocuklar?! Aklıma çooook eğlenceli bir şey geldi!"

Çocuklara, *Hayır deyin*, der gibi baktım. Ama ona hayır demek imkansız olduğu için çocuklar ona her istediğini veriyordu. Bu yüzden büyük bir hevesle kabul ettiler.

Bu yüzden defansım, çizgi ucu oyuncum, top tutucum ve sol bekimle birlikte bana gelmiştik ve Bree, ayak tırnaklarımızı ojelerle takımımızın renklerine boyuyordu. Koltukta ve sandalyelerde yukarı sıvanmış paçalarımızla oturuyor, aramızda dolanıp duran Bree'nin, bir bombayı etkisiz hale getirmek için

kullanılacak bir dikkatle tırnaklarımızı boyamasını izliyorduk. Tüm oda fır dönerken ayak tırnaklarına odaklanmak zor olmalıydı. Ama Bree gülüp eğleniyor, bunun bize maçta fazladan şans kazandıracağını ve bir sonraki maça kadar kimsenin silmemesi için söz istediğini söylüyordu.

Söz verdirmek için serçe parmağımı yakalarken bana yaslandı ve kazara kucağıma doğru yıkıldı. Yüzü bir anda benimkine o kadar yaklaşınca midem hoplayıverdi. Gözlerini dikkatle benimkilere dikmişti. Daha önce hiç kucağıma gelmemişti ve bu kadar iyi hissettirmesine inanamıyordum. Vücudumun her bir noktası hassaslaşmıştı ve kafamda kollarıma mükemmel bir şekilde yerleşeceği olası pozisyonları sıralıyordum. Zihnim hırlıyordu. Artık çıplakken nasıl göründüğünü ve üzerimdeyken nasıl hissedeceğimi bildiğim için öfkeliydi. *Resmen işkence.*

Birden, odadaki tüm gözler bize çevrilmişti; boğazımı temizledim. "Seni yatırmanın vakti geldi sanırım."

Bree'nin gözleri baygın bakıyordu ve bende kalmak konusunda kavgaya tutuşmak yerine göğsüme doğru kıvrılıp başını boynuma yasladı. "Yürüyemem. Çok yorgunum," diye itiraf etti.

Kollarımda onunla birlikte doğruldum, odasına götürmek için çıkarken çocuklar kıkırdayıp dalga geçiyordu.

"Kara sevdalı yavrucak," dedi Jamal onun yanından geçerken, ben de Bree'nin arkasından ona el işareti çektim. Bree'nin söylediğini duymadığını ya da ertesi güne hatırlamayacağını umuyordum.

Onu yatağa yatırdıktan sonra odada hiç oyalanmadım. Üstünü örttüm, ışıkları kapadım ve kapıyı çekip tek bir bakış bile atmadan çıktım. Bu platonik durumda arkadaşlığımızın başarılı sayılabilecek bir şekilde yürümesinin sebebi, benim yoluma bakabiliyor olmamdı. Mesela mutfağa girdiğimde tezgaha yaslanmış Bree'nin poposunun çok güzel göründüğünü fark edersem durup bakmıyordum. Yoluma bakıp başka tarafa gidiyordum. Onunla yanlışlıkla çarpıştığımızda durup kollarımı ona sarmıyordum. Hayır. Yoluma bakıyordum. Gece geç saatte birlikteysek ve birden içimden ona, bastığı yere taptığımı söylemek geliyorsa yoluma bakıyordum.

O yüzden bu akşam da, saçları yastığı vahşi bir şekilde sarmalamış yatarken ona tekrar dönüp bakmadım. Hemen salona döndüm ve koltukta, kaşlarını çatıp kollarını kavuşturmuş halde oturan arkadaşlarımla karşılaştım. Ciddi bir konuşma yapılacak gibi görünüyordu.

"Anne tavırları nereden çıktı şimdi?" diye sordum, kapının kenarında donup kalarak. İçeriye girmek istediğimden emin değildim doğrusu.

İlk konuşan Lawrence oldu. Ama tırnaklarındaki gümüş ve siyah parıltılı ojelerle onu ciddiye almak zordu. "Zamanı geldi adamım."

Kaşlarım kalktı. "Ne kadar şifreli ve meşum geldi kulağa."

Jamal, Lawrence'ın göğsüne bir tane yapıştırdı. "Bu yüzden açılış repliğini sana vermeyelim demiştim." Başını salladı. *"Kadınını elde etmenin zamanı geldi,* demesi gerekiyordu. Harika olacaktı."

Sırıtmamı bastırmaya çalıştım. "Dışarı çıkıp tekrar girmemi ister misin? Baştan başlarsınız."

"Yok ya, hava dağıldı şimdi," dedi Jamal dudak bükerek. Özel anlarının mahvedilmesinden hiç hoşlanmıyordu. Ve öyle çok özel anı vardı ki.

Çoktan koridora doğru dönmüştüm bile. "Hayır, dağılmadı. Hadi ama, baştan başlayacağım. Hadi yapalım." Salondan uzaklaştım ve birkaç saniye sonra, üç hafta önce öğrendiği sürpriz partisinden haberi yokmuş gibi davranan biri gibi içeri girdim.

Lawrence bu sefer rolünü doğru yaptığından emin olmak istiyordu. "Kadınını elde etmenin zamanı geldi, adamım."

Jamal'ın gözlerindeki heyecan bir parça kaybolmuştu ama yine de bunu devam ettirmek istediği belliydi. "Ve biz de sana bunun için yardım edeceğiz," dedi, reklamlara yakışır bir sesle. Doğrusunu isterseniz iyi bir izlenim bırakmışlardı.

Bir nefes verdim. "Bence değdi çocuklar. Bravo size. Tüylerim diken diken oldu." Yapmaya çalıştıkları şeyi anlıyor ve takdir ediyordum ama bu olabilecek bir şey değildi. "Sorun şu ki Bree bana o gözle bakmıyor."

Hepsi aynı anda gülmeye başladı. İlk lafa giren, çorabını giymeden önce ojesi kurumuş mu diye kontrol eden Price oldu. "Evet. Bana o gözle bakmayan kadınlar her zaman kucağıma yavru bir kaplan gibi kıvrılıverir. Bu kadın sana aşık."

Bree'nin odasına doğru şöyle bir göz attım. Onlara inanmak istiyordum ama çok zordu. Arkadaşlık bölgesinden çıkmak için çok zamanımız olmuştu ama hiçbir harekette bulunmamış-

tı. Ne zaman yaklaşmaya çalışsam beni savuşturacak bir güç kalkanını devreye sokuyordu. "Size söylüyorum, arkadaşlıktan daha fazlasını istemiyor."

"Ya da belki de sadece korkuyor," dedi Jamal, koltuktan kalkıp paçalarını indirmeye başlarken.

"Neden korkuyor?"

"İlk hamleyi yapıp karşılığını alamamaktan. İkiniz de bir korku ve iletişimsizlik ağına sıkışıp kalmışsınız. Birinizin bu döngüyü kırması lazım."

Benim tarafım düşünüldüğünde haklı olduğunu biliyordum. Onu tekrar kaybetmekten ödün kopuyordu. Yıllar önce üniversiteye gittiğimde hayatımdan çıkmış ve bana bunun nasıl bir şey olduğunu göstermişti, tekrar aynı şeye dayanamazdım. Ama onun tarafında da aynı şey yaşanıyor olabilir miydi? Henüz buna dair yeterince delilim yoktu. "Doğruca ona sormak dışında nasıl öğrenebilirim, bilmiyorum. Büyük bir risk. Onu kaybetmek istemiyorum çünkü o cidden en iyi arkadaşım."

Jamal ceketini giydi. "Öncelikle bu acıttı dostum. Ve geri tepmesin diye önceden ortamı yoklamalısın."

İşte bu dikkatimi çekmişti. "Onu nasıl yapacağım?"

Güldü ve kapıya gitmek için yanımdan geçerken sırtıma vurdu. "Bilmiyorum ki adamım. Senin için de her işi yapamayız ya."

"İyi de şimdiye kadar pek bir iş yapmış sayılmazsınız," dedim Jamal'a ve karşılığında duble el hareketi yedim. "Beyaz tahtada bu işi planlama seansı yapmalıyız."

Price da Jamal'ı takip etti. "Üzgünüm, bu akşam iyi fikirler üretemeyecek kadar ayığım."

"Bunu duymak endişelendirdi beni," dedim.

Sırada Lawrence vardı. "Ben yürü derim. Gerçek aşk hayatta bir kez gelir, yanından geçip gitmesine izin verme." Hepimiz en agresif sol bekimize şaşkınlıkla baktık. Tank gibi çalışan bir adam için şaşırtıcı derecede romantik olduğu belliydi.

En son Derek gelip Bree'yle işleri ilerletmek için ne yapmam gerektiğine dair öğütlerini verdi. Ama ne romantik ne de tatlıydı, o yüzden anlatmasam da olurdu. Ama yağmurlu bir gün için aklımın bir köşesinde duracaktı.

Tüm gece yatağımda gözümü kırpmadan arkadaşlarımın söylediklerini düşündüm. Bir yanım saçmaladıklarını, bir şeyler başlatmaya çalışmaktansa yoluma devam etmem gerektiğini söylemelerini bekliyordu. Ama diğer yanımsa ortamı yoklamak için ne yapabileceğimi düşünüyordu. Ve belki de Derek'in söyledikleri üzerine bir sürü fanteziler kuruyordu...

9

BREE

Ah hayır.

Sanırım biri kafamı bakım yapılması gereken bir şehir yoluyla karıştırmıştı ve acımadan çekici indiriyordu. O kadar içmeme izin verdikleri için çocukları lanetliyordum! Gerçekten abartmış olmalıydım çünkü gözlerimi açmadan bile Nathan'ın evinde olduğumun farkındaydım. Her şey onun gibi kokuyordu ve sadece onun evindeki çarşaflar bu kadar yumuşaktı. Eve gitmeme izin vermediyse gerçekten kendimi kaybedecek kadar içmiş olmalıydım. Ne utanç verici ama.

Anılar kafamda dönüp duruyordu ve tedirginlikle de olsa onları bir kurcalamaya başladım. Bir yanım hatırlamak istediğinden emin değildi. Ya tişörtümü çıkardıysam ne olacaktı? Hayır. Nathan asla öyle bir şey yapmama izin vermezdi. Ama şimdiye kadar, dinleyecek herhangi birine şarkılar döktürmenin de çok olasılık dışı olmadığını görmüştük.

Neyse ki ikisini yaptığıma dair de bir anım yoktu. Ama tişörtüme içki döktüğümü ve temizlemek için tuvalete gittiğimi belli belirsiz hatırlıyordum. Zavallı bir kadının kafasını şişirdiğimi hatırlar gibiydim ve sonra... ah evet, Nathan gelip beni kurtarmıştı. Her zaman bunu yapıyordu. Benden o şekilde hoş-

lanmamasının sebebi de büyük ihtimalle buydu, neden sürekli dağıtan bir kadınla birlikte olmak istesindi ki?

Üzerimden örtüleri attım ve çığlıklar atmasına rağmen kafamı eğdim: Üzerimde önceki gece giydiklerim vardı ve nedense bu, biraz hayal kırıklığına uğramama neden oldu. Filmlerde en yakın arkadaşı sarhoş olunca kahraman adam sağ salim onu eve getirir, üzerini değiştirip kocaman tişörtlerinden birini giymesine yardımcı olur (bu esnada gerçek bir centilmen gibi başka tarafa bakardı) ve kadın da sabah onun kokusuyla sarmalanmış olarak uyanırdı. Ama bense bira kokuyordum. Ve bir de oje kokusu muydu bu?

Burada yatıp debelenmek için zaman yoktu. Kendimi kalkmaya zorladım ve telefonuma uzandım. Güneş doğduğuna göre Nathan çoktan çıkmış olmalıydı. Takım için uymaları gereken zorlu bir programları vardı ve her sabah altı buçuk ya da yedide antrenman sahasında olurdu. Ve bu sabah bunun için minnettardım çünkü ona çooook güzel koktuğunu söyledikten sonra yüzüne bakabileceğimden emin değildim. Hı hı, o kısmı hatırlıyor ve büyük pişmanlık duyuyordum. (Ama doğruyu söylemiştim.)

Telefonumu açınca saatin sekiz olduğunu gördüm ve vay canına, 32 e-postam vardı?! Bu nasıl gerçek olabilirdi ki? Ayrıca kız kardeşimin beni birkaç kez aradığını ve milyon tane mesaj attığını gördüm. Bu hiç de normal değildi ve içimde kötü bir his vardı.

Rehberimde ismini bulup aramaya bastım.

Birkaç kez çaldırdım ama uyandıracağım diye endişelenmi-

yordum. Öncelikle beni öyle çok aramıştı ki servis sağlayıcım vazgeçip başka biriymişim gibi davranmaya başlamış olabilirdi. İkincisi de, Lily'nin altı yaşın altında olan üç çocuğu vardı, o yüzden zavallı ablam günün ilk ışıklarıyla ayaklanırdı. Birinin o kadına ödül falan vermesi gerekiyordu.

"Selam bebek!" dedi, beynime matkap gibi giren neşeli bir sesle. "HAYIR, JOHNNY, O BIÇAĞI BIRAK HEMEN!"

Sızlanıp telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Beklesene, telefonu... DOUG, ÇOCUKLARA GÖZ KULAK OL, B'YLE KONUŞMAK İÇİN DIŞARI ÇIKIYORUM!"

Öfkeli bir kedi gibi tıslադım ama o sadece gülmekle yetindi. Arkadan hışır huşur sesler gelirken onu, kurabiyeden yapılma gibi görünen banliyö evinde pembe sabahlığını üzerine geçirip ön verandasına çıkarken hayal ettim. Evleri bembeyazdı, siyah panjurları ve önünde de bir gül bahçesi vardı. Ben dairemin penceresinden dışarı baktığımda ise pencerelerinde parmaklıklar, duvarlarında da ürkünç grafitiler olan bir bakkalla ve sokaklarda sürüklenen çöplerle karşılaşıyordum. LA işte böylesine çılgın bir yerdi çünkü Nathan'ın deniz kenarındaki evine varana kadar beş sokakta benim havasız sarı apartmanımdan, valesi ve mükemmel bir şekilde kırpılmış çalılıkların olduğu üç milyon dolarlık apartmana varıyordunuz.

Evet, ablamla iki zıt kutup gibiydik. Benim kontrol edilemez kıvırcık saçlarım varken onun her zaman kuaförden çıkmış gibi görünen muhteşem ve düzgün bukleleri vardı. Ben dün gece bir grup futbolcuyla sarhoş olurken o uyuması için yeğenlerimden

birine ninni söylemiş ve sonra da alt kata inip koltukta –eşi ve hayatının aşkı– Doug'la dondurma yemiş olmalıydı. Doug'ın onun ayaklarına masaj yaptığına da emindim.

Bir yanım onu kıskanacak gibi oluyordu ama daha baskın diğer yanım onun hayatıyla asla mutlu olmayacağımı biliyordu. Ben bulunduğum yerden memnundum. Gidip o bakkalın duvarındaki grafitiye bakarsanız, adımın çok havalı bir fontla yazıldığını görebilirdiniz. Çünkü duvara grafitiyi yaparken çocuğu izlemiş ve ona muhteşem göründüğünü söylemiştim. O da adımı, bir adamı ortadan ikiye yarmaya hazırlanan ejderhanın üstüne dövme olarak yazmıştı. Gerçekten muhteşem bir şeydi.

Lily'nin hayatını istemiyordum, sadece beni de Doug gibi sevecek birini arıyordum. Kıskandığım asıl şey buydu.

"Birileri geceden kalma galiba?" diye sordu Lily, gülümsediğini duyabiliyordum.

"Evet," dedim inleyerek. "Dün Jamal'ın doğum günüydü ve Nathan diğerlerinin bir kadehten fazla içmesine izin vermedi. Ben hepsine yetecek kadar içtim diyelim."

Kız kardeşimin gülüşü kulaklarıma o kadar tatlı geldi ki. Keşke onun yanında oturup başımı pelüş pembe sabahlığına dayayabilseydim. "Zavallı B. Bu, videoyu da açıklıyor o zaman."

Bir hışımla doğrulunca beynim kafatasımda zangırdadı. "Ne videosu? Nathan sana utanç verici bir videomu mu yolladı? Yemin ederim ki bu sefer–"

"Sakin ol ayyaş. Gerçekten bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?" Odada şaşırtıcı bir cevapla kar-

şılaşacakmışım gibi etrafa bakındım. Mesela duvarlarda, masanın üzerine çıktığım halimi görmeyi bekliyordum. Ya da yaptığım serenattan bir kuple duymayı. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece mükemmel görünen misafir odası ve çarşaf gibi okyanusu gören kocaman pencereler vardı.

"Ah Tanrım. Tamam, o zaman derin bir nefes almanı istiyorum."

"Lily, söylesene şunu!" Ayağa kalktım ve mutfağa giderken midemin dönmesini umursamadan etrafta epik rezaletime dair bir şeyler arandım. Tezgahta bir elma ve Nathan'ın el yazısıyla bir notu vardı: *İlaç. İç bunu. Ve de elmayı ye. Ara verdiğimizde seni arayacağım. Ve merak etme, dün gece Adele'den şarkı söylemedin.* Kendi kendime gülümserken biraz daha rahatlamıştım.

Ancak bu, kız kardeşim midemin daha da altüst olmasına neden olana kadardı. "Dün gece bir noktada, tuvalette bir muhabire ne var ne yoksa anlatmışsın."

"HAYIR," dedim derin bir nefes vererek, eğilip alnımı tezgaha yasladım. "Ne var ne yoksa derken ne demek istiyorsun?"

"Bence videoyu izlesen daha iyi olacak?"

İnledim. "Nerede bulabilirim?"

Keskin kahkahası endişelerimi ikiye katladı. "Nerede bulamam diye sorman gerekirdi. Viral oldu, B. Instagram ve Twitter'da. Ama iyi haber, herkes seni seviyor ve çok tatlı olduğunu düşünüyor. Senin için bir etiket bile oluşturmuşlar!" Sanki dünya çapında bir yardım kuruluşu başlatmışım gibi söylemişti.

"Aman Tanrım, umarım videonun bir yerinde meme diye zırvalamamışımdır."

"Hayır, ama izledikten sonra keşke birine bir yerlerimi gösterseymişim diye düşünebilirsin."

Videoyu izlemememe rağmen çoktan kaçabileceğim bir yerler düşünmeye başlamıştım. Tanık koruma programına nasıl giriliyordu acaba? Belki yurtdışına taşınabilirdim. İspanya'ya belki? Her zaman oraya gitmek istemiştim. Ama İspanyolca öğrenmek biraz zorlayabilirdi. FRANSIZCAYI SEÇEN GENÇ HALİME LANETLER OLSUN. Ah bir dakika, problem çözülmüştü, Fransa'ya gidebilirdim. *Qui, bir patates kızarması, lütfen.* Lanet olsun, Fransızcam da paslanmıştı.

"Telefonu kapa ve TMZ'nin sitesine gir. İzlediğinde tekrar ara." *TMZ mi?! Şaka yapıyor olmalıydı!*

Bir galon bozuk süt içmişim gibi hissediyordum.

Telefonu kapadıktan sonra titreyen ellerle tarayıcıya siteyi yazdım. Yazıyı bulmam da hiç zor olmadı... ÇÜNKÜ TÜM ANASAYFAYI KAPLIYORDU!

Sonra anladım.

Ah hayır. Gerçekten de önceki gece çok berbat bir şey yapmıştım... ve şimdi çok uzun bir yazıyla ve videoyla birlikte önümdeydi. Her şeyi ötmüştüm. Görünüşe göre barın tuvaletinde tanıştığım kişi, TMZ'nin dedikodu muhabirlerinden Kara Holden'dı.

Ayık gözlerim, gözleri kaymış halime odaklanırken bir el göğsümden içeri girmiş ve ciğerlerimi sıkıyormuş gibi hissediyordum. "Aman Tanrım! HAYIR HAYIR HAYIR."

Yazının başlığı şöyleydi: YILDIZ OYUN KURUCU NATHAN DONELSON EN YAKIN ARKADAŞINA AŞIK OLUP PİYASADAN ÇEKİLDİ Mİ?

"Hazır olun hanımlar. Arkadaşı Nathan Donelson'ın piyasadan çekilmiş olabileceğinin ve bunun sebebinin de kendisinin olduğunun ipucunu verdi. Dans eğitmeni Bree Camden, liseden beri Nathan'la birbirlerine gizli hisler beslediklerini söyledi. Tüm hikayeyi dinlemek için özel röportajımı izleyin!"

Mide bulantımı bastırıp oynata bastım. Her şey daha kötüye gidiyordu. Bu videoda zil zurna sarhoş olduğum çok belliydi ve sihirli değnekmiş gibi bir Şipşak Temizlik kalemini sallıyordum.

Bree: Biliyor musun... Chherrrryyll...
Kara: İsmim Kara.
Bree: Mmhım. Araya girme, hiç hoj değil. Neyse. Sana sadece Nathan Donelson ve onun şeyinde, bilirsin işte, bir sorun yok. *abartıyla gözümü kırpıyordum* Gaddar eski sevgilisi onunla birlikte olmadı diye onu kötü göstermeye çalışıyor sadece.
Kara: Gerçekten mi? Peki, sence neden onunla birlikte olmak istemedi?

Hayır, Bree. Sakın yapayım deme.

Bree: Futboldan dolayı olduğunu söylüyor. Bence sahip olamadığı biri yüzünden. *kalemi tişörtüme deliler gibi sürtüyor ve pasaklı bir çocuk gibi görünüyordum*
Kara: Sence kim o?
Bree: *kalemi Kara'ya doğrultarak* Neredeyse her günü birlikte geçiriyoruz. *Milyon yıldır* en yakın arkadaşlarız. Ben olmalıyım! Başkakimolabilirki?

Kara: Vay canına. Çok heyecan verici. Peki senin Nathan'a karşı hislerin var mı?

Bree: *temizlik kalemine düşünceli bir şekilde bakarak* Chhhheryl, yapabilsem... bu kalemi kullanarak Nathan'ın hayatındaki tüm kadınları siler çıkarırdım. Böylece bir tek ben kalırdım. *kaşlarımı çatıyordum* Şimdi oturmam lazım...

. . .

İşte bu noktada tuvalet kabininde kaybolup kapıyı da ardımdan kapıyordum. Ama yazı burada sona ermiyordu. Bir sonraki videonun altında da şöyle yazıyordu: *Sizler neler düşünüyorsunuz, dostlar? Sizce bu aşık bir adam mı? Ben evet oyu veriyorum. Siz de oyunuzu aşağıda verebilirsiniz!*

Bu seferki video Nathan'ın arkasından çekilmişti ve Kara'nın bunu ondan gizli yaptığı belliydi. Önümde çömeldiğini ve elimi tuttuğunu görünce yüreğim sızladı. Çok kibar bir şekilde konuşuyor ve parmağını elimin üzerinde gezdiriyordu. Ve ben de... abayı yakmış gibi görünüyordum. *N'apıyorsun be Bree? Bu haller ne böyle?* Bu videoyu izleyen herkes, gözlerimde kalplerle ona baktığımı görebilirdi. Peki o bana aşık mıydı?! HAH! Hayır tabii ki. Annesini kaybetmiş on yaşında bir çocukla uğraşıyor gibiydi. Bree'nin Nathan'ını herhangi bir şekilde çekmesinin yolu yoktu.

Videonun devam etmesine izin veremezdim. Daha fazla dayanamazdım. Nathan'la çok yakın arkadaşlardık ve doksan yaşımıza gelene ya da evlendiğinde eşi beni onun hayatından

aforoz edene kadar da öyle olacaktık. Onu asla kaybetmek istemiyordum ve bu saçmalık?! Arkadaşlıkları bitirirdi. Ona olan hislerimi çaktıracak bir şey yapmamak için çok dikkatli davranıyordum ama bu saçma yazı beni ele veriyordu! Şimdi Nathan bana tuhaf davranmaya başlayacaktı.

Lily'yi aradım.

"Gördün mü?" diye sordu.

"Lütfen arabanla ez beni."

"Ayyy, B. O kadar da kötü değil. Nathan ondan hoşlandığını biliyorsa ne olacak yani? Zamanı gelmişti zaten, sence de öyle değil mi?"

Bunu söylediği için kolundaki tüm kılları teker teker yolmak istiyordum.

"Bu olabilecek en kötüsü, Lily! Sen zamanı gelmişti diyorsun ama bence fazla geç kaldı. Birden, *Ah bu arada, bunca zamandır ben sana aşıktım!* demek için geç kaldım. O sınırları asla aşmadı. Diğer insanlarla çıktı ve bana arkadaşlık dışında bir şeyler hissettiğine dair hiçbir işaret göstermedi. O yüzden EVET, bu olabilecek en kötü şey!"

Telefonu hoparlöre alıp tezgaha bıraktım ve ellerimle yüzümü ovaladım. Saçlarım her yandan dökülüyordu ve o an her şeyin ötesinde bir şeyin farkına vardım, en sevdiğim lastikli sarı tokamı dün gece barda kaybetmiştim! HADİ AMA EVREN!

"Ya bunu görürse? Hayır, kimi kandırıyorum ki, çoktan görmüştür. Artık ona bir şeyler hissettiğimi düşünecek!"

Ablam sakince konuşmaya başlamadan önce uzun bir duraksama oldu. "Valla... Ben yine de her şeyi ortaya dökmenin iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

Homurdandım. "Lily, anlamıyorsun. Ona karşı hislerim olduğunu öğrenirse Nathan ne yapar biliyor musun?" Cevap vermesine bile izin vermedim çünkü histerik bir moda geçiş yapmıştım artık. "BENİMLE ÇIKMAYA BAŞLAR! Bana acıdığı için benimle çıkmaya başlar ve bir süre sonra bana acımaktan sıkılır; sonra korkunç, tuhaf bir şekilde ayrılırız ve bunca yıllık arkadaşlığımız mahvolur."

"Ama bundan emin olamazsın ki!"

"Olabilirim! Onun çıktığı kadınları gördün mü hiç? Hepsi muhteşem, nefes kesici süper modeller ve onlar bile Nathan'ın ilgisini sadece birkaç haftalığına canlı tutabiliyorlar. Nathan, bence var olmayan o mükemmel kadını bekliyor ve onu bulana kadar da durulmayacak. Birkaç ay önce yanlışlıkla saatlerce beklettiği zavallı kıza sor!"

"Peki kızı beklettiğini nasıl biliyorsun?"

"Çünkü onunla birlikteydim! Kendi gözlerimle gördüm! Mario oynuyorduk ve kız aradı, sinirlenmişti ama Nathan oralı bile olmadı! Nathan'ın o yanını görmek istemiyorum."

Lily, hafifçe boğazını temizledi ama kulağa daha çok gülüyormuş gibi geliyordu. "Bir dakika... doğru mu anlıyorum? Nathan, seninle birlikte olduğu için bir kadını ekti. Bree, bunun ne sıklıkta olduğunu söyler misin bana?"

Göremeyecek olsam da telefonun diğer tarafında gözlerimi kıstım. "Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum. Bunu, olduğundan farklı bir şeye dönüştürme." İnsanların bunu yapmaya çalışmasından, kafama Nathan'la bir gelecek hayali yerleştirmeye çalışmalarından nefret ediyordum. Hayır. Buna izin ver-

meyecektim. Lisede geçirdiğim kazadan ve planladığım tek geleceğin parmaklarımın arasından kayıp gitmesinden sonra, şimdide yaşamanın ve sahip olduklarımla ilerlemenin en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Ellerimde olmayan bir şeye güvenmenin hiçbir anlamı yoktu. Hayat bir anda yarı yolda bırakabilirdi ve tam şu anda sahip olduklarımla mutlu olmak, en sağlıklı seçenekti. Şu anda birlikte vakit geçirmekten çok mutlu olduğum bir arkadaşım vardı. Bunun kıymetini bilmez ve Nathan'la daha fazlasını umarsam işte o zaman onu sonsuza kadar kaybedebilirdim.

"Onunla bir ilişki istemiyorum, tamam m? O bana karşı ebedi aşkını itiraf edip bir hamlede bulunmadığı sürece. Bunun kadar büyük olmayan her şey kocaman bir hata olacaktır çünkü kimse –sen bile– hissettiği tutkulu sevginin karşılığını almadığı bir ilişkiye devam etmek istemez."

"Tamam, pekalaaaaa. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Anlıyor musun gerçekten?"

"Hayır. Ama doğum günümde hediye istediğim için sana yalan söyleyeceğim."

Yine inledim ve tezgaha yaslandım. "Lily, ne yapacağım ben? Ayrıca... sanırım kusacağım." Nathan'ın benim için bıraktığı elmaya baktım ve midemin cevabı hiç gecikmedi: *Aklından bile geçirme.*

"Sakin ol, sarhoştun. Ona karşı hislerini kabul etmek zorunda değilsin, her şey normale dönecektir. Tabii istediğin buysa."

"İstediğim bu."

Yeniden bir kahkaha attı. Ona yine de doğum günü hediyesi

alacaktım ama berbat bir şey bulacaktım. "Peki, tamam. Bütün suçu alkole at ve sonra da sıkıcı, platonik, renksiz arkadaşlığına geri dön."

"Ses tonun hiç hoşuma gitmedi."

"Yapacak bir şey yok."

İçimi çekip gözlerimi sıkıca kapadım. "Kapatıp onu aramam lazım."

"Tamam. Bol şans. Seni seviyorum, B. Ve gelip saklanmak istersen misafir odamın kapıları sana her zaman açık."

10

NATHAN

Telefonum çalmaya başladığında tam da saldırgan yardımcı koçla bir toplantıya girmek üzereydim. Tüm sabah, antrenman tesislerine geldiğimden ve bana, benim için hisleri olduğunu söyleyen en yakın arkadaşımla ilgili sorular sormak için sıraya girmiş bir düzine muhabirle (çoğu dedikodu köşelerinde yazıyordu) karşılaştığımdan beri bu aramayı bekliyordum.

Spor çantam omzumdan kayıp *pat* diye yere düşmüştü. Antrenmandan önce sosyal medyaya bakmamıştım, bu yüzden videoyu ve yazıyı da henüz görmemiştim. Muhabirlerin sorularına cevap vermemiştim ama yüz ifademin her şeyi anlattığından emindim.

Aceleyle içeri girdim, soyunma odasına resmen koşarak gidip telefonumu çıkardım ve anında karşımda çok sarhoş bir Bree'nin temizlik kalemini sağa sola salladığı ve bir muhabire, onun için hisler beslediğimi söylediği videoyu buldum. Bu kısım neredeyse kusmama neden oluyordu. Ama sonra... SONRA tüm kadınları hayatımdan silebilmeyi dilediğini, sadece kendisini bırakmak istediğini söylüyordu. Bunu görünce içimde yanan bir ateş, bir sıcak hava balonundan farksız kalbimi harekete geçirdi ve havalara uçmamı sağladı. Kısa bir

süre sonra menajerim arayıp resmi bir açıklama yapmak isteyip istemediğimi sordu. Bree'yle konuşana kadar beklememiz gerektiğini söyledim.

Tüm sabah bunlar kafamda dönüp durmuştu. Merak etmeden duramıyordum. Umut etmeden. Nihayet zamanı gelmiş olabilir miydi? Bizim için her şeyi değiştirecek şey bu olabilir miydi? Çünkü ben buna dünden razıydım.

Çalan telefonuma baktım ve konferans salonuna giren arkadaşlarıma döndüm. "Siz girin çocuklar. Ben de birazdan geliyorum."

Başlarını sallayıp beni koridorda yalnız bıraktılar. Telefona cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Bree, selam." Çok normal mı gelmişti kulağa?

"Selam! Nathan. Evet, benim! Selam." Eh, benim cevabım onunkine göre çok daha normaldi. Bu da videoyu gördüğü anlamına geliyordu. Konuyu ilk açan olmaya hiç niyetim yoktu, o yüzden onu yemlemeye karar verdim. "N'aber? Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

Telefonun diğer ucunda inlemeye başladı. "Valla ben de yeni bir kafa alabileceğim bir yer biliyor musun diye soracaktım. Çünkü bu kafanın yandığı çok belli."

Güldüm ama bir yandan da gerginlikten ayakkabımın ucunu duvara vurup duruyordum. "Üzgünüm, o konuda şansın yaver gitmeyebilir."

O da güldü ama kulağa son derece gergin ve resmi geldi. Sonra da bir sessizlik oldu. Neler olduğunu biliyordum. O da beni yemliyordu. Bekliyordu. Kimse tekiladan sonra olanlar

konusunu ilk açan olmak istemiyordu. Belki de bekleyip bu konuşmayı yüz yüze yapmak en iyisi olacaktı.

Koçlardan biri başını uzatıp koridora baktı. "Donelson, başlamaya hazırlanıyoruz. Geliyor musun?"

"Evet, kusura bakmayın. Bir dakikaya geliyorum." Koç bunu duyduğuna hiç memnun olmuş gibi görünmüyordu.

NFL, üniversiteye hiç benzemiyordu. Bize burada bakıcılık yapmıyorlardı ama geç kaldığımızda ceza vermekten, bizi yedek kulübesine yollamaktan ya da çok ıskaladığımızda takımdan göndermekten çekinmiyorlardı. Profesyonel seviyede oynadığınızda tam yetkinlikten aşağısı kabul edilmiyor ve bu baskı da, bazı anlarda diğerlerine göre daha ağır oluyordu. Mesela şu anda Bree'yle konuşmam gerektiği gibi toplantıya da girmem gerekiyordu. Sezon devam ederken normal hayatınızdan da fedakarlık etmeniz gerekiyordu. Futboldan başka her şeyi ve herkesi arka plana atmanız gerekiyordu. Ama Bree'yi arka plana atmak istemiyordum. Ona dikkatimi yüzde yüz vererek değer gördüğünü hissetmesini sağlamak istiyordum. Aynı zamanda geri kalmak istemiyorsam kariyerime de dikkatimi yüzde yüz vermem gerekiyordu. Tek yapmam gereken kapasitemi ikiye katlayacak bir yol bulmamdı.

Eskiden bunları çok iyi dengeleyebildiğimi düşünürdüm. Ama son zamanlarda içimde... Nereye gitsem benimle gelen bir his vardı. Etrafımda dönüp duruyordu sanki. Bir durulmasını sağlamanın yolu yoktu.

Bilmiyordum... Her şeyi yoluna koyacaktım. Playoffların verdiği bir gerginlik olmalıydı.

Konferans odasına bir göz attım, geç kalmadan oraya gitmem gerektiğini biliyordum. "Dinle, Bree–"

"HİÇBİRİNDE CİDDİ DEĞİLDİM," diye bağırdı telaşla.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıverdi ve bulunmam gereken toplantıya sırtımı döndüm. "Videodan mı bahsediyoruz?"

"Evet. Ve Nathan, çok üzgünüm! Tekila içtiğimde nasıl oluyorum, biliyorsun. Sarhoş Bree korumacı şirretin teki ve bana karşı hislerin olduğuyla, hayatındaki tüm kadınları silmek istememle ilgili bir ton saçmalamışım ama hepsi alkol yüzündendi. Hepsi tekilanın halt yemesiydi."

Konuşamıyordum çünkü ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Beynimin içi, kuru çalıların savrulduğu bir çölden farksızdı.

Bu sabah kendimi rüyalara fazla kaptırmıştım. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Bree altı yıldır bana, benimle çıkmak istemediğini söyleyip duruyordu. Neden, tek bir sarhoş konuşmadan sonra bana olan hislerinin değiştiğini düşünmüştüm ki?

"Peki." Zoraki de olsa hafifçe güldüm çünkü tuhaflaşıp onu kaybetme riskini göze alamazdım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Endişelenme. Unutuldu gitti."

"E-emin misin? Bu konuyu biraz daha konuşmamız gerekir mi? Seni biraz daha ikna etmem gerekir mi? Çünkü biz o kadar yakın arkadaşlarız ki çıkmaya başlarsak bu ensest ilişkiden farksız olur! Hayal edebiliyor musun?!" Zayıf bir kahkaha attı.

Yanımdaki elimi sıkmaya başlamıştım çünkü evet, hayal edebiliyordum ve bana hiç de ensest gibi gelmiyordu.

Az önce çıplak ayakla paslı bir çiviye basmışım gibi his-

sediyordum. Derin bir nefes alıp ensemi ovalamaya başladım. "Gerçekten Bree, her şey yolunda. Sana inanıyorum. Ama şimdi bir toplantıya girmem gerek."

"Ah tamam! Tabii ki! Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sonra konuşuruz."

"Kesinlikle."

"Bu akşam yemek?"

"Olur, antrenman bitince yazarım sana. Büyük ihtimalle 6.30 gibi."

"Harika!" dedi, pörsümüş sinirlerimi paramparça eden fazlaca neşeli sesiyle. "Sebzeli lazanya yapacağım."

Havayı yumuşatma çabaları karşısında içimi çektim. Tepkisiz kalmaktan çok sıkılmıştım. Bir şeyleri kışkırtmaya hazırdım. "Yemek yapmana gerek yok. Dışarıdan söyleriz, eve gelirken alırım ben de."

"Hayır! Yapmak istiyorum! Olanlardan sonra en azından bunu yapayım. Lazanya yaparım ve her zamanki gibi Mario oynarız ve her şey harika olur!"

Evet. Her şey normaldi.

Her şey harika olacak.

Eve döndüğümde her yerde Bree'nin inanılmaz sebzeli lazanyasının kokusu dolaşıyordu ve mutfağımda bir oraya bir buraya koştururken *Do You Believe in Magic?* şarkısıyla dans ediyordu. Bree, tanıştığımız dönemden liseden mezun olana

kadar bir restoranda çalışmıştı. Ben de onunla daha fazla vakit geçirebilmek için orada çalışmak için başvurmuştum ama sonra bizimkiler öğrenince işi bıraktırmışlardı. Futboldan başka hiçbir şeye odaklanmamı istemiyorlardı ve çok zengin olduklarından hiçbir zaman çalışmam gerekmemişti.

Diğer yandan Bree'nin ailesinin, haliyle Bree'nin de her bir kuruş için çalışması gerekiyordu. Hepsini –okul, dans ve iş– nasıl başarıyordu, bilmiyordum ama yapıyordu. Bir yanım onun çalışıp kendi arabasını alacak kadar para biriktirebiliyor olmasını kıskanıyordu. Nasıl da hurda arabaydı, görmeliydiniz ama sonuç olarak ona aitti. Ama benim hayatımdaki her şey bana doğruca sunulmuştu ve hep el üstünde tutulmuştum. On altı yaşındayken kırk bin dolarlık bir kamyonetim vardı. Bree'nin çamurluğu ise neon yeşil bir bantla tutturulmuştu.

Şikayet etmeye hakkım yoktu çünkü bulunduğum yere anne ve babam sayesinde gelmiştim ama içimdeki bir şey beni başarmam için bu kadar zorladıklarından onları affetmemiş gibiydi. Çünkü ne zaman onların aradığını görsem, cevap vermeden önce derin bir nefes almam gerekiyordu.

Benim tek istediğim futbol ve neon yeşil banttı ama her zaman anne babamın beni, hayatlarının devamında da onlar için finansal güvence ve statü sağlayacak bir yolmuşum gibi gördüklerini hissediyordum. Futbol, yaşamamı istedikleri tek hayattı.

Ama onlar hakkında bu kadar konuştuğum yeterdi.

Bree inanılmaz bir aşçıydı ama aynı zamanda yemek yapmaktan nefret ettiğini de biliyordum. Bu yüzden bu akşam

olanları telafi etmek için böyle koşturması kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Ama yalan yok, müzikle birlikte kalçalarını sallarken hiç de nefret ediyormuş gibi görünmüyordu.

Beni henüz görmemişti, gülümseyerek kollarımı kavuşturdum ve mutfak adasına yaslanıp kalçalarını sallayarak salata kasesine parmesan serpmesini izledim. Omuzlarında hoplayıp duran saçları da en az onun kadar hayat dolu görünüyordu.

Birden onu izlediğimi hissetmiş gibi başını kaldırıverdi. Bir saniyeliğine yanakları pembeleşir gibi oldu, sonra daha abartılı bir şekilde dans etmeye başladı.

"Sapık gibi beni mi izliyorsun!" diye bağırdı müziği bastırmaya çalışarak ve dans ederek bana doğru gelmeye başladı.

Kollarını dalgalandırarak önüme gelene kadar hiçbir şey söylemedim, sadece gülümsedim. Bree inanılmaz bir balerindi, onu dans ederken izlemek büyüleyici bir deneyimdi ama iş modern dansa gelince sevimli bir beceriksize dönüşüyordu. Saçları etrafında hoplayıp zıplıyordu; üzerine koyu bordo, her yerinde minik çapraz şeritler olan bir dans mayosu giymişti. O şeyin içine nasıl girdiğini bile bilmiyordum. Dekoltesi sayesinde sırtının büyük bir kısmı ve siyah spor sutyeni de görünüyordu. Altındaki bol gri eşofman, kalçalarına kadar inmişti. Tüm kıvrımları ve atletik formu belli oluyordu ve ona bakarken dilimin ağzımın kenarından açlıkla sarkmadığını umuyordum.

Bree, rüyalarımdan çıkıp gelmiş gibiydi ve dans figürleri, sanki evde değil de bir gece kulübündeymişiz gibi daha da modernleşip sonunda *twerk* yapmaya vardığında heyecanım daha da artıyordu. Beni güldürmeye çalışıyordu, bense sapık gibi bakmamaya çalışıyordum.

Bana döndükten sonra kalçalarını abartıyla sallamaya başladı ve ellerini, bana dokunmadan vücudumun her yerinde gezdiriyormuş gibi yaptığında daha fazla dayamadım. Yüz ifadesi görülmeye değerdi: kırışmış bir burun, dişlenen dudaklar ve arkaplanda çalan masum şarkı. En sonunda göğsümden bir kahkaha yükseldi ve ellerimi kalçalarına koyup bana gerçekten dokunması için onu kendime çekmemek için başımı çevirdim.

Ensestten farksız.

Yüz ifadem değişmiş olmalıydı çünkü Bree dans etmeyi bıraktı ve nefes nefese cebine uzanıp hoparlörün kumandasını çıkardı. Müziği durdurunca neşeli hava kayboldu. Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturduğumu fark ettim.

Bana bakınca gülümsemesi soldu. "Bana kızgın mısın... videoda söylediklerim yüzünden?"

Yüzü, kalbimi ikiye yarıp geçti. Söyledikleri yüzünden kızgın olduğumu mu düşünüyordu?! Söyledikleri doğru olmadığı için kızgındım! Hayır, hatta kızgın bile değildim. Sadece somurtuyordum. Dudağını bükmüş koca bir bebeğe dönüşmüştüm ama bunu aşmam gerekiyordu. Benim için hisleri son dakika haberi değildi sonuçta. Her zaman böyle olmuştu.

İfademi yumuşatıp gülümsemeye çalıştım. "Hiç de kızgın değilim." Öne çıktım ve onu göğsüme doğru çekerken derin bir nefes aldım. Kollarını belime sardı ve hafifçe sıktı. Göğsümdeki başını kaldırıp gözlerime baktı. Gözleri içinde çok hafif krema olan kahve rengindeydi, tam da kahvemi içmeyi sevdiğim gibi. "Emin misin?"

"Eminim. Sadece herkese kamışımın kimsenin derdi olmadığını göstermeye çalışıyordun, bundan dolayı neden kızayım ki?"

İnledi ve sanki pençeleriyle parçalayıp içine girmek ve orada ölmek istiyormuş gibi tişörtümü sıkıca kavradı. "Öyle bir şey dedim, değil mi? Lüüüüütfen, ağzımdan öyle bir kelime çıktığını bile unut."

"İmkanı yok. Kulağa çok çekici gelmiyor mu sence de? Kadınlar duyunca koşarak gelecek."

Göğsüme yaslanmış halde gülüşünü hissetmek çok güzeldi. Onun tüm gün bu pozisyonda olmasını istiyordum. Her gün. *Ooof dur artık, Nathan.* 'Normal' arkadaşlığımıza geri dönmeden önce incinen duygularımı toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Onu bıraktım. "Yardıma ihtiyacın yoksa yemekten önce üstümü değiştireyim."

Bir eliyle kolunu ovuşturdu. Büyük ihtimalle benim tuhaf enerjimi hissetmişti. "Tabii. Sorun değil. Ben her şeyi tabaklara koyarım."

Ardından yaralarımı sarmak için yatak odama gittim. Yatağımın üstünde devasa bir el çantası vardı ve mektuplarla, paketlerle tıka basa doluydu. Tam bunun ne olduğunu sormak için ona seslenecekken Bree, sanki buraya koşturmuş gibi nefes nefese kapıda belirdi. "Ah! Bu arada! Menajerin bunu yollamış. Hayran mektuplarıymış."

Kaşlarım bir anda havalandı. Yani hayranlardan mektuplar almaya alışkındım ama bu kadarı biraz fazlaydı. "Vay canına... Ne çok mektup."

Bree alt dudağını kemirdi ve yüzünü ekşitti. "Evet. Biraz... Öyle sayılır... Belki birkaç tanesini açıp bakarsın."

Tuhaftı. Yığını karıştırmaya başladığımda en çok, yanına notlar sıkıştırılmış olan şipşak temizlik kalemlerinden olduğunu fark ettim. "Diğer tüm kadınları sil ve sadece Bree kalsın!" Daha sonra açtığım üç mektup da benzer şeyler söylüyordu. Birçoğu da uzun uzun Bree'ye nasıl taptıklarını yazmıştı ve tamam, ben de onlara katılıyordum ama o sarhoş videosunu fazla ciddiye aldıklarını düşünüyordum.

Çantaya bir kez daha göz atıp yüzden fazla leke çıkarıcı kalem olduğunu fark edince bir ıslık patlattım. Bundan sonra üstümde lekeli bir şey olmasını asla mazur gösteremezdim.

"Hepsi böyle mi?" Beş notu daha okudum ve çantanın yanına koydum.

Bree yavaşça arkamdan yaklaştı, sanki birden arkamı dönüp kafasını koparmamı bekliyor gibiydi. "Evet," dedi inler gibi bir sesle. "Çok çok üzgünüm! Kara'nın bir muhabir olduğunu bilmiyordum. Ama biliyor olsaydım da... Kendimi öyle kaybetmiştim ki sanırım o saçmalıkları yine de söylerdim." Hayran yığınlarından oluşan tepeye bakarken yeniden inlemeye başladı. "Başına ne dertler açtım."

Bir elini ellerimin arasına alıp, yapmamam gerektiğini bildiğim halde yavaşça sıktım. "Hey, sorun değil, ciddiyim bunda. Daha sonra Nicole ve Tim'in bir açıklama yapmasını sağlarım. Kendi imajımla ilgili bir endişem yok, benim endişeli olmamın sebebi..." Mektup yığınına bir bakış attım.

"Başına fazladan iş çıkması mı? Hayranlarını yarı yolda bırakmak mı? Herkesi birlikte olmadığımıza ikna etmek zorunda kalman mı?"

"Sensin." Dönüp ona baktım. "İlginin üstünde olmasından hoşlanmadığını biliyorum ve eminim bu senin için de çok rahatsız edicidir. Ayrıca... artık Instagram hesabını gizliye almak isteyebilirsin."

"Ah, çoktan aldım," dedi, midemin düğüm olmasına neden olacak bıkkın bir sesle. Hiçbir zaman bu hayatı istememişti. "Bu sabah uyandığımda on bin yeni takipçim vardı. Ve bu sabah eve gitmek için aşağı indiğimde beni dışarıda bekleyen muhabirler vardı. Senin tatlı kapı görevlin beni arka kapıdan çıkarıp eve bıraktı."

Lanet olsun. Önceki akşam Bree'yi evime getirdiğimi ve arabasının yanında olmadığını düşünmemiştim bile. Tanrım, resmen dağılıyordum.

Bu hiç de iyi değildi. Sadece Bree'nin güvenliği için endişelendiğimden değil, aynı zamanda hayatımdan arkasına bile bakmadan kaçacağını düşündüğümdendi. En başından beri arkadaşlığımızdaki kurallar konusunda katı olmuştu ve şan şöhret kalın harflerle YASAKLILAR kısmında yer alıyordu.

"Nasıl o kadar hızlı oldu ki?" diye sordum, mektuplardan birini yığının içine gönderirken.

"Kara'nın tuvalette çektiği video viral oldu ve yazıda tam ismimi kullandığı için herkes kolaylıkla hesabımı buldu. Bu kadar çok şey geldi çünkü sabah bir gönderide, sana ulaşması için notlarını menajerinin ofisine bırakmalarını teşvik ediyorlardı. Bunun ne kadar tüyler ürpertici bir şey olduğunu söylemek isterim."

"Bu kadar çok insanın yapması daha da tüyler ürpertici. Bir

de gidip temizlik kalemi almışlar." Böylesi bir hayranlık seviyesini asla anlayamayacaktım. İşimin sevmediğim yanlarından biri buydu.

"Yakın zamanda da durulacak gibi görünmüyor. Videoyu tekrar tekrar paylaşırken bizi de etiketliyorlar ve #Temizlekızım diye bir etiket kullanıyorlar. Kulağa ne hoş geliyor." Burnunu kırıştırdı. "Videoda söylediğim bir şeyden çıkarmışlar bunu."

"O temizlik kalemini kullanarak hayatımdan diğer tüm kadınları çıkarmak istediğini söylediğin kısımdan olabilir mi?" Birden bu konuyu yeniden açtığım gibi pişman oldum. O anı tekrar yaşamak istemediğini biliyordum.

Bree elini benimkinden çekip yanaklarına kapadı. "Tekila, Nathan. Tekila söyletti hepsini!"

Her ne kadar yerde tortop olup depresif bir halde yatmak istesem de onun gerginliğini hafifletebilmek umuduyla güldüm. Ertesi sabah, beynimi sıfırlayıp Bree'yle gerçek bir ilişki yaşama hayallerimi bir kenara koyduktan sonra daha iyi olacaktım.

"Pekala, dinle, Nicole'u arayacağım, o hasar kontrolü yapana kadar dikkat çekme. Eve yalnız yürümek yok, markete falan gitmen gerekirse de olaylar yatışana kadar korumamı yanına göndereceğim."

"Hasar kontrolü mü?! Ben sana hasar verdim. Tanrım, ne kötü bir arkadaşım."

"Bree, hasar kontrolü senin için, benim için değil." Sahne ışıklarından nefret eden ben değildim. Ya da aramızda olabilecek romantik bir ilişki fikrinden.

Omuzları rahatlar gibi oldu. "Ah. Tamam. Eh, bu daha iyi."

Durdu ve gözlerini, sanki onları farklı bir boyuta göndermek için sihirli yetenekler kazanmaya çalışıyormuş hayran mektuplarına dikti. Ama işe yaramıyor gibiydi. Yetenekleri yeterince güçlü değildi. "Gidip yemeğimizi yesek ve bunların hepsini bir süreliğine de olsa unutsak?"

"Tabii. Önce ben gömleğimi değiştireyim, çünkü ironik bir şekilde üzerinde leke var."

İkimiz de gülmeye başlayınca ortamın gerginliği biraz yatıştı. Gömleğimi çıkarıp yenisini almak için dolabıma uzandım. İşte o zaman aynada Bree'nin yüzünü gördüm. Orada durmaya devam ediyordu, ağzı açık bir şekilde çıplak sırtımı izliyordu. Başını çevirmiyordu. Gözleri bana yapışmıştı resmen ve sırt kaslarımı esnetmemek için kendimi zor tutuyordum. Bir dakika, kaslarımı göstermeli miydim? Hayır. O zaman onun beni kestiğini gördüğümü açık ederdim, değil mi?

Ama beni *kesiyordu* işte. Gözlerinde daha önce görmediğim bir parıltı vardı. Yani üstüm çıplakken beni yüzlerce kez görmüş olmalıydı ama her zaman vücuduma ilgisiz olduğunu düşünmüştüm. Etkilenmediğini. Ama şimdi, ona bakmadığım zamanlarda beni böyle izliyor mu diye merak ediyordum... Göğsümde bir umut yeşerirken bunu küçük bir deneye dönüştürmeye karar verdim.

Çekmecelerden birini açıp düz beyaz bir tişört çıkardım, boynumu *ah nasıl da gerginim* der gibi sağa sola esnettim. Tişörtümü başımdan sokup o iç çamaşırı reklamlarından öğrendiğim gibi seksi bir havayla üzerime geçirdim. Omuzlarımı

iyice açıp kollarımı kaldırdım, bunun tüm kaslarımı ortaya çıkaracağını çok iyi biliyordum. Biri bana hızlı bir şekilde yağ getirebilir miydi acaba? Ne iyi olurdu.

Üzülmüyordum bile çünkü bu deney, bana çok ilginç veriler sunuyordu. Bree'nin gözleri üstümdeydi ve dudağını, neredeyse kanatacak kadar dişlemeye başlamıştı. Gözkapakları, karşısında gördüğü şeyden çok memnunmuş gibi ağırlaşmıştı. Bu, kardeşçe hislere sahip bir kadın değildi. Yanından bile geçmezdi.

Arkamı dönünce masum bir kuzucuk gibi anında gözlerini kaçırıverdi. Ama yanakları pembeleşmişti. Güzel ve olgun çileklere dönüşmüşlerdi.

"Hazır mısın?" diye sordu neşeli bir sesle. Gözlerime bakamadığını fark edince belki de saçmalamasına neden olan tekila değildir diye düşünmeye başladım. Belki de onun filtrelerini ortadan kaldırıyordu. Belki de çocuklar haklıydı.

O anda içimde bir şeyler koptu. Antrenman sırasında yeterince su içmediğim için de olabilirdi, belki de orta yaş krizine giriyordum ama aniden büyük bir risk almaya hazırmışım gibi hissediyordum. Düşünmeden, balıklama dalarak.

"Bree?" dedim, ses tonumdan büyük bir şeyin ortaya çıkacağı belli oluyordu.

Gözleri açıldı. "Evet?"

Bir adım daha yaklaştım ona. Böyle bir anda ne söyleyeceğimi şaşıracağımı düşünebilirdiniz ama bu konuşmayı daha önce de kafamda o kadar çok prova etmiştim ki ne söyleyeceğimi kelimesi kelimesine biliyordum. "Dinle, videoda söylediklerinle ilgili..."

Ama kapının çalmasıyla lafım yarıda kaldı.

Bree ise rahatlamış görünüyordu ve kapıya doğru neredeyse zıplayarak giderken "Ah! Kapıda biri var! Hemen bakıyorum!" dedi.

Bu harikaydı. Gerçekten harika.

11

BREE

Kapıyı açtığımda karşımda, üzerinde güçlü kadın imajını birebir yansıtan gri bir takım elbise, kolunda büyük deri bir çanta ve kolunun altında bir fotoblokla Nathan'ın menajeri Nicole'u buldum.

"Ah, güzel. Buradaymışsın zaten," dedi yanımdan geçerken.

En az on santimlik stilettoları parkelerin üzerinde tıkırdarken o şeylerle nasıl o kadar hızlı hareket edebildiğini merak ediyordum. O güzel pabuçların içerisinde onun gibi hareket etmeye çalışsam kesin yere yapışırdım. Ama Nicole öyle değildi. Kayarak ilerliyor gibiydi. Resmen süzülüyordu. Bu kadına bulaşanın canı fena yanardı. Sanırım bir kadına vurulmuştum.

Nicole, kariyerinin başından beri Nathan'ın menajerliğini yapıyordu ve bu işte inanılmazdı. Bu kadın, saçmalık kabul etmeyen bir güç otoritesiydi, NFL'in en amansız sözleşmelerini yapmasıyla ün yapmıştı. Nicole, Nathan'ın kariyerinin dizginlerini ele geçirmiş ve onu inanılmaz zirvelere taşımıştı.

Ben de bir Nicole'um olsun istiyordum. Ben de kariyerimi doğru tarafa yönlendirmesi için ona bolca kucaklaşma ve günlük olumlamalar teklif etmiştim ama bana hayır deyip telefonunda Nathan'ın programıyla uğraşmaya devam etmişti.

Sadıktı, buna saygı duyardım işte. Ayrıca kendi kendime de hallediyordum. Eh, Nathan'ın benden habersiz cebime para sıkıştırıyor olduğu gerçeği haricinde. Ve hâlâ beş kez doldurduğum Good Factory başvuru formunu gönderecek gücü kendimde bulamıyordum. Evet, gayet iyi durumdaydım.

Tam Nicole elindeki bir sunum fotobloğu olduğunu tahmin ettiğim (umarım içinde sim de olurdu) şeyi bir kenara koyarken yatak odasından çıkan Nathan göründü. Az önce oradayken bana ne söylemeye hazırlanıyordu, hiç bilmiyordum. Bir konuşmasının bölünmesinden dolayı bu kadar mutlu olabileceğimi tahmin etmezdim. Ses tonundan yola çıkarak beni kırmadan bir şey söylemeye çalışıyordu. *Dinle, Bree, videoda söylediklerinle ilgili... Gerçekten gururum okşandı ama sadece aynı şekilde düşündüğümüzden emin olmak istiyorum, sadece arkadaş olabileceğimizi biliyorsun.*

Hafif bir ürpertiyle dikkatimi Nicole ve Nathan'a çevirdim.

"Selam Nathan, seni akşam akşam böyle rahatsız ettiğim için üzgünüm. Aradım ama cevap vermedin. Meşgulsün belli ki." Gözleri muzır bir ifadeyle bana kaydıktan sonra yeniden Nathan'a döndü.

Bunun üzerine ikimiz de aynı anda zırvalamaya başladık.

"Ah, biz de şimdi..."

"Lazanya!"

"Sonra benim tişörtümde bir leke vardı."

"Bu özür yemeğinden sonra ben doğruca eve kaçarım!"

Nicole, kreşteki çocukları susturmaya çalışırmış gibi bir elini havaya kaldırdı. "Sizi de zahmetten kurtarayım. Umurumda

değil." Sonra gülümsedi ve tepede topladığı muhteşem atkuyruğunu sıkılaştırdı. Atkuyruğunun ucunda saçları Barbie'ninki gibi kıvrılıyordu. "Hızlı karar vermemiz gereken bir anlaşmayla ilgili ikinizle de konuşmam gerekiyor, onun için geldim."

"İkimizle mi?" dedik Nathan'la aynı anda ve içimden, bu kadar ahenk içinde olmamıza lanetler ettim. Nicole fotobloğu kahve sehpasma koyup açarken Nathan bana yaklaştı. Bu sefer aynı anda nefeslerimizi tuttuk. *Ah, Nicole.* Zavallı kadın. Bu kadar yoğun çalışmak beynini yakmış olmalıydı.

Sunumda kesinlikle sim vardı. Nathan'la benim Google'ın derinliklerinden çıkarılmış tonla fotoğrafımız vardı. Çoğu paparazzilerin bizi yan yana kahveciye giderken çektikleri fotoğraflardı; bir de tek olduğumuz ama yan yana duruyormuşuz gibi yerleştirilmiş olanlar vardı. Çoğu benim Instagram hesabımdan çalınmıştı. Gerçekten hayret vericiydi ama en kötüsü fotoğrafların etrafına çizilmiş berbat kalpler ve de... doğmamış çocuğumuz için seçebileceğimiz isimlerin listesiydi.

"Nicole..." diye başladı Nathan ama cümlesine nasıl devam edeceğini bilemiyor gibi sustu.

Nicole'un gözleri ikimiz arasında gidip geldi ve yüzlerimizdeki dehşete şöyle bir baktı. "Aman Tanrım, bunu benim yaptığımı mı sandınız?! Bu bana hakarettir. Hayır, ama bu akşam burada olmamın sebebi o. Bir hayran hazırlamış bunu ve ofise bırakmış. Bunun gibi daha çok var."

Eh, bu anında her şeyi değiştirirdi. Nathan da aynı şeyi düşünmüş olacak ki bir hışımla bana döndü ve aynı anda "Ben söyledim!" diye bağırdık.

Parmağımla onu dürttüm. "Önce ben söyledim!"

Gözlerini devirdi. "Alakası bile yok. Aynı andaydı."

Bu tüyler ürpertici şeyi ona kaptıracak halim yoktu. "Neden istiyorsun ki? Etrafına baksana canım, dekorunla hiç uyumlu değil."

Bir kaşı havalandı. "Seninkiyle uyumlu yani?"

"Hayır..." Gözlerimi hafifçe kısarak bir müteahhit havasına girerek parmaklarımla ufak bir ölçüm yaptım. "Ama yatak odamın duvarındaki o koca çatlağı saklamak için harika olur."

Nathan başını salladı. "Bunu sonuçlandırmanın tek bi yolu var: başparmak savaşı."

Somurttum. "Ya tabii! Bir kez daha yemezler. Parmak dediğin o dev gibi şeylere baksana. Hiç adil değil. Yapmamız gereken..."

Nicole ellerini çırpınca ikimiz de irkildik. "Buna ayıracak vaktim yok. Bu tüyler ürpertici ibadet objesini kimin alacağına daha sonra karar verirsiniz. Masaya geçelim, ben de belgeleri çıkarayım."

Mutfak masasına doğru Nicole'u takip ederken nedense içimde müdürün odasına çağrılmışız gibi bir his vardı. Nathan yanımdaki sandalyeye oturdu ve kolunu benimkinin arkasına dayadı. Oradaki kolunun o kadar farkındaydım ki. Dikkatimi sırtımdaki kolundan başka hiçbir şeye veremeyebilirdim.

Nicole dirseklerini masaya dayayıp ellerini önünde birleştirdi. "Herkesin vakti kıymetli, o yüzden doğruca konuya gireyim. Bugün sosyal medyada ne kadar yer aldığınızın farkında mısınız, bilmem. Nathan, senin mümkün olduğunca uzak dur-

maya çalıştığını biliyorum ama ibadet fotobloğunu ve bugün sana gönderdiğim hayran mektuplarını gördükten sonra, Bree'nin videosunun ne kadar büyük bir etki yarattığını anlayabilmişsindir diye düşünüyorum."

Midem büzüşüverdi. Bu toplantı özellikle benimle ilgili miydi yani? Ah Tanrım. Nathan'ın başına ciddi bir bela mı açmıştım? Nathan'a benden uzaklaşması gerektiğini mi söyleyecekti? İşler kontrolden çıkmadan bir çözüm önerisi sunmalıydım.

"İzninizle," deyip sanki mahkemede savunmamı yapacakmışım gibi ayağa kalktım. "Lütfen ne kadar üzgün olduğumu söylememe izin ver, hepsinin benim hatam olduğunu biliyorum. Tüm sorumluluğu üstleniyorum ve düzeltmek için de elimden geleni yaparım. Kız kardeşim tüm bu dedikodular yatışana kadar gidip onlarla birlikte kalmamı teklif..."

Nicole, bir kahkahayla araya girdi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak Nathan'a baktım. O da omuzlarını silkerken en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Seni sahneden almak istediğimi mi sanıyorsun?" Yeniden gülüp başını salladı. "Otur, Bree."

Hemen itaat edeyim derken fazlaca hızlı oturup kuyruk kemiğimi sandalyeye sürttüm.

Nathan, "O zaman yapmamızı istediğin şey nedir?" diye sorarken beynimin bir kısmı hâlâ onun arkamdaki eliyle meşguldü. Derin bir nefes alırken başparmağı kürek kemiğime sürtünüyordu. Bana mı öyle geliyordu, yoksa son zamanlarda bana daha çok dokunmaya mı başlamıştı? Bu küçük dokunuşlar kazara mı oluyordu yoksa...

Neyse, boş verin.

Nicole boğazını temizledi, o kadar kahkahadan sonra kaşınmış olmalıydı. "Basitçe söylemek gerekirse, ikiniz çıkmaya başlamalısınız."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. "Özür dilerim, ne dedin? Tam olarak duyamadım seni."

"İkiniz çıkmaya başlamalısınız."

Sert bir şekilde kulaklarımı ovalamaya başladım. "HAH! Özür dilerim. Kulaklarıma bir şey oldu sanırım. Sürekli şey dedin sanıyorum–"

Nathan cümlemi, "Çıkmak," diye tamamladığında tüylerim diken diken oldu. "Öyle dedi. Ama neden öyle bir şey yapalım ki?" diye sordu Nicole'a.

Nicole yeniden gülmeye başlayınca Ursula'nın Ariel'e yaptığı gibi* sesini çalabilmeyi istedim çünkü artık sinirlerime dokunmaya başlamıştı.

"Valla..." Önüne çantasından birtakım kağıtlar çıkardı ve onları düzgün bir şekilde masaya yerleştirdi. "Büyük markalar daha genç kullanıcılara ulaşabilmek için sosyal medyanın en iyi yöntem olduğunu nihayet anlamaya başladı. Hepsi Instagram'da ve Tiktok'ta fenomenlerin peşinden koşuyor ve ürünlerini daha organik bir yöntemle pazarlamanın yollarını arıyor."

Demek Instagram akışım o yüzden bir mağazada geziyormuşum gibi hissettiriyordu.

Nicole, "Çamaşır deterjanı markası olan Tide da sizin vi-

* Hans Christian Andersen'ın hikayesinden animasyona uyarlanan *Küçük Denizkızı*'nda, kötü karakter Ursula, bir anlaşma karşılığında Ariel'in sesini alır. (ç.n.)

deonuzu görmüş ve bayılmış. Hesapları video yayınlandığından beri yüzde otuz daha fazla etkileşim almaya başlamış ve bu durumdan ne kadar memnun olduklarını tahmin edersiniz. İkinizle de anlaşmak yapmak istiyorlar." Nicole masadaki kağıtları aldı ve önümüze koydu. Bir tür sözleşmeye benziyordu ama yazılar o kadar küçüktü ki insanların okuması için hazırlanmamış gibi görünüyordu. "Tide'ın, Superbowl'da yayınlanacak bir reklamı var zaten ama leke çıkarıcı kaleme gösterilen ilgiden dolayı Bree'nin videoda söylediği ve herkesin delirdiği şeyi kullanarak bir reklam daha çekmek istiyorlar. Birlikte yer alacağınız şirin, komik bir şey olacak."

İkimiz de bir an için sessiz kaldık, anlamlandırmak için bu saçma bilgiyi kafamızda döndürüp duruyorduk. Benim düşündüklerim şöyleydi: 1) Başım belada değil, oley! 2) Nathan başparmağıyla bana dokunmaya devam ediyordu. 3) 2 numara tekrar tekrar vurgulanıyordu.

Nathan bilincine benden daha hızlı bir şekilde kavuştu. "Peki neden çıkmamız gerekiyor? Neden sadece reklamı yapıp bitiremiyoruz?"

"Hollywood'daki çiftler yeni çıkacak filmlerinin reklamını yapmak için bunun gibi şeyleri sıkça yapıyorlar. Aynı mantık. Sizin çift olmanızı –gerçek ya da sahte, orası size kalmış– ve reklama kadar markaya olan ilgiyi artırmanızı istiyorlar. Tabii ki playoffları ve Nathan'ın vaktinin ne kadar sınırlı olduğunu bildikleri için sadece bir kez çift gibi dışarı çıkmanızı, görülüp fotoğraflanmanızı istiyorlar. Instagram'da belli sayıda paylaşım yapmanız ve onların istedikleri etiketleri kullanmanız ge-

rekiyor ama bana kalırsa bunların hepsi yapılabilir şeyler. Ah, bir de imzalamanız gereken gizlilik sözleşmesi var."

"Peki ya reklamdan sonra?" diye sordu Nathan, bana yandan minicik bir bakış atarak.

"Ayrılm, evlenin, artık ne yapmak istiyorsanız... size kalmış." Yeniden omuzlarını silkti. Önemli bir şey değildi. Nathan'la benim için EVLİLİK kelimesinin kullanıldığı sıradan arkadaşça bir sohbetti işte. "Şunu bilmelisiniz, bu anlaşmayı imzalamaya karar verirseniz, sözleşmedeki şartlara uymanız gerekecek. Tabii ki ben de teklif edilenler makul mü diye kontrol ettim ve Nathan, bunun kariyerin için iyi bir adım olacağını düşünmeseydim bu konuyu önünüze bile getirmezdim. Bu tür pozitif tanıtımlar, sezon sonrası daha fazla sponsorluk anlaşması yapabilmemiz için tam da ihtiyacımız olan şeyler." Nicole'un parlak, insanı lazer ışıkları gibi yakalayan bakışları bana döndü. "Ve Bree, söylediğim gibi teklif edilen miktar çok iyi. Şurada yazıyor."

Manikürlü parmağının gösterdiği yere baktım ve VAY CANINA! Tüm bu sıfırları bir reklam ve Nathan'la birkaç kez dışarı çıkmak için mi alacaktım yani?!

Sağıma doğru şöyle bir bakıp Nathan'ın tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü anlamaya çalıştım ama yüz ifadesinden bir şey okumak imkansızdı. İlk önce benim karar vermemi bekliyordu ama bunu yapmak istediği de açıktı. Tabii ki böyle bir anlaşma onun kariyeri için de çok iyi olurdu; bana karşı bir şeyler hissetmediği için birkaç haftalığına benimle çıkması da zor olmazdı. Ayrıca miktar çok büyüktü, öyle bir para berbat

dairemden çıkıp duvarlarında küf olmayan bir yere taşınmamı da sağlayabilirdi. Yeni bir araba da alabilirdim! Ya da... TABİİ YA! Nathan'a, yıllarca benim yerime ödediği kiraları geri verebilirdim. Bu çok önemliydi.

Nathan'ın kira meselesini gündeme bile getirmeyeceğini biliyordum ama yine de bu konuda temiz bir sayfa açabilirsem kendimi daha iyi hissedecektim. O parayı ona ödemek isteme sebebim gururum ya da inatçılığım değildi. Çok daha karmaşık bir şeydi. Kendi kendime yetebildiğimi bilmenin verdiği o güveni hissetmek istiyordum. Ayrıca bu, arkadaşıma ne kadar kıymet verdiğimi gösterme şeklimdi. Onun, benden alacağı paraya ihtiyacı olmadığını biliyordum ama lise yıllarımızdan beri, Nathan'ın ailesi ve arkadaşları ona bir gelir kapısı olarak bakmış, sanki onları dar boğazdan kurtarmak Nathan'ın sorumluluğuymuş gibi davranmışlardı. Ben asla ona aynı şeyi yapmayacaktım. Stüdyomun kirasındaki aile ve arkadaşlar indirimini bir sonraki adımıma karar verene kadar kabul etmiş olabilirdim ama ilk fırsatta bu kibarlığının karşılığını verecektim.

Ne yazık ki bu, en yakın arkadaşımla çıkmam gerektiği anlamına geliyordu. Arkadaşlık sınırını aşmayı ve sonra da zarar görmeden geri dönmeyi başarabilir miydim? Şüpheliydim doğrusu.

Omuzlarımın çökmesi Nathan'ın gözlerinden kaçmamıştı. Nicole'a döndü. "Aramızda konuşmamız için bize bir dakika verebilir misin?"

"Tabii ki. Siz konuşurken ben de balkonda birkaç telefon görüşmesi yapayım."

Nicole odadan çıkmadan önce kağıtların yanına masum bir kalem bırakmayı da ihmal etmedi. Arkasından çarparak kapanan kapının sesi irkilmeme neden oldu. Kendimi biraz ürkek hissediyordum. Ayaklarım titriyordu, dizim hopluyordu.

Nathan sakinleştirici bir ses tonuyla, "Bree," dedi ve uzanıp bacağımı durdurdu. "Bunu yapmak zorunda değiliz. İstemiyorsan söylemen yeterli, Nicole'un kağıtları çöpe atmasını sağlarım hemen."

Sözleşme yığınından Nathan'a doğru döndüm. Ne kadar rahat görünüyordu. Ne ayağı titriyor, ne dizi zıplıyordu. Aksine gözleri, uyuyamadığınız gecelerde pencereden izlediğiniz, her şeyiyle sakin ve sessiz olan karanlık gökyüzü gibiydi.

"Ne yani, kararı tamamen bana mı bırakıyorsun?" diye sordum, bunu fark etmenin ağırlığını hissederek.

"Tabii ki. Ben zaten bu hayata alışkınım. Asıl bu büyük olaydan etkilenecek olan senin hayatın."

"Ama... yani sorun etmiyorsun... çıkma konusunu?"

İfadesinde bir şey görünüyor gibi oldu. Ama sonra gözlerini kaçırdı, sonra yeniden bana baktı. "Valla ben..." Parmağını sandalyemin arkasına vuruyor, kolu köprücük kemiğime sürtünüyordu ve tüylerim diken dikendi. Her biri, parmağının anlatmaya çalıştığı hikayeyi dinlemek için yanıp tutuşuyordu. "Bence bunu halledebiliriz. Sadece o parayla ne yapmaya çalışacağını bildiğim için tereddüt ediyorum."

Çenemi meydan okur gibi kaldırdım. "Hayır, bilmiyorsun."

"Yüzünden okunuyor her şey. Bak, alnının tam şurasında NATHAN'A BORCUNU ÖDE yazıyor."

Güldüm ve onu hafifçe itekledim. Ama maşallah öküz gibi olduğu için bana mısın demedi. "Bilmiyorum. Dört hafta boyunca çift olmamız gerekecek." Dört haftada neler neler olurdu.

"*Sahte* bir çift. Rol yapmak gibi olacak."

Ah. Eh, orası doğru...

"Hem," diye devam etti, "her zaman abi kardeş gibi olduğumuzu söylemiyor musun? O yüzden duygusal bir şey hissedileceğine dair korku da olmaz. Tabii bir yandan da..."

Gözlerim faltaşı gibi açılırken lafını böldüm. "Kesinlikle haklısın! Şimdi düşününce o kadar da büyütülecek bir şey olmadığını anladım. Sesimdeki tereddüt de azalmıştı. Şimdi son derece mantıklı ve basitmiş gibi geliyordu. Evet. Bu iyi olacaktı. Nathan'la bunu kesinlikle yapabilirdik. Ben bunu yapabilirdim!

"Zaten birbirimizin yanında çok rahatız, o yüzden inandırıcı olmak da zor olmaz. Aksine birlikte eğlenceli akşamlar geçirmiş oluruz." Tamam, bu noktada omzumdaki şeytana dönüşüyordu resmen ama ben o kadar ikna olmuştum ki umurumda değildi. Ve belki olumsuz sonuçlarla karşılaşmadan onunla çıkmanın nasıl bir şey olduğunu göreceğim için biraz da heyecanlıydım.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Haklısın. Yapalım bunu!"

Kaşını kaldırarak bana bakarken parmağı da hareket etmeyi kesti. "Emin misin?"

"Sana ödemeye çalıştığımda parayı alacağına söz verirsen."

Gözlerini devirip homurdandı. "Breeeeee, parana ihtiyacım yok."

"Nathannnnnn, umurumda değil. Yapılacak en onurlu hareket, sana paranı geri ödemek. Zengin arkadaşlarımın nezaketini sömürmem ben. O yüzden söz ver."

Bir anlığına gözlerini bana dikti, sonra gönülsüzce gülümsedi. "Tamam. Söz veriyorum."

Midemde kelebekler uçuşuyordu. "Hadi bakalım o zaman! Yapalım bu işi. Çocuk oyuncağı olacak. Hem de eğlenceli."

Nathan'ın hafifçe başını eğip bana sırıtarak bakmasını izlerken içime kötü bir his doğuyordu. Daha önce hiç görmediğim bir bakıştı bu, sanki süs balıklarıyla oynadığımı sanırken karşıma bir köpekbalığı çıkacakmış gibi.

Masadaki kalemi bana uzattı. "Ah, kesinlikle eğlenceli olacak. Öyle olması için elimden geleni yapacağım."

12
NATHAN

"Yeterince iyi değil!" diye bağırdım, çıplak ayaklarla mutfak tezgahımın üstünde oturmuş patlamış mısır yiyordum. Cuma gecesi geç saatte çocuklar hâlâ bendeydi.

Jamal omuzu üzerinden bana baktı; tam da böyle şeyler için satın aldığım beyaz tahtanın üzerinde donup kalmıştı. Bu tahtayı ayrı bir dolapta saklıyor ve sadece planlama toplantılarımızda çıkarıyordum. Tahtanın üzerine büyük ve kalın harflerle ARKADAŞLIK BÖLGESİNDEN ÇIKIYORUZ yazılmıştı. Pek de akılda kalıcı sayılmazdı. Ama bu konunun üzerinde çalışıyorduk.

Jamal'a, Bree ve Nicole'la olan toplantımızı anlatır anlatmaz çocuklara bir grup mesajıyla, antrenmandan sonra bir planlama etkinliği yapmak için bende buluşacağımızı yazdı. Bu yazı tahtasını ilk kez kullanmıyorduk. En son, kız kardeşinin düğününde züppe bir pislik gibi davranan Jamal'ı terk eden kız arkadaşını barışmaya ikna etmek için toplanmıştık. (Plan patlamıştı. Jamal'la barışmamıştı.)

Ondan öncekinde de, onu ziyarete geleceği dönemde Derek'in kız arkadaşını annesinden nasıl uzak tutacağımızı planlamıştık. O iki kadın birbirinden nefret ediyordu. Açıkçası o

plan da çok iyi gitmemişti. Üçüncüsünde şansımızın yaver gideceğini umuyordum.

"Ne? Neden? Sana söylüyorum, bu işe yarayacak." Jamal bir adım geriye çekildi ve savunma planına şöyle bir baktı. Omuzlarını silkip ısrara girişti. "Dostum, gerçekten bunu bilmiyor olamazsın! Sadece zamanlamayı iyi ayarlamalısın, zaaflarını kullanarak yaklaşacaksın, sonra bum, kızı götürdün. Ne olduğunu bile anlamaz." Gerçekten 'götürmek' demek istediğini sanmıyordum. En azından öyle umuyordum. Çocuklar, benim yanımda Bree ya da başka bir kadından bu şekilde bahsetmemeleri gerektiğini zor da olsa öğrenmişlerdi.

Tahtaya, mükemmel oyun planını anlayamıyormuşum gibi gözlerimi kısarak baktım çünkü Jamal'a itiraz etmek her zaman vakit kaybıyla sonuçlanıyordu. Ama yine de planın metaforik olarak neyi işaret ettiği biraz muğlaktı. "Ama bu oyun planında Bree kim oluyor? Oyun kurucu mu, yoksa top mu?"

"Oyun kurucu tabii ki."

"Top neyi simgeliyor peki?" diye sordu Price, kollarını dizlerine yaslayıp öne doğru eğilerek. Jamal bize, beynimizi aldırmışız gibi bakıyordu. "İlişki."

"Ve Nate de..."

"Köşe savunmacısı." X'lerden birinin etrafına kalp çizerken yeni aldığı pırlanta bileklik de ışığın altında parlıyordu. "Çocuklar, bu plan her şeyiyle ortada. Size uzun uzadıya anlatmama gerek yok bence."

Price yüzünü buruşturdu. Belki fazla abartıyordu ama Jamal'ı etkilemeyi başarmış gibiydi. "Anlamıyorum. Nate oyun-kurucu, defans oynayamaz ki."

Jamal yaklaşık yirmi kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra içini çekti. "Sadece bir metafor bu!"

Başımı salladım. Yenik düşmüştüm. "Ama haklı, defansta bok gibiyim. Metaforik olarak da uygun değilsem ne olacak?"

"Aynı şey değil!" Tahta kalemine, sıkmak istediği bir limonmuş gibi sıkı sıkı tutuyordu.

"Oyundaki diğer iki hücum oyuncusu kim?"

"Ben ve Derek tabii ki. Gruptaki cinsel olarak en çok deneyime sahip olanlar olarak bizim yardımımıza ihtiyacın olaraktır. Price ve Lawrence, kusura bakmayın."

"Kusura bakıyorum," dedi Lawrence, iki metrelik boyuyla ayağa kalkarken. Jamal'ın yanına gitti ve kalemi elinden alıverdi. "Sen enayinin tekisin. Seninle oynuyorlar." Biz de Üç Ahbap Çavuş olarak onu yuhaladık. "Pekala, ciddi olma zamanı. Öncelikle, Nate'in bu durumda cinsel deneyime ihtiyacı yok. Ve Bree'ye arkadaşlıklarının da ötesinde bir şey olabileceğini göstermesi için birden fazla gizli numaraya ihtiyacı olarak. Onun ihtiyacı olan..." Cümlesini tahtaya ROMANTİK TAKTİK yazarak tamamladı.

"Aaa, bu güzelmiş bak," deyip havaya patlamış mısır attım ve ağzımla yakaladım. Her maç sırasında kurduğumuz oyunların hepsini yazdığım bir kağıdı bileğimde taşıyordum; arada bir ilham gerektiğinde başvurmak için bu durumda da aynısını kullanabilirdim. Hoşuma gitmişti. "Lawrence resmi olarak işin başına geçti."

Lawrence pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Jamal kollarını kavuşturup yanımdaki sandalyeye kendini attı. Ona patlamış mısır uzattığımda da bana pis pis baktı.

"Somurtma," dedim, mısırları çıtırtılar eşliğinde yerken.

"Somurtmuyorum."

"Somurtuyorsun," dedik hepimiz aynı anda.

Jamal gözlerini devirdi. "Devam et de bize *aşkın kopya kağıdından* bahset o zaman." Aşkın kopya kağıdını, sanki konuştuğumuz şeylerden daha klişe ve bayağıymış gibi vurgulamıştı.

"Benim planım da o, teşekkürler." Lawrence, tahtaya dönmeden önce kaşlarını kaldırarak Jamal'a doğru baktı ve ardından onun tahtaya yazdığı her şeyi sildi. "Mesele romantizm dostum. Futbol değil. Bir ilişkiyi tanımlamak için sahte oyun planlarını, küçük x ve o'ları kullanamayız. Belirsiz metaforları da. Bize kelimeler lazım."

Bunu duyunca çocuklar tıslamaya başladı. Resmen onlara takım elbiselerini giyip baloya gitmelerini söylemiş sayılırdı.

Lawrence parmaklarını çıtlatıp boynunu bir yandan diğerine esnetti. "Bree her zaman seni bir abi olarak gördüğünü söylüyor ki ben buna zerre inanmıyorum, ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca ona, yaptığınız sahte sevgililik anlaşmasının güvenli alanını kullanarak bambaşka bir yanını göstereceksin."

Pekala, beni kazanmıştı. Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca nihayet Bree'ye hissettiğim şeyleri gösterebilir, karşılık verip vermeyeceğini görebilirdim. Bu kadar kısa zamanda altı yıllık arkadaşlık bölgesinden çıkmaya çalışmak fazla iddialı geliyordu ama hayatıma biraz daha stres eklemekten ne zarar gelirdi ki? Bununla baş edebilirdim.

"Kulağa iyi geliyor. O zaman ne yapacağım, *guru*?"

Lawrence odanın içinde dönmeye ve düşünürken elindeki

kalemi çenesine vurmaya başladı. "Buna çok dikkatli bir şekilde yaklaşmamız lazım. Altı yılda ona dokunma aşamasına bile gelemediğinden, işleri yavaştan almalısın. Küçük, nazik hamlelerle, duruma göre yoğunluğu artırarak, tabii o da karşılık veriyorsa." Çöpçatanlık işine girmemesi çok yazıktı çünkü söylediklerinde çok haklıydı. Bree ani değişikliklerden hoşlanan biri değildi. Son bir yıldır aynı bilezikleri takıyordu ve benimle bir hafta fikir alışverişinde bulunduktan sonra aralarına yeni bir tanesini eklemişti.

"Romantik filmlerden öğrendiğim en önemli şey, kadınların hayır dedikleri erkeklerin ısrarcı olmasından hoşlanmadıklarıdır. O yüzden tüm bunlardan sonra Bree'nin seni gerçekten de bir abi olarak gördüğünü düşünüyorsan vazgeçip yoluna devam etmen gerekecek. Şanslısın ki hamlelerini anlaşma gereği yapıyormuşsun gibi görüneceğinden, onun senden hoşlanmadığını anlarsan köprüleri yakmadan normal haline dönebilirsin."

Evet, normal. Ne yazık ki içimden bir ses, bir daha normale dönemeyeceğimi söylüyordu. Bunlardan sonra yanında kalıp onun başka adamlarla çıkmasına ya da o kadar yakın olup ona dokunamamaya dayanabilir miydim, bilmem. Bu resmen işkenceydi. Benimle bir ilişki istemezse ne yapacağımı düşünmek istemiyordum.

"Bree'yle dışarıdaki ilk randevunuz nasıl olacak?" diye sordu Jamal. Şimdi biraz doğrulmuştu ve artık Lawrence'ın fikrinin o kadar da kötü olduğunu düşünmüyor gibiydi.

Telefonumu çıkarıp Nicole'un benim için hazırladığı plana baktım. "Çarşamba günü reklamı çekmemiz gerekiyor. Ah bu

arada, size sahte bir ilişki yaşayacağımızı söyleyerek anlaşmanın şartlarını ihlal etmiş oluyorum ama gerçekten yardıma ihtiyacım var." Hepsi bu konuda çenelerini tutacaklarına söz vermişti. "Yani evet, tam bir randevu sayılmaz ama o gün ekibin önünde çift gibi davranmamız gerekecek."

"Harika," dedi Derek, bu akşam üçüncü kez buzdolabını karıştırırken. "Hafif fiziksel dokunuşları denemen için iyi bir başlangıç. Kıvılcımlar uçuşuyor mu görürsün."

Fiziksel dokunuş kelimelerini duyunca midem burkuldu ve kendimi ilk randevusuna çıkmaktan tırsan on iki yaşında bir çocuk gibi hissettim. Daha da kötüsü, muhtemelen bu konudaki en vasıfsız insanlardan tavsiyeler alıyordum. "Hafiften kastın ne?"

Derek buzdolabının üzerinden bana bir bakış atıp iğrenç bir şekilde sırıttı. "Kadına göre değişir."

Yüzümü buruşturdum. "Tamam, boş ver. Duymak istemiyorum."

Lawrence, Derek'e başını salladı. "Eminim ki annen böyle bir çocuk yetiştirdiği için gurur duyuyordur."

"Elini tutmak!" Jamal, bir bilgi yarışmasındaymış ve son soruya cevap veriyormuş gibi bağırmıştı.

"Elini tutmak iyidir." Lawrence bir numaraya bunu yazdı.

"Ona göz kırp," dedi Derek, tezgaha yaslanıp dolaptan aldığı muzun kabuğunu soyarken.

Bundan emin değildim. Yavşak bir herifin yapacağı bir şey gibi geliyordu bana. "Ne demek istiyorsun? Öylece göz mü kırpayım yani? Ben göz kırpan heriflerden olduğumu sanmıyorum."

"Evet, bilirsin işte, önce seksi bir şeyler söylersin, sonra da..." Bana hayatımda gördüğüm en imalı tavırla göz kırptı. Ben aynısını deneyince yüzünü ekşitti. "Üzerinde çalışman lazım."

"Onun tuhaf göz kırpmalarını boş ver. Yüzünden bir tutam saçı kenara çekmen lazım," dedi Price.

Ona döndüm. "Açıkla lütfen."

"Sen film izlemiyor musun? Bir tutamın yüzüne düşmesini bekleyeceksin, sonra parmaklarınla şakağının üstünden arkaya atacaksın. İşte, izle." Bana doğru eğildi ve gözlerimin içine bakarken hayali bir tutam saçı geriye etti.

"Lanet olsun," dedi Lawrence. "Etkisini ben buradan hissettim."

Tahtayı işaret ettim. "Hemen yaz."

Hemen dediğimi yaptı ve aklımıza gelen tüm romantik fikirleri konuşup hangi haftaya ne derecede bir fiziksel dokunuş uygun olacağını, yemek savaşının filmlerde göründüğü kadar seksi olup olmadığını tartıştık. Bir de bir akşam evdeki elektriğin kesilmesini sağlayıp her yeri mumlarla doldurmak gibi yarım yamalak bir fikir vardı. Elektriğin kesilmesini nasıl sağlardım, hiç bilmiyordum.

Listemiz dolduktan sonra Lawrence en sonunda yirmi numara olarak 'ilk öpüşme' yazdı. Derek aslında oraya başka bir şey yazmak istemişti ama ona izin vermemiştim. Benim için olay o değildi. Bree'nin koynuna girmek için bir yol aramıyordum; onunla bir ilişki istediğimi göstermeye çalışıyordum. Ona, daha önce kimseye olmadığı kadar bağlı olmak istiyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde tahtamız notlar ve fikirlerle dolmuş durumdaydı ve bir ara ön kapının tıkırdadığını duydum. Ev hizmetlisi dışında sadece Bree'de anahtarım vardı ve ev temizliği için de fazlasıyla geç bir saatti.

Sandalyemden fırlayıverdim. "Bree geldi. Tahtayı saklayın!"

Herkes benim gibi ayağa fırladı ve tam da çizgi filmlerden fırlamış gibi etrafa koşturmaya ve birbirine çarpmaya başladı. Kapıyı arkasından kapadığını duyduğumuzda beyaz tahta hâlâ mutfağın ortasında öylece duruyordu. Jamal'a, "Kurtulun şundan!" diye tısladım.

Gözleri fal taşı gibiydi, başı bir o yana bir bu yana dönüyordu. "Nereye? Çatal bıçakların yanına mı? Tişörtümün içine mi?! Koyacak bir yer yok ki! Bu şey kocaman!"

"EVDE BİR KADIN VAR!" diye bağırdı Bree koridordan. Spor ayakkabılarını çıkarırken sesi odada yankılanıyor, kalbim ağzımda atıyordu.

Beyaz tahtanın her yerinde adıyla birlikte 'ilk öpücük-fazla abartma', 'el ele tutuşma' ve 'saçları hakkında edepsiz bir şeyler söyle' gibi şeyler yazıyordu.

Evet... Sonuncusu konusunda ben de şüpheliydim ama görecektik. Resmen orada her şey yazıyordu, dünyadaki en suçlayıcı delillere sahip tahta olmalıydı. Bree onu görürse benim için her şey biterdi.

"Silin!" diye bağırdı Price telaşla.

Bree'nin ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordum. "Nathan? Evde misin?"

"Ah... evet! Mutfaktayım."

Jamal bana, yerimizi bildirdiğim için aptal olduğumu ima eden bir bakış attı ama ne yapabilirdim ki? Hiç kıpırdamadan duracak ve buraya çocuk bakıcıları kulübü gibi doluşmamış gibi mi yapacaktık? Eninde sonunda bizi bulacaktı ve sessiz kalırsak çok daha kötü görünürdü.

"Arkasını çevirin o zaman!" dedim, etrafta kuyruğunu kovalar gibi koşturmayanlara.

Lawrence tahtayı çevirirken Price bize doğal davranmamızı söylüyordu. O yüzden Bree köşeden dönerken ben masanın üstüne zıplayıp oturdum; Jamal dirseğini duvara yaslayıp başını eline dayadı. Lawrence yere çöküp esneme hareketleri yapmaya başladı. Ne yapacağına karar veremeyen Derek ise öylece kalmıştı. Hepimizin yüzünde sahte gülümsemeler vardı. Berbat rol yapıyorduk.

Bree bir anda durup hiç de doğal davranamayan bizleri görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Neler yapıyorsunuz çocuklar?"

Saçlarını tepede şirin bir dağınık topuzla toplamış, üzerine de en sevdiği eşofman altını ve uzun zaman önce dolabımdan yürüttüğü eski Sharks kapüşonlusunu giymişti. İçinde resmen kaybolmuştu ama stüdyodan geldiğine göre içinde o daracık dans mayosu olmalıydı. O kadar kumaş katmanının arasından onu zar zor görüyordum ama yine de gördüğüm en seksi kadın olduğunu düşünüyordum. Odadaki varlığı, derin nefesler alamadığım günlerin ardından nihayet oksijene kavuşmuşum gibi hissetmemi sağlıyordu.

Hepimiz Bree'nin sorusuna aynı anda ama farklı cevaplar

verdik. Fazlasıyla şüphe çekiciydi ve büyük ihtimalle beyaz tahtaya bakmasının sebebi de buydu. Sırtımdan terler süzülüyordu.

"Tahtanın olayı ne?" diye sordu, ona doğru bir adım atarak.

Masadan atlayıp önüne geçtim. "Ha? O mu... hiç."

Bree gülüp benim arkamdan tahtaya bakmaya çalıştı ama göremesin diye önünde esniyormuşum gibi yapmaya başladım. "Hiç gibi görünmüyor. Ne? Yoksa tahtaya meme falan mı çiziyordunuz? Hepinizin alnında suçlu yazıyor."

"Aaah, bizi yakaladın! Tahtada bir sürü meme karalaması var. Görmek istemezsin bence."

Duraksadı, dudaklarında solmakta olan bir gülümsemeyle bana baktı. "Gerçekten mi ya... Neler oluyor? Neden göremezmişim ki?" Meme açıklamamı yememiş gibiydi? Bunu iltifat olarak alabilir miydim?

Bree'nin omzu üzerinden Price'ın onun görüş alanından ufak ufak çıktığını, telefonunu yavaşça çıkarıp tahtanın fotoğrafını çektiğini gördüm. Bu küçük şov, arkamda bir yerde duran Derek içindi.

Bree benim Price'ı izlediğimi görünce yakalamak için başını ona çevirdi. Price olduğu yerde kaldı, sanki hayali bir telefon tutuyormuş gibi ellerini öne uzatmıştı. Sonra ön kolunu esnetiyormuş gibi yapmaya başladı. "Bugünkü antrenmandan sonra her yerim tutulmuş."

Bree gözlerini kısarak ona baktı. "Yeter bu kadar. Tahtanın diğer tarafını göreyim."

"Hayır." Kararlı bir adımla önüne geçtim.

"Ama neden? Benim hakkımda bir şey mi yazıyor?" Etrafımdan dolaşmaya çalışınca onu belinden yakalayıp döndür-

düm ve tuhaf bir salsa dansı yapıyormuşuz gibi onu göğsüme yasladım. Ama çok da iyi iş çıkaramıyordu. Vücudunu gevşetip kollarım arasında bir balık gibi çırpınmaya başladı. Defans oyuncumuzdan bile hızlı bir şekilde koşturup Price'ı geçti ve salona daldı. İki odayı buzdolabının arkasındaki küçük bir köşe duvarı ayırıyordu ve o duvarın etrafından dönerse diğer taraftan mutfağa geri dönebilirdi.

"Sağ taraftan geliyor!"

Lawrence sağ tarafa, ben de sola gittim. Odaları ayıran duvarın iki yanında yan yana geldik ama Bree'yi göremeyince şaşkınlıkla birbirimize baktık. Göz ucuyla Bree'nin koltuğun arkasından fırladığını gördüm ve her şeyden bir haber Price'ın yanından geçip mutfağa daldı.

Tam tahtayla karşı karşıya geldiği sırada ben de köşeyi döndüm. Derek tahtadan bir adım uzaklaşmıştı. Bense nefes nefeseydim ve avuçlarım ter içinde kalmıştı. İşte, buraya kadardı. Bree lanet olası suç deliline bakıyordu ve ben kendimi camdan aşağı atmak istiyordum. Bunu nasıl açıklayacaktım? Bunca planlamayı. Bunca yıl sabırla bekledikten sonra Bree, ona karşı hislerim olduğunu BÖYLE mi anlayacaktı yani?

"Bree... açıklayabilirim."

Gürültülü ama kuşku dolu bir kahkaha attı ve bir parmağıyla tahtayı işaret ettikten sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Memeler."

Ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamadım çünkü birden, beynimin bunu hayal ettiğini düşünmeye başlamıştım. "Ne?"

Kaşları kalkarken hem dehşete düşmüş hem de hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Gerçekten de tahtanın her yerine meme çizilmiş. Ne kadar... çoklar."

Yutkunup çaktırmadan Derek'e baktım. Bree'nin arkasından sırıtarak başparmağını kaldırmıştı. O kadar şeyi bu kadar hızlı çizebilmesi beni biraz korkutmuştu doğrusu.

Derin bir nefes verip başımı salladım, rahatlamayla dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Evet. Valla sana söylemeye çalıştım."

Bree gülmeye başlamıştı. "Peki neden meme çiziyorsunuz ki? Küçük çocuk musunuz siz?"

Derek kendisini kurban etmeye karar vermişti. "Ben çizdim. Çocuklara anlatmaya çalıştığım..."

Bree ellerini havada sallayarak onun sözünü kesti. "HAYIR. LA LA LA LA! Ağzından çıkacak olan her neyse duymak istemiyorum." Gözlerini yuvalarından çıkarmak istiyormuş gibi tahtadan uzaklaşıp bana doğru geldi ve tahtayı işaret etti. "Sil şunu, Derek! İğrenç."

"Peki, efendim."

Önümde durdu ve işaret parmağını doğruca göğsüme bastırdı. "Burada bir işler dönüyor ama çözeceğim. Ama önce... çamaşır makineni kullanmam lazım çünkü benimki yine hardal gibi kokmaya başladı." O makinenin bunu sık sık yapıyor olması can sıkıcıydı.

Bir saat sonra çocuklar gitmişti ve ben de Bree'nin çamaşırlarını kurutucuya atıyordum. Çünkü kendisi koltuğuma uzanmış ve kazara uyuyakalmıştı. Onu uyandırmaya niyetim

yoktu. Onun yerine, kendisi dışında kimse orada kalmadığı halde inatla misafirler için olduğunu söylediği odaya taşıyacak ve gece burada kalmasını sağlayacaktım. Zaten o odaya gerçekten bir misafir gelse bozulabilirdi çünkü yıllar içerisinde orada bıraktığı eşyalar birikip oranın gerçek bir yatak odasına dönmesini sağlamıştı.

Tam yatağa girmeden önce Derek'ten bir mesaj geldi. Tahtayı silmeden önce çektiği fotoğraftı.

Derek: İşe yarayacak.

Haklı çıkacağını umuyordum.

13

NATHAN

Stadyum kükrüyordu.

Maç günüydü, hepimiz formalarımızı kuşanmış, tünelde gözlerden uzakta omuz omuza gelmiş sahaya çıkacağımız zamanı bekliyorduk. Bu önemli maçtı –her playoff maçının olduğu gibi– bu yüzden taraftarlar da gürültücüydü. Statta tezahürat ile yuhalamanın yoğun bir karışımı yankılanıyordu.

Jamal yanımda kıpır kıpırdı. Buna bayılıyordu. Başının üstünde bir enerji ölçer vardı ve taraftarların sesi yükseldikçe onun da enerjisi artıyordu. Benim enerjimse düşüyordu. Hepsini susturmam gerekiyordu.

Jamal, omuzlarını açıp havaya girmeye çalıştığı sırada yanlışlıkla bana çarpınca nedense rahatsız oldum. Takımın kalanı arkamızda parmak uçlarında zıplıyor, yumruklarını sıkıp gevşetiyor, omuzlarını geriyorlardı. Arenaya çıkmayı bekleyen bir boğa sürüsü gibiydik.

Sis havayı sarmıştı, çok yakında sahaya çıkmamızı söyleyeceklerdi. Kafamı toplayıp sadece oyuna odaklanmaya, bunun bizim için ne anlama geldiğiyle ilgili endişelenmemeye çalışıyordum. Baskıyı hissetmemek mümkün değildi. Son zamanlarda bunu çok hissediyordum ve şu anda da içimde dönüp duruyordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım bir kenara itemiyordum.

Gözlerimi sıkıca kapayarak her şeyi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ama omzumdaki pedler fazla sıkıydı. Normalde olduğundan daha sıkı gibiydi. Darlıyordu beni.

"Hazır!" diye bağırdı bir kameraman ve kameranın lensi bize doğru döndü. Ne çok ses vardı. Kalabalığın kükreyişi, müzik, taraftarların koltuklara vurarak çıkardığı sesler... Eskiden bunları severdim ama artık tam tersi yöne doğru gitmeye başladığımı hissediyordum. Nedenini de bilmiyordum. Sadece bir şeyler ters geliyordu, yanlış gibiydi ve hava sıcak olmamasına rağmen terliyordum.

Başımı salladım.

Jamal bana döndü ve gürültünün arasından "İyi misin dostum? Keyifsiz gibisin?" dedi.

Nabzım kulaklarımda atıyordu. Her an kendimden geçebilirmişim gibi geliyordu ama bunu yapamayacağımı da biliyordum. Ayaklarım üzerinde durmalıydım. Beni ele geçiren bu hisler her neyse onlara ayıracak zamanım yoktu. Ben gerilmezdim. Takımımı Super Bowls'a taşımıştım, maçtan önce tünelde bayılacak halim yoktu. Belki de birkaç saniyeliğine yere oturup derin nefesler alsam iyi gelebilirdi?

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledim çünkü Jamal, içimi kasıp kavuran kasırgayı öğrenmemeliydi. Bana güveniyordu. Hepsi güveniyordu.

Sahaya çıkmadan önce biraz toparlanmam gerekiyordu, ben de gözlerimi kapayıp Bree'yi düşündüm. Onun kocaman gülümsemesini, coşkulu kahkahasını. Kendi kendime yaklaşık beş saat sonra evde olacağımı ve tüm varlığıma bahse girerim

ki onu evimde bulacağımı söyledim. Kollarını belime dolayacak ve beni sıkıca kucaklayacaktı. İşte o zaman sessizliğin tadını çıkarabilecektim.

Göğsümdeki ağrı biraz hafiflemişti.

"Pekala, herkes hazır olsun!" diye bağırdı kameraman yeniden. Spiker, tıklım tıklım stadyuma çıkmak üzere olduğumuzu haykırdı. Kalabalığın sesi, tenekeden bir çatıya vuran güçlü yağmur sesini anımsatıyordu. Beni resmen boğuyordu. Beni sakinleştiren tek şey Bree'nin düşüncesiydi. Şimdi yanımda olsaydı bana ne söylerdi? Mükemmel bir şey söyleyeceğine emindim. Her zaman en mükemmel şeyi söylüyordu.

"Üç, iki, bir! Hadi, hadi, hadi!"

Tünelden ve yoğun sisin içinden geçip doğruca kaosun içine koştuk. İçimden bir Forest Gump çıkarıp eve kadar koşmamın tek yolu Bree'yi hayal etmekti: burnunu kırıştırmış, bir kenardan dilini çıkarmış ve dört yıl önce Daren'ın yerini ilk kez aldığımda olduğu gibi başparmağını cesaret vermek istermiş gibi havaya kaldırmıştı. Kalabalığın uğultusunu dinlemek yerine, kulağımda onun fısıltısının olduğunu hayal ettim: *Yapabilirsin, Nathan.*

BREE

Şaka olmalıydı bu! Sadece kocaman insanlar fırın kaplarını dolaplarının en üst rafına yerleştirirdi herhalde. Nathan bir yıl

kadar önce dairesini yenileyip dikine kutsanmış vücuduna uygun hale getirmişti, bu da normalden daha yüksek tezgahlar ve göklere uzanan mutfak dolapları anlamına geliyordu. *Anladık Nathan, uzunsun işte!*

O playoff maçını kazanmış evine dönerken en yakın arkadaşının evinde brownie yapacağını düşünmemişti belli ki! Evet, kazanmışlardı ama zorlu olmuştu. Tırnaklarımı yemekten bir hal olmuştum. Ayrıca beni tek endişelendiren skor değildi. Maçın ilk çeyreğinde Nathan'ın keyfi yerinde değil gibiydi. Sonunda kendini toparlayıp dört gol atmıştı ama yine de her zamanki Nathan değildi.

Tüm maçı onun koltuğundan izlemiştim ve o kadar çok çığlık atmıştım ki stadyumdan beni duyabildiğini söylese şaşırmazdım. Dördüncü çeyrekteki bir oyun sırasında öyle sert bir darbe alıp yere düşmüştü ki kimseden yardım almadan kulübeye yürüdüğünü görene kadar rahat nefes alamamıştım. Onun dışında gayet başarılı bir oyun çıkarmıştı. Başka birinin ondaki farkı göreceğini sanmıyordum ama ben farkındaydım. Ne zaman kamera onun yüzüne yaklaşsa gözlerinde gördüğüm şey, gerilmeme neden oluyordu. Her zamanki odaklanmış halinden farklıydı, sanki... üzgün gibiydi. Ya da belki de yorgundu? Ya da endişeli?

Bilmiyordum ama zaferlerini kutlamak ve onu neşelendirmek için brownie yapmaya karar vermiştim. Diyeti nedeniyle yemek istemeyeceğini biliyordum ama ona futbolun ve brokolinin dışında hayat, eğlence ve leziz tatlılar olduğunu da hatırlatmak için elimden geleni yapacaktım.

Doğrusunu söylemek gerekirse eskiden ben de onun gibiydim. En iyi olmak, en iyimi ortaya koymak için her şeyimi verebilirdim. İyileşmek için bir yıl ara vermiş, ameliyattan sonra dizimi güçlendirmek için fizik tedaviye gitmiştim ve o zamana kadar ne kadar tükendiğimi hiç fark etmemiştim. Biraz dinlenip kendimi meşgul etmek için yeni yollar bulmaya başladıktan sonra aslında baleden uzun zamandır keyif almadığımı anlamıştım. Bedeli ne olursa olsun bir sonraki seviyeye geçmek için her türlü görevi yerine getirmeye çalışan bir robota dönüşmüştüm.

Şimdilerde hayatı çok ciddiye almamaya çalışıyordum. Sıkı çalışmaya ve aynı zamanda gerektiğinde mola vermeye inanıyordum. Dinlenmeye. Arada bir vaktimi bomboş geçirmeye lezzetli karbonhidratları mideye indirmeye inanıyordum. Evet, aldığım kilolar doğruca kalçalarıma gidiyordu ama oradaki yağların beni mıncıklanması daha keyifli biri haline getirdiğini düşünmek istiyordum.

Fırın uygun ısıya geldiğini bipleyerek belirtirken kek karışımı hazır bir şekilde tezgahta bekliyordu. Şimdi tek ihtiyacım olan taaa en üst rafta duran fırın kabıydı. *Hey Tanrım, ben Bree, hemen yanında duran fırın kabını uzatabilir misin?*

Sorun değildi. On iki yaşındayken artık uzamadığını fark eden her kısa insanın yaptığı gibi oraya zıplayabilirdim. Bir topuğumu tezgaha dayayıp kendimi tüm gücüyle üst rafa doğru ittim. Meğerse bu iş, on iki yaşındayken daha kolaymış. O zamanlar bir yerlerim çıtırdayıp kıtırdamıyordu en azından.

Tam fırın kabını almak üzereyken ön kapının açılıp kapandığını duydum.

"HAYIR!" diye abartılı bir şekilde bağırıp hemen ihtiyacım olan kabın önünde duran cam tabakları bir kenara çektim. Nathan beni bu halde görüp alay etmeye başlamadan önce talanımı tamamlamayı umuyordum.

Ama yeterince hızlı değildim.

Köşeyi döndüğünde omzum üzerinden ona baktım, kollarım başımın üzerinde, parmaklarım pişirme kabındaydı. Nathan'ın üzerinde Nike eşofman altı ve takım üstü vardı. O güzel, muhteşem kafasına Sharks şapkasını ters bir şekilde takmıştı. Nathan maçlara çıkmadan önce usta elinden çıkma takım elbiseler giyer ama evine dönerken rahat kıyafetler tercih ederdi. Ve inanın bana, bu rahat görünüm de ona çok yakışıyordu. Bir adamın çok uğraşmadan özgüven ve dayanıklılık gibi duygulara hitap edebilmesinde inkar edilemeyecek kadar seksi bir şeyler vardı. Çantasını rahat bir tavırla yere bırakmasında bir şey vardı. Anahtarlarını gevşek bir bilek hareketiyle mermer tezgahın üzerine bıraktı. Bana bakıp başını eğdi ama sonra gözleri tişörtüm yukarı sıyrılınca görünen karnıma kaydı.

Ah Tanrım, kendimi arzuların şelale olduğu bir tarihi romandaki dul düşesten daha ateşli hissediyordum.

Bir kaşını kaldırdı ve sırıttı. "Selam. Neler yapıyorsun bakayım orada?"

"Manzarayı seyrediyorum."

Sırıtışı daha da büyüdü. "Ben evde yokken sen hep tezgah üstlerinde mi geziniyorsun?" Mutfağa girip arkama geçti.

Ne zaman bana yaklaşsa olduğu gibi havada bir dalgalanma oldu. *Umursamayacaksın!* Sorun şuydu ki sponsorluk anlaş-

masını imzaladığımızdan beri birbirimizi pek görememiştik ve ben de bunun sayesinde, önümüzdeki birkaç hafta boyunca onunla çift gibi çıkacağımız gerçeğini düşünmemeyi başarmıştım. Ama birbirimizden ayrı geçirdiğimiz bir hafta sonunun ardından onu böyle karşımda görünce beynimin içinde çığlıklar yankılanmaya başlamıştı: O RESMEN SENİN ERKEK ARKADAŞIN SAYILIR, ATLASANA ÜSTÜNE!!!

Hemen pişirme kabını alma görevime geri döndüm. "Sadece playoff zaferini kutlamak için sana brownieyle sürpriz yapacağım zaman! Ama erken geldin! Geldiğinde muhteşem kokusu her yanı saracak şekilde hazır olacaklardı. Hatta şarkılı danslı bir zafer kutlaması da planlıyordum. Gerçekten görülmeye değer bir şov olacaktı." Ses tonum üzüldüğümü ele veriyordu.

Şimdi arkama geçmişti. Ona pişirme kabını uzatınca alıp tezgahta kek karışımının yanına bıraktı. "Erken gelmedim. Saat dokuz oldu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "NE! Bu doğru olamaz." Saate bakınca gerçekten de dokuz olduğunu gördüm. Neler olmuştu böyle?

Bana sırıtarak bakıp tezgaha yaslandı. Yüz ifadesinin yeniden eskisi gibi olduğunu görünce rahatladım, sahadaki gibi gözlerinin derinliklerinde saklanan bir şeyler yoktu.

"Hımm," dedi muzır bir gülümsemeyle. "Belki de birileri şekerleme yapmıştır?"

"Hayır!" Evet. Sadece birkaç dakika gözlerimi kapamak için uzanmış ve nasıl olduysa dört yıl sonra başka bir boyuta geçiş yapmışım gibi uyanmıştım. Bence Nathan'ın koltuğunun

üzerimde sakinleştirici ilaç gibi bir etkisi vardı çünkü bu, son zamanlarda sıkça olmaya başlamıştı.

Omzu üzerinden her şeyin soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet mahallindeki gibi apaçık olduğu salona şöyle bir baktı. Koltuğun üstünde darmadağın duran pelüş bir battaniye vardı. Kolçağında da, sözde MİSAFİR ODASINDAN bir yastık duruyordu. Nathan'ın, yastığıma yakın olsun diye taktığım şarj kablosu vardı.

Gürültüyle ellerimi çırptım. "Hey, bana bak!"

Ama dikkatini dağıtmayı başaramamıştım. Çoktan kollarını göğsünde kavuşturup kahkahalar atmaya başlamıştı. "Kesinlikle yapmışsın. Derin uykuya dalıp zaman kavramını yitirdin çünkü koltuğumda çok rahat ediyorsun."

Bir elimi belime dayadım. Burada dururken kendimi çok daha güçlü hissediyordum. Uzun insanların güç gösterisine meraklı olmasının sebebi bu muydu acaba? Şimdi daha iyi anlıyordum.

"Beni tanımıyorsun ki," dedim, benim şımarık kızları taklit ederek.

"Bal gibi de uyumuşsun işte."

"Kapa çeneni." Şekerleme yapmayı seviyorsam ve arada bir dozunu kaçırıyorsam ne olacaktı sanki?

Tam önümde durmak için bir adım attı. "Peki söyle bana... Neden her şehir dışına çıktığımda bütün zamanını burada geçirip bütün gün şekerleme yapıyor ve" –misafir odasında rahat bir sekiz saat uyku çektikten sonra kahvaltıda kendime çırpılmış yumurta hazırladığım tavaya şöyle bir bakış attı– "burada yaşıyorsun?"

Benden ne istediğini biliyordum. Ama elde edemeyecekti.

"Sen uzaktayken biri evine girip bütün eşyalarını çalacak diye korktum, evini korumak için burada kaldım desem?"

Sinir bozucu bir yanlış cevap sesi çıkardı. "Yanlış. Tekrar denemek ister misiniz?"

Kollarını kalçama dolayıp beni kolaylıkla tezgahtan indirirken şaşkınlıkla nefesim kesildi. Kucağında benimle arkasına döndü ve beni yavaşça yere indirdi. Gücüm her an daha da zayıflıyordu. Beni indirirken vücudumun her bir noktası, onu vücudunun her bir noktasına değerken öleceğimi sandım. Bu adam resmen tuğla bir duvar gibiydi. Beni daha önce hiç bu kadar sıkı kucaklamamıştı ve kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Boğazımdan fırlayıverecekmiş gibiydi. Dayanamıyordum.

Bu, kucağında yaptığım en iyi yolculuktu. Zihnimde yol boyunca gördüğüm her şeyin bir fotoğrafını çekiyordum. Şapkasının altından tatlı bir şekilde çıkmış saçlarının görüntüsünü. İnsanın içini rahatlattığı gibi korkutucu da olabilen keskin siyah gözlerini. Alt dudağının kıvrımını. Kapüşonlusunun altından belirgin şekilde görünen kaslı omuzlarını. Ve en sonunda o geniş, güçlü göğsünü. Bu muhteşem şipşak fotolarla bir koleksiyon hazırlayacaktım.

Derin bir nefes alıp anılara keskin bir koku da eklemek istiyordum ama kulağa çok ürkek gelmesinden korkuyordum. Dikkatli olmalıydım. Tekila skandalından dolayı zaten tehlikeli bir durumdaydım. İlişkimizi normal yürütmek istiyorsam normal davranmalıydım. Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

BÜYÜK hata.

Çok yakın duruyorduk ve beni tutmaya devam ediyordu. Gülümseyince midem buruldu. "Sürekli buradasın çünkü berbat dairenden nefret ediyorsun. İtiraf et, buraya taşınmak istiyorsun."

Çenemi inatla kaldırdım. "Asla." Çünkü söylediği doğru değildi. O olmadığında burada kalıyordum çünkü onu özlüyordum ve buradaki her şey onun gibi kokuyordu. Ve de tabii ki burada yaşamak istiyordum ama bunu, o burada yaşadığı için istiyordum. Yoksa onun lüks eşyalarını, yumuşacık çarşaflarını ya da inanılmaz rahatlatıcı küvetini falan... Tamam, peki, bunları da seviyordum. O yüzden burada yaşamak istememin sebebi, tüm bunların benim için bir öforik* bir deneyime dönüşüyor olmasıydı.

Öforik deneyimlerden bahsetmişken, kolları neden hâlâ sıkıca beni tutuyordu? Kıvranarak kollarından sıyrılmalı mıydım? Vücudum böyle bir talimata asla uymazdı. Şimdiden onun kucağı eviymiş gibi iyice yerleşmişti. Tanrım, akşama doğru beliren sakalı da ne kadar ateşli görünüyordu. Boynumu nasıl da tatlı tatlı gıdıklardı.

Nathan'ın gözleri omzum üzerinden arkaya kaydı ve muzırca sırıtmaya başladı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kek karışımına bandırdığı parmağını elmacıkkemiklerime yavaşça, özenle sürüyordu.

"İtiraf et," dedi, bölüm sonu canavarlarına has bir gülümsemeyle.

Gürültüyle bir nefes alıp *Ah, az önce öyle bir şey yapmış olamazsın!* der gibi gözlerimi kırpıştırdım.

* Aşırı mutluluk, zevk ve heyecan duygularının aynı anda yaşanması. (ç.n.)

Yaptığıyla gurur duyuyor gibiydi. "Minyatür bir futbolcuya benzedin."

Pekala, bu akşamlık brownie planı yatacak gibi görünüyordu çünkü bu SAVAŞ demekti!

Arkama uzanıp parmaklarımı karışıma soktum ve sonra da tam yüzünün ortasına sürdüm. Yavaş ve güzelce.

"Asla," dedim tam dudaklarının önünde, filmlerdeki kötü adamların yaptığı gibi.

Gözlerini kırpıştırırken kek karışımı kirpiklerine yapışıyordu. Dudaklarını içeri çekip başını yavaşça sallarken yutkunmayı beceremiyordum. Beni bırakıp ellerini tezgaha dayadı, saldırı planını hazırlayan bir canavar gibi öne doğru eğilmişti. Ben amatör değildim, o yüzden hemen kek karışımını kaptım ve kaçmaya hazırlandım. Ama... hareket etmiyordum. Çoraplı ayaklarım parke zeminde hareket ediyordu ama hiçbir yere gidemiyordum. Kim zemine yürüme bandı koymuştu böyle?

Omzumun üzerinden bakınca Nathan'ın tişörtümün arkasını parmakları arasında tuttuğunu gördüm. Ve şimdi geriye, ona doğru kayıyordum. O kocaman elini omzum üzerinden uzattı ve hepsini, sıkı sıkı tuttuğum kek karışımının içine soktu. Yapışkan şeyi yüzümün bir kenarına sıvarken gözlerimi kapayıp beklemekten başka hiçbir çarem yoktu. Saçlarıma falan da sürdü. Temizlemeye çalışırken çok eğleneceğime emindim.

Bunun gördüğüm en tuhaf, en yavaş yemek savaşlarından biri olduğunu da söylemeliydim. Ve nasıl oluyorsa her yanım karıncalanmaya, ateş basmaya başlamıştı.

Ona doğru döndüm, sıra bendeydi. Kek karışımından alıp

iki kaşı boyunca da sürdüm. Eugene Levy gibi göründüğünü fark edince kahkahamı bastırmak için yumruğumu ağzıma bastırdım. Muzır bir sırıtmayla parmaklarına aldığı karışımı dudaklarıma kahverengi bir ruj olarak sürmeye başladı ama... fena halde... yavaşça.

Ah.

Pekala, tenim alev alevdi. Ama sorun değildi. İyiydim. Her şey yolundaydı. Küçük bir nokta dışında: Tüm bunlardan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum! Gerçekten kafayı mı yiyordum yoksa ortam birden seksi bir havaya mı bürünmüştü? Parmağının ağzımda sanki hiç acelesi yokmuş gibi gezinmesini düşünmemeye çalışıyordum. Bir dakika önce sanki daha uzakta değil miydi? Elini indirince ona baktım. Ağzıma bakıyordu. Yaklaşıyordu. Başını eğiyordu.

Nefesim kesilir gibi oldu.

Öne doğru eğildi ve tam dudaklarımın önünde, "Brownie yaptığın için teşekkürler. Tadına bakamamam yazık oldu," dedi.

Sanki biri nefes boruma bir mandal sokuşturmuştu. Gerçekten bunu söylemiş miydi? Yoksa hâlâ uykudaydım da tüm bunları hayal mi ediyordum? Çünkü Nathan'la ilgili gördüğüm müthiş hayallere pek benziyordu.

Birbirimize karşı her zaman çok dürüst olmuştuk (tabii ona olan hislerimle ilgili söylediğim devasa yalan dışında), o yüzden ben ne olduğunu anlamadan soru dudaklarımdan dökülüverdi. "Nathan, benimle flört mü ediyorsun sen?"

Açık sözlülüğüm karşısında şaşırmamış gibiydi. "Evet. Ediyorum."

"Neden?" Bunu iğrenç buluyormuşum gibi söylemek istememiştim ama kulağa öyle gelmişti. Ama dehşete düşmüş haldeydim. Dizginleri kontrol etmekte zorlanıyordum. Özel bir durum yoktu.

"Ben... pratik yapıyordum."

"Pratik yapıyordun," diye tekrar ederken bir zayıflık anında gözlerim dudaklarına ve gözlerine kaydı. Brownie karışımına bulanmış olması keşke caydırıcı olsaydı. Ama brownieye bayılırdım.

"Sence de bu iyi bir fikir değil mi?" O kadar yavaş ve gırtlaktan konuşuyordu ki onu dinlerken hafifçe başım dönüyordu. "İnsanların içinde de flört etmemiz gerekecek, daha ikna edici olması için buna alışmalıyız."

Söylediğine hak ettiği mantıklı cevabı verdim: "Hı hı."

Göğsünden ufak bir kahkaha yükseldi. "Sen iyi misin, Bree?"

Şimdi daha da flörtöz davranıyordu. Bu durum onu çok eğlendiriyormuş gibiydi. Ve dudakları, browniyle kaplı dudaklarıma fazlasıyla yakındı. Aaah! Bir de kalçamda duran eli vardı! O ne ara olmuştu?! Bir dakika... yoksa öpüşecek miydik? Brownie karışımına bulanmış iki arkadaş bu mutfakta yiyişmek üzere miydi yani?

Sonra neler olduğunu anladım: Bu onun için bir ego gösterisiydi. Playoff maçındaki zaferinden sarhoş olmuştu ve ben de mutfağında oynadığı minik bir fareden farksızdım. Pratik yapmamıza gerek yoktu. Sadece flörtöz bir pislik gibi maço ego gösterisini sergiliyordu. HAYIR. Burada hiçbir şey olmayacaktı. Onun acıdığı için kabul ettiği bir ilişki istemiyordum,

hazır yanımdayken bir gece kaçamağı yapıvereyim, kurbanı olmayacaktım. Belki de o, bunun gibi bir şeyi kabul edebilirdi ama ben yapamazdım. Aramızda sadece cinsel ilişkiye dayalı bir şey yaşanamazdı çünkü her şey bittiğinde onun gidişini izlemeye dayanamazdım. Benim için ya hep ya hiçti.

Nathan oyununa devam ediyordu. "Hadi dışarıdaymışız, herkes bizi izliyormuş gibi yapalım." Hâlâ dudaklarıma bakıyordu. "Gerçekten inandırmamız lazım. *Tadına bakamamam yazık oldu,* dediğimde cevabın ne olurdu?"

Gelmiş geçmiş en güçlü iradeye sahip olabilirdim. Nathan Donelson'ın brownienin tadına doğruca dudaklarımdan bakmasına izin verebilirdim ama elimi kepçe gibi açıp karışımın içine batırdım ve ağzı burnu tamamen kaybolana kadar yüzünün her yerine sürdüm. İşte. Artık Çamur Adam'dı.

Bir adım geriye çekilip elimi mutfak havlusuna sildim ve gururla gülümsedim. "*Artık istediğin kadar tadabilirsin! Afiyet olsun!* derdim."

Sanırım kek karışımının altında bir yerlerde kaşlarını çatıyordu ama net bir şey söylemek zordu.

Hemen arkamı dönüp mutfaktan tüydüm ve "Bu akşam misafir odasında kalıyorum çünkü eve yürüyemeyeceğim kadar geç oldu ve tek sebebi de bu!" diye bağırdım.

Boom. Aramız eskisi gibiydi yine. Arkadaşlığımız kurtulmuştu.

14

BREE

Tamamen normaldi. Her şey kesinlikle ve tamamen normaldi. Normal arkadaşım Nathan ve normal ben, her şeyin son derece iyi olduğu bir günde birlikte takılıyorduk.

Tabii son dakika haberi hariç: BU KESİNLİKLE İYİ DEĞİLDİ.

"Binecek misin?" diye sordu Nathan, bugün çekilecek olan reklamın setine gitmek üzere devasa siyah SUV'nin açık kapısının önünde beklerken. Bu arabaya daha önce onunla birlikte hiç binmemiştim. Mahremiyete ve güvenliğe daha fazla ihtiyaç duyduğu etkinlikleri için bu aracı kullanıyordu ve ben de o tür etkinliklerin, en yakın arkadaşlar değil, kız arkadaşlar için olduğunu düşündüğümden onunla birlikte gitmeyi reddediyordum.

Beni İngiltere kraliçesiymişim gibi etrafta gezdirecek olan adamla birlikte yolcu koltuğunda Nathan'ın iri yarı koruması oturuyordu, her an arabadan fırlamaya ve... ne bileyim, belki de gerekirse Nathan'ın gözü dönmüş bir hayranını üzerinden almaya hazır görünüyordu. Bu, Nathan'ın hayatının alışkın olduğum bir yönüydü.

Kendime son derece sıradan güneşli bir gün yaşadığımızı,

sadece en yakın arkadaşımla bir gezintiye çıkacağımızı söyleyip duruyordum ama bu balkabağı nedense her an atlı bir arabaya dönüşebilirmiş gibi geliyordu ve bu yüzden arkama bile bakmadan koşasım vardı. Zihnimdeki kocaman kalemin dönmeye başladığını ve arkadaşlığımızın sınırlarını belirleyen çizgileri silmeye başladığını görebiliyordum.

"Bree?" diye sordu Nathan yine, kaşları şaşkın bir gülümsemeyle çatılmıştı. "Sen iyi misin?"

"Hımm," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Evet! Ah evet. Kesinlikle iyiyim. Tabii ki bineceğim. Bu sıra koltukları* temizliyorlar mıdır diye düşünüyordum."

Bir kahkaha patlattı ve bana aklımı kaçırmışım gibi bir bakış attı. "Evet, düzenli olarak temizliyorlardır. Neden bunu merak ettin ki?"

Omuzlarımı silktim. "Sadece... bunu tam olarak öğrenmeden binmek istemedim. Çünkü çok genişler ve kim bilir insanlar orada neler yapıyordur ve..."

Nathan bir adım öne çıktı ve beni sırtımdan hafifçe arabaya iteklemeye başladı. "Bu benim şahsi aracım, Bree. Bana ait. Burada pis bir şeyler yaşanmış olamaz, merak etme. Şimdi arabaya bin, yoksa geç kalacağız. Ve gülümse, çünkü köşede bir paparazzi senin kararsızlığının her bir saniyesini belgeliyor."

Onu güldürebilmek için Nathan'a kocaman ve biraz da korkutucu bir gülümsemeyle baktım, ona paparazzileri ne kadar umursadığımı göstermeye çalışıyordum.

Kalbimin on kat büyümesini sağlayan, tüm dişlerini ve

* Bazı eski model arabalarda da bulunan, önde yer alan iki kişilik koltuk. (ç.n.)

gamzelerini ortaya çıkaran kahkahasıyla bana baktı. "Şimdi gülüp eğleniyorsun ama birazdan fotoğrafçının o şapşal suratına fena halde zum yaptığını ve yarın bütün gazete bayilerinde o yüzü göreceğimizi anlayacaksın. Manşet de şu olacak: *Bree Camden, yakın zamanda kavuştuğu şöhretin baskısı altında eziliyor!*"

"Yanılıyor olmazlar," dedim ve SUV'ye atlayıp koltuğun iç kısmına kayarak camdan uzaklaştım. Ah Tanrım, bu aracın normal olan hiçbir şeyi yoktu. Koltukların derisi yumuşacıktı, sıra koltuğun karşısında düz ekran bir televizyon vardı. Parmaklarımı kolçaktaki tuşların üzerinde gezdirdim ve birine bastığımda araba sıcak bir ışıkla (ambians ışığıyla) doldu ve yavaşça arkaya yaslanan koltuğumun altından ayak uzatma desteği çıktı.

Kocaman açılmış gözlerle ona doğru dönünce Nathan sessizce gülmeye başladı. "Arabada bir çocuk oturuyor sanki."

"Çocuk gibi hissediyorum zaten! Benim böyle hoş yerlerde bulunmama izin verilmemeli. Nathan, ben bu milyon dolarlık koltuklara bir şey dökerim kesin." Koltuğumu kaldırdım ve ellerimi çekingen bir şekilde kucağımda birleştirdim.

"Dökeceğin bir şey yok ki."

"Hiç önemi yok ki. Bir şekilde oluverir. Beni biliyorsun, söz konusu lüks şeyler olunca bana güvenilmez."

"Bunlar mal mülkten ibaret, Bree. O kadar umurumda değil ki. İstediğini dökebilirsin buraya." Bana bakarken gözlerinin kenarları kırışmıştı ama asıl gözüme çarpan, o keskin siyah gözlerinde gezinen koyu halkalardı.

Başımı yana eğdim ve uzanıp hafifçe iki gözünün de altına dokundum. "Yorgunsun."

Saçları, antrenmandan geleli çok olmadığı için hâlâ ıslaktı. Nathan sabahın beşinde kalkıp bütün gün boyunca antrenmanlara ve toplantılara girmişti, vücudunu bir güzel hırpalamıştı ve şimdi evinde gücünü toplamak için dinlenmesi gerekirken kim bilir kaç saat sürecek bir reklam çekimine gidiyordu.

Parmaklarını nazikçe tuttuğu bileğime sardı. Dokunuşuyla sanki kalbimi sarıp sarmalıyordu. "İyiyim."

"Kendini fazla zorluyorsun. Bu reklam teklifini kabul etmek zorunda değildik ki."

SUV hareket etmeye başlamıştı. Nathan bir bakış attığı elini yavaşça indirdi ama bileğimi bırakmamıştı. El ele tutuşmanın kıyısındaydık. "Bu reklamda yer almak istiyorum. İkimiz için de iyi olacak."

Benim için. Demek istediği, bunun benim için iyi olacağıydı. Tabii ki Nathan'ın imajı için de iyi olacaktı ama gerçekçi konuşmamız gerekirse onun paraya ihtiyacı yoktu ki. Ona borcumu ödeyebilmek için bu parayı istiyordum. Ama sonra kafamda bir düşünce belirdi: *Sonrasında ne olacak?* Nathan'a borcunu ödedikten sonra ne yapacaktım? Stüdyoyu satın alması ve yıllardır kiramın bir kısmını ödediğini öğrenmek, içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. Yerimde duramıyor ve stüdyom için daha fazlasını yapabilmek istiyordum. Ki bu da beni dehşete düşürüyordu. Daha fazlasını istemekten hoşlanmıyordum çünkü tek yaptığımın daha fazlasını istemek olduğu dönemlerdeki halimi hiç sevmiyordum. Bana sahip olduğum kadarından

memnun olmak iyi geliyordu. Lise zamanlarında o memnuniyet duygusunu biraz daha tadabilmiş olsaydım tüm zamanımı ve enerjimi Juilliard'a girmek için harcamazdım. Partilere giderdim. Arkadaşlar edinirdim. Belki dans dışında bir hobi ya da tutkulu olduğum bir alan bulmaya çalışırdım. Belki o zaman, biricik hayalim ellerimin arasından kayıp giderken o kadar karanlık bir yere sürüklenmekten kurtulabilirdim.

Arkadaşımın bana uzattığı yardım eli için minnettar olmalı ve stüdyomu daha iyi hale getirmek için somut yollar aramalıydım. Onun cömertliğine sırtımı yaslamamak için yeni yollar düşünürken birden yepyeni bir hayale denk geldim. Stüdyomun sucuk gibi kokmadığı, nihayet tamamen kar amacı gütmeden işleyebildiği ve dans derslerine gücü yetmeyen daha fazla öğrenciyi kabul edebildiğim bir hayaldi.

Bunların gerçekleşmesinin tek yolu, Good Factory'den bir yer bulmaktı. Sorun, daha önce her şeyimi riske attığımda karşılığını alamamış olmamdı. Artık bir şeyi o kadar çok istemekten ödüm kopuyordu.

Telefonu çalınca Nathan cevap verebilmek için elimi bıraktı.

"Annem," dedi ve bir anlık bıkkın bir ifadeden sonra gergin bir şekilde gülümseyip telefonu açtı. "Selam anne, neler–" Dinlerken kısa bir sessizlik oldu, ardından birkaç hıhı ve tabii geldi. Bir an büyük bir acı içindeymiş gibi gözlerini kapadı, sonra yeniden açtı. Annesinin, ona çok fazla şeye mal olacak bir şey istediğini tahmin ediyordum.

Nathan'ın hayır diyememek gibi bir problemi vardı, özellikle de anne babasına. Ondan her zaman daha fazlasını bekliyorlar

ve daha fazlasını istemek (ve karşılığında eleştiri dışında hiçbir şey vermemek) konusunda da asla çekingen davranmıyorlardı. Doğru düzgün sormadan onu hayır etkinliklerine sürüklüyor, tatillerde verdikleri partilere katılmasını sağlıyorlardı. Etraflarında görünüp imzalı fotoğraflarını vermesini sağlıyorlar, hatta ünlü NFL oyuncusunun parlak kredi kartının onları bambaşka bir lüks boyutuna taşıyacağını bildiklerinden ondan tatillerini karşılamasını istiyorlardı. Onu, sirkteki bir kaplan gibi oradan oraya çekiştiriyor, yorulduğunda daha iyi performans göstersin ve onların sosyal statüsünü korusun diye kırbaçlıyorlardı. Nathan'ın bana maddi olarak destek olmasını ya da beni özel etkinliklerde yanında gezdirmesini istemememin bir sebebi de buydu. Nathan benim için bunlar demek değildi.

Telefonu elinden alıvermek ve bu kadına, Üzgünüm, artık her fırsatta Nathan'ın ruhunu emmekten vazgeçeceksiniz, dikiş nakışla uğraşırsınız artık, demek istiyordum. Ama onu annesinden korumaya çalışmak bana düşmezdi.

Bir dakika kadar sonra telefonu kapayıp içini çekti.

"Eğlenceli bir sohbetti sanırım?" dedim alayla.

Omuzlarını silkti. "Önemli bir şey değil. Sezonun kapanışından hemen sonra şehir kulüplerindeki bir hayır etkinliğine katılıp katılamayacağımı sordu."

"Sen de ona, gücünü toplamak için biraz ara vereceğini söyledin, değil mi?" Cevabını bilsem de sormadan edemedim.

Oynayıp durduğu ellerine baktı. "Katılacağımı söyledim. Zaten onları bir noktada görmem gerekecek, hazır gitmişken hayırlı bir iş de yapmış olurum."

Bunu yapmasından nefret ediyordum. Nathan, Süpermen olduğuna inanıyordu ve... öyle olmadığını da savunamazdım ama onun da hepimiz gibi etten kemikten olduğunu, böylesine ağır bir yükü uzun süre taşıyamayacağını düşünüyordum. Çakılıp yok olduğunu görmek istemiyordum. Onu zorla oturtup dinlenmesini sağlamak istiyordum.

"İş hayatın nasıl gidiyor?" diye sordu sakince.

"Konuyu endişelerimden uzaklaştırmaya çalıştığını fark etmedim sanma."

Sırıttı ve bana bakmak için başını koltuğunun başlığına dayadı. "Fark etmezsin diye umuyordum. Ee, stüdyoda neler oluyor? Kızlar nasıl?"

Bu lüks ortamın tuhaflığına rağmen normal sohbetlerimize dönebilmenin rahatlığıyla ben de arkama yaslandım. Böylesi daha biz gibiydi. Gözlerimi kapasam ikimizi evindeki koltukta otururken görebilirdim.

"Herkes iyi. Imani'nin, herkese ve abisinin de bana söylediğine göre Sierra'nın kıskandığı yeni bir erkek arkadaşı var ve..." Bir an onun içten gülümsemesini görünce nefesim kesilir gibi oldu. Tıpkı benim gibi o da sınıftaki kızların hayatlarında ne olduğunu önemsiyordu ve bunu görmek kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. "...Hannah'nın babası yine işten çıkarılmış ama derslere devam edebilmesi için onlardan ödeme almayacağım. Hepsi, binayı satın alıp kiramda indirim yapan ünlü bir hayırsever sayesinde."

Camdan dışarı bakınca gençlerde dolu bir arabanın bizimle aynı hizada ilerlediğini gördüm. Şoför koltuğundaki, içeride

kim olduğunu görebilmeleri için pencereyi açmamızı söylemeye çalışıyordu. Cesur bir hareketti doğrusu. Kesin tepesi kelleşen bir senatör falan görmeyi umuyorlardı. Gözlerim Nathan'a kaydı. Kesinlikle kelleşen bir senatör *değildi.*

"Senin sayende bu kızlar hayallerinin peşinden gidebiliyorlar. Ve bunca zamandır kirama yardım ettiğini öğrendikten sonra, sen olmasaydın onlara stüdyomun kapılarını bu kadar uzun süre açık tutamayacağımı fark ettim. O yüzden çok teşekkürler."

Kaşlarını çatmıştı. Bu konuşmadan sonra beklediğim tepki bu değildi. "Beni mahvediyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Muhteşem güzelliğimle mi?" dedim, en parlak gülümsememle.

Şakama aldırmadı. "Kendi değerini göremeyerek mahvediyorsun beni. Bree, o kapılar senin sayende açık. O kızlar tamamen senin sayende ve hayatlarına verdiğin emekler sayesinde hayallerine ulaşıyorlar. Ben binayı satın almasam da senin başka bir yol bulacağından emindim. Kesin ilk işini devam ettirebilmek için ikinci bir işe başlardın! O yüzden bu konuda beni övme. Tek yaptığım kenarda hiçbir işe yaramadan duracak parayı kullanmaktı."

Yutkunup boğazımı temizledim, bu sohbetin ciddiyetinden hoşlanmamıştım. Dahası, söylediklerinin kalbime kor ateşler gibi oturmasından hiç hoşlanmamıştım. Parlak ve sıcacıktı. Nathan, hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde görüldüğümü hissettiriyordu bana. Ama yine de bu konuşma, her zamanki sohbetlerimizden daha farklı hissettirdiği için hafifçe gülüp ha-

vayı dağıtmaya çalıştım. "Sen benim en yakın arkadaşımsın. Böyle şeyler söylemek senin işin."

"Bree–"

Sözünü kesiverdim. "Hey, sete varmadan önce sana vermek istediğim bir şey var."

"Bir de bana konuyu değiştiriyorsun diyorsun."

Onu duymazdan gelip çantamdaki kağıdı çıkarıp ona verdim. Kağıda sanki sümüklü ellerimi sürmüşüm gibi bir bakış attı. Gülümseyerek kağıdı sallayıp ona uzattım. "Alsana! Aç hadi."

"Nedir bu?"

"Bir liste."

Bana yine bir bakış atıp kağıdı aldı. Avuçlarında resmen minicik kalmıştı. Nathan sanki bir kar tanesiymiş gibi nazikçe kağıdı açtı ama sesli okumadan önce kaşlarını çatarak öylece baktı. "*Hayatta kalmak için uyulması gerekenler.*" Bana çevirdiği bakışlarından rahatsız olduğu belli oluyordu. "Sence de biraz abartılı olmamış mı?"

Kağıdı işaret ettim. "Okumaya devam et! Çok önemli bu. Bu sahte ilişki olayından arkadaşlığımızı koruyarak çıkmak istiyorsak birkaç temel kural belirlemeliyiz." Bu listeyi, geçen akşam Nathan *ilişki pratiği* yaptıktan sonra hazırlamıştım. Onun gibi başka bir olayı kaldırmam mümkün değildi, o yüzden tekrarlanmaması için bazı ayarlamalar yapmak şarttı.

Nathan'ın koyu renk gözleri yazdıklarımı tararken dikkatlice onu izledim. Çenesi gerilirken boğazını temizledi. "Öpüşmek yok. Gözler önünde olmadığımız sürece dokunmak yok.

Kesinlikle sarılıp koklaşmak yok." O okurken ben de sessizce yazdıklarımı tekrarlıyordum. "*Yalnızken flört etmek yok. Ve...*" Sonuncusuna geldiğinde sustu ve dudaklarını yaladı. "*Aşna fişne yok.*" Bakışları bana kaydı, gülümsememek için kendisini zor tuttuğunu görebiliyordum. "Aşna fişneden ne kastediyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Ne kastettiğimi çok iyi biliyorsun. Büyükannem bile bilir bunu."

Hafifçe omuz silkti. Ne de masumdu ama. "Bu bir oyun mu? Yoksa... ne bileyim... bir dans hareketi falan olabilir mi? Gerçekten ne kastettiğini söylemen lazım. Lütfen açık ol."

Sıkı koluna vurdum. "Kes şunu! Ne demek olduğunu biliyorsun." Nedense yanaklarım al al oluyordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Valla bir fikrim var ama bilirsin, yoruma çok açık bu. Aşna fişne çok belirsiz. Eski usül seks olduğunu düşünebilirim ama o zaman da... diğer alanlarda atak yapılabilir demek. Ve belki de–"

"NATHAN!" Şimdi midem şu arabadan yuvarlanıp gidiverecekti çünkü ağzından çıkacak şeyleri duymak istemiyordum. Bizim sohbetlerimiz hiç böyle olmazdı. *Hiç.* Birdenbire salonundaki koltuk kaybolmuştu ve sohbeti, yeniden güvenli sulara taşımam gerekiyordu. "Cinsel... hiçbir durum... yok!" Her kelime ağzımdan zoraki çıkmıştı. "Ayrıca bu konuda bu kadar alaycı olma. Ben ciddiyim."

Yanlış anlamayın, Nathan'la aşna fişne yapmaktan daha fazla isteyebileceğim bir şey yoktu ama ikimiz için aynı anlama gelmeyeceğini de biliyordum. Ben duygularımı eylemden ayırmayı asla başaramazdım.

Ses tonumdaki keskinliği fark etmişti ve bu sohbetten keyif aldığını gösteren yüz ifadesi solar gibi oldu. "Biliyorum. Sadece eğleniyordum. Aşna fişne yok... Anladım. Ama gerisi..." Başını sallayarak kağıdı bir kez daha gözden geçirdi ve sonra YIRTMAYA BAŞLADI! Artık kurallarım, yere düşen konfetilere dönüşmüştü.

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Neden böyle bir şey yaptın?!"

"Çünkü saçma olduğunu düşünüyorum. Birbirimize dokunacağız. Öpüşeceğiz, Bree."

Kalbim tekler gibi oldu. Ne kadar da sakin ve net bir şekilde söylemişti. Hiç tereddüt etmeden, sorgulamadan. Öylece, *bu dudaklar o dudaklara değecek, büyütülecek bir şey yok,* demişti. Ama benim için büyütülecek çok şey vardı.

"Hayır. Öpüşmek yok."

"Çift öpüşmesi. Bu ilişkinin gerçek olduğunu düşünmelerini istiyorsak, öyle ya da böyle insanların içinde öpüşmemiz gerekecek."

İç çekerken haklı olduğunu biliyordum. "Tamam, gerçekten yapmamız gerekirse dudaklarımız kapalı bir şekilde öpüşebiliriz. Kameralar için minik bir öpücük." İlişkimizin sahte olduğu ortaya çıkarsa anlaşmamıza ne olurdu, bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum. O paraya ihtiyacım vardı.

Nathan bir yorumda bulunmadan kağıt parçalarını aldı ve bardak tutucusuna attı. Ardından telefonunu çıkardı.

"Aslında aklıma gelmişken... Birlikte fotoğraf çekilip paylaşmamız gerekiyor. İnsanları heyecanlandıracak resmi bir 'birlikteyiz' fotoğrafı."

Ah tabii. Sözleşmede bu da vardı: Sosyal medyada bolca çifte kumru pozu. Telefonunun ön kamerasını açtı ve bize doğru çevirdi. Ona doğru eğilip başımı onunkine yaklaştırdım.

"Neden çekmiyorsun fotoğrafı?" dedim, sırıtırken dişlerimin arasından.

"Çünkü bu pozda yakın arkadaş gibi görünüyoruz."

Hadi canım! Biz de öyle değil miyiz zaten?

Gülümsemem solarken ona döndüm. "Pekalaaa. Ne yapmalıyız o zaman?"

Sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi dudağının bir kenarını kemirdi, ardından bir hışımla emniyet kemerimi açtı.

"Hey! Hiç güvenli değil!"

Nathan beni belimden kaptığı gibi kucağına çekti. KUCAĞINA! Sanırım bu, *gözler önünde olmadığımız sürece dokunmak yok* kuralımı çöpe atıyordu. Sırtımda onun sert göğsünü ve benimkilerin altında güçlü baldırlarını hissedebiliyordum. Bana doğru eğilince sıcak nefesi boynumda dolaştı. Vücudum bu duruma nasıl tepki vereceğini bilmediğinden alevlere bürünmeyi seçmişti.

"Ne-neler oluyor şu an?"

"Rahat ol. Benden hoşlanıyormuş gibi yap." *Ah, ironiye gel.*

Burnunu çeneme bastırdı ve gözlerini kaparken kirpiklerinin tenimde gezindiğini hissettim. Kamerayı kaldırdığında dehşet içindeki ifademle karşılaştım. Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Far görmüş tavşan kesilmiştim. Ama Nathan çok doğal görünüyordu, en yakın arkadaşının değil de bir kadının dokunuşunun keyfini çıkarıyormuş gibiydi. Derin bir nefes aldığını

ve gülümser gibi olduğunu duydum. İyi rol yapıyordu. Neler olduğunu anlamadan ben de başımı onunkine yaslamıştım, gözlerimi kaparken dudaklarıma kendiliğinden bir gülümseme yayılmıştı.

Çok güzel kokuyordu.

İnanılmaz güzel hem de.

Bir havuzu onun kokusuyla doldurmak, sonra da bütün günü içinde yüzerek ve margarita içerek geçirmek istiyordum.

Kucağında otururken kendimi minicik hissediyordum. Sanki kollarını etrafıma dolasa beni bir kasırgadan bile koruyabilirmiş gibi. Nathan'ın nefesi tenimde gezinirken ve belimdeki kolunun beni biraz daha sıkı kavradığını hissederken vücudum birçok hazla doluyordu. Dudakları bana dokunmuyor, sadece daha önce hiç olmadığı kadar yakınımda öylece duruyordu. Alnını ve burnunu bana şefkatle bastırıyordu.

Resmen tenimde şarkılar söyleniyordu ve daha ben onun dokunuşuna fazla teslim olduğumdan endişelenmeye fırsat bulamadan araba yavaşlayarak durdu. Nathan başını çekince üzerimden bir soğuk hava dalgası geçti. Rolümüzü oynamıştık işte.

"Sanırım birkaç güzel kare yakaladık. Ne dersin?" dedi, ses tonunda neredeyse sıfır duyguyla. Onun da, benim hissettiklerime yakın bir şeyler hissettiğini gösterecek hiçbir şey yoktu.

Yeni tahtımmış gibi kucağında oturmaya devam ederken telefonunu alıp fotoğraflara alıcı gözle baktım. Tek kelime edemiyordum çünkü şu an baktığım şeye inanamıyordum. Fotoğraflardaki Nathan'la ben değil gibiydi. Birbirine sırılsıklam aşık bir çiftti.

Benim yüzümdeki keyifli ifadeyi anlayabiliyordum ama neden onun yüzünde de aynı ifade vardı?

Boğazımı temizledim. "Evet. Bunlar işe yarar."

Kucağından koltuğuma kayarken gömleğimin eteğini tuttum, arabadan inmeden önce kendime çekidüzen vermeye çalışıyordum.

Şoför açmak için kapıma gelmişti ve tam Nathan'ın da indiği sırada telefonum bir bildirimle öttü. Bildirimi açınca Nathan'ın fotoğraflardan birini çoktan paylaştığını ve altına da şöyle yazdığını gördüm: İstediğim tek kadın.

Nathan önden inip bana elini uzattı. Gözlerine bakarken tüm bunlara fazlaca anlam yüklememek için çaresizce çabalıyordum ama kalbim, başına buyruk bir şekilde gitmesine daha önce izin vermediğim yerlere doğru yola çıkmıştı bile.

"Benimle misin, Bree Peyniri?"

Bilmiyorum ki... öyle miyim?

15

BREE

Nathan elimi tutuyordu.

O. Elimi. Tutuyordu.

Parmaklarımız iç içe geçmişti, lise koridorunda el ele sınıfa yürüyen öğrenciler gibiydik. Reklamı çekeceğimiz sahneye doğru ilerlerken onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum ama midemden mutlulukla kıkırdamalar yükseliyordu. Bu saçmalıktı. Teni sert ve sıcaktı. Nathan eline aldığında futbol topu da böyle mi hissediyordu acaba? Harika, artık müstakbel sevgililerimi ve onların yetersiz ellerini Nathan'ınkilerle ve onun ilkel beyzbol eldiveniyle karşılaştıracaktım.

Gerçekliğe dönme zamanı gelmişti. Nathan'ın yüzünü boynuma gömdüğü yolculuk biraz kafa karıştırıcıydı, o yüzden doğal olarak ayarım kaçmış gibi hissediyordum. Ama odaklanmalı ve Nathan'ın sahte kız arkadaşı gibi davranmak için hazır olmalıydım. *Sahteye odaklan, Bree.* Bunu yapabilirdim. Tüm gün elini tutabilir ve bunun kafamda yer etmesine izin vermemeyi başarabilirdim. Ayrıca büyük ihtimalle onunla birlikte sahne ışıkları altında olmaktan nefret edecektim. Bu deneyimi, asla gerçek bir çift olamayacağımızın örneği olarak kullanabilirdim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Nathan, içine düştüğüm sarmalı telepatik bir şekilde hissetmiş gibi.

"Çoook iyiyim."

Sırıttı. Palavra sıktığımı biliyordu. Dönüp bana baktı. "Burası biraz bunaltıcı olabilir. Dikkat etmen gereken çok fazla direktif ve ilgini isteyen insanlar olacaktır. Sadece hepsinin senin için burada olduğunu unutma."

"Senin için burada olduklarını söylemek istedin herhalde."

Başını yavaşça salladı. "İnternet'i ayağa kaldıran ben değildim. Seninle çıkmamı istediler. Buradayız çünkü dünya sana aşık oldu Bree Camden. Başkası olsaydı bunları yaşıyor olmazdık."

Vay canına. Böyle söyleyince her şey daha farklı gelmeye başlamıştı. Ama hoşuma gittiğinden emin değildim. Söylediklerine canı pahasına yapışmaya hazır yanımı durdurmaya çalıştım. İnsanların Nathan'la birlikte olmamı istediği düşüncesiyle, sıcak brownienin üzerindeki vanilyalı dondurma gibi erimeye başlamıştım. Hızlıca Kelsey'yi arayıp ona şunun gibi iğrenç bir şey demek istiyordum: SONA KALAN DONA KALIR.

Çekim stüdyosunun kapısı açılınca Nathan'ın sırık gibi menajeri Tim telaşla dışarı çıktı. Zaten bu adam her zaman biraz telaşlı ve heyecanlı görünüyordu. "Ah, ikiniz de buradasınız! Güzel." Saatine bir bakış attıktan sonra bizi içeri çağırdı.

"Işıklandırmayı tamamlamak üzereler, saç ve makyaj için tam zamanında geldiniz."

O saniyede milyon kelime ederek yürürken biz de soğuk koridorda onu takip etmeye başladık. Nathan içimi rahatlatmak ister gibi hafifçe elimi sıktı.

"Ekibe programınızın çok yoğun olduğunu ve sizlerle en fazla üç saatleri olduğunu açıkladım. Bir dakika bile geçemez çünkü sabaha antrenmanın var. Ayrıca soyunma odasında senin için ızgara somon ve lahana salatası var, Nathan. Saç ve makyaj ekibine onlar üzerinizde çalışırken yiyeceğini de söyledim."

Bana yemek yok mu? İşte, şimdiden olmaya başlamıştı, Nathan'la çıkmanın nasıl içler acısı bir şeye dönüşeceğini görüyordum. Herkes onun üzerine titrerken ben arkada gölgelerin arasında kaybolacaktım. Ama böylesi iyiydi. *Oyunumu oynamaya devam et, hayat.*

Tim doğru düzgün nefes bile almadan devam ediyordu. "Tam senaryo soyunma odalarınızda var ama ana fikir son derece basit. İkiniz bir restorana doğru yürüyorsunuz ve kadınlar Nathan'ın üzerine çullanıp isimlerini ve numaralarını onun gömleğine yazıyorlar. Nathan onlardan kaçmak için seni bir ara sokağa çekiyor, cebinden temizlik kalemlerinden çıkarıp sana uzatıyor. Birbirinize muzır bakışlar atıyorsunuz ve sonra kalemin bir hamlesiyle bütün isimleri siliyorsun."

Ah Tanrım. Çok klişeydi ama hayranların buna bayılacağını da görebiliyordum. Benim sarhoş konuşmama mükemmel bir selam çakıyordu. Ömrümün sonuna kadar kabuslarımda olacak o konuşmaya.

Tim bizi, kapısında Nathan'ın isminin yazdığı soyunma odasına getirmişti. Hâlâ el eleydik ve ben, okyanusun ortasında can simidiymiş gibi Nathan'a tutunduğumu fark ettim.

"Gülümseyin," dedi Tim ve telefonuyla şipşak bir fotoğrafımızı çekti. "Bunu senin hikayelerinde paylaşacağım, Nathan."

Kapı açılınca karşımıza dar bluzu ve fena halde kıskandığımı itiraf edeceğim göğüs dekoltesiyle tatlı bir sarışın çıktı.

Hiç oralı olmayan Tim'e şükürler olsun. "Nathan, bu Aubrey. Senin saçın ve makyajını o yapacak."

"Selam Aubrey," dedi Nathan, sahte olduğunu bildiğim bir gülümsemeyle ama Aubrey yemiş gibi görünüyordu çünkü yüzü ışıl ışıldı. Ve böyle olmasını gerçekten anlıyordum. Adam kocamandı, fena halde seksiydi ve pürüzlü sesi, bu tip şeylerden hoşlananlar için baş döndürücü olabilirdi ama Aubrey'nin kalbini orta yerden toplayıp işine bakması gerekiyordu. *O benim!* Ha, bir dakika, ne? Hayır.

Sahte bir şekilde benimdi.

Sahte sahte sahte sahte sahte. Gerçek değil. İlişkimiz bir çanta olsa, Proda* markasıyla doğruca bir kamyonun bagajından satılıyor olurdu.

Aubrey heyecanla olduğu yerde hafifçe zıpladı. Nathan'a dokunmak için sabırsızlandığı belliydi. "Neden içeri gelmiyorsunuz, hemen çalışmaya başlarız." Gözlerindeki o pırıltı bana, saç ve makyajdan ziyade kucak dansına başlayacağını söylüyor gibiydi ve içimden ona bir çelme takmak geliyordu. Evet, ben kıskanç tiplerdendim. Zavallıcık daha yanlış bir şey yapmamıştı bile ama ben şimdiden onu mahvetme planları yapıyordum. Hareketlerini küçük gördüğüm için bu profesyonel kadından özür dilemem gerekiyormuş gibi geliyordu. Son zamanlarda içimdeki sınırları konusunda hassas olan mağara kadını kontrolden çıkmaya başlamıştı ve buna dur demem gerekiyordu.

* Ünlü Prada markasının replikası olduklarını söylemeye çalışıyor. (ç.n.)

Tim beni içimde kopan fırtınadan çekti çıkardı. "Bree? Biz devam edelim. Senin soyunma odan şu tarafta."

Nathan'ın elini bıraktığım an midem buruldu. Yanından ayrılırken böyle gerilmem hiç hoş değildi. Sadece ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu ve Tim bizi koridorda sürüklemeden önce dönüp Nathan'a doğru düzgün bakamamıştım bile.

"Menajerin olmadığını biliyorum, o yüzden Nathan bugünlük o rolü benim üstlenmemi istedi, senin için uygun mudur?" Sorusunu cevaplamam için bana tam olarak fırsat vermemişti. "Senin yemeğin de soyunma odanda ama Nathan senin için, Chipotle'den tavuk taco ve yanında da ekstra avokado sos sipariş etmemi istemişti, doğru mudur?" Soyunma odasının kapısını açınca burnuma leziz tacoların kokusu geldi. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyordu çünkü... zannettiğim gibi unutulmamıştım. Nathan önceden düşünüp en sevdiğim yemeğin alınmasını sağlamıştı.

"Mükemmel."

"Harika. Bu Dylan" –makyaj aynasının önüne fırçalarını yerleştiren, benim yaşlarımdaki gülümseyen adamı işaret etti– "bugün senin saçın ve makyajınla o ilgilenecek. Birazdan Joy da gelip kıyafetlerini bırakır. Yemeğini hızlı yemen lazım, bir saat içinde sete geçmelisiniz. Yönetmen Harrison ve yapımcı Cindy bir ara uğrayıp senaryoyla ilgili konuşmak isteyecekti. Bugün burada olanlarla ilgili paylaşım yapma, o işi bana bırak. Bir şeye ihtiyacın olursa da sadece bana söyle. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Hızlıca kafamı salladım ama kasırgadan farksız konuşmasından dolayı afallamıştım.

"Güzel. Yirmi dakikaya dönerim. Bree senindir, Dylan."

Tim, tam odadan çıkmadan önce durdu ve bana döndü. "Ah, Bree? Nathan'la birlikte olduğunuz için mutluyum. Seninleyken çok daha iyi." Sanırım Tim, ilişkimizin gerçek yüzünü ve aslında Proda olduğumuzu bilmiyordu.

Tim dışarı çıkınca rahat bir nefes aldım.

Dylan güldü. "İsim sınavına hazır mısın? Az önce söylediği isimleri doğru sırayla say, yoksa setten atılırsın." Gözlerindeki pırıltıdan şaka yaptığı belli oluyordu.

"Şey, ilki Sam'di sanırım, Brittney ve Tina mı?" diye kasıtlı olarak yanlış cevap verdim.

Yeniden bir kahkaha patlatıp elini uzattı. "Ding ding ding! Hepsi doğru. Enfes bir taco kazandın."

"Araba kazanırım diye umuyordum," dedim asık suratla, beni makyaj masasına götürürken.

"Eh, şanslısın! Erkek arkadaşının senin için sipariş ettiği o avokado sos, araba değerinde. Paraya sıkışıksan rehin falan bırakabilirsin."

Onu sevmiştim. Kalbime giden yol, kötü esprilerime uyum sağlamaktan geçiyordu. Şu anda bir sette olduğumu ve tüm hayatımın altüst olmak üzere olduğunu unutmama yardımcı oluyor gibiydi.

Elime inanılmaz kokan bir Chipotle kutusunu uzatırken "Bu arada ben Bree," dedim.

"Ah, biliyorum. İsmin kapının üzerinde yazmasaydı ya da daha önce bana fotoğrafın verilmiş olmasaydı da bu gamzeleri nerede görsem tanırdım. Son günlerde Instagram ve Twitter akışımda hep sen varsın."

Hemen parmaklarını hem inceler hem de takdir eder gibi yavaşça saçlarımdan geçirdi. "Sana, buklelerine ve gamzelerine bayılmıyormuşum gibi yapmaya çalışmayacağım hiç. Senin saç ve makyajını yapacağımı öğrendiğimde neredeyse kalpten gidiyordum. Erkek arkadaşıma söylediğimde öyle bir kıskandı ki resmen yemyeşil kesildi."

Güldüm, ardından yüzümde tuhaf bir ifade belirdi çünkü: A) İltifatları nasıl karşılayacağımı bilmiyordum ve B) Ciddi olamazdı. Ben bu dünyaya ayak basmış en ortalama insan sayılırdım.

"Onlar mı?" Buklelerime ters bir batış attım. "Iyh. O bukleleri ehlileştirmek o kadar zor ki."

Söylediğim onu gücendirmiş gibi bir elini kalbine dayadı. "Kim ehlileştirmek istediğimizi söylemiş ki?! Kim bu muhteşem bukleleri baskı altında tutmak ister ki? Hayır, ben onları daha da canlandırmayı planlıyorum."

Dylan arkama geçti ve sadece kuaförlerin, neler yapabileceklerini hayal ederken yaptıkları gibi dikkatlice buklelerime bakmaya başladı. Doğrusu biraz korkutucuydu.

Ben taco'mdan kocaman bir lokma alırken o da gözlerini kısarak başını hafifçe eğdi.

"Bak ne diyeceğim, sanırım yan komşu kızı tarzına gideceğim. Amerika seni seviyorsa biz de seni elmalı bir turta kadar tatlı yapalım." Gözlerinde pırıltıyla iyice yaklaştı. "Tabii Nathan Donelson'la birlikteysen bence herkes senin o kadar da masum olmadığını düşünüyordur."

Neredeyse lokmam ağzımdan fırlayacaktı. Ama onun yerine lokmayı soluk boruma yollayarak hayatımı tehdit edecek bir öksürüğe razı oldum. Dylan sırtıma vururken yüzüm kıpkırmızı kesilmişti.

Öksürüğüm kontrol altına alındığında o da Cheshire Kedisi* gibi sırıtıyordu. "Biliyordum," dedi ve saçlarım üzerinde çalışmaya başladı. Önce biraz su püskürttü, ardından devasa seyahat çantasının içinden bakım ürünleri çıkarmaya başladı. "Eski sevgilisi o yazıyla onu rezil etmeye çalıştı ama kimse inanmadı tabii. O yüzden dürüst ol çünkü ben poker suratını kilometrelerce öteden tanıyabilirim. Çarşafların arasında canavar kesiliyor, değil mi?"

Midem son hız giden bir uçaktan yere çakılmış gibi hissettim. Nathan'ın o konuda nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim *yoktu*. Biz, o konularda şaka yapan arkadaşlardan değildik. O konuşmayı sıkı sıkı bir kenara saklamıştık çünkü bilinçaltımızda, arkadaşlıklar söz konusu olduğunda bazı sulara açılmamanın en iyisi olduğunu biliyorduk. Ama Nathan'ın geceleri hangi sulara açıldığını bilmiyordum.

Ama ben onun *kız arkadaşıydım* ve bunu da bilmem bekleniyordu.

Gözlerimi kocaman açtım ve şehvetli olduğunu umduğum bir şekilde ona gülümsedim. Nathan'ı, günışığı omuzlarına vururken kaslı vücuduyla beyaz çarşafların arasında hayal ediyormuşum gibi. Aslında... istersem çok kolay bir şekilde hayal edebilirdim. "Ah tabii, yatakta tam bir canavar. Gerçek

* *Alice Harikalar Diyarı*'ndan sırıtmasıyla meşhur olan mor sevimli kedi. (ç.n.)

bir kaplan. Çizgilerini sonuna kadar hak ediyor. Kimse aklımı Nathan Donelson gibi başımdan almadı."

"Valla bunu bilmek güzel."

HAYIR! Bunu Dylan söylememişti. Bunu, kapıya dayanmış küstah bir şeytan gibi gülümseyen en yakın arkadaşım söylemişti.

Telaşla derin bir nefes alırken burnuma yeniden tac'mun kokusu geldi ve Dylan, bu soyunma odasında ölüp kalmamam için ellerimi başıma kaldırdı. Ama ölmek istiyordum. *Bırak da öleyim, Dylan! Işığı görüyorum valla.*

Nathan hemen yanıma gelip çömeldi, sırtımı pışpışlarken kıkırdıyordu. "İyi misin? Özür dilerim, seni öyle şaşırtmak istemezdim."

Son bir gayretle tekrar yutkundum ve Nathan'a döndüm. Dağınık bir model yapılmış saçları mükemmel bir şekilde parlıyordu; siyah pantolonunun içine soktuğu beyaz gömleğinin üstten birkaç düğmesini kapatmadığını görünce yine boğulacak gibi oldum.

"Evet! Hazır olmak üzereyim. Dylan bana çok iyi bakıyor."

Nathan'ın gözlerinde o muzır bakış vardı yine. "Çok da iyi değildir umarım. Çünkü o benim işim ve az önce duyduklarıma göre... çok iyi yapıyormuşum."

Dylan boğuluyormuş gibi bir ciyaklama sesi çıkarıp bize mahremiyet sağlamak için seyahat çantasının içinde bir şeyler aramaya gitti.

Ben de fırsattan istifade bir hışımla parmağımı Nathan'a doğrulttum.

"Sakın bir daha bu konuyu açma! Panikledim, tamam mı? Dedikodu aranıyordu ve ben de gerçeği öğrenmesini istemedim. Kelsey gibi senin yatakta bir işe yaramadığını mı söyleseydim ve NEDİR o surat ifadesi şimdi?"

Omuzlarını silkti. "Hiç. Hemen de savunmaya geçtin."

Yanaklarımın alev almaya başladığını hissedebiliyordum ama kızarmalarına izin vermeyecektim. İZİN VERMEYECEKTİM. "Sen niye buraya geldin ki? Aubrey'nin sana makyaj ya da kucak dansı falan yapması gerekmiyor muydu?"

Bir kaşını kaldırdı. "Kıskançlık mı yapıyoruz yani?"

Homurdandım. "Tabii ki hayır. Saçmalama."

"Eh, iyi o zaman. Çünkü kucak dansının övülecek hiçbir yanı yoktu."

Tam Dylan işini tamamlamak için arkama geçtiği sırada Nathan'ın koluna bir yumruk yapıştırdım. Dylan şu anda kulak misafiri olduğunu çaktırmamaya ama bir yandan da ağzımızdan çıkan her kelimeyi daha sonra tekrar etmek üzere ezberleyen bir adamın yüz ifadesi vardı. Tuhaf bir şekilde bunu umursamıyordum. Ama onun da o kadar umursamaz davranmayacağını umuyordum.

"Şaka yapıyorum." Nathan, Dylan'a şöyle bir bakış attıktan sonra bana döndü. Artık gözlerinde o şakacı ifade yoktu. Sadece bana bakan Nathan vardı orada. Yüzümün yanından dökülen bir buklemi tutup nazikçe çekti. "Tim seni kaçırdı yanımdan, ben de gelip her şey yolunda mı diye sorayım dedim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bunun tahminimden ne kadar da farklı olduğunu fark edin-

ce yutkundum. Gözlerinde, daha önce kız arkadaşlarıyla insan içine çıktıklarında olduğu gibi mesafeli bakışlar yoktu. Beni kontrol edecek vakti her zaman vardı.

Buklemi başparmağı ve işaret parmağı arasında çeviriyordu. *Hemen kafayı yeme, bunu büyük ihtimalle şov için yapıyor.*

"Evet, iyiyim. Biraz afalladım tabii ama alışırım." Daha ağzımdan çıkarken söylediklerimden pişman oldum. Buna alışamayacaktım çünkü böyle bir şeye razı olamazdım. Bu rahat hayatın büyüsüne kapılamazdım. Keyfini çıkaramazdım.

Nathan'ın gülümsemesi büyüdü ve eğilip yanağıma minik bir öpücük kondurdu.

Kendi soyunma odasına doğru gözden kaybolduğu sırada Dylan aynada bana kafasını salladı. "Sizin şu menajer nerelerde? Yüzümü içine sokmak için bir kova buza ihtiyacım var."

Hafifçe güldüm ve dikkatimi, yüreğimdeki çırpıntı yerine tacolarıma vermeye çalıştım.

Akşamın sonunda arabayla apartmanımın önüne yanaştıktan sonra bir hışımla inip Nathan'ı, iyi hissetmiyorum diye uydurduğum mazeretle geride bıraktım ve hemen telefona yapışıp bana, karman çorman hislerimi çözmek için yardım edebileceğini bildiğim, hiçbir şeyi saklamadığım tek insanı aradım.

"Alo?"

"Lily, bir sorun var!" deyip ön kapımı kapadım ve sırtımı kapıya yasladım.

"Ne?! Sorun ne?"

"Muhteşem bir gün geçirdim."

Homurdanmaya başladı. "Bir sonraki görüşümde seni öldüreceğim, tamam mı? Neredeyse kalp krizi geçiriyordum senin yüzünden."

"ASIL KALP KRİZİ GEÇİREN BENİM!" dedim, sanki abartılı performansımı görebilecekmiş gibi elimi sıkıca göğsüme yaslayarak.

Ama Bayan Bennet'ın sözleriyle*, *zavallı sinirlerime hiç acıması yoktu!*

"Tamam, dur bakalım. Önce dondurma koyayım kendime, sonra neler olduğunu anlatırsın. DOUG, B'YLE KONUŞMAK İÇİN VERANDAYA ÇIKIYORUM."

Lily yerine yerleştikten sonra ona reklamı çekimi sırasında olan her şeyi anlattım. Sudan çıkmış bir balık gibi hissedip nefret etmem, eve dönüp pijamalarımı giymek için sabırsızlanmam gerektiğini anlattım. Ama hiç böyle olmamıştı. Her bir saniyesinden keyif almıştım. Alıştıktan sonra bu çılgın işi iyice sevmeye başlamıştım. Oradaki önemli insanların beni rahat ettirmeye çalışmalarına, oraya ait olduğumu hissettirmelerine bayılmıştım. Nathan'ın hayatının *Kötü Kızlar* filmindeki gibi olduğunu düşünmüş, onlardan biri olmadığım için havalı insanların onlarla oturmama izin vermeyeceğini sanmıştım ama setteki herkes inanılmaz kibar ve yardıma hazırdı, ekip de çok eğlenceliydi. Çekim aralarında herkes şakalar yapıp eğlenmiş, bu da benim daha rahat hissetmemi sağlamıştı.

* *Aşk ve Gurur*'daki bir diyaloğa gönderme yapılıyor. (ç.n.)

Ama tüm bunlar boyunca Nathan'ın yanında olmak... Bu, kelimelerle açıklayamayacağım kadar farklı bir şeydi. Onu daha önce de birçok kez kendi ortamında görmüştüm ama her zaman çok uzak bir kenardan olmuştu. Bugün ise onunla birlikte her şeyin ortasındaydım ve birbirimize odaklanmış haldeydik.

"Bilemiyorum, Lily, çekim sırasında her şey çok kolaydı. Birlikte mükemmel bir uyum içinde çalıştık ve yönetmen bile çekimlerin ne kadar da akıp gittiğini söyledi. Her şey tuhaf bir şekilde... normal gibiydi. Ve de eğlenceli."

"Peki sorun ne?"

"Sorun şu ki tüm bunların arasında Nathan'la çiftmişiz gibi davrandığımızı unuttum! Tamamen unuttum, Liliy! Ve Nathan..." Hâlâ, arada bir bana hafifçe dokunuşlarının ardından nasıl hissettiğimi hatırlıyordum. Elini sırtımın altına güçlü bir şekilde koyduğunda. Bana, onun için bu dünyadaki tek kadınmışım gibi gülümsediği anlarda tüm sinir sistemimin canlanıverdiğini. "Hiç olmasını beklediğim gibi değildi. Bilemiyorum... sanki o da benimle aynı hisleri paylaşıyor gibiydi."

Bir anlık ölüm sessizliğinden sonra kahkahalara boğulduğunu duydum. Gürültülü bir şekilde. Öyle gürültülüydü ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "TABİİ Kİ O DA AYNI ŞEYLERİ HİSSEDİYOR, SENİ KAFADAN ÇATLAK ŞEY! O DA SENDEN HOŞLANIYOR!"

"Tamam ama hakaret etmen hoş olmadı."

"Bree, gelip seni bir güzel sarsmak istiyorum şu an. Gerçekten bir kez olsun Nathan'ın senin için hisleri olduğunu düşünmedin mi?"

"Bir kez bile! Ama bu kadar üstüme gelmesen çünkü kafayı yiyeceğim ve sen de hiç yardımcı olmuyorsun."

Ağır bir iç çekti. "Bu çıldırma modundan çıksan da ona gitsen, işler kızışsa, sen de sabah beni arayıp haklı olduğumu söylesen ve bir daha sözümden çıkmasan?"

"Hayır," dedim sertçe. "Ona gitmeyeceğim ve kızışma mızışma da olmayacak. Nathan'la öylesine takılamam ben."

"Hımm, bunu sana söyleyeceğim için üzgünüm ama şu an sizin için işler zaten kızışmaya başladı."

"HEPSİ SAHTE!"

"Şimdi de sen bağırmaya başladm. Biraz sus da dinle. Takılmak istemiyor musun? Tamam. Ama bu, onun da sana karşı hisleri olabileceğini düşünüyorsun diye aklını kaçırmanı gerektirmez. Belki de bu fırsatı, geçmişte Nathan'la arana koyduğun bazı sınırları yeniden keşfetmek için kullanabilirsin. Bunu en baştan başlayan bir ilişkiymiş gibi düşün ve aranızda doğal olarak gelişen bir şeyler olacak mı, gör."

İç geçirirken aklımdan, öyle bir şeyin sarpa sarmasına neden olacak binlerce neden geçiyordu. "O zaman kendime umutlanmak için izin vermiş olacağım ve tüm bunlar boyunca öyle bir şey yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Sonu kötü olabilir ve ben de arkadaşsız kalırım.""Bree, umut etmek sağlıklı bir şeydir. Kendini en kötüsüne hazırlayarak daha az incineceğini düşünemezsin. Neden kendine bunu canı gönülden istemek için izin vermeyesin ki? Hem işler ters giderse ben duygularınla baş etmene yardımcı olurum."

Aklıma Nathan'ın bugünkü hali gelince tüm vücudum bir

devre kartı gibi aydınlandı, dokunduğu yerler inanılmaz bir enerjiyle sızlamaya başladı. Lily'nin söylediği gibi umuda teslim olmak istiyordum ama çok korkuyordum. Onun yerine her şey kesinleşene kadar beklemeyi yeğlerdim. Yani dizlerinin üzerine çöküp bana bir yüzük uzattığını görecek kadar kesinleşene kadar.

"Bence tam tersini yapmalıyım. Bu iş sona erene kadar DAHA FAZLA kural koymalıyım."

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi yüksek sesle inlemeye başladı. "Böyle şeyler için neden beni arıyorsun o zaman? Tavsiyelerimi dinlemeyeceksen bir sonrakine doğruca duvara konuş, daha iyi."

"Huysuzlanıyor musun sen?"

"Evet! Çünkü şu an çok iyi bir durumda olduğunu sanıyorsun. Bana her zaman, hayatının buraya evrildiğini, bir dans topluluğu yerine kendi stüdyonda olduğun için ne kadar mutlu olduğunu anlatıyorsun ama sen, benim gördüğümü göremiyorsun." Konunun buraya kaymasından hoşlanmamıştım. Lily dalga geçmeyi bırakmıştı artık.

"Ben mutluyum, Lily. Dans eğitmeni olmayı seviyorum ve hayatımı eskisine nazaran çok daha dolu dolu yaşıyorum."

"Stüdyonda mutlu olduğunu ve hayatının böyle şekillenmesinden keyif aldığını biliyorum ama benim gördüğüm başka bir şey daha var. Kazadan sonra hayal etmeyi tümden bıraktın."

Orada olduğunu bile unuttuğum bir yaraya dokunmuştu. "Terapiye gittin ve hayalini kurduğun hayatın yasını tuttun. Tabii ki bunlar harika şeyler, sana yardımı dokundu. Ama sanki

sonrasında her şeyle öyle güzel başa çıkmaya başladın ki herhangi bir şey için umutlanmayı da bıraktın. Sen sahip olduklarından en iyisini elde etmek konusunda gerçek bir kraliçesin ama bunun çok da sağlıklı bir durum olduğunu sanmıyorum. Asla hayal etmeyeceğin ve çabalamayacağın anlamına geliyorsa sağlıklı olamaz."

Anında savunmaya geçtim. Kazadan ve ameliyattan sonra kendimi tamamen kapamıştım. Depresyon ve kaygılar çok ağırdı, sabahları yataktan çıkmak bile bir yük haline geliyordu. Nathan'ı tamamen uzaklaştırmıştım ve o üniversiteye gittikten sonra her şey daha da kötüleşmiş, annem ve babam terapiye başlamamı sağlamıştı. Açıkçası o zamanlar benim için yapabilecekleri en iyi şey buydu. Hayatımın bir parçası olan balenin ardından nasıl doğru bir şekilde yas tutabileceğimi öğrenmiştim ve sonrasında hayatım da adım adım aydınlanmaya başlamıştı. Ve sonra bir gün kendimi yeniden mutlu hissederken bulmuştum. Vücudumu yeni bir şekilde hareket ettirmeye çalışırken duygusal ve fiziksel mücadeleler vermiştim. Tabii ki sınırlarım vardı ama onlara uyum sağlamayı ve vücudumun yapamayacaklarından ziyade yapabileceklerini takdir etmeyi öğrenmiştim.

Sonuç olarak, on saniye öncesinde kız kardeşim kalbime bir bomba bırakana kadar, geçmişimin yaralarının iyileştiğini düşünmüştüm. Zihinsel olarak varmam gereken yerde olduğumu sanmıştım. Ama haklı olabilir miydi? Kendime, hayattan daha fazlasını umut etmek için izin veremiyor muydum?

Aklım sadece Nathan'da değil, aynı zamanda stüdyomday-

dı. Orayla ilgili hayallerimi gerçekleştirmek konusunda ne kadar da isteksizdim. Lily dile getirince, birden kalbimde çığlıklar atarak bekleyen umudu hissetmeye başlamıştım. Stüdyom için o kar amacı gütmeyen alanı her şeyden çok istesem de umut etmekten korkuyordum. Nathan'ı istiyordum ama onu kaybetmekten ödüm kopuyordu.

Kardeşimin haklı olduğunu biliyordum ama şıp diye duygularımı da değiştiremezdim ki. Yaralarım durmadan on yedi yaşımdaki o ezici hayal kırıklığını ve sonrasında kendimi tekrar bir araya getirmenin nasıl zorlu olduğunu hatırlatıyordu. O yüzden evet, belki de umut etmemeyi seçiyordum ama bu, paramparça olmamak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Nathan'la ikimiz konusunda yapmam gereken şey biraz dayanmak ve biz yeniden birbirine dokunmayan arkadaşlar haline gelene kadar bu sahte ilişki meselesinin bitmesini beklemekti. Sonrasında, kaybedeceğim çok şeyin olmadığı başka biriyle yeni bir ilişki kurmaya açık olabilirdim.

16

NATHAN

"Bay Donelson!" diye seslendi biri tam kamyonetimden indiğim sırada. Bree'nin dans stüdyosuna doğru dönünce, stüdyonun altındaki pizzacıya giden kapının eşiğinde genç bir çocuğun durduğunu gördüm.

"Kim o? Adını seslenen kim?" diye sordu annem telefondan, neredeyse on beş dakikadır konuşuyorduk. Benimle gerçekten konuşmak istediğini bilsem buna aldırmazdım. Ama onun yerine imajımı geliştirmek için yapabileceğimizi düşündüğü şeylerle kafamı ütülüyor (size bir tüyo vereyim, bunlar arasında onun golf kulübünde çocuklarla golf günü etkinliği vardı) ve son maçtaki her bir hamlemi eleştiri yağmuruna tutuyordu. Haftamın nasıl geçtiğine dair çok nadir sorularıyla bile hatalarımı bulmak için ağzımdan laf almaya çalıştığını hissediyordum. Sonuç olarak özel hayatımla ilgili çenemi kapalı tutmayı öğrenmiştim, telefonu kapamadan ve haftanın kalanında iletişim kurma çabalarını görmezden gelmeden önce ona bir on dakika daha verecektim.

"Sanırım bir hayranım," dedim, gence birkaç metre öteden gözlerimi kısarak bakarken.

"Antrenman tesislerinde hayranın mı var?" Sesi sinir bo-

zucu bir şekilde yükselmişti. Eleştirel bir yorumla dönmeye hazırlanıyordu.

Arabamın kapısını kapadım, elimi kaldırıp gence ufak bir selam verdim. "Hayır, tesiste değilim şu an. Koçların katılacağı bir toplantı olduğu için bugün antrenmanlar erken bitti, ben de Bree'nin stüdyosuna geldim."

Hafifçe boğazını temizlerken bir sessizlik oldu.

"Bu haftaki playoff maçına bu kadar az zaman kalmışken boş vaktini antrenman yapmak için kullanmaman mantıklı mı sence? Belki de fizyoterapistinle daha fazla çalışabilir ya da..."

"Ben profesyonel bir atlet olduğum gibi yetişkin bir adamım da. Antrenman programımı kendim yapabilirim." Vay canına, bunu söylemek çok iyi gelmişti. Aynı zamanda bunu sesli olarak dile getirmeme gerek yokmuş gibi geliyordu.

Gücenmiş gibi pofladı. "Senin başarılı olmanı sağlamaya çalıştığım için özür dilerim."

"Sezonun bir gününde antrenmanı bir saat önce bitirip Bree'yle vakit geçirmenin başarıma mani olacağını sanmıyorum."

Annem, Bree'yle 'çıkmaya' başladığımızdan beri (bu durumun sahte olduğundan habersizdi) onunla ilgili üstü kapalı imalarda bulunup duruyordu. Maçtaki performansımla, beslenmemle ya da bir dergideki fotoğrafta bodur görünmemle ilgili istediği kadar söylenebilirdi ama Bree'ye edeceği tek lafa katlanamazdım.

"Ah tatlım, kendini kandırma. O kız daha liseden beri seninle başarın arasına girip duruyor. O zamanlar onun için neredeyse her şeyden vazgeçiyordun, bunun tekrar olmasına izleyici kalamam."

Yürümeyi kesip bir peçete ve kalemle önümü kesmeye hazırlanan çocuğun beni göremeyeceği ve anneme söylediklerimi duyamayacağı bir tarafa döndüm. "Öncelikle o kız değil, bir kadın. Ve evet, o zamanlar isteseydi tereddüt etmeden onun yanında kaldırdım. Yine olsa yine kalırım. Benim için futbol hiçbir zaman Bree kadar önemli olmayacak, o yüzden ya onunla olan ilişkimi desteklersin ya da benimle olan ilişkini kaybedersin. Seçim senin ama bu konudaki fikrimin değişmeyeceğini de bil."

Annem söylediklerime inanamıyormuş gibi birkaç homurtuyla karşılık verdi ve ardından... telefonu kapadı. Evet, aramayı sonlandırmıştı çünkü Vivian Donelson, biri ona haddini bildirdiğinde nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Bir saate kalmadan babamın arayıp annemden özür dilemem gerektiğini, konuşmamızdan beri çok üzüldüğü için odasından çıkmayacağını söyleyeceğini adım gibi biliyordum. *Sonuçta beni dünyaya getiren oydu! Her şeyi, benim hayallerime ulaşmam için yapıyordu! Ne hadle hayatımı en ufak detayına kadar yönetmesine izin vermezdim?!* İşte bu yüzden çoğu zaman onlarla çatışmaya girmekten kaçıyordum. Tüm hayat enerjimi alıp götürecek bir şeye girmektense üzerimde tepinmesine izin veriyordum. Ama konu Bree olduğunda onlarla sabaha kadar kavga edebilirdim.

Stüdyoya doğru dönünce gencin otuz iki dişini sergileyen bir gülümsemeyle bana baktığını fark ettim. Elindeki kalem titriyordu. Her ne kadar şu anki halimden zerre hoşnut olmasam da yüzüme hoşnut bir gülümseme takındım. Takmam gereken

bu maske işimin bir parçasıydı. Hayranlarımı hayal kırıklığına uğratamazdım. Takımımı hayal kırıklığına uğratamazdım. Kimseyi hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Selam dostum," dedim ona yaklaşırken. "Kusura bakma beklettim. İmza mı istiyordun?"

Ben peçeteyi imzalarken bir yaprak gibi titriyor ve durmadan teşekkür ediyordu; sonra peçeteyi keten önlüğünün arkasına sıkıştırdı ve pizza restoranına kaçtı. Ben de çocuk restorandaki herkese burada olduğumu yetiştirmeden hemen merdivenleri çıkmaya başladım.

Stüdyonun kapısını açar açmaz ana salonda ritim tutan Bree'nin sesini duydum. Aşağı kattaki pizza fırınından dolayı burası yanıyor, maya ve dansçıların teriyle karışık bir koku yükseliyordu. Harika bir ikili olduğu söylenemezdi doğrusu. Anında aklıma bu mekanı daha iyi hale getirecek fikirler geldi ama Bree, hayal dünyamda bile hiçbir şey yapmama izin vermiyordu. Bir anda yanımda bittiğini ve bana ters ters baktığını görür gibi oldum. *Aklından bile geçirme, Donelson!*

Stüdyo, uzunlamasına büyük bir kutu gibiydi. Ön kapıdan girince kendimi, tüm stüdyo boyunca uzayan koridorda buldum. Dümdüz devam ettiğimde ilk kapı ana salona açılıyordu. Solumda üç metre kadar uzanan koridorun sonunda küçük bir tuvalet ve sağımda uzanan koridorun sonunda ise Bree'nin ofisi bulunuyordu.

Müziği ve dansçıların zemindeki ayak seslerini takip ederek ilerledim ve salona başımı uzattım. Karşımda zıplamalı, bacakları çapraz açmalı bir hareket yapan on iki genç dans-

çıyla ve en başlarında sırtı bana dönük duran Bree'yi buldum. Bugün en sevdiğim, biçimli sırtını gözler önüne seren bantlı dans mayosunu giymişti. Tam gözlerim bu evrendeki en sevdiğim kıvrımlar üzerinde gezinirken kızlar birer birer beni fark etmeye başladı. Devrilen domino taşları gibi kızlar birbirine toslayıp yere serildi.

Bree ciyaklayıp kumandayla müziği durdurdu. "Imani! Hannah! Kızlar siz iyi–"

Kızlardan biri abartıyla beni işaret edince Bree susuverdi. "Bu O!"

Bree kafasını bana doğru çevirirken abartmıyorum, hızla esen bir rüzgarın sesini duyar gibi oldum. Gözleri benimkileri buldu ve *BAM*, bana yönelttiği ilgisi kalbimin sıkışmasına neden oldu. Şoke olmuş ifadesi yavaşça silinirken yüzüne bir gülümseme yerleşti. Kollarımı beline dolamak istiyordum. Dudaklarımı boynuna dolayıp sonra bütün vücudunda gezdirmek istiyordum. Bu dans mayosunun ve şortunun içinde tehlikeli bir şekilde seksi görünüyordu. Saçlarını derli toplu bale topuzu yapmasına bayılıyordum çünkü saçlarının böyle sıkıca toplamadığı zamanlarda nasıl göründüğünü bilmenin verdiği çok tatmin edici bir his vardı. Günün sonunda tokalarını çıkarıp o vahşi bukleleri salıyordu ve bu sahne beni her seferinde mahvediyordu.

Önceki gün sette aramızda bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Tek taraflı değil gibiydi. Bree bana karşılık veriyor, ne zaman ona dokunsam kızarıyor ya da bana daha da yaklaşıyordu. Her şeyi sahte flörtümüz adına yapıyor gibi görünsek de

aramızda kesinlikle sahte olmayan karşılıklı bir şeyler vardı. Mükemmeldi.

Tabii ki o yanımdan kaçar gibi gidene kadar.

Daha arabayı doğru dürüst yanaştırmamıştım ki birden inip onu takip etmememi, kendisini iyi hissetmediğini söylemişti. "Sorun ne?" diye sormuştum. "Şey... REGL OLDUM!" deyip sanki bu gerçek bir cevapmış gibi kaçmıştı. Tabii ki normalde benimle her şeyi paylaştığını ve bir buçuk hafta kadar önce regl olduğunu söylediğini unutmuş gibiydi.

Yani evet, çift olarak ilk günümüz onu korkutmuş olmalıydı. Bugün buraya aramızdaki her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için gelmiştim, aynı zamanda kopya kağıdındaki 18 numarayı da gerçekleştiriyordum. *Onu önemsediğini göstermek için iş yerine bir sürpriz ziyaret yap.*

"Nathan? Sen ne arıyorsun burada? Her şey yolunda mı?" diye sordu Bree, bir bana bir ağızları bir karış açık beni izleyen kızlara bakarken biraz gergin görünüyordu. Stüdyosuna çok nadir gelebiliyordum, o yüzden burada olmamın onu endişelendirmesini anlayabiliyordum.

Kızlardan biri abartıyla kolunu gözüne siper etti. "Çabuk, birileri bana bir güneş gözlüğü getirsin; bu adam öyle ateşli ki gözbebeklerimi yakacak!"

Kızlar elebaşı olduğu belli olan arkadaşlarının söylediklerine kıkırdamaya başlamıştı, Bree ise pis pis ona bakıyordu. "Kesin şunu hemen! Ve sakın bir daha o şekilde gözbebeği deme. Çok tuhaf." Bunun üzerine tabii ki hepsi bağıra bağıra gözbebekleri demeye başladı, bense gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Bree saklayamadığını sırıtmamı görünce yavaşça bana doğru yaklaştı, narin vücut hatları hem zarif hem de bir panter gibi ölümcül görünüyordu. Tam önümde durup kahverengi gözlerini kısarak bana baktı. "Dersimi bölüp bu hormonal gençleri histeri krizine sokmanın komik bir yanı var mı sence?"

Sırıtarak ona baktım. "Hayır, kesinlikle yok."

Bir kaşını kaldırıp hımladı. "Sanırım sana inanmıyorum."

Bakışları bir an ağzıma kayınca gülümsemem yavaşça soldu. Birkaç saniye ne söyleyeceğimiz ya da yapacağımızdan bihaber gergin bir şekilde öylece dikildik.

O sırada öğrencilerden bir "OOO," tezahüratı yükseldi. "İtfaiyeyi arayın. Bu ikisi stüdyoyu ateşe verecek valla!"

Bree bir hışımla geriye döndü. "Sizden bir kelime daha duymayacağım kızlar! Bay Donelson'la ofisimde bir dakikalığına görüşmem gerekiyor. Siz sıçramalara devam edin."

Kışkırtıcı bir gülümsemeyle Bree'ye bakıp sessizce *Bay Donelson mı?* dedim.

Gözlerini devirip fısıldayarak "Lütfen onları dolduruşa getirme. Bu kızların hiç acıması yok. Aylardır seninle çıkmamı söyleyip duruyorlardı, ben de onlara inatla arkadaş olduğumuzu söyledim. Ama şimdi... ilişkimiz ortaya çıktığı için sataşmaları dayanılmaz bir hal aldı."

Bree'yi benimle çıkmaya ikna etmeye mi çalışıyorlardı? Bu haber Bree'yle birlikte çok iyi bir çift olacağımız düşüncesini daha da güçlendiriyor ve beni flörte daha açık hale getiriyordu. "O zaman önlerinde kıçını çimdiklememeliyim, öyle mi?"

"NATHAN!" Son zamanlarda yanaklarının tatlı tatlı kızar-

masına bayılıyordum. Bree bana *uslu dur* bakışı attıktan sonra sınıfına doğru döndü. "Pekala, sıraya geçip pozisyonunuzu alın. Bay Donelson'la konuşurken sizin zarif sıçrayışlarınızın sesini duymak istiyorum."

"Hı hı, Bay Donelson'la *konuşacakmış*," dedi kızlardan biri, konuşmak kelimesini havada tırnak içine alarak. Bu kızlar resmen bela demekti ve Bree'nin onları neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyordum. Hepsi tıpkı Bree gibiydi.

"Sıçrayışlar!" diye bağırdı Bree, müziği devam ettirirken.

Hepsi bir anda gözlerini kırpıştırarak "Güle güle, Bay Donelson," dedi. Pekala, bu oldukça tuhaf gelmişti.

Kendime not: Belki de Bree'yi bir salon dolusu genç kızla birlikte çalışırken ziyaret etmek o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi.

Bree düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Evet. Çıplak üstle o kadar çok reklamın olmamalı! Telefonlarına kaydettikleri fotoğrafları görmelisin." Bu oldukça rahatsız ediciydi ve açıkçası bilmesem de olurdu.

Bree birden elimi yakalayıp beni koridora çekiverdi. Fiziksel temasa hazırlıksız yakalandığım için vücudum anında o küçücük noktaya dikkat kesilmişti. Bree stüdyo duvarının diğer tarafına, gözlerden uzağa geçtiğimizde durdu. Bana dönerken elimi bırakmıştı ama elini tekrar tutmak istiyordum. İçgüdüsel bir tepki vermemek için ellerimi cebime sokuşturdum.

"Ee, neler oluyor?" diye sordu, klasik müzik bizi sarıp sarmalarken. Yutkundum, sadece onu görmek için geldiğimi itiraf edemeyecek kadar gerilmiştim. Çocuklar öyle yapmamı söy-

lemişti ama... birdenbire o kadar cesur davranabileceğimden emin değildim.

Dengemi bir ayağımdan diğerine verdim. "Ben, şe-şey... sana söyleyeceğim bir şey..."

"*Aman Tanrım, o devasa adam kekeliyor mu? Ne tatlı ama.*"

Bree, omzumun üzerinden yorumun geldiği tarafa baktı. "Hemen stüdyoya dönüyorsunuz, yoksa bu dersin sonunda on dakika boyunca şınav çektiririm!" Tam bir eğitim çavuşuydu. Acaba kızlar onu korkutucu buluyor muydu? Bense sadece onu öpmek istiyordum.

Bree dönüp onu takip etmemi işaret etti. Görünüşe göre onun minicik ofisine sığışacaktık. Bree'nin benim yakın menzilimde olmamak için çabalamasına o kadar alışkındım ki odadaki müsait olan iki adımlık yere şöyle bir göz gezdirince elimde olmadan ona tereddüt dolu bir bakış attım.

Gözleri sabırsızlıkla kocaman açılmıştı, beni içeri itekledi. "Hadi, çabuk ol. Özel olarak konuşabileceğimiz tek yer burası ve benim hemen derse dönmem gerekiyor."

Onun kutu gibi ofisine girerken aklıma, nihayet yasal olan şeylerin yaşattığı zevk gelmişti. Bilirsiniz? Yirmi birinci yaş gününüzde ilk biranızı sipariş ettiğinizde, barmen kimliğinizi kontrol ederken her zaman sahte kimlik kullandığınız için bir anlığına soğuk terler dökerdiniz. Ama bu sefer kimlik gerçektir ve barmen tezgaha bir bira koyar, siz de nihayet cezalandırma korkusu olmadan içersiniz. Bree'yle bu hap kadar odada birlikte olmak da tam olarak böyle hissettiriyordu.

Odanın büyük bir kısmını masası kaplıyordu ve Bree de

bana kapıyı kapatacak mesafe sağlamak için masasına dayanmıştı. Ama kapıyı ardımdan kapatmayı başaramıyordum, o yüzden Bree'ye dokunacak kadar yaklaşmamdan başka çare yoktu. BAŞKA ÇARE YOKTU DİYORUM! Çenem resmen başının üstünde duruyordu. Şimdi odadaki tatlı Hindistan cevizi kokusu, diğer tüm kokuları bastırıyordu. Göğüs göğüse geldiğimizde nihayet kapıyı kapatmayı başardım. Kapatırken sırtımı sıyırıp geçmişti ve bugünü hatırlatması için bir iz kalmasını çok istiyordum.

Kapıyı kapattıktan sonra nedense ondan uzaklaşamadım. Bree de beni itmemişti. Onun yerine gözleri, benimkileri dikkatle inceliyordu. Topuzundan kurtulan bir tutam saç yüzünün yanında sallanıyordu. Üzerine düşünmeden elimi kaldırıp parmak uçlarımı elmacık kemiğinde gezdirdim ve buklesini kulağının arkasına sıkıştırdım. Kesik bir nefes alırken dudakları aralandı. O kadar güzeldi ki. Narin ve tatlı, aynı zamanda hayat dolu ve zehir gibiydi. Acaba onu öpmek de öyle mi hissettirirdi?

Elimi kulağından indirip kolunun kenarında gezdirmeye başladım. Bakışları, kolundan yavaşça inip onunkinin yanında duran elimdeydi, eklemlerimiz birbirine değiyordu. O derin kahverengi gözleri benimkileri bulduğunda sanki zaman duruverdi. Birlikte donup kalmış gibiydik. Bana bakışındaki bir şey, şimdi eğilip onu öpsem beni durdurmayacağını söylüyordu. Başlatan kimdi bilmiyorum ama parmaklarımız birbirini bulup gevşek bir şekilde iç içe geçmişti.

Kalbim resmen ağzımda atıyordu. Hayır, ellerimde atıyordu. Onun alması için kalbimi parmaklarımın arasında uzatmış gibiydim.

Birden her yerde Marvin Gaye'nin *Let's Get It On* şarkısının açılış notaları yankılanmaya başladı ve duvarın ötesinden kıkırtılar yükseldi.

Bree tiz bir sesle hırlayıp yumruğunu duvara vurabilmek için kenara geçti. Ellerimiz ayrıldı. "Hey, kapatın şunu!"

Tabii ki dediğini yapmadılar. Aksine kıkırtılar daha da artmıştı.

Bense gülmemek için dudağımı kemiriyordum ve Bree bundan hiç hoşlanmamış gibi görünüyordu.

"Hiç komik değil!" dedi, üzgün ve yenilgiye uğramış bir sesle.

"Hadi ama! Çok komik bence," dedim, ona kocaman gülümseyerek.

Bree pes eder gibi gülümseyip başını salladı. "Tamam, biraz komik sayılır."

Ama bu güzel anın bitmesine bu kadar çabuk izin veremezdim. Ve bu kızlar bana yardım edecekse, ben de bu iyiliği görmezden gelecek değildim. Elimi Bree'ye doğru uzattım. "Gel buraya, dans edelim."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yanaştı ve elime, küf bağlamış gibi baktı. "Ne?" Gergin ve kesik bir kahkahayla gizli kamera görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakındı. "Burada mı? İmkanı yok. Çok saçma."

Umursamadan elini tutup onu kendime doğru çektim. *Gel buraya kadın.* O da direnmedi. Aksine kollarıma gömüldü ve ben de onu iyice kendime çektim. Bir elimi alt sırtına koymuş, diğeriyle ise onun elini tutuyordum, avuç avuca, göğüs göğü-

se. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra tereddütle de olsa diğer elini sırtıma götürdü.

"Tuhaf davranıyorsun," dedi ama bir yandan da başparmağını ensemde şefkatli bir şekilde gezdiriyordu.

"Evet. Çok tuhaf." Sırtındaki elimi biraz daha bastırdım ve ikimizi hafifçe iki yana sallamaya başladım. Bu kadar yakınındayken şampuanının kokusuyla sarmalanmış haldeydim ve dans mayosunun derin sırt dekoltesi sayesinde onun yumuşacık, kadifemsi tenini hissedebiliyordum. Cennet kollarımın arasındaydı sanki. Bu duvarlar dışında benim için önemli olan hiçbir şey yoktu.

"Nathan, neden buraya geldin? Ders vermem gereken bir sınıfım var." Bunu, bana daha da sokulurken söylemişti. Söyledikleriyle yaptıkları arasındaki çelişkiyi gördükçe, içimde bir umut ışığı parlıyordu. Peki, hangisi sahteydi?

"Yarın akşam planın var mı diye soracaktım."

"Bunu mesajla da sorabilirdin," dedi, daha tatmin edici bir cevap arıyordu.

"Evet, öyle yapabilirdim."

O ufacık gülümsemesini görmemi istemiyormuş gibi bir anlığına gözlerini kaçırıp göğsüme yaslandı. "Hayır, planım yok."

"Harika. Pro Sports Dergisi, onuncu yıl partisi veriyor. Kırmızı halı etkinliği olacak ve ben de birlikte gidebiliriz diye düşündüm." Geçmişte, Bree kariyerimle bağlantılı etkinliklere katılmayı hep reddetmişti. Birlikte olduğum kadınları götürmemi söylerdi.

Gözleri hâlâ yerdeydi. "Sanırım buna katılmak zorundayım, değil mi? Artık resmileşmiş sahte kız arkadaşın olarak."

"Hayır. Gitmek istemezsen, sözleşmenin zorunlu kıldığı etkinlik için daha dikkat çekmeyecek bir şey ayarlarım."

"Ah," derken sesindeki bir parça hayal kırıklığını duyar gibi oldum. Sanırım ona, benimle gelmek zorunda olduğunu söylememi bekliyordu. Seçimi ona bırakmamı istemiyordu ama ben de, onun kendi isteğiyle gelmek isteyip istemeyeceğini öğrenmek istiyordum.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordum ve bana bakması için sallanmayı kestim. Başparmağım ise sırtında dönüp duruyordu.

"Tamam," dedi, gözlerini bana çevirirken. "Seninle gelirim. Ama giyecek hiçbir şeyim yok."

Kalbim göğüs kafesimi zorluyordu. Onu kollarımla sıkıca sarmak istiyordum. Ama onun yerine parmaklarımı ona daha sıkıca bastırdım. "O işi bana bırak ve yarın beşte evde ol."

"Olacak şeylerden korkuyorum."

Arkaya uzanıp kapıyı açtım, her ne kadar kollarımın arasından ayrılmasına hazır olmasam da bir sınıf dolusu kızla olan dersine dönmesi gerektiğini biliyordum. Geri çekilirken listeden bir maddeyi daha uygulamaya karar verdim. Omzum üzerinden Bree'ye bakarken gülümseyip göz kırptım. "Korkmalısın da."

Bree bir saniyeliğine donup kaldı ve ben de *Derek, seni muhteşem pislik, işe yaradı,* diye düşündüm. Ama sonra gözleri kocaman açıldı ve bir kahkaha patlattı. "Sen az önce bana GÖZ MÜ KIRPTIN?!"

Tamam, görünüşe göre göz kırpmak Bree'ye göre seksi kategorisinde değildi. Kapıya gidene kadar benimle dalga geçti.

Ertesi gün Derek'i öldürecektim.

17

BREE

Saat beşi biraz geçiyordu ve nefes nefese, biraz da vızıldayarak dairemin yapışkan merdivenlerini çıkıyordum. Muhtemelen uzun zamandır küflü bir dairede oturmanın sonuçlarıydı bunlar.

Kendi katıma ulaştığımda olduğum yerde kalıp önümdeki manzaraya baktım. Dylan, etrafı bir haftalık gemi seyahatine yetecek kadar bavulla çevrelenmiş halde yerde oturuyordu. Birinin üzerinde bir yığın kıyafet kılıfıyla birlikte beş bavul etrafına sıralanmıştı. Tüm bu eşyaları buraya çıkarmayı nasıl başarmıştı? Herkesin benden sakladığı gizli bir asansör olabilir mi diye merakla arkama baktım. Ama onun göğsünün de benimki gibi hızla alçalıp yükseldiğini görünce hepsini kendisinin taşıdığını anladım. *Zavallı şey.*

"Dylan?" dedim ona yaklaşırken, bir yandan da onu hayata döndürmek için ne yapmam gerekir diye düşünüyordum.

Kafasını kaldırdı ve zoraki nefeslerine rağmen bana kocaman gülümsedi. "Selam Gamzelim! Geç kaldın!"

"Özür dilerim," dedim, hâlâ onu burada gördüğüm için şaşkındım. Sanırım Nathan'ın *O işi bana bırak,* derken kastettiği buydu. "Bugün trafik rezaletti. Dur sana yardım edeyim. Ayrıca seni endişelendirmek istemem ama yerde oturarak bir hastalık falan kapmış olabilirsin."

Ciyaklayıp yardımıma bile gerek duymadan ayağa fırladı. "Bu kıyafetleri yakmam gerekir mi?"

"Öyle yaparsan çok iyi olur bence."

"Aman Tanrım. Neden böyle bir yerde yaşıyorsun ki?" Her an bir yerlerden hamamböcekleri çıkacakmış gibi etrafına bakıyordu. Çıksa da pek şaşırtıcı olmazdı hani.

Bir kahkaha atıp dairemin kapısını açmak için döndüm. "Sebep para dediğimiz şey. Gördüğün gibi bende pek yok."

"Hımm ama sen resmen bir bankayla birliktesin. Hatta bankalardan daha fazla parası vardır onun. Onun yanına taşınsana! Hadi, ben sana yardım edeyim. Hemen eşyalarını toplayalım ve seni oraya taşıyalım."

Tam Dylan'a, Nathan'la sadece arkadaş olduğumuzu ve ondan para yardımı istemediğimi söyleyecekken kapısını açtığım dairemin görüntüsüyle kalakaldım. İki bavulu çekiştirerek içeri giren Dylan'ın da şaşkınlıkla nefesi kesildi.

"Çiçekler aşkına, Batman! Sanıyorum ki *Bayan Bende Hiç Para Yok* çıkıp bu sihirli buketleri kendisi almadı?"

Ne diyeceğimi bilmez halde başımı salladım. Salonumu dolduran bir düzine kadar buket vardı. Gösterişli pembe ve yeşil çiçekler her yerdeydi. Tek bir çiçeğe indirgemek zor olduğundan favori çiçeğim olmamıştı hiçbir zaman ama çiçeklerde sevdiğim bir renk kombinasyonu vardı. Görünüşe göre bir noktada bunu Nathan'a söylemiştim. Ve o da hatırlamıştı. Pembe ve yeşil. Midem düğüm düğüm oldu.

"Burada bir not var." Dylan, sanki yirmi yıllık arkadaşlarmışız ve birbirimizden hiçbir şeyi saklamıyormuşuz gibi kartı

alıp açmaya başlamıştı bile. Kartı elinden kapıp ona kınar gibi bir bakış attım ve okumak için arkama döndüm.

Umarım senin için sorun olmaz, evinin daha güzel kokması için bir yol buldum.

Saat yedide seni almaya geleceğim.

-Nathan

Kalbim ateş yeriydi ve tek yapabildiğim heyecanlı bir domuzcuk gibi salonda heyecanla ciyaklamak oldu. Bana neler oluyordu böyle? Bize neler oluyordu? Nathan'la milyon yıldır arkadaştık ve daha önce bana hiç çiçek almamıştı, dahası... evime bir çiçek dükkanını taşımamıştı. Kafamda bunun ne demek olduğunu çözmeye çalışıyordum. Bu ne anlama geliyordu? Lily'nin bahsettiği o umut, ben daha ne olduğunu anlamadan göğsümde tomurcuklanmaya başlamıştı bile. Ama kendimi tamamen kaptıramayacak kadar çok korkuyordum. Muhtemelen beni sahte randevumuz için havaya sokmaya çalışıyordu. Ve de gözlerimden kalpler çıkarmaya. Ama tüm bunlardan önce bile gözlerimden kalpler fışkırıyordu zaten ve bu durum da o duyguların giderek kabarmasına neden oluyordu. Ve dün ofisimdeyken...

"Sakın çaktırma, Bree."

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Dylan.

"Yok. Boş ver."

Birden nefesi kesildi. "Kıçımda yapışkan bir şey mi var? Sence nedir bu? Aslında... hayır, bilmek istemiyorum. Senin bu daireden taşınmanı istiyorum. Hemen şimdi."

Gülerek onu yatak odama çekiştirdim ve ona bir eşofman altı verdim. "Al bakalım, bunu giyebilirsin."

"Iyh, teşekkürler!"

Dylan üzerini değiştirsin diye odadan çıktım ve salona döndüğünde gri eşofman altımın içindeki poposunu işaret ettiğini gördüm. "Hımm, şey, kıçımda *Juicy* yazıyor."

Çiçeklerden birini bir bağımlı gibi koklarken bir kahkaha attım. "Biliyorum."

"Bana uyacak başka bir şeyin yok muydu?"

"Ah, kesinlikle var."

Burnunu kırıştırdı ve koltuktan aldığı bir yastığı bana fırlattı. "Bu sabah alışverişte sana en mükemmel elbiseyi bulmak için o kadar uğraştığıma inanamıyorum. Üzerinde *Kevaşe* yazan bir tişört bulsaymışım da olurmuş."

"Benim için alışveriş mi yaptın?" diye sordum, kocaman açılmış yavru köpek gözlerimle.

Bana omzunun üzerinden bir bakış atıp koltuğumdaki bavulun fermuarını açtı ve birkaç ŞAHANE elbiseyi ortaya çıkardı. "Bunların içinde ne var sanıyorsun? Ceset torbaları mı? Gittiğim her yere kurbanlarımı taşıdığımı falan düşünmedin umarım?"

"Bu espriyi bu kadar çabuk düşünmüş olmandan korkmalı mıyım?"

Cevabı, bavuldan yerlere kadar uzanan bir elbiseyi çıkarıp gururlu gözlerle göstermek oldu. "Pekala, tam bedenini bilmiyordum ve erkeğinin bunu doğru bileceğinden de biraz şüpheliydim ama... görünüşe göre haklıymış! Sana bir eldiven gibi tam olacak bu elbise."

Elbiseyi Dylan'dan alıp etiketine baktım. Kesinlikle doğru bedendi. Nathan'ın bunu bilmesi beni dehşete düşürmüştü çünkü ona bedenimi söylemediğimden emindim. Bir diğer konu da fiyat etiketinin neredeyse boğulmama sebep olmasıydı. "Lütfen, bu elbisenin fiyatının bu olmadığını söyle!"

Omuzlarını silkti ve saç ve makyaj ürünleriyle dolu olduğu ortaya çıkan bavullarını boşaltmaya devam etti. Salonumda yeni bir Sephora şubesi açılmış gibiydi ve açıkçası çok güzel bir manzaraydı. Lily görseydi kesin kıskançlıktan çatlardı. Ben de her sinir bozucu ve sinsi kız kardeş gibi salonun fotoğrafını çekip ona gönderdim.

"Artık neye inanmak istersen. Tek bildiğim Nathan'ın benden, içinden seçmen için sana on beş tane elbise almamı istediği ve toplam tutarın evimin fiyatını bile geçtiği. Hepsinden önemlisi bana tam set günü ücretimi ödedi ve sennedenöylebakıyorsun?"

Yüzümü ellerimin arasına aldım çünkü bu kötüydü. Bu gerçekten çok ama çok kötüydü. Bunca zaman Nathan'la ilgili kaçındığım her şey bir anda çığ gibi üstüme yağıyordu. Herkesin gözleri önünde süslü püslü randevular. Büyük hamleler. Bana özel çalışanlar. Fahiş fiyatlı hediyeler. Bu kadarı çok fazlaydı ve eski kız arkadaşlarına olduğu gibi benim için de bunlar çok hızlı bir şekilde sona erecekti. Ama o kadınların aksine ben kaybettiklerimi özlemeyecektim... Nathan'ı özleyecektim.

Dylan yanıma yaklaştı ve bir elini sırtıma koyup tam da Lily'nin yapacağı gibi nazik bir şekilde sıvazladı. "Sorun nedir? Erkek arkadaşının sana binlerce dolarlık elbise aldığını ve ge-

ceye hazırlaması için sektördeki en iyisini tuttuğunu söylediğimde almayı beklediğim tepki bu değildi." Kendisini övdüğü kısmı kocaman bir sırıtmayla söylemişti.

Dylan'a gerçeği anlatmak, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını, rol yaptığımızı, bu hayata girmeyi tam altı yıldır reddettiğimi çünkü bunun içinde olmayı, bundan keyif almayı ya da alışmayı istemediğimi, bir gün her şey sona erip anıdan ibaret kaldığında canımın çok yanacağını söylemek istiyordum. Ve evet, onun bu halinden de çok keyif alıyordum. Ben de kanlı canlı, nefes alan bir insan evladıydım ve tabii ki bir ünlü tarafından şımartılmayı çok isterdim. Kim istemezdi ki? Ama bunların hiçbirini Dylan'a söyleyemezdim çünkü bunları kimsenin öğrenmeyeceğine dair göz korkutucu bir gizlilik anlaşması imzalamıştım. Zaten Lily'ye söylemiştim, bir başkasına söylemeyi göze alamazdım.

Gerçeğin bir kısmını açıklamaya karar verdim. "Nathan'dan böyle şeyler gelmesine alışkın değilim. Çok fazla gibi geliyor."

"Ama öyle değil! Belli ki saçacak parası var ve seni biraz şımartmak istiyor. İzin ver yapsın. Hem sana kendini daha iyi hissettirecekse söyleyeyim, giymeyeceğin elbiseleri iade edeceğim."

Ellerimi indirdim. "Aslına bakarsan bu gerçekten de daha iyi hissetmemi sağladı. Teşekkür ederim."

"Güzel. Şimdi sadece bu anın keyfini çıkarmaya çalış! Gel de benim yeteneklerime hayran ol ve bu akşam için bir elbise seç. Sonsuza kadar içinde yaşayacak ya da birden Long Beach'teki ev kadınlarına dönüşecek halin yok ya. Eğlenceli bir gece geçireceksin sadece. Pırıl pırıl parlayan ayakkabılarınla tökezlememeye dikkat et sadece."

Derin bir nefes aldım. Haklıydı. Sadece bir geceydi. Kendimi bu düşüncelere fazlaca kaptırıyordum belli ki. Hiçbir şey değişmeyecekti. Bunu sadece rol yapacağımız bir akşam gibi düşünmeliydim. Sevgiliymişiz gibi yapacağımız bir akşam. Oyundan farksız olduğunu bilerek bir şeyden keyif almakta bir sorun yoktu. Çocuk oyuncağıydı. Bunu yapabilirdim.

Sonraki on dakika boyunca Dylan'la seçtiği her bir elbiseyi gözden geçirdik ama içlerinden birini seçmek zordu çünkü hepsi birbirinden güzeldi. En sonunda bana köpüklü şampanyayı hatırlatan bir elbisede karar kıldık. Bu akşamki etkinlik, bir ödül töreni kadar şaşalı olmayacaktı ama *Juicy* eşofmanımı giyebileceğim kadar sade olacağını da sanmıyordum. Parlak tülden kumaşı ve şampanya renginde ipek bir astarı olan uzun kollu elbisem dizlerimin altında bitiyordu. En gösterişli kısmı ise sırt dekoltesiydi. İpek astar omurgamdan aşağı doğru iniyor ve sırtımı sadece elmas görünümlü ince payetlerle işlenmiş tül örtüyordu. Hem seksi hem de şıktı. Annemin bunu ertesi gün magazin gazetelerinde görse dehşete düşmeyeceğini bilmek de bir artıydı.

Dylan saçımı açık bırakmamız gerektiğini düşünmüştü. Buklelerim düzgün, parlak ve havalı görünene kadar her türlü saç bakım malzemesini kullanmıştı. Saçımı sağ taraftan derin bir şekilde ayırmış ve diğer tarafı da elmaslı bir tokayla geriye doğru sabitlemişti. Tokanın üstündeki elmasların sahte olduğunu düşünmek istiyordum. Yumuşak renkli bir farın üzerine kedi gözü şeklinde bir eyeliner çekmiş ve ten renginde bir ruj sürmüştü.

Üzerimde göz alıcı elbiseyle, profesyonel makyajla ve her bir teli mükemmel şekilde şekillendirilmiş saçlarımla aynaya baktığımda yine de kendimi görebiliyordum ve bu beni çok mutlu ediyordu. En azından Nathan'la bu etkinliğe gidebilmek için bambaşka birine dönüştüğümü hissetmiyordum. Her şey sahte olabilirdi ama ben değildim.

Dylan, dudaklarına yayılmış gevşek bir gülümsemeyle omzumda belirdi. "Ruju çantana koydum, Nathan mahvettiğinde düzeltebilirsin."

"Nathan öyle..." Kendimi durdurdum, çünkü evet, beni böyle görecek her erkek arkadaş rujumu mahvederdi. "...çok beğenecek ki beni, ellerini üzerimden çekemeyecek. İyi yaptın."

"Ama saçına dokunmasına izin verme! Şu an harika görünüyor ve bozarsa onun canına okurum."

Sıska Dylan'ın dağ gibi Nathan'a bir boks maçı için meydan okuduğunu düşünmek, tam da istediğim gibi kafamın biraz da olsa dağılmasını sağlamıştı. Ellerim titriyor ve kendimi kusacak gibi hissediyordum.

"Her şey için çok teşekkür ederim Dylan. İnanılmaz bir iş çıkardın."

Lafı mı olur der gibi elini havada savurdu. "Sen üzerinde çalışması kolay bir tuvalsin. Asıl teşekkür etmesi gereken benim. Erkek arkadaşın bana aslında izin vermemem gereken bir miktar ödüyor. Aslına bakarsan kabul ettiğim için kendimi biraz kirlenmiş hissediyorum." Dudaklarını aklında bir şey varmış gibi büktü, sonra muzip bir şekilde gülümsemeye başladı. "Tamam, aştım bunu. O gelmeden gideceğim, böylece kendinizi

çılgınlığın ortasında bulmadan önce baş başa zaman geçirebilirsiniz. Sonra mesaj atıp neler olduğunu yaz!" Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra çantalarını toplayıp evden çıktı.

Dylan'ın arkasından kapıyı kapattığını duyduğumda aynanın karşısında dikilmeye ve panik atak geçirmemeye çalışıyordum. Ama kapı çok geçmeden yeniden açıldı. Kalbim çifte mesai yapıyordu çünkü içeri kimin girdiğini biliyordum. Bana seslenmemişti ama odama doğru yaklaşırken ayakkabılarının parke zeminde çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum. Gözlerimi aynadan çekmeyi başaramıyordum. Savaş ya da kaç durumu değildi bu, donakalma durumuydu resmen. Karşımda çaresizce, yanlış yerde ve yanlış görünen birini görmeyi bekliyordum ama öyle değildi. Her şey çok doğru, tatlı ve heyecan verici hissettiriyordu. Korkuyordum.

Korkuyordum çünkü gitmeyi her şeyden çok istiyordum.

Korkuyordum çünkü bu akşam Nathan'ın yanında yürümek ve onun elini tutmak için sabırsızlanıyordum.

Korkuyordum çünkü bunca zaman uzakta tutmaya çalıştığım tüm duygular, bir dolu fırtınası gibi üzerime hücum ediyordu.

Ayak sesleri giderek yaklaştı, artık göz ucuyla Nathan'ı görebiliyordum. Banyomun kapısında duruyor ve bana bakıyordu. Konuşmadı, ben de hiçbir şey demedim.

Banyoma girip arkamdaki yerini alırken içerideki hava giderek sıcaklayıp yoğunlaştı. Şimdi aynada, kolları ve omuzlarına mükemmel bir şekilde oturmuş gri takım elbisesiyle onu da görebiliyordum. Keskin hatlı çenesi tıraş edilmişti ve sürdüğü parfüm neyse resmen içmek istiyordum. Siyah gözleri

aynada benimkilerin üzerindeydi ve elbisemin tül sırtından vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Her zamanki gibiydi ama bu sefer tamamen farklıydı. Elleri iki yanında duruyordu ama gözleri vücudumun her bir noktasında geziniyordu. Bense hiç kıpırdamadan duruyor, odadaki oksijen kıtlığına rağmen nefes almaya çalışıyordum.

Kulağıma "Güzellik," diye fısıldayınca sırtımdan aşağı tatlı bir ürperti indi. "Benimle misin?"

Başımı evet anlamında salladım.

18

NATHAN

Partiye giderken tüm yolculuk boyunca telefonla konuşmak zorunda kaldım. Tek istediğim Bree'ye odaklanmaktı ama menajerim, sezon bitiminde başlayacak bir sponsorluk anlaşmasını konuşmak istiyordu. Sonra Tim, partiye adım attıktan sonra kime yağ çekmem gerektiğini uzun uzun anlatmaya başlamıştı. Telefonların ardı arkası kesilmemişti.

Her ne kadar Bree beni, fazlaca uzayan telefon konuşmaları yaparken görmeye alışacak kadar uzun zamandır tanıyor olsa da, yine de bu durumdan nefret ediyordum. Araba yolculuğunun tamamını kulağım telefona yapışık geçirmek bana kabalık gibi geliyordu. Zaten birlikte olduğum çoğu kadın hayatımın bu yanını kaldıramıyor, bu da çok geçmeden ayrılmamıza neden oluyordu. Bazı zamanlarda menajerime biraz geri çekilip bana alan tanımasını söyleyebiliyordum ama bir toplantıdan, antrenmandan ya da fizik terapiden diğerine koşturduğum bu gibi zamanlarda, hayatımı yöneten insanlarla müsait olduğum nadir zamanlarda görüşmek zorunda kalıyordum.

"Paul bu akşam kesinlikle orada olacak, onu bir yerde yakalayıp herkesin gözü önünde sohbet edersen çok iyi olur," dedi Tim, sanki yıllardır edindiğim tecrübelerden takımımızın sahibiyle yakın olmam gerektiğini bilmiyormuşum gibi.

"Tamam. Anlaşıldı."

"Ayrıca Jacop Nelson seni sıkıştırmaya çalışabilir. Seninle bir röportaj ayarlamam için beni aradı ama ben kabul etmedim. Onun elinden çıkan tek bir olumlu eleştiri yazısı görmedim şimdiye kadar, o yüzden ona yaklaşma. Gülümse ve tüm programını menajerine bıraktığını söyle."

"Hıhı... kulağa iyi geliyor."

"Sen beni dinliyor musun?" diye sordu Tim, sinir olmuş bir ses tonuyla.

Yok. Hayır. Hiç dinlemiyordum. Bree'nin uzun, çıplak bacaklarına bakıyordum.

Kendimi durdurmaya çalışıyordum ama lanet olsun, bu akşam inanılmaz görünüyordu. Aslında her akşam inanılmaz görünüyordu ama bu sefer o daracık ışıltılı elbisesi, omuzlarına dökülen, hem vahşi görünen hem de harika şekillendirilmiş saçlarıyla daha bir ön plana çıkmıştı. Ve gözleri... vay canına. Daha önce gözlerine eyeliner çektiğini görmemiştim hiç; normalde de pırıl pırıl görünen gözlerini, ceketimin yakasına yapışıp neyim var neyim yoksa istese hemen verebileceğim bir hale getirmişti. *Her şeyimi alabilirsin, Bree.* Gözlerimin üzerinde olduğundan habersizdi çünkü o da telefonuna odaklanmıştı. Yaklaşık iki dakikadır gözlerini kırptığını görmemiştim.

"Hayır, artık dinlemiyorum, Tim. Kiminle çene çalmam, kimden uzak durmam gerektiğini bana mesajla yazar mısın?"

Tim derin bir iç çekti, beni kaybettiğini biliyordu. Açıkçası Bree dikkatimi dağıtmıyor olsa da yine de onu can kulağıyla dinleyeceğimi sanmıyordum. Yorgundum. Hayır, yorgunluk-

tan ölüyordum. Şimdi gözlerimi kapasam uyuyakalırdım. Ve Bree bu akşam resmen altından bir tanrıça heykeli gibi görünüyor olsa da, yine de onunla pijamalarımızı giymiş, koltukta uzanmış komik bir şeyler izlemeyi tercih ederdim.

"Tamam, son bir şey, sonra seni bırakacağım," dedi Tim.

"On beş saniyen var."

"Nicole bu akşam kırmızı halıda Bree'yi öpmen gerektiğini söyledi. Magazinciler için, ilişkinizi gündemde ve popüler tutacak abartısız, tatlı bir öpücük."

Gözlerim Bree'ye kayarken nabzım da hızlanmaya başladı. Bree'yi öpmek için resmi izin gelmişti resmen. Aslında onu öpmekten başka çarem olmadığını söylüyorlardı. Dudaklarımız sadece birkaç saniyeliğine buluşacaktı ve bunu aklım almıyordu.

Birden terlemeye başladım. Sanki ne yapacağımı unutmuştum. O öpücüğün üzerinde öyle bir baskı vardı ki. Ya ona berbat bir öpücük verirsem? Genelde o alanda iyi geri dönüşler alırdım ama bu sefer karşımdaki Bree'ydi. Ona öyle bir öpücük vermeliydim ki benim için *abi* lafı bir daha aklının ucundan bile geçmemeliydi.

"Anlaşıldı. Hallederiz." Sonra Tim bana daha fazla görev kitlemeden telefonu kapadım.

Ters ses tonumu yakalamış olacak ki arabaya bindiğimizden beri Bree'nin bakışları ilk defa bana kaydı ve insanı büyüleyen o gözlerle karşı karşıya geldim. "Neyi halledecekmişiz?"

Henüz söylemeye hazır olmadığımdan hemen konuyu değiştirdim. "Hey, bunca zaman telefonda olduğum için özür di-

lerim. Her zaman böyle değil ama tam playoffların ortasında olduğumuz için zamanım..."

Güldü ve bir elini kaldırdı. "Nathan, lütfen. Karşında ben varım, playofflar boyunca ne kadar meşgul olduğunu bana açıklamana gerek yok. Aslında yolculuk boyunca kendime zaman ayırabildiğim için teşekkür ederim."

"Öyle mi?" Gülümsedim ve telefonuna doğru başımı salladım. "Neler yapıyordun ki?"

Dolgun alt dudağını dişlediğini görünce, ilk öpücüğümüz sırasında aynı şeyi yapsam çok fazla mı olur diye düşündüm.

"Hiç." Yanakları kızarmıştı.

Ekranı göremeyeyim diye telefonunu hemen geri çekişine bir kahkaha attım. "Bu kesinlikle bir işler çevirdiğini gösteriyor. Hadi, ver bakalım şunu."

"Hayır!" Gözlerini öyle bir açmıştı ki kirpikleri resmen kaşlarına değiyordu. "Gülersin bana."

"Tabii ki gülerim," dedim sırıtarak. "Ama bu zaten her zaman yaptığım bir şey, o yüzden göster bakayım."

Hoşnutsuz bir şekilde iç çekti ve telefonunu uzattı.

Google'da, 'kırmızı halıdaki ünlüler' aramasının görsel sonuçlarına bakıyordum.

Gülmedim çünkü gerçekten utanmış olduğunu görebiliyordum. "Neden bunlara bakıyorsun ki?"

"Çünkü! Nasıl poz vereceğime dair fikir edinmem lazım. Sen bunlara çok alışkınsın ama... Bense burada aklımı kaçırmamaya çalışıyorum çünkü iki dakika sonra HAYATIMDA İLK KEZ KIRMIZI HALIDA YÜRÜYECEĞİM!"

İşte şimdi kendimi kötü hissetmiştim. Ona kırmızı halıyla ilgili ufak tefek bilgileri vermeyi tamamen unutmuştum. Tabii ki gergin olacaktı. Kameraların karşısına ilk geçişimde yüz üstü yere yapışacağıma öyle emindim ki, hem ben onun gibi on santimlik topuklular da giymiyordum. Ona aynı kırmızı halıda bir de herkesin önünde öpüşmemiz gerektiğini söylemek için doğru bir zaman değildi bence.

"Endişelenecek hiçbir şey yok. Her zaman yanında olacağım, bir yere takılıp düşmene falan izin vermem. Poz vermeye gelince, herkese seni iyi açıdan çekmeleri için fırsat vermelisin. Omuzlarını geride tut, göğsünü kabart ve iPhone'unda yüz tanımayı kuruyormuşsun gibi yap."

Kahkaha atarken omuzları da gevşedi. "O da ne demek?"

"Hani ekranı açarken kullanman için yüzünün her detayını her açıdan tarıyor ya? Kamera karşısındayken de aynısını yap. Sağa bak, sola bak, bir tarafa bakarken çeneni hafifçe kaldır, sonra diğer tarafa bakarken de yap."

Talimatlarımı can kulağıyla dinlerken başını sallıyordu. "Tamam, ellerimi ne yapacağım peki?"

"Sol elini ben tutuyor olacağım, diğerini de kalçana dayayabilirsin. Ne zaman durup ne zaman yürüyeceğinle ilgili endişelenme. Tüm yol boyunca ben seni yönlendireceğim."

O derin bir nefes alırken ben de gözlerimi, o incecik parlak tülün ardından görünen göğüs dekoltesine çevirmemek için tutuyordum. Ama Tanrı biliyor ya, bakmayı çok istiyordum.

"Teşekkürler. Bunu... bunu yapmak için can atıyor olmam kötü bir şey mi?"

Söyledikleri, göğsümdeki baskının bir nebze azalmasını sağlamıştı. Heyecanlı mıydı yani? Bree her zaman, hayatımın bu yanına dahil olmaktan nefret edeceğini söyleyip durmuştu. Bu yeni bilginin üzerine atlamak yerine dudaklarımı yaladım. "Öyle olmana sevindim. Çünkü ben de yanımda olmanı sevdim."

Pırıl pırıl gözleri bana dönünce birden koca SUV küçücük gelmeye başladı. Sanki mini minicik bir kutunun içindeymişiz gibi.

"Öpüşmemiz gerekiyor," dedim pat diye.

İfadesi soluverdi. "Affedersin?"

Boğazımı temizlerken içimden, haberi bu kadar patavatsızca verdiğim için kendime küfürler ediyordum. "Kırmızı halıdayken yani. Tim'in telefonda söylediği buydu. Nicole, fotoğrafımız çekilirken öpüşmemizin 'çift imajımıza' iyi geleceğini düşünüyor."

Bree gözlerini öyle bir belertmişti ki yerlerinden çıkıvereceğinden korkmaya başlamıştım. Kucağındaki ellerini evirip çeviriyordu. Ayakta olsaydı kesin sağa sola sallanırdı. "Seni orada öpemem ki! Sadece gülümsemem gereken halinden bile ödüm kopuyordu! Şimdi seni öpmek... Nathan... aman Tanrım. İlk öpücüğümüz paparazzilerin karşısında olamaz!"

Midem söylediklerıyle birlikte bir takla atıverdi: *ilk öpücük*. Dahasının olacağından emindi yani.

"Seni... seni şu an öpmemi ister misin?" Şu anda bu kadar GERGİN olmaktan nefret ediyordum. *Bir aptal gibi sesinin titremesine izin vereyim deme!*

"Hayır! Kesinlikle hayır!" Durdu, birkaç saniye pencereden dışarı baktı, sonra yeniden bana döndü. "Şey, olabilir. Aslında, evet." Sonra başını net bir şekilde sallayıp durdu. "Bekle, hayır. Sadece gözler önünde öpüşmemiz daha iyi olabilir, böylece bize de gerçek gelmez."

"Ama gerçek olacak."

Pis pis baktı. "Hayır. Gerçek. Olmayacak."

"Benim gerçek dudaklarım, senin gerçek dudaklarına değecek, Bree. Gerçeğin tanımı tam da bu bence. Sadece kafamızdaki bir şey olmayacak bu."

Tam ellerini yüzüne götürmeye hazırlanırken makyajını bozmaması gerektiğini hatırlamış olacak ki durdu. Onun yerine inledi. "Iyh. Nathan." Bana dönen gözlerinde korku vardı. "Bunlar... çok fazla. Tüm bunlar. Sen ve ben."

"Biliyorum." İçini rahatlatmak için elimi bacağına koymak istiyordum ama her şeyi daha da kötüleştireceğini biliyordum. Onun yerine, olduk olmadık oynamasınlar diye ellerimin üzerine oturasım vardı. Yapmam gereken Bree'yi ilişkimizdeki bu yeni aşamaya alıştıra alıştıra geçirmekti, onu can yeleği bile olmadan teknenin önüne atmak değil. "Bana bak, Bree."

Bana baktığında, gözleri okumayı başaramadığım bir sürü duyguyla doluydu.

"Karşında sadece ben varım. Sen ve ben. Nathan ve Bree Peyniri. Bir öpücük bunu değiştirmeyecek." *Sadece daha iyi hale getirecek.*

İfadesindeki o telaş hafifledi ve gülümsedi. "Haklısın. Sadece bir öpücük. Abartılacak bir şey değil."

Eh, kastettiğim tam olarak bu sayılmazdı aslında.

Ama bunu açıklamaya zaman bulamadım ve istesek de pratik yapacak zamanımız olmadığını gördük. SUV yavaşlayıp durdu ve Bree'nin panik ve dehşet dolu gözleri bana kaydı. *Ah hayır.* Birazdan kusacakmış gibi görünüyordu. En sonunda uzanıp elimi bacağına koydum. Teni, parmak uçlarımın altında ne kadar da sıcak ve pürüzsüzdü. Beynimin, bu kadar iyi hissettirdiği bilgisine kapılıp gitmesine izin vermedim. Şu an bunu yapamazdım, yoksa aklımı kaçırmam işten bile değildi.

Yutkundu, o sırada kapı açıldı. Halatın arkasında duran hayranlardan anında bir tezahürat yükseldi ve kırmızı halıya adım attığımız anı yakalamak isteyen kameraların flaşları her yeri doldurdu.

Bree'ye hızlıca başımı salladım. O da tekrarlayınca bunu yapacağımızı anladım. Birlikte yapacaktık. Benim hayallerim gerçek oluyordu ve tek umudum da bunun, Bree'nin kabusuna dönüşmemesiydi.

Birden bu etkinlik, o yanımda olmadan katlandığım diğer tüm etkinliklerden farklı bir hal aldı. Bree elimi tutarken ve kırmızı halıya doğru ilerlediğimiz sırada bana bir haziranböceği gibi yapışık dururken enerji tamamen farklıydı. Yürürken birden kusuvermesin diye sürekli dönüp ona bakıyordum ama on adım kadar sonra gülümsemesi, endişeli ve zoraki olmaktan çıkıp yumuşak ve daha özgüvenli bir hal aldı.

O hissi ben de biliyordum. Bir tramplenden ilk kez atladığında olduğu gibiydi. Atladıktan on saniye sonrası en kötüsüydü ama ondan sonra her şey kolaylaşıyordu. Serbest dalışın keyfini çıkarmaktan başka şansın kalmıyordu.

Elimi sıktığını fark edince ona döndüm ve burnunu kırıştırarak o kendine has şirin gülümsemesiyle bana baktığını fark ettim. Bu onun *Olanlara inanabiliyor musun?* bakışıydı. İçim içime sığmıyordu. Kalbim uzanıp alması için öylece duruyordu çünkü ona aitti. Her zaman da öyle olmuştu.

"Nathan! Buraya!"

"Nathan! Bree!"

Paparazilerin sesi yüksekti ve flaşlar da göz alıyordu ama Bree'yle, üzerinde *Pro Sports Dergisi*'nin logosunun olduğu bir perdenin önüne geldiğimizi hayal meyal fark ettiğim sırada hiçbiri umurumda değildi

Çünkü Bree'yle öpüşme zamanı gelmişti. Kolumu beline dolamak için elini bıraktım, onu kendime doğru çekerken vücutlarımızın büyük oranda kameralara dönük olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Birden bunun ilk öpücüğümüz olacak olmasından nefret ettim. Olabilecek en kötü senaryoydu. Mesafeli görünüyordu. Önceden planlanmış olduğu belliydi. Bir çöplükte başımızda muz kabuğuyla öpüşüyor olsak daha romantik görünürdük herhalde. Bunun dizlerini titretmesinin imkanı yoktu ama ben de buna razı gelemezdim.

Bree'nin gülümseyerek bana dönerken derin bir nefes aldığını hissettim. Fotoğrafçıların bağırışları daha da yükselmişti. Biri, "Bir öpücük görelim!" diye bağırdı. Bree bunun üzerine, *Hadi o zaman,* der gibi gözlerini açtı. Şimdi hepsi bu öpücük için bağırıyordu. Nicole haklıydı, herkes bunun olması için ölüp bitiyordu. Ben olması için ölüp bitiyordum. Ama yine de evimde, Bree'ye hak ettiği özeni gösterebileceğim daha özel

bir yerde olmasını tercih ederdim. Onu duvara yaslayıp dudaklarına, yıllardır yapmayı planladığım gibi tapabileceğim bir yerde.

Bu elimdeki tek şanstı ve her şeyi mahvedeceğim de ortadaydı. Acaba en iyisi dudaklarını vahşi bir şekilde ele geçirmek mi olurdu? Yoksa ağır ve derinden mi olmalıydı? Ya da küçücük bir öpücük mü? Lanet olsun. Yapamayacaktım. Kalbim acıyla zonkluyordu, ellerim terlemeye başlamıştı ve uzun zamandır aynı yerde duruyorduk. Elinde program panosu ve telsiz olan kadın ilerlememiz gerektiğini işaret ediyordu. Kırmızı halıyı resmen tekelimize almıştık ve o da bir sonraki SUV'den inecekler için yer açmak istiyordu. Ama kıpırdayamıyordum. Ellerim sızlıyor, yüzüm yanıyordu. Flaşlar acı vermeye başlamıştı ve etrafımızdaki bağırışlar dört bir yanımı sarıyordu. Neler oluyordu? Son maça çıkmadan önce tünelde hissettiklerimin aynısıydı. Sanırım kendimden geçmek üzereydim.

Bree'nin gülümsemesi kısacık bir anlığına solar gibi oldu. Yüzümden, göstermek istemediğim bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı. O nazik elini çeneme götürdü ve bana samimi bir şekilde gülümsedi. Yumuşacık bir gülümsemeydi. Bir battaniye gibi. Bree ile Nathan gülümsemesi.

"Benimle misin?" diye sordu sessizce ve tüm odağımın ona dönmesini sağladı. Kendime onun varlığında kaybolmak için izin verince nabzım da bir nebze yavaşlar gibi oldu. Başımı salladım ve yutkundum. Parmak uçlarında yükselip dudaklarıma yumuşak ve hızlı bir öpücük kondurdu. Kalçasına daha sıkı sarıldım, onu orada tutmak, dudaklarının benimkilerle buluştuğu

bu anın tadını sonuna kadar çıkarmak istiyordum ama çabucak geri çekildi. Yeniden fotoğrafçılara döndü ve sanki bunu çok uzun zamandır yapıyormuş gibi onlara iki açıdan daha poz verdi. Çekilen fotoğrafların miktarından tatmin olmuş gibi önüme geçip elimi tuttu ve karşı konulamaz bir kraliçe gibi beni peşinden sürüklemeye başladı. Yanlarından geçerken herkesin onun önünde eğilmesi gerektiğini düşünüyordum. Ben de divane bir yavru köpek gibi peşinden gidiyordum. Buraya girerken ona yaptığım gibi elimi birkaç kez sıktı. Sersemlemiştim, etrafımda olup bitenlerden bihaberdim. Ama yalnız kaldığım bir ara, ilk öpücüğümüzü mahvettiğim için kendimi hırpalayacağımdan emindim.

19

BREE

Nathan'ı etkinliğine doğru giden büyük çadıra doğru götürüp bir kenara çektim. Ama o saklaması kolay bir adam değildi tabii. Resmen bir çay partisine iri yarı bir ayı sokmaya çalışıyordum. *Al bakalım koca ayı, şu şirin şapkayı tak da seni kimse fark etmesin!* Yine de herkes onu fark ederdi.

Biz yürürken her taraftan kafalar bize dönüyordu; bu da birilerinin, ne kadar uygunsuz kaçacağını düşünmeden onun vaktini çalmaya karar vermesine ramak kaldığını gösteriyordu. Mekanda çok sayıda insan, profesyonel atlet ve ünlü toplanmıştı bile. Sosyal medyada sapık gibi takip etmek isteyeceğim bir sürü insanın bulunduğu bir açık büfe gibiydi. Ama şu anda bunu düşünemezdim.

Kolumu Nathan'ınkine geçirdim ve onu çadırın kenarına doğru yönlendirip sırtını kalabalığa, yüzünü de bana dönmesini sağladım. Ona meraklı gözlerden uzak birkaç saniye vermek istiyordum. Bakışları hâlâ cam gibi donuktu ve geçen gün gözlerinin altında fark ettiğim halkalar daha beter bir hal almıştı. Bu akşam burada olmamamız gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Nathan bitkin bir haldeydi.

"Hey." Ona bir adım daha yaklaştım ve herkese bölünme-

mesi gereken özel bir konuşma yaptığımızı belli etmek ister gibi bir elimi göğsüne yasladım. Ve zaten, ona dokunmaktan hoşlandığımı tekrar etmeme gerek yok sanırım. Dokunuşumun altında öylesine sağlamdı ki. "İyi misin sen? Eve gitmek ister misin? Evet diyebilirsin, sorun olmaz."

Bakışları, onun sert göğsüne dayadığım elime döndü ve üzerine kendi elini koydu. Temas, damarlarımda şok etkisi yaratmıştı. Aklıma az önce onu öptüğüm geldi. Kırmızı halıda. Herkesin önünde.

Ama öylesine kısa ve öylesine gözler önünde olmuştu ki anlayamamıştım bile. Ve ondan geri çekildiğim anda da pişman olmuştum. Kıvılcımlar olmadığından değil, kıvılcımlara dikkat edecek fırsatı bile bulamadığımdan dolayı pişmandım. Nathan'ın orada panik atak geçireceğinden korkmuş ve onu, ertesi günkü magazin dergilerine far görmüş tavşan gibi fotoğraflanmadan önce kırmızı halıdan uzaklaştırmaya odaklanmıştım sadece. Magazinciler yüz ifadesini açıklamak için sayfalar dolusu yalan sıralardı kesin: Nathan Donelson uyuşturucu ilaçlar karşısındaki savaşını kaybediyor gibi görünüyor!

Derin bir nefes alınca, göğsünün avucumun altında bir nebze de olsa rahatladığını hissettim. "Orada olanlar için özür dilerim. Şimdi iyiyim."

Hiçbir şey olmamış gibi yapmak tam da Nathan'lık bir hareketti. "Emin misin? Neredeyse panik atak geçirecek gibiydin."

Yüzünü buruştururken başını çevirdi, keskin çenesinin kasıldığını görebiliyordum. "Yok, daha önce yaşamadım hiç."

Ufak bir kahkaha attım çünkü çok ciddi görünüyordu. San-

ki zaman zaman da olsa mental sağlık sorunları yaşamayan süper bir insan ırkındanmış gibi konuşuyordu. *Şu işe bakın bilim insanları, hiç gerilmeyen bir adam bulduk!*

"Panik atak geçirmek için illa anksiyete bozukluğuna sahip olmana gerek yok. Bazen yoğun stresten de kaynaklanır ya da aşırı yorgunluktan ve..."

"Bree, söylediğim gibi, ben iyiyim." Nathan yalvarır gibi bir sesle araya girdi. Sanırım şu anda gerçekten bunu tartışmak istemiyordu ve yüzünün kızarmasını da düşünürsek sanırım utanmıştı. "Hadi. Gidip güzel zaman geçirelim."

Elimi tuttu ve odaya doğru yürümeye başladı. Ben de o sırada ilk kez içerideki kalabalığa dikkat etme fırsatı yakaladım ve donup kalma sırasının bende olduğunu anladım. Bu gösterişli, göz alıcı parti çadırı, önemli ve ünlü insanlarla doluydu. Her spor alanından atletler vardı. Aktör ve müzisyenler. Normal tek bir insan evladı olmadığına emindim. Düzeltme: Burada normal olan TEK BİR insan evladı vardı, o da bendim.

"Fikrimi değiştirdim, eve gitmek istiyorum." Nathan'ın kolunu bıraktım ve devasa bir posterin içine girene kadar adım adım geri çekildim.

Postere sadece hafifçe çarptığımı ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek isterdim. Ama öyle değildi. Her şey ağır çekimde oluyor gibiydi. Sırtımda ince kağıdı hissedebiliyordum ama topuğum, posteri tutan ayağa takılmıştı. Arkaya doğru kaydığımı hissederken Nathan'ın gözlerinin de kocaman açıldığını ve dudaklarında ismimi gördüm. Beni yakalamak için elini uzattı ama yeterince hızlı değildi. Sendeleyip postere

doğru savruldum ve tam ortasından yırtılıverdiğini duydum. İşin iyi yanı, düşmemiştim. Bir şekilde ayakta kalmayı başarmıştım. Kötü yanıysa, şimdi iki buçuk metrelik bir posterin ortasında duruyordum ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Evet, kesin kusacaktım. Hemen arkamı dönüp yırtılan posteri iki taraftan yakaladım ve çaresizce birleştirmeye çabaladım. Ne yazık ki yırttığım posterde, dev boyutlardaki çıplak Nathan Donelson'ın, yaş sınırını korumak için futbol topunu tam da olması gerektiği yerde tuttuğunu fark etmiştim. Etraftaki benzer atlet posterlerine bakarken neler olduğunu anlamaya başlıyordum, derginin vücut tiplerini onurlandırdığı sayıdan fotoğraflar kullanılmıştı. Sonra köşede bulunan bir fotoğraf kabininin arkasında "VÜCUT TİPLERİ SAYISININ 10. YILDÖNÜMÜ!" yazdığını gördüm. Fotoğraf çekilirken kullanmak için arka plana resimlendirilmiş kaslar koymuşlardı. *Çok şirin.*

Ne güzel. Nathan'ın heybetli vücuduyla göz gözeydim ve etkinlikteki en büyük sapık gibi görünüyordum. Zaman yeniden normal hızına dönmüştü. Ciyaklayıp posteri yere devirdim. Çıplak Nathan dalgalanıp ortadan ikiye ayrılarak yere düştü ve birkaç yüz dolarlık posteri nasıl da mahvettiğim gözler önüne serildi. Arkamdan birkaç gülüşme ve *ah hayır* gibi şeyler duydum ama genel olarak ortama sessizlik hakimdi. Yüzüm öyle bir alev almıştı ki eriyerek kayıp düşecek diye korkmaya başlamıştım.

Nathan yanıma geldi, beni kolumdan yakalayıp arkama geçti. Göğsünü sırtıma yaslarken eğilip "Sen iyi misin?" diye sordu.

Hızlı hareketlerle başımı salladım. "Beni en hızlı şekilde başka bir kıtaya postalayabilir misin?"



Asansörle dairesine çıkarken Nathan hâlâ bana gülüyordu. Partiden ayrıldığımızdan beri kıkırdamaları kesilmemişti ve ne zaman konuşacak gibi olsa bir parmağımı ona doğru kaldırıyordum. *Gözünü seveyim, başlama yine.*

Sonuç olarak poster parçalama olayım o kadar da büyük bir mesele olmamıştı. Nathan her zamanki gizemli, seksi ve partiye hayat veren ruh halini takınmış ve olayı sevimli bir hale dönüştürmüştü. Kalabalığa dönmüş ve ona has gülümsemesiyle odanın diğer ucundan bile duyulabilecek bir sesle, "Sanırım kız arkadaşım bu posteri toplayıp eve götürmek istiyor, yardımcı olabilir mi birileri acaba?" demişti.

Herkes kahkahalara boğulunca ben de onları selamlar gibi hafifçe öne eğilmiştim. Hatta yırtılmış posterin önünde fotoğraf bile çekilmiştik ve altına, *Keşke şipşak temizlik kalemi, utanç verici anları da bir çırpıda silebilse*, diye yazarak paylaşmıştım. Daha ilk saatte dört bin beğeni almıştı.

Bütün gece boyunca birbirimize zaman ayıracak fırsat yakalayamamıştık çünkü partideki herkes ve de anneleri Nathan'la konuşup ona playofflarda şans dilemek için sıraya girmişti. Ama Nathan'ın başının bu kadar kalabalık olmasını umursamıyordum. Elini tutmaktan ve bir sürü insana *kız arkadaşı* olarak tanıştırılmaktan memnundum. Ayrıca Nathan'ı, herkese

iş gülümsemesini sunarken izlemenin tatmin edici bir yanı da vardı. O gülümseme gözlerine ulaşmıyordu ama bunu bir tek ben biliyordum çünkü bana *gerçek* gülümsemesiyle bakıyordu. Liseden beri olduğu gibi.

Dairesinin holünden geçerken Nathan kravatını çıkardı ve gömleğinin üst düğmesini açtı. Ben topuklularımı çıkarırken o da paltosunu ve kravatını girişteki masaya bıraktı. Artık sadece biz ve penceresinden bize ulaşan dalga sesleri vardı. Nihayet nefes alabiliyordum. Bir etkinlik sonrası kapıdan Nathan'la eve girenin ben olduğumu fark edince sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Bu akşam herkesin gözleri önünde onunla birlikteydim ve bu... çok hoşuma gitmişti. Ki bu çok kötüydü. Çok kötü.

Tüm bunları unutup nasıl hiç yaşanmamış gibi yapabilirdim?

Kapının yanında dolup kaldım, Nathan ise ilerlemeye devam ediyordu. Yanında olmadığımı anlaması birkaç saniyesini aldı, sonra dönüp solmaya başlayan bir gülümsemeyle bana baktı. "Sorun nedir?"

Ah, yok bir şey canım. Sadece nasıl da seninle birlikte bu hayatı yaşamak istediğimi anladım. Önemli bir şey değil.

"Sorun yok." Çıplak ayaklarım geri geri gitmeye başlamıştı.

Nathan şüpheyle bana baktı. "Bree..."

Ayakkabılarım kapının köşesinde duruyordu ama onları alacak zamanım yoktu. Kaçmayı deneyeceksem hızlı hareket etmem gerekecekti. Hızla arkama döndüm ama Nathan anında yanımda bitip beni bacaklarımdan yakaladığı gibi kollarına aldı.

"İmkanı yok. Öyle çabucak kaçamazsın buradan." Beni koltuğa kadar götürdü ve minderin üstüne nazikçe indirdi. Ha-

şin bir şekilde parmağını salladı. "Kal. Değişen hiçbir şey yok. Tamamen normal bir durumdayız." Sonra da bir şey almak için mutfağa gidip gözden kayboldu. Geri döndüğünde salonun ışıkları loştu ve birilerinin beni bu ortamdan kurtarması gerekiyordu çünkü arkada kükreyen dalga sesleriyle öyle hoş, öyle James Bondvari görünüyordu ki. Ve bana nasıl baktığını gördükçe, arkadaşlığımızın patlamaya hazır bir bomba olduğunu anlıyordum. En yakın dostumu kaybedeceğimi biliyordum.

Nathan gömleğini pantolonundan çıkarmıştı, öylece dışarı sarkıyordu. Tam önümde durup kucağıma bir şeker paketi bıraktı. "Bunu acil durumlar için saklıyordum. Bence şu ana uygun."

En sevdiğim şeker olduğunu görünce omuzlarım bir nebze de olsa rahatladı. Nasıl oluyordu da her seferinde bana kendimi iyi hissettirecek şeyi buluyordu?

"İki saniyeliğine banyoya gidiyorum. Lütfen döndüğümde burada ol." Nazik ve tatlı bir ses tonuyla konuşuyordu ve bu da aklıma, benimkilere dokunan dudaklarını getiriyordu.

Nathan banyoya girince gözlerimi kapayıp öpücüğü hatırlamaya çalıştım ama fazla bulanıktı. Henüz uyandığınız ve parmaklarınızın arasından kayıp gidecek şahane bir rüya gibiydi. O öpücük gerçekten yaşanmış mıydı? Nathan bir kez bile söz etmemişti, o halde onun için çok da önemli olmasa gerekti. Zaten düşününce, nasıl önemli olabilirdi ki? Sadece iki saniye sürmüştü.

Ama benim için önemliydi.

Tam ağzıma pembe bir şeker attığım sırada Nathan salona

döndü. Takım elbisesinin pantolonu ve dışarı çıkardığı gömleğiyle öyle inanılmaz görünüyordu ki. Ağzım sulanmıştı ve sebebi şeker değildi.

Koltuğun diğer ucuna oturup gülümsedi. "Daha iyi misin?"

Başımı sallayıp ağzımdaki şekeri döndürdüm. Ağzına kuruyemişleri doldurmuş bir sincap gibi hissediyordum kendimi. "Daha iyiyim."

"Bir şeyler izlemek ister misin? O komedi dizisine kaldığımız yerden devam edebiliriz?" Çoktan kumandaya uzanmıştı ama benim gözlerim, ortaya çıkan kaslı ön kolundaydı. Ona, daha önce kendime hiç izin vermediğim bir şekilde bakıyordum.

Televizyon açıldı ve komedyen pankeklerle ilgili bir espri patlattı. Sonra, yaşadığımız dünyada hiçbir şey değişmemiş gibi, Nathan ellerini çıplak ayaklarıma götürdü. Sonra da ayaklarını kucağına çekebilmek için beni oturduğum yerde döndürdü. Başparmakları çıplak ayaklarımda aşağı yukarı kayarken ben de ağzım bir karış açık ona bakıyordum. Güçlü, nasırlı parmakları sızlayan ayaklarımı özenle yoğuruyor, hatta bileklerimi geçip arada bir baldırlarıma doğru çıkıyordu. Tenim de alev alevdi ama elleri nedense daha sıcakmış gibi geliyordu. Sanki bir ateşin içinden henüz alınmış taşlar gibi tenimi eritiyordu.

Tek yapabildiğim öylece şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak bakmak ve bu anın tadını çıkarmaktı. Daha önce arkadaşlık sınırlarımız içerisinde hiç olmamış, daha samimi bir şekilde dokunuyordu. Ben kendimi orada nefes alan ve fokur fokur kaynayan bol acılı bir yemek gibi hissederken Nathan, hayatı-

mızı değiştirecek bu masaja hiç dikkat etmiyor gibiydi. Gevşek ve rahat bir şekilde yayılmış komedi programını izliyordu. Tabii ya, büyütülecek hiçbir şey yoktu. Artık aramızdaki o türde bir arkadaşlığa mı dönüşecekti? Arada bir çıkan arkadaşlar mı olacaktık? Arada bir koyun koyuna yatan arkadaşlar? Ve arada bir...

"Nathan, bu akşam öpüştük," deyiverdim. *Sakin ol, Bree. Sakin. Güzel güzel anlat derdini.*

Nathan'ın elleri donup kalırken kaşlarını çattı. Kumandayı alıp programı durdurdu ve bakışları bana döndü. Keşke durdurmasaydı da bu rahatsız sessizlik olmasaydı ama şimdi söylediklerimle baş başaydık ve bakışlarımız arasında yankılanıp duruyordu.

"Bunu belirtmek istemene şaşırdım," dedi ve bu cevapla benim de şaşırmama neden oldu.

"Sen belirtmemi istemez miydin?"

Dudaklarının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. "Sen ne istiyorsan, ne zaman istiyorsan konuşmaya hazırım. Hatta başkaları gördüğü için çok kıskandığından çıplak fotoğrafımı nasıl yok ettiğinden bile bahsedebiliriz."

Şaşkınlıktan nefesim kesildi ve ona portakallı bir şeker fırlattım. Şeker kolunu sıyırıp geçerken gülüyordu. "Hiç de öyle olmadı! O posteri kasıtlı yok etmedim ki! Popom parçalayıp içine girmeden önce onu görmemiştim bile! Aslına bakarsan, VÜCUT TİPLERİ SAYISININ kutlamasına doğru ilerlediğimizi bana söyleyebilirdin!"

Başı arkaya düşerken çok güldüğünde yaptığı gibi bacağı-

ma hafifçe vurdu. "Yüzündeki ifade inanılmazdı! Kıpkırmızı kesilmiştin."

Hâlâ kıpkırmızıymışım gibi ellerimi yanaklarıma götürdüm. "KES ŞUNU! Ne kadar acımasızsın."

Gülmeye devam ediyordu, hem de omuzları sarsıla sarsıla, midesini tutarak. "Çıplaklığımın seni bu kadar etkileyeceğini düşünmezdim. Daha önce görmediğin türde bir fotoğraf değildi ki. Hem derginin kalanında olanlara kıyasla hiçbir şeydi."

Ona manalı bir bakış attım, gitmememiz gereken ama aslında can attığım bir konuya doğru yavaş yavaş ilerlediğimizi hissediyordum.

"Ben... bilemem." Bu sohbet ortamının seviyesini biraz toparlamak için kısa elbisemin eteğini çekiştirmeye başladım.

Başımı kaldırdığımda Nathan merakla bana bakıyordu. "Bilemem derken ne kastediyorsun?"

Omzumu silktim. "Dergiye bakmadım hiç."

"Bakmadın mı?"

"Tamam, valla bu kadar şaşırmana gerek yok. Bazı kadınlar senin çıplak fotoğraflarına bakmaya pekala direnebilir." *Ama zar zor direnebilirler.*

"Hiç mi merak etmedin?" Sesinde yeni bir ton vardı. Sanki alınmış gibiydi. Bu da midemi düğüm düğüm yapıyordu.

"Hayır." Alenen yalandı. "Arkadaşlar birbirini çıplak görmemelidir. İnsanlığın en temel kurallarından biridir bu."

Nathan, uzun bacaklarını doksan derece açıyla önüne uzatmıştı. Köklerini salmaya hazırlanan sağlam bir ağaç gibi görünüyordu. Kolunu koltuğun kenarına attı, diğer eli ayak bi-

leğimde dururken arada belli belirsiz omzuma dokunuyordu. Bileğimdeki parmağını bir aşağı bir yukarı oynatıyordu. Bir aşağı bir yukarı. Bir aşağı bir yukarı. Ama en ilginci de bana attığı bakışlar ve dudaklarını kemirmesiydi.

"Ne?" diye sordum, dünya ayaklarımın altından çekiliyormuş gibi hissederken. "O ifade de ne şimdi?" Yanağını dürttüm.

"Hımm? Hiç."

"Sen berbat bir yalancısın, Nathan. Çok ciddiyim, sakın poker oynama yoksa bütün paranı kaybedersin. Dökül bakalım."

Kara gözleri bana döndü. "Keşke söylemeseydin diyeceksin."

Kalbim gümbürdemeye başlamıştı. "Tamam, şimdi gerçekten söylemen gerekiyor. Hatta söylemeni emrediyorum."

Sanki cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi kafasını bir o yana bir bu yana çevirirken yanaklarını şişirip sonra pofladı. "Ben... ben seni çıplak gördüm. İşte, söyledim."

Nedense duyduğum şeye tepkim, ayaklarımı çekiverip koltuğun minderlerinden birini ona fırlatmak oldu. "Hayır, görmedin!"

Nathan'ın kahkahası resmen gerçek dışıydı. Sanki rüyadaymışım gibi. "Gerçekten gördüm. Kazara oldu ama. Duştan çıkıyordun ve... heey! Sen iyi misin? Bree, otur lütfen. Birazdan bayılacakmış gibi görünüyorsun."

Bayılacaktım gerçekten. Yüzde yüz bayılacaktım. Nathan Donelson beni çıplak görmüştü ve benim bundan zerre haberim yoktu! Bu çok kötüydü. Ne yapıyordum acaba o sırada? Ah Tanrım, beni dans ederken ya da korkunç bir şey yaparken görmediğini umuyordum. Belki de daha önce bana hiç hamle

yapmamasının sebebi buydu. Beni çıplak görmüş ve hiçbir şey hissetmemişti!

Nathan kolumu yakaladı ve koltukta yanına çekti. Bu durumla ilgili sorun da buydu: Böyle durumlarda her zaman sığındığım arkadaşım oydu ve utanç sebebim o olsa da, rahatlamak için başımı göğsüne yaslayacağım kişi de yine oydu. Uzun kollarını etrafıma dolarken beni iyice kendine doğru çekti. İyice kucağına gömülmüştüm. Parfümü dört bir yanımı sarıyordu ve hata yaptığımı biliyordum. Gitmeme izin vermeyecekti.

"Gördün mü, tam da bu yüzden söylemedim sana. Aklını kaçıracağını biliyordum ve evinin anahtarını almaya kalkacağından korktum."

"İyi fikir. Anahtarlarımı geri istiyorum!"

"İmkanı yok. Bree, bu konuda iki yetişkin gibi davranabiliriz."

"Hayır, yapamayız! Biz hiçbir konuda yetişkin gibi davranamıyoruz ki, şimdi nasıl öyle davranmamızı beklersin? Çok utandım. Durup baktın mı? Uzun süre izledin mi? Ne kadar gördün? Ve... hangi... açıdan?" Bunların hiçbirini bilmek istemiyordum ama bir yandan da bilmem gerekiyordu. Rayından çıkan bir treni izlemek gibiydi. İnsan öyle bir şeyi izlemeden edemezdi.

Nathan inler gibi bir ses çıkardı ve başını arkaya yasladığını hissettim. "Tamam. Hayır, durup uzun uzun bakmadım çünkü ben sapık değilim. Ve... 360 derecelik bir açı sayılırdı çünkü banyodan çıktın ve sonra... bilmiyorum, belki içeride bir şey unutmuştun, dönüp tekrar içeri girdin."

Hadi, duyuralım dostlar. *Bree Camden'ın ölüm saati: 22.30. Yüksek dozda utançtan pisi pisine öldü.*

İnleyip mızıldanmaya başladım ve yüzümü iyice göğsüne yasladım. Kendimi buraya gömecek ve bir daha da çıkmayacaktım. Tabii bu durumda sonsuza kadar ona bağlı olacaktım ama en azından bir daha yüzüne bakmam gerekmeyecekti.

Başımın arkasını nazikçe okşamaya başladı. "Seni hiçbir zaman etrafta çıplak dolaşacak bir kadın olarak düşünmemiştim, söyleyeyim. Sen havuzda bile bikini giymiyorsun."

"Büyük ihtimalle bronzlaşma kreminin kurumasını bekliyordum."

Nathan o kadar uzun süre sessiz kaldı ki uyuyakaldığını düşündüm. Yüzüne doğru hızlıca bir bakış attıktan sonra baygın gözlerini uzaklara diktiğini fark ettim. Ve bir anda neler olduğunu anladım.

Yüzünün önünde gürültüyle ellerimi çırptım. "Ah hayır, yapamazsın! Beni çıplak hayal edemezsin!"

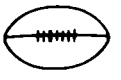
"Kusura bakma." Gözlerini kırpıştırırken mahcup olmuş gibiydi. "Bronzlaştırıcı krem dedin ve... neyse boş ver."

Dişlerimi sıktım. "Bu kesinlikle kabul edilemez bir durum."

Gülümsemesi daha merhametli bir hal aldı. "Bree, çok üzgünüm. Kendini daha iyi hissetmen için ne yapabilirim? Bu konudan hiç bahsetmem istersen? Seni gördüğümde ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"HAYIR! KESİNLİKLE HAYIR!" Nathan'ın kollarından sıyrılıp ayağa kalktım. Bir hayvanat bahçesinde, kafesteki bir panter gibi sağa sola volta atıyordum. Birden aklıma bir fikir

geldi ve kendime üstüne düşünmek için fırsat vermeden söyleyiverdim. "Sen de kıyafetlerini çıkarırsan ödeşiriz."



Nathan gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Afallamıştı.

Tamam, anlıyordum tabii. Ben de böyle bir şey söylemeyi beklemiyordum. Ama çok iyi bir fikirdi! Beni, hiç de hoş olmayan bir şekilde çıplak görmüştü, o yüzden benim de benzer bir durumda onu görmem gerekirdi.

Yutkundu. "Onun yerine nihayet dergilerden birini alıp fotoğraflarıma da bakabilirsin."

"Hayır." Asi bir çocuk gibi başımı salladım. "O fotoğraflarda ışık mükemmeldir, seni yağlamışlardır falan ve –gerçekçi olalım– üzerinde oynamışlardır. Yeryüzüne inmiş tanrı gibi görünüyorsundur ve bu hiç adil değil çünkü sen beni berbat bir ışıkta, bıngıl bıngıl gezinirken gördün."

Gülümsemesini zapt etmeye çalıştığını görünce daha da sinirlendim. Ona hızlıca *hadi hadi hadi* işareti yaptım ve küstah kıçını koltuktan kaldırmasını söyledim. Önce sızlandı, başını önüne eğdi ve sonra yavaşça oturduğu yerden doğruldu. Kömür karası gözlerini birkaç adım ötemden bana dikmişti ve bir kaşını kaldırarak "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Mükemmel bir fikir! Hadi bakalım." Gözlerimde yırtıcı bakışlar olmalıydı. Bir parkta karşı karşıya gelmek istemeyeceğin kuduz bir sincap gibi.

Nathan umduğum gibi kızarmamıştı. Kıyafetlerinin altında bulacaklarımla ilgili özgüvensizlik ya da endişe yaşıyormuş gibi görünmüyordu. Öylece gömleğinin düğmesini açmaya başladı. Onun elleri kararlı bir şekilde hareket ederken benim bacaklarım ise henüz doğmuş bir geyik yavrusuymuşum gibi tir tir titriyordu. Açtığı her düğmeyle birlikte, bunu talep ederek ne kadar akıllıca davrandığımı sorguluyordum ama ona durmasını söylemedim.

Üç düğme açıldı ve bronz teni ortaya çıkmaya başladı. Dört düğme. Beş, şimdi bir tutam göğüs kılını görebiliyordum.

Gözlerinde muzip bir pırıltıyla durdu. "Puro falan ister misin? Ya da oturup ayaklarını falan uzatmak istersin belki?"

"Şşşt. Adil olan bu." Bunu yapmamın tek sebebi buydu.

Tek sebebi.

Nathan'ın parmakları son düğmeye uzandı ve sonra gömleğini çıkarıp koltuğa attı. Daha önce de onu birçok kez üstü çıplak haldeyken görmüştüm ama bu... bu farklıydı. Omuzları granitten kesilmiş gibiydi, köprücük kemikleri altın rengindeki kadifemsi teninin üstüne iki güçlü manivela kolu gibi yerleşmişti. Karın bölgesindeki kasların arasında gölgeler oynaşıyor, mükemmel bir şekilde daralan beline doğru basamaklar gibi görünüyorlardı. V şeklindeki Adonis'i, mat siyah bir kemerin tuttuğu ütülü pantolonunun altında kayboluyordu. Kasları, tendonları ve cayır cayır yakışıklılığı ortadaydı. Bir insana nasip olmaması gereken bir güzelliği vardı. Hem insanı kendine çekiyor hem de nefesini kesiyordu. Ona çekildiğimi hissediyordum ve dokunursam tüm vücudumu elektrik çarpacağından korkuyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Nathan'ınki gibi bir vücut söz konusu olduğunda ışığın hiçbir önemi kalmıyordu. Bir doktorun ofisindeki keskin floresan ışıkları altında görsem bile yine de dilim ağzımın kenarından sarkardı.

Kemerini çözerken gözleri alev alevdi ve benim de başım dönmeye başlamıştı. Bunu etraflıca düşünmemiştim belli ki. Tamamen soyunduktan sonra ne olacaktı? Zihnim o boşluğu hemen doldurdu ve pantolonunun belinden çıkardığı kemerin keskin sesi kulağımda yankılandı. Nabzım gümbür gümbürdü ve kemerini, gömleğinin yanına atarken görkemli vücudunun her bir detayını izliyordum. Birden, bunu ne kadar çok istediğimi fark ettim. Ellerimin sıkıca elbisemin eteğini tuttuğunu. Bu her şeyi değiştirecekti ve bunu İSTİYORDUM. Nathan'ı *böyle* görmek istiyordum. Arkadaşça değil. Biraz tehlikeli. Biraz muzip. Ve çok seksi.

Ona doğru bir adım atıp ellerimi karnında gezdirmek istiyordum. Kollarımı boynuna dolamayı ve beni sert vücuduna dayamasını.

Nathan eli pantolonunun düğmesindeyken durakladı, sonra düğmeyi açtı; siyah donunu görmemle gerçekle yüzleşmem bir oldu. Bunu gerçekten de yapacaktı. Burada, salonda tamamen soyunacak ve Amerika'daki her kadının (ben de dahil) hayallerini gerçek kılacaktı. Hava kaynama noktasına gelmişti sanki, o daha ileri gitmeden ellerimi salladım.

"Dur!"

Bir anda dondu ve bakışları bana kaydı; dudakları şaşkınlıkla aralanmış ve göğüs kasları onu korkuttuğum için gerilmişti.

Benim nefeslerim kesik kesik çıkarken o tek kelime etmedi. Başımı salladım. Ne düşünüyordum ki? Bunu yapamazdım. Bu, uçaktan paraşütsüz atlamak kadar cesur bir hamle olurdu.

Geri basmam gerekiyordu.

"Şaka yapıyordum!" Tüm bu zaman boyunca kocaman bir eşek şakası yapmışım gibi söylemiştim. *Haha, nasıl da yedin ama!* Güldüm ve ne zamandır tuttuğum nefesimi vermek için ona arkamı döndüm. Bu sahne herkes için tuhaf bir hal almadan önce kurtarmak için sadece iki saniyem vardı. Bu gece bana karşı galip geliyor gibiydi ve planımdan fazlaca sapmıştım.

Güçlü dur, Bree. Bu sahte ilişki meselesi senin başını döndürdü.

Sırtım Nathan'a dönük, kafamdan başarılı bir arkadaşlığın gizli kurallarını tekrarlamaya başladım.

Duygularını kilise yemeklerindeki yumurtalı salata gibi güzelce kapatıp bir kenara koy, çünkü kimseye bir faydası yok.

Nathan doğuştan flörtöz bir adam. Onun kişiliğini, flörtle karıştırıp kendini rezil etme.

Çıplak tenine sakın bakma yoksa canlı canlı yanarsın.

Son kuralı çiğnemiş sayılırdım ve bundan sonra bunun sonuçlarına katlanmalıydım. Tüm vücudumda zonklayarak gezen tüm bu duyguları aldım ve bir kavanoza koydum. Kapağını da sıkıca kapadım. Başıboş duygular kenardan köşeden kaçamasın diye bir kez daha sıktım. Sonra da arkamı döndüm. Aman Yarabbi, vücudunu görmemek için elimi yüzüme siper etmek zorunda kalmıştım.

"Yani... şaka mıydı?" diye sorarken yüzündeki o çocuksu ifade az kalsın sonum olacaktı.

"Evet!" dedim fazlaca yüksek bir sesle. "Tanrım, o pantolonu çıkarmana razı olmam mümkün değildi. O kadarını da görmeme gerek yok. Sadece sana takılmak ve nereye kadar gideceğini görmek istedim."

Dudaklarında bu sahneden keyif alıyormuş gibi bir gülümsemeyle "Baya ileri gidecektim," dedi. Bunu duyunca midem tersyüz oluyor gibi hissettim.

Ona olanca haliyle bir an daha baktım, sonra da arkamı döndüm ve aklı melekeleri son derece yerinde bir kadın gibi kapıya yöneldim. Şu insanın aklını başına getiren koklama tuzlarından taşımalıydım yanımda.

"Pekala, eğlenceli bir akşamdı! Ama baksana, saat kaç olmuş. Haftanın kurabiyelerini pişirmek için yarın sabah erkenden kalkmam gerekecek! Erken kalkan yol alır!"

"Bree?" dedi Nathan, halinden memnun bir ses tonuyla. "Sen orada iyi misin?"

Bir anlığına durup gözlerimi kocaman açarak ona baktım. VAY ANASINI vücudu... kilden şekillendirilmiş gibiydi. Yumuşak, gergin kıvrımları kaslarını mükemmel bir şekilde çevreliyordu. "*Moi?*" Elimi kalbime götürdüm. "O kadar iyiyim ki! Neden sordun ki?"

Şimdi salonda bir yabanarısı gibi oradan oraya koşturuyor, eşyalarımı toplamaya çalışıyordum. Ayakkabılar. NEREDE BENİM AYAKKABILARIM?! Kuyruğumu kovalıyormuşum gibi üç kez aynı yerde döndüm.

Birden Nathan'ın kocaman ellerini omzumda hissettim. Dokunuşundan, Matrix'te kurşunlardan kaçan Neo gibi sıyrılı-

verdim. Bana sessizce topuklularımı uzatırken tamamen şoke olmuş gibiydi "Eh, iyi olmana sevindim." Ses tonundan kimseyi kandıramadığım belli oluyordu.

Ayakkabılarımı alıp bir ayağımın üstünde hoplarken diğerini giymeye çalıştım. Sabit tutmak için Nathan ön kolumdan yakalayıverdi. Aynı anda hem inlemek, hem ağlamak hem de kahkahalarla gülmek istiyordum çünkü dokunuşuna karşı ekstra duyarlı gibiydim. Ayakkabılarımı giydikten sonra hoplayarak ilerlemeye çalıştım. Hopluyordum çünkü ayakkabıları yanlış ayaklara geçirmiştim. Ben, annesinin dolabını altüst eden ve en güzel topuklularıyla kaçmaya çalışan küçük bir kızdım. Ama durup düzeltecek zamanım yoktu. Bir an önce buradan çıkmalıydım.

"Seni görmek her zamanki gibi çok güzeldi, kanka!" Ne tuhaf bir şey söylemiştim böyle. "Bu hafta sonu maçta bol şans! Seni ararım ve–"

Eli uzanıp benimkini yakaladı. Nathan, gözlerinde tehlikeli ve hınzır bir pırıltıyla beni döndürüp kendine doğru çekerken ciyakladım. "Bir saniye bekle, *kanka*."

Çıplak göğsünden on –belki on beş– santim geride nefesimi tutmuştum. Avuçlarım göğüs kaslarında gezinmek için resmen sızlıyordu. Ama sonra göğsü bir anda görüş alanımdan çıktı çünkü önümde diz çökmüştü. AMAN TANRIM YOKSA TEKLİF Mİ–

Eli ayak bileğimi yakalayıp hafifçe yukarı kaldırdı. Topuklu ayakkabımı ayağımdan çıkarırken Külkedisi'nin hikayesini tersten yaşıyor gibiydim. "Böyle bileğini burkarsın." Çıplak

ayağımı yere koydu ve ardından diğer bileğimi tuttu. Ayakkabımı çıkarıp doğru olan teki giydirdi. Daha sonra eliyle baldırıma hafifçe vurarak diğer ayağımı kaldırmamı istedi. Bu noktada mevta olduğumu düşünüyorsanız kesinlikle haklıydınız.

Nathan diğer ayağıma da doğru teki giydirdi ama doğrulmadan önce bir şey yaptığını fark ettim. İki nefeslik bir an boyunca bacaklarıma öylece baktı. O iki nefes sırasında benim de aklıma hiç işim olmayacak VAHŞİ düşünceler üşüşüverdi. Sonra başını tekrar eğdi ve doğrulmaya koyuldu. Ama o ayağa tam olarak kalkamadan ben kapıya koşturmaya başlamıştım le Bir yandan ona ertesi gün arayacağıma ve bir de kek piceğime dair sözler veriyordum. Kek nereden çıkmıştı, hiç lmiyordum ama yumurtalıklarımın ona borçlu olduğumu düşündüğü ortadaydı.

20

BREE

Lobi boyunca bir zombi gibi yürüyordum. Gözlerimi bir türlü odaklayamıyordum, resepsiyondaki kadın benim bir işler çevirdiğimi düşünüyor olmalıydı. Topuklularımın sesi, kocaman boş alanda yankılanıyor, her bir tıkırtı kulağımı tırmalıyordu. Belki de bir gün dönüp bu günü düşündüğümde aklımda sadece bu olacaktı: ayakkabılarımın gürültülü tıkırtıları.

Kendime, o dairede neler olduğunu düşünmek için henüz izin vermiyordum. Hiçbir şekilde karıştırmayacak, anmayacak ya da hiçbir şekilde kurcalamayacaktım. Onun yerine kendimi ana girişin kayarak açılan kapılarından dışarı attım. Klimanın serin havası, ılık okyanus havasına karıştığı sırada hâlâ havada süzülüyor gibiydim. Aklım, yukarıda yaşananlara kaymasın diye tüm gücümle şu anda hissettiklerime ve gördüklerime yoğunlaşmaya çalışıyordum.

Dışarıda kaldırımda dururken daha önce Nathan'la birlikte bindiğimiz SUV'nin yaklaştığını gördüm ve ben eve gitmeye hazır olana kadar şoföre beklemesini söylediğini hatırladım. Şükürler olsun ki benim sırnaşık paparazziler ya da obsesif hayranlar gibi sorunlarım yoktu ama yine de mümkün olduğunca eve yalnız yürümemeye çalışıyordum. Ama bu gece kafamı boşaltmak için yürümem şarttı.

Bu akşam bizi etkinliğe götüren Robert, arabayı durdurup mola alanına giren bir NASCAR sürücüsü gibi koltuğundan dışarı atıldı.

"Bayan Camden, bekleyin! Bay Donelson sizi eve bırakmamı istedi."

Şoförden dönüp Cherry Avenue'de beş sokak aşağıdaki, buradan neredeyse görülebilen binama baktım. Tamam, saat geçti ama yollar oldukça aydınlık ve büyük oranda boştu. İki adımlık mesafeye arabayla gitmek biraz zorlama geliyordu.

"Sorun değil. Teşekkür ederim ama yürümek istiyorum."

Nathan'ın gösterişli arabasına binip bu akşamı hatırlatacak her şeyle tekrar yüzleşmek gibi bir niyetim yoktu. Kesin kısa devre falan yapardım ben. Biraz yürüyüp sakinleşmeli ve aklımı başıma almalıydım çünkü bu akşam kesinlikle aramızda gerçekleşmesi an meselesi olan şeyler vardı ve ben bununla ilgili ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bir şey hissetmek isteyip istemediğimi de bilmiyordum zaten.

Yürümeye devam ederken Robert da arabaya atladığı gibi peşime düştü. Bir yandan gözümün ucuyla yana bakıyor, beni takip edip etmediğini görmeye çalışıyordum. Biraz hızlanınca onun da hızlandığını fark ettim. Birden duruverince o da durdu.

Ellerimi belime dayayıp ona döndüm. "Robert! İndir pencereyi." Dediğimi yapınca onun tatlı tatlı gülümseyen yüzüyle karşılaştım. O şirin şoför şapkasıyla Robert'a kızmak zordu doğrusu. "Ne yapıyorsun sen?"

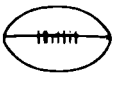
"Eve girdiğinizden emin olmaya çalışıyorum. Bay Donelson sizin eve sağ salim ulaştığınızdan emin olmam konusunda netti."

İnlemeye başladım. "Ne yani, ben eve girene kadar beni bir sapık gibi takip mi edeceksin?"

"Sapık değil de koruma gibi diyelim. Ve evet." Özür diler gibi gülümsedi. Sinirlerimi bozduğunu biliyordu ama patronu bana kulak asmaması için ona iyi para ödüyordu. "Tabii sizi götürmemi istediğiniz başka bir yer yoksa?"

Bir an için düşündüm ve ardından jeton düştü. Neden olmasındı ki! Beni götürmesini istediğim bir yer vardı gerçekten de. Her şeyin daha iyi olmasını sağlayan tek insana götürmeliydi beni.

"Tamam ama yanında oturacağım çünkü burnu havada bir politikacı gibi arkada oturamayacak kadar çok şey var anlatacağım."



Pencereye bir taş fırlattım. Ama ses yoktu. O yüzden daha küçük bir taşla tekrar denedim. Korkunç çıtırtılar çıkıyordu ve camı kırmaktan korkuyordum. Filmlerde asla öyle bir şey olmazdı! Bu şeylerin daha dayanıklı olmasını beklerdim doğrusu!

Tam sıvışmak üzereyken perdeler aralandı ve ikinci katın penceresinde ablam göründü. İfadesine hakim olan şoku görebiliyordum. Sanki kendiliğinden aklına gelmezmiş gibi abartılı hareketlerle pencereyi açmasını işaret ettim.

Pencereyi açınca fısıldayarak bağırdım: "Rapunzel, saçını aşağı sal!"

"Bree?! Sen burada ne *halt* ediyorsun?" Lily çok tatlıydı. Asla küfür etmezdi.

Yine abartıyla ön kapıyı işaret ettim. "Aşağı in!"

"Bu çok tuhaf! Hâlâ rüya görüyormuşum gibi hissediyorum."

"Rüyaaa görmüyorsuuuun," dedim ürkütücü bir sesle. "Ben Noel ruhu–"

"Hay güzel Tanrım, hemen iniyorum aşağı."

İki dakika sonra ön verandada ablamla oturmuş başımı onun pelüş sabahlığına yaslıyordum.

Kaldırımın kenarını işaret etti. "O kim peki?"

"Bob. Şoförüm." Ona sadece en yakın arkadaşları Bob diyordu. Buraya gelene kadar onunla önde oturmuş ve birlikte bakkaldan aldığı şekerleri yerken bana kırk yıl önce karısı Miriam'la tanışma hikayesini anlatmıştı. Evet, artık en yakın arkadaşlar olduğumuz söylenebilirdi.

"Neden yanında bir Bob var ki?"

"Çünkü Nathan eve tek başıma yürümeme izin vermiyor."

"Tabii. Çok mantıklı geliyor." Bir anlığına sessiz kaldık. "Seni burada görmekten mutlu olmadığımı düşünme sakın ama gecenin bir köründe iki saatlik yol tepip camıma taş atmanın ve benimle verandamda oturmanın sebebini söyler misin?"

"Taşların şirin bir fikir olduğunu düşündüm. Filmlerde yaparlar ya hep. Ama camlarından birini çatlatmış olabilirim."

"Ciddi misin sen?" diye sordu, bunu benim kadar şirin bulmadığını gösteren tiz bir sesle.

Yüzümü ekşittim. "Hayır. Şaka yapıyordum." Tamam, Nathan'dan, ablam fark etmeden önce çalışkan arılarının camını tamir etmesini isteyebilirdim.

"Ah," dedi rahatlamış gibi. Daha sonra camı kontrol etmeyeceğini umuyordum. "Gidip çay suyu koyayım mı?"

"Hayır, teşekkürler. Bir an önce Bob'un evine gitmesine izin vermeliyim yoksa Miriam peşime düşebilir."

Lily şaşkınlıkla bir kahkaha attı. "Tamam, hadi ama. Gerçekten, bu kadar yolu bir kucaklaşma için tepmedin, değil mi? Neler oluyor? Bir şey mi oldu?"

İnledim ve ablamın yumuşacık koynuna biraz daha sokulurken uzun zamandır görmezden geldiğim gerçekliğe kucak açtım. "Bence bu akşam Nathan'la birbirimize yükseldik."

"NE! Ben–"

Ona kararlı bir bakış atmak için başımı kaldırdım. "Sana söylemiştim dersen vallahi üzerindeki o pembe sabahlığı alır çamurlu bir çukura atıveririm."

"Ne kabasın! Ama tamam. Öyle bir şey demeyeceğim. Sadece aklımda olduğunu bil." Bana sırıtarak baktığını görünce omuzlarımdaki yük bir nebze de olsa azaldı. "Orada onunla birlikte olmak yerine burada olduğuna göre sen, *pek olgun biri gibi* belirttiğin üzere o kadar da yükselmedin yani?"

"Evet. Duygularım tamamen kontrolüm altındaydı ve işler çığrından çıkmadan önce bir son vermeyi başardım."

Öksürdü. "Panikledin." Sonra tekrar öksürür gibi yaptı.

Omzuna hafifçe vurdum. "Evet, öyle oldu, tamam mı? Oradan resmen kaçtım. Evinden çıkarken neredeyse yere yapışıyordum ve ona kek pişireceğime söz verdim. Umutsuz vakayım ben."

"Biraz öyle sayılırsın ama seni bu yüzden çok seviyoruz. Bana en başından neler olduğunu anlat."

Ben de öyle yaptım. Ona parçalara ayırdığım posteri (bunun üzerine sırtlan gibi gülmesi hiç de hoş değildi) ve Nathan'ın evine gidişimizi, beni çıplak gördüğünü, kıyafetlerini çıkarışını ve benim onu durduruşumu anlattım. Bir noktada kolumun altım çimdirdi.

"OF! Niye yaptın şimdi bunu?"

"Onu striptizin ortasında durdurduğun için!" Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Gerçekten sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Öyle striptiz demesene. Öyle söyleyince dans ederek, kıyafetlerini havada sallayarak soyunmuş gibi geliyor kulağa."

Başını salladı. "Bir sonrakinde öyle olmalı. Tanrım, Nathan Donelson gibi bir adam sana striptiz yapıyor! Ve sen onu durduruyorsun! Sen nasıl benim kardeşim olabilirsin ki?"

"Böyle tuhaf tuhaf konuşmaya devam edeceksen Doug'u kaldırıp her şeyi anlatacağım."

"Doug bana destek verir! Sana gerçekten kızdım. Bir saniye müsaade et."

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı kavuşturdum ve ablamın manasız histeri nöbetinden çıkmasını bekledim. En sonunda derin bir nefes aldı ve ardından saldı. "Tamam. Hazırım."

"İyi misin?"

"Hıhım."

"Harika, artık bu konu seninle alakalıymış gibi davranmayı bırakabilir miyiz lütfen? Çünkü büyük bir karar aşamasındayım ve desteğine ihtiyacım var."

"Tamam, evet, özür dilerim. Devam et lütfen." Sanki az önce Nathan'a seksi kucak dansları yaptırmamı istememiş gibi hanım hanımcık bir şekilde sabahlığının kuşağını sıktı.

"Sanırım... Sanırım kurallarımı bir kenara koymak ve Nathan'la aramızda neler olacağını görmek istiyorum. Popüler bir deyiş var ya hani? Akışına bırak. Onunla sadece arkadaş olmaktan gına geldi. Daha fazlasını umut etmeye hazırım."

Lily, kilisedeki bir ayindeymiş ve kutsal ruhla iletişim kurmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Sana şükürler olsun. Ne çok bekledik!"

Gözlerimi kapadım ve nihayet kendime, o salonda olanları düşünmek için izin verdim. Doğru kararı verdiğimden emin olmak için yüzündeki her bir mimiği incelemem gerekiyordu. Bu anıyı arzuladığımdan değil (ki o da vardı), vücudunun her bir hareketini takip etmem gerektiği için kullanıyordum ama adeta yeni bir dil öğrenmeye ve anlamını çözmeye çalışıyor gibiydim.

Bu anıda Nathan hiç tereddüt etmiyordu. Ondan üzerindeki her şeyi çıkarmasını ve önümde çıplak kalmasını istediğimde gözlerini benden bir an olsun bile kaçırmıyordu. Gözlerinde güven vardı. Beynimdeki son teknoloji ürünü CIA düzeyindeki güvenlik kamerasının görüntüsünde cildine zum yaptım. YAKINLAŞ! Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Sonra son olarak, ayakkabımı giymem için yardım ettiği sırada başını kaldırıp bana bakışma gittim. Bir eli bileğimdeydi –orada görüntüyü durdurdum ve ekranı işaret ettim– ve yüzünde, karşısındakine hisleri olan bir adamın ifadesi vardı. O hislerin ne kadar büyük olduğunu bilmiyordum ama su yüzüne çıktıkları ortadaydı.

Umutla dolu halde gözlerimi açtım. Risk almaktan daha fazla kaçamazdım, yoksa beni koruması için ördüğüm bu du-

varların içinde hayatımın sonuna kadar yalnız ve tam bir hayal kırıklığı olarak oturacaktım.

Oturduğum yerde doğrulup Lily'ye baktım. "Neyi fark ettim biliyor musun? Nathan'la daha fazlasını umut etmenin zamanı geldi çünkü umut iyi bir şeydir. Kendimi hayatta hep en kötüsüne hazırlayarak daha az incineceğimi düşünemem."

Ağzı şaşkınlıkla bir karış açık kaldı ve kolumu yumrukladı. "SANA BUNU SÖYLEYEN BENDİM."

Burnumu kırıştırdım. "Hiç sanmıyorum."

"Evet. Ben söyledim."

"Sanırım Instagram'daki ilham verici görsellerde yazıyordu."

"SANA BUNU DAHİ ABLAN SÖYLEDİ DİYORUM!"

Güldüm, kollarımı onun pembe pelüşüne dolayıp yanağından öptüm. "Teşekkür ederim ablacığım. Sen bir dahisin."

"Ve bu gerçeği sakın unutma."

Verandada biraz daha oturup hayattan, çocuklarından, Doug'ın son terfiinden ve en büyük yeğenim için yakında yapılacak doğum günü partisinden (tabii ki ben de orada olacaktım) bahsettik. Lily gerçekten mutluydu ve bu da bana tarifsiz bir neşe veriyordu.

En sonunda, "Şimdi ne yapacaksın peki?" diye sordu. "Yarın Nathan'ı arayıp ona karşı hislerin olduğunu söyleyecek misin?"

"Aramak mı?! Bu akşam bir aydınlanma yaşamış olabilirim ama alıp kalbimi öylece doğrama tahtasına da koyacak değilim. Sahte ilişki kılıfıyla gaza getirip nasıl tepki verdiğine bakacağım. Kalbimde kimseye belli etmeden umut edeceğim."

Lily dehşete kapılmış gibiydi. "Gaza getirmekten kastın ne?"

Ona öylece baktım. "Bilirsin ya, flört edeceğim işte! Seksi hareketler falan," derken omuzlarımı cilveli bir şekilde salladım.

"Az önce söylediklerin ve omuzlarınla yaptıklarından yola çıkarak ikisini de yapabileceğini düşünmüyorum."

"Ah kes şunu. Bence çok seksi. Hey, Bob! Miriam hiç seni gaza getiriyor mu?!" Yeni dostumun bana arka çıkacağından emindim.

Camı indirince parlak gülümsemesi göründü. "Tabii ki! Bana jambonlu sandviç hazırlarken mayonezi hep bol bol koyar."

Yüzümü ekşitince Lily bir kahkaha patlattı. Tamam. Erotik çağrışımlar konusunda çalışmam gerekiyordu.

Tam gitmek üzere ayağa kalkarken aklıma bir şey geldi. "Ah! Bekle, sana bir şey vereceğim!" dedim Lily'ye, çantamın altını üstüne getirirken.

"Breezıvır mı yoksa?! Lütfen öyle olduğunu söyle. Nathan'a bu aralar daha çok veriyorsun ve bir sonraki kapışmada onu hezimete uğratmak istiyorum."

Minicik bir Barbie bebek çıkardım. Üzerinde...

"Pembe sabahlığı var!" Parmaklarını bebeğin pelüş kıyafeti üstünde gezdirirken gülümsüyordu.

"Geçen gün markette dekor malzemelerinin olduğu reyonda gördüm, seni öyle çok özlemiştim ki almak zorundaydım."

Lily beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Teşekkürler, bayıldım. Artık erkeğini alt edebilirim."

"Henüz benim erkeğim değil."

Bir kahkaha patlattı. "Bree, tatlım, o yıllardır senin erkeğin."

21

NATHAN

"Yemek savaşı mı? Gerçekten yaptınız mı bunu?" diye sordu Jamal, tüm konuştuğumuz maddeleri listelediğim kağıttan başını kaldırırken. Denediğim şeylerin üzerini çizmiştim. İyi sonuçlananların sonuna tik işareti, işe yaramayanların yanına ise bir X koymuştum. "Nasıldı?"

Kağıdı işaret ettim. "X'in ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

Derek elinin tersiyle Jamal'ın göğsüne vurdu. "İşe yaramayacağını söylemiştim."

"Senin de ağzını açmaya hakkın yok," dedim, Derek'i görebilmek için oturduğum yerde doğrulurken. "Göz kırpma numaran fiyaskoydu."

Lawrence, Derek'in arkasından sarkıp kağıdı Jamal'ın elinden çekip aldı. "Bir bakayım şuna." Parmağı listenin üzerinde gezerken ne arandığını biliyordum. Bulduğunda da yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Birden dans etme fikrinin işe yarayacağını biliyordum. *Not Defteri*'nde olan her şeyin çok romantik olduğuna güvenebilirsin. Benim sözümü daha sık dinlemelisiniz bence."

"Sessiz sakin halini daha çok seviyordum," dedi Jamal ona, parmaklarıyla koltukta ritim tutarken.

Sol tarafımdaki Price lafa atladı. "Neden? Senin güneşini çalıyor diye mi?"

Jamal alaycı bir gülüşle gözlerini kısarak ona baktı. "Sen böyle konuşmaya devam et, birazdan gelip ayak tırnağındaki ojeni bozacağım."

"Böyle bir tehdit duyacağım aklıma gelmezdi hiç."

Katlanmış havlu üzerinde duran, siyah ve gümüş rengi ojesinin kurumasını beklediğim ayak tırnaklarıma baktım. Evet, bugün bir manikür salonuna gelmiştik çünkü Bree'nin öncesinde tırnaklarımızı boyadığı playoff maçını kazanınca bunu bir gelenek haline getirmiştik. Kazanmaya devam ettiğimiz sürece, tırnaklarımızı da yaptırmaya devam edecektik. Bugün de Bree'nin yapmasını isteyebilirdim ama bir yandan da çocuklarla beyin fırtınası yapmam gerekiyordu. İşte karşınızda beş iri yarı adam streotipleri altüst ediyor, tırnaklarımıza takımımızın renklerinde oje sürdürüyor ve birlikte geçirdiğimiz vakitten keyif alıyorduk. Bu manikür salonlarında şampanya servis ettiklerini biliyor muydunuz? Bayılmıştım. Bir sonrakinde Bree'yi de getirmem gerekiyordu.

Jamal küçük bir güreşme sonrasında listeyi tekrar eline geçirdi. "Tamam, bundan yola çıkarak fiziksel teması bir sonraki aşamaya geçirebiliriz. El ele tutuştunuz. Konuşurken koluna dokundun." Parmaklarıyla her birini sayıyordu. "Yüzündeki bir tutam saçı geriye attın. Ayaklarını ovdun... evet, bence rızası olursa biraz oynaşmanızın zamanı gelmiş."

20 numara. Evet, hepsini ezberlemiştim. Ve evet, en çok bunu denemek için can atıyordum. Bu maddeye ulaşamadan

Bree'nin beni kendinden uzaklaştırmamasını ve tüm planı çöpe atmak zorunda kalmamayı umuyordum. Ama şimdiye kadar bütün işaretler ileriyi gösteriyordu: Evet, onun da hisleri var gibi görünüyordu. Hiç bu kadar umut dolu hissetmemiştim. Bir yandan da her şey yolunda giderse ve ona bunca zaman bir kağıttan kopya çektiğimi söylemek zorunda kalırsam diye ödüm kopuyordu. Ama onu, öyle bir şey olursa düşünecektim.

"Ama ne kadar oynaşmadan bahsediyoruz? Koltuğumda onunla oynaşmaya kalkışıp sahte ilişkiyi bahane olarak gösteremem. Hem önümüzde katılacağımız etkinlik falan da yok."

"Ben bir parti vereyim," dedi Derek koltuğun diğer tarafından. "Yarınki maçtan sonra. Kazanırsam zafer partisi deriz. Kaybedersek de teselli partisi olur. Oynaşmak için partiler kadar iyi bir bahane olamaz. Herkes karanlık köşelere kaçışıverir."

Bu şekilde Bree'yle oynaşma planları yapmak çok iğrenç gelmişti. "Aslına bakarsanız bunu planlamak istemiyorum. Kendiliğinden gelişirse ne ala. Ama illa olsun diye zorlamayacağım."

Derek gözlerini devirdi. Ahlak kumkuması olduğumu düşünüyordu. "Pekala. Ama bu tip fikirleri çıkış noktası olarak kullanman hayrına olur."

"Hadi oradan, parti veresim var demiyorsun da," dedi Jamal, pis bir sırıtmayla.

Aramızdaki çapkın, baş belası ve medyanın ilgisini sürekli üstüne çeken kişi Derek'ti. Her zaman bir belaya bulaşırdı ve sezon sırasında çocukları sıkı tutmamın sebebi de buydu. Parti yapmak isterlerse onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir

şey yoktu tabii ama yine de hepsi dönüp bana baktı. Onayımı istiyorlardı. Derek de bela kokusu aldığı için bu kadar heyecanlıydı.

Derek yalvaran bir çocuk gibi ellerini kavuşturup çenesinin altına götürdü. "Parti vermeme izin ver babacağım, lütfeeeeeeen."

"Aslında Derek'in haklı olduğunu düşünüyorum," dedi Jamal, kağıdın üstünde ritim tutturmaya devam ederken. "Parti, elektriklerin kısa devreyle gitmesi ve bir sürü mumun yakılması için harika bir bahane."

Etrafımı sarmış umut dolu yavru köpek bakışlarını inceledim. "Tamam. Ama ufak bir şey. Ertesi gün haberlere düşmeyelim de."

Derek jet hızıyla telefonunu cebinden çıkarmış ve parmakları ekran üzerinde uçmaya başlamıştı. Jamal yanımda kıs kıs gülüp listeyi tekrar okumaya başladı.

"Bekle bir dakika, gerçekten bir asansörde mahsur kaldınız mı?"

Omuzlarım çöktü. "Apartmanın güvenlik görevlisine, bindiğimizde asansörü durdurması için para verdim."

Jamal'ın gözleri parlıyordu. Bu da onun fikirlerinden biriydi. "Eee? Yakınlaşma oldu mu?"

"Çişi geldi ve asansörün köşesinde yapmak zorunda kalacağına kafayı taktı. Ben de iki dakika sonra güvenlik görevlisine mesaj atıp tekrar çalıştırmasını istedim."

Jamal homurdandı. "Sakın Lawrence'a söyleme."



Pazar akşamıydı ve Bree'yle birlikte Derek'in zafer partisine gidiyorduk. Doğru, maçı kazanmıştık! Super Bowl'daki yerimizi garanti altına almak için bir maç daha kazanmalıydık. Daha önemlisi, biz bir sonraki maçı kazansak da kazanmasak da Super Bowl yapılacak ve bizim reklam da orada oynayacaktı. Ondan sonra bu sahte ilişkinin devam etmesi için bir sebep de kalmayacaktı. Tabii o zamana kadar gerçek bir hal almazsa.

Şu an Bree, yolcu koltuğunda oturmuş meraklı hayranların ona attığı saçma sapan mesajları okuyordu. Bree'yi ne kadar iyi bir çift olabileceğimize inandırmak için sadece birkaç haftam kalmıştı ve onu baştan çıkarmaya fırsat bulabileceğim her etkinliğe katılmalıydık.

"...ve SONRA senin duşta bir fotoğrafım çekip ona göndermemi istedi! İnanabiliyor musun?! Tabii ki ben de ona bunun için ne kadar ödeme yapabileceğini sordum."

Ona ters bir bakış atınca güldü ve okumaya devam etti. Yirmi dakika daha buna devam ettik çünkü Derek, Long Beach'in biraz dışında, malikanelerle dolu gösterişli bir banliyö mahallesinde yaşıyordu.

Önceki günkü maçtan dolayı yorgundum ve aktif olmam gereken bir parti yerine evime dönmeyi tercih ederdim ama bu önemliydi. *20 numara önemliydi*. Ki hâlâ üzerine plan yapmamıştım. Sadece önüme çıkacak olasılıklara açıktım.

Bu akşam, on yedi yaşından beri sevdiğim kadınla nihayet oynaşma ihtimalim olduğu için heyecanlı mıydım? Yok canım,

birçok kadınla birlikte olmuştum ve... EVET, KAFAYI YEMEK ÜZEREYDİM. Avuçlarım öyle bir terlemişti ki direksiyonu bile zor çeviriyordum. Kalbim kıracakmış gibi göğüs kafesime baskı yapıyordu. Bree'nin de duyacağına emindim. Bir şeker paketiyle falan oynadığımı düşünebilirdi ama hayır, o ses parçalara ayrılan kemiklerime aitti.

Bu akşam en yakın arkadaşımla bazı belli sınırları ihlal etmeyi etmeyi planlıyordum ve olacaklara rağmen beni bir abi gibi görmeye devam ederse havlu atacaktım. Aramızdakileri zorlamaya ve bu esnada arkadaşlığımızı mahvetmeye niyetim yoktu. Hamle yaptığımda striptizci rolüne soyunduğum gece olduğu gibi beni durdurup kaçarsa, onu unutmak için her şeyi yapacaktım.

Ama önce aklımı başıma almam gerekiyordu. Bu vıcık vıcık ellerle ona nasıl dokunacaktım ki? Üzerindeki o seksi siyah elbisede yağlı lekeler bırakırdım kesin. *Hayır, Nathan, o elbiseyi düşünme. O elbiseye bakma. Kalçalarını nefis bir şekilde saran o elbiseye bir bakış bile atma...* Ama baktım. Bütün akşam gözlerimi o elbiseden alamamıştım ve bu da sakin kalmak konusunda bana hiç yardımcı olmuyordu. Sakin olmaktan o kadar uzaktım ki resmen patlamaya hazır bir volkandım.

"Ee, nasıl bir parti olacak bu?" diye sordu Bree, sesinde ufak bir gerginlikle. Her ne kadar farklı sebeplerle gerilmiş olsak da en azından yalnız değildim.

"Bir araya gelmek için bir bahane işte. Büyük bir şey değil."

Derek abartmayacağına, takımdaki çocuklara sorun çıkarabilecek bir şey olmayacağına dair söz vermişti.

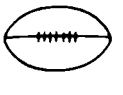
Ama görünüşe göre sözünün hiçbir kıymeti yoktu çünkü evinin güvenlik kapılarından geçtikten sonra en az yüz arabayla karşı karşıya geldik. Burası resmen karnavala dönmüştü. Evi 4 Temmuz kutlamalarındaymış gibi ışıklarla çevrilmişti, camlardan renkli ışıklar yansıyordu ve kamyonumdan indiğim anda gümbür gümbür müzikle karşılaşmıştım.

"Ya daaa tam bir alem gecesi olacak," dedim, kapısını açıp inmesine yardımcı olmak için Bree'nin tarafına geçince.

Bree gözlere ziyafet veriyordu bu gece. Kapkara elbisesiyle iş üstündeki bir suikastçı gibiydi. Elbisesi daracıktı ve kalçalarının hemen altında bitiyordu. Bukleleri tek omzu üzerinden dökülüyordu ve ben onu hayranlıkla izliyordum. O kocaman, kahverengi gözleri önümüzdeki manzarayı izledi ve ardından elini benimkine götürdü. Parmaklarımız iç içe geçti. Onun da avuçlarının terli olduğunu hissedince gülümsemeden edemedim.

Rahatça duyulabilecek şekilde yutkundu. "Lütfen yanımda kal."

Sırıtarak ona baktım. "Her zaman."



Burada fena bir kalabalık vardı. İçeride ışık loş, müzik de gürültülüydü. Tam karşında durmadığı sürece kimin kim olduğunu söylemek zordu. Hoşuma gitmemişti.

Bree elimi sımsıkı tutuyor ve sıkça bana doğru dönüp *ben buraya ait değilim!* diyen bakışlar atıyordu.

Ben de en sonunda elini cevap vermek ister gibi sıktım. *Sen buraya aitsin.*

"İçecek bir şey ister misin?" Duyabilmesi için kulağına eğilip sormam gerekiyordu. Burası evden ziyade gece kulübüydü şu an. Derek'i öldürecektim.

Bree telaşla başını sallayınca onu mutfağa doğru yönlendirdim. Mutfakta Derek ve Jamal, geniş bir içki seçkisinin önünde duruyordu. Tüm takımın başını belaya sokacak kadar içki vardı.

Jamal, tam kırmızı bardağına viski dökerken beni gördü. Hemen bardağını tezgaha koyup bir adım geri çekildi ve suçlar gibi parmağını Derek'e çevirdi. "Ona yapmamasını söyledim."

Bunun üzerine, Jamal'a bakan Derek'e döndüm. "Abartılı bir şey olmayacak sanıyordum."

Derek muzipçe sırıttı ve ne yapabilirdim ki der gibi kollarını salladı. "Vallahi denedim ama insanlar hakkımdan geldi."

Jamal bir kahkaha attı. "Hayır. Yalan söylüyor. Davetli listesini gördüm, bu insanların hepsini kendisi davet etti."

Partiye şöyle bir göz atınca takımdaki bekar çocukların birçoğunu gördüm. Hepsi içiyordu ve etrafları tanımadığım kadınlarla çevriliydi. Tamam, şu an için yanlış bir şey yaptıkları yoktu ama saat daha erkendi ve yarın sabah da antrenmanımız vardı. Tansiyonum çıkıyordu. Neden böyle davranıyordu bu adamlar? Playofflarda olmamızı benden başka umursayan yok muydu? Ana kadrodan biri sarhoş olup kavgaya tutuşsa ne olacaktı? Ya da biri polisi arasa? Ya da biri uzaklaştırma alsa? Derek'in ufak, sakin bir parti vermesine itirazım yoktu ama bu kadarı düşüncesizce geliyordu. Pervasızca.

"Sabah antrenmanımız var, Derek. Herkesi alkol komasına sokarsan..."

"Nathan." Bree, bir elini göğsüme dayayarak araya girdi. Birden tüm dikkatim onun dokunuşuna kaydı. Elini koyduğu yerde tenim karıncalanırken kıpkırmızı kesilmekten korktum. Ona bakınca tatlı gülümsemesinin, gümbür gümbür kalbimi sarmalayıp sakinleştirdiğini hissettim. "Biraz rahatlayalım istersen. Çocukları kafana takma. Kendi seçimlerini yapıp başlarını derde sokarlarsa sonuçlarıyla da yüzleşebilirler. Bu akşam eğlenmek için kendine izin ver biraz."

Bekle bir dakika, öyle bir seçeneğim var mıydı? Dört yıl boyunca aklı başında adam olmaya çalışmıştım. Herkesin tam da yapması gerektiği şeyi yaptığından emin olmaya çalışan adam. Bunun çok yorucu olduğunu itiraf etmeliydim.

Bree hafifçe göğsüme vurdu. "İçecek bir şeyler alalım, sonra da bana etrafı gösterirsin belki?"

Bunu nasıl yapabildiğini merak ederek ona baktım. O gerginliğin göğsümü ele geçirmeye başladığını, o boğucu hissin yeniden üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Kontrolsüz bir panik yavaşça yaklaşıyordu ama sonra bir dokunuşu ve birkaç yumuşak sözüyle yeniden vücudumun kontrolünü ele almamı sağlamıştı. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Düşüncelerim daha sakindi.

Jamal ona içkisini uzattı ve Bree onu alevler püsküren bir ejderhadan kurtarmış gibi sessizce *teşekkürler,* dedi. Derek ise bir korkak gibi tüydü. *Tabii, kaç bakalım seni ahmak.* Tam o sırada Bree'nin arkasında onu baştan aşağı süzen bir adam olduğunu gördüm, o bakışlar hiç hoşuma gitmemişti. Gözleri iğrenç şeyler söylüyordu ve öfkemi bastırıp yumruklarımı

sıkmaktan başka çarem yoktu çünkü Bree'nin sadece arkadaşıydım. Ama sonra etrafımızın insanlarla çevrili olduğunu hatırladım! Aslında Bree şu an kız arkadaşımdı ve bizim için her şey mümkündü.

Kolumu beline dolayıp avucumu kalçasının kıvrımına yerleştirdim. Adamla göz göze gelip sahiplenici dokunuşumla bir orta parmak yediğini anlamasını sağladım. *Bu akşam olmaz, dostum. Çek gözlerini üzerinden.* Alışkanlıktan Bree'nin, ona böyle dokunduğum için bana pis bir bakış atmasını bekliyordum. Ama dokunuşumu hissedince kirpiklerinin alçaldığını, benden uzaklaşmak yerine iyice sokulduğunu görünce nabzım hızlandı.

En sonunda dönüp bana baktığında bakışlarında bir şeyler vardı. Daha önce görmediğim bir şey. Heyecanlı ve davetkar. Bunu hayal etmiyordum, değil mi? Ne olduğunu öğrenmeye kararlıydım.

"Sorun yok, değil mi?" diye sordum.

Ufak ve... flörtöz bir gülümsemeyle omzunu silkti. BU DA YENİYDİ! "Yok tabii. Ama bil diye söylüyorum, herkesin önünde böyle sahiplenici davranacaksak ben de aynısını yapacağım." Parmakları üzerinde yükselip çenemi öptü.

Kalbim duruverdi.

O küçücük öpücükte, dünya kadar anlam gizliydi. Bakışlarında, vücudunu benimkine yaslayışında... imalı bir şeyler vardı. O öpücük damalı bayraktı ve Bree bu akşam arkadaşlık bölgesinde olduğumuzu hatırlatacak tek bir şey söylememişti. Abi, amigo, kanka ya da ensest göndermesi yoktu.

Hayır, şu anda gözlerinde saf bir ateş vardı ve bunu görmemiş gibi yapmam imkansızdı. Bu akşam yoluma devam edip verdiği işaretleri görmezden gelemezdim. 20 numara işleme alınmıştı. Gözlerindeki o ateşi dizginlemek ve platonik arkadaşlığımızı kökünden yakmak için kullanmaya niyetliydim.

Belini daha sıkı sardım ve onu mutfaktan dışarı yönlendirdim. "O zaman gel benimle."

22

BREE

Beni mutfaktan çıkarırken Nathan eliyle beni yandan sıkıca kavramıştı, içkilerimizi orada unutup salonda dans pistindeki kalabalığın arasma dalmıştık. Tüm koltuklar kenarlara çekilmişti ve çoğu insan ellerinde bardaklarla orta alanda toplanmış, bir yeraltı kulübündeymiş gibi dans ediyordu. Bunu görünce rahatlar gibi oldum. Dans! Evet! Müthiş olurdu.

Nathan'ın *o zaman* deyişi aklımın farklı sonuçlara kaymasına neden olmuştu. Kesinlikle ulaşmak istediğim ama bir yandan da karşı karşıya gelmekten de korktuğum sonuçlardı bunlar. O yüzden dans etmek en iyisiydi!

Ah, dans pistini geçiyorduk. O sırada bir kadın arkamdan bana çarpınca payetli elbisesi kolumu sıyırdı. Bunun üzerine Nathan beni daha sıkı kavrayıp bizi bir koridora yöneltti. Pek karanlık görünen bir koridora. Sorun yoktu. İyiydim. Her şey iyi görünüyordu.

"Şeey, acaba şu tarafa mı gitseydik? Burası biraz... karanlık gibi," diye ikna etmeye çalıştım ama o sessizce gülümseyip bizi yasak koridora doğru sürüklemeye devam etti. Aslında yasak olup olmadığını bilmiyordum ama orada kimse olmadığına göre yasak olmalıydı.

İşte Lily'yle öyle boş boş konuşursam olacağı buydu! Sakin kalabileceğimi düşünmüştüm ama şu anda bir kenara uzanıp kendimden geçmek istiyordum çünkü havadaki değişimi bile hissedebiliyordum. Nathan'ın parmak uçlarından elbisemin altına sızıyor, oradan da damarlarıma karışıyordu.

O koridora girdiğimiz anda buradan aynı insanlar olarak çıkmayacağımızı biliyordum. Ayrıca şunu belirtmem de çok önemliydi: Nathan şu dünyada beni böyle ürkütücü ve karanlık bir yere sokabilecek tek erkekti. Bu bile onun karakterini ve ona olan hislerimi ortaya koymuyorsa, başka ne koyabilirdi, bilmiyordum.

Her adımla birlikte heyecanım, telaşım ve dehşetim daha da artıyordu.

"Ne tatlı bir koridor bu böyle! Öylesine... karanlık ve... koridorumsu."

Düşündüğüm gibi koridorun sonuna kadar gitmedik. Yatak odalarından birinin kapısını da açmadık. Partinin renkli ışıklarının ulaşabildiği ama yine de meraklı gözlerden uzak olacağımız bir noktadaydık. Nathan beni birden çevirip duvara yaslayınca nefesim kesilir gibi oldu. Bana gülümseyerek ama tek kelime etmeden bir adım geri atarak beni şaşırttı. Sonra bir adım daha. Bir adım daha. Sonunda sırtını karşı duvara dayadığında, birbiriyle alay ettikleri için başları derde giren iki çocuk gibi görünüyor olmalıydık. Bu tarafa yürürken olmasını beklediğim şey kesinlikle bu değildi...

Belki de geçen akşam onu yanlış anlamıştım. Belki de bana karşı hisleri yoktu. Belki de–

"Sana önemli bir uyarım var," dedi, boynumu sıyırıp hoş bir şekilde yukarı kayan derin bir ses tonuyla. Biri parmak uçlarını boynunuzda gezdirdiğinde tüylerinizin diken diken olması gibiydi. Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Değişimin seni korkuttuğunu biliyorum, o yüzden sana birazdan olacakları söyleyeceğim, senin onayını almam lazım."

Acaba yutkunduğumu duyan olmuş muydu?

Tamam demeye çalışsam da ağzımdan bir şey çıkmadı. Dudaklarım hiçbir işe yaramıyordu.

"Sana doğru üç adım atacağım ve ellerimi kalçalarına koyacağım." Gözleri üzerimde gezindi ve tam çenemin altını işaret etti. "Belki çeneni, belki de boynunun arkasını. Göreceğiz artık. Sonra da seni öpeceğim."

Ayak. Parmaklarımı. Hissetmiyordum.

En sonunda gaklar gibi bir ses çıkardım. "Neden?"

Başını çapkın bir şekilde salladı ama gülümseyip cevap vermedi.

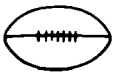
Bu noktada huyum gereği bunu hemen SONA ERDİRMEM gerekiyordu. Kendimi korumamı sağlayan küçük gözetmen bir ıslık çalıyor ve *Bunu hemen sona erdir!* diyordu. Ama burada değişen bir şeyler vardı ve ben de değişim istiyordum, o yüzden onu kafamda bir dolabın içine sokuverdim. (Ama sonra kendimi kötü hissedip onu oradan çıkaracak, hizmetleri için ona teşekkür edecek, bir çikolata ikram edecek ve onu plaja doğru bir seyahate uğurlayacaktım. Bunca emeğinin karşılığında bunu hak ediyordu sonuçta.)

Nathan'ın, bana karşı ölümsüz aşkını itiraf etmesini ve

SONRA beni öpmesini ister miydim? Evet. Ama bu sefer yeni bir yaklaşım deneyecek ve en iyisini umacaktım. Son altı yıldır bana karşı çok ilgili olmuştu ve derinlerde bir yerde ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Hâlâ benimle misin, Bree Peyniri?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.



Tıpkı söylediği gibi Nathan bana doğru bir adım attı, sonra bir adım ve bir adım daha. Şimdi tam karşımdaydı. Onu görebilmek için o kadar geriye atmam gerekiyordu ki başım neredeyse duvara yaslanmıştı. Bir elini uzatıp kalçama koydu. Tenimde çakan bir kibrit parçası gibiydi. Liseden beri dikkatimi bu adama vermemeye çalışıyordum ama şimdi her şeyi özgür bırakabilirdim... Kıkırdıyordum.

Aman Tanrım, kıkırdıyordum! Hayır! Rachel Green kesilmenin hiç zamanı değildi!

Nathan donup kaldı ve şen kıkırdamalarımı kaşlarını çatarak izlemeye başladı. Yine her şeyi sabote edeceğimden öylesine korkuyordum ki elimi ağzıma kapadım. Başta Nathan tereddütlü ve biraz da yenik görünse de sonra ifadesi aydınlandı ve gülümsedi.

"Rachel Green?" diye sordu çünkü ELBETTE bana neler olduğunu biliyordu. *Friends* dizisini baştan sonaa birçok kez izlemiştik ve neler olduğunu biliyordu: Ross Geller uzun zamandır arkadaşı olan Rachel Green'le birlikte olmaya başla-

dıktan sonra ona her dokunuşunda Rachel kıkırdamaya başlıyordu. Ve aynısının benim başıma geldiğine inanamıyordum. Böyle bir şey gerçek olabilir miydi?

"Özür dilerim," dedim. "Her şeyi mahvediyorum."

"Neyi mahvediyorsun?" diye sordu acımadan, ortada mahvedilecek bir şey olduğunu kabul etmemi bekliyordu.

Ama oltaya gelmedim. "Rolümüz. Bizi izleyen biri, bunun aramızdaki yeni bir şey olduğunu anlayabilir. Foyamız ortaya çıkacak." Ne saçmalık ama. Şu anda bizi kimse göremezdi, dahası partideki kimse bizim ne yaptığımızı umursamıyordu.

Nathan derinden bir hımm sesi çıkarıp boştaki elini kalçamın diğer tarafına koydu. Beni duvara yaslayıp başını iyice boynuma eğdi. Nefesleri tenimde gezinirken "Bu yeni bir şey değilmiş gibi davranacaksın sadece," dedi.

Sıcacık, yumuşak dudaklarını boynumda gezdirirken nefesimi tuttum. Tenim karıncalanmaya başlamıştı.

"Seni burada binlerce kez öpmüşüm gibi davran." Elleri kalçalarımdan yukarı kaydı ve çenemi iki taraftan kavradı. Başımı eğip diğer taraftan ağzını boynuma götürdü. "Vücudunun her bir noktasını ezbere biliyormuşum gibi davran." Elleri arkamda aşağı kaydı ve popomun tam üzerinde durdu. "Şurada iki santimlik bir doğum leken olduğunu biliyormuşum gibi davran." Gerçeklik fantezilerle iç içe geçmeye başlamıştı çünkü orada gerçekten de bir doğum lekem vardı. Aklım beni çıplak gördüğü gerçeğine kaymanın eşiğindeydi ama o hiç vakit kaybetmeden devam etti.

Dudakları boynumdan uzaklaşırken bir tutam buklemi par-

makları arasında gezdirmeye başladı ve sonra da koklamak için burnuna götürdü. "Buraya gelmeden önce saçlarını Hindistan cevizli şampuanla yıkayan benmişim gibi davran."

Tanrım. Ne nefes alabiliyor ne düşünebiliyor ne hareket edebiliyordum. Ruhum nirvanaya ermişti ve buradan geri dönemezdim. Nathan çok fazlaydı. Aynı zamanda hem güçlü ve bir o kadar da nazikti. Onun bu yanını görmek neden bu kadar zamanımı almıştı? Ve gerçekten rol yapıyorsa, oyunculuğu başka bir seviyedeydi doğrusu.

"Şöyle düşün," dedi boğazdan gelen derin ve pürüzlü bir sesle. Başparmağım alt dudağıma doğru götürürken sadece benim duyabileceğim bir sesle konuşuyordu. "Sana kapılmışım ve senin de tek arzun seni öpmem." Başını eğip dudaklarını benimkilere iyice yaklaştırdı. Onun için kıvranıyordum. Dudaklarını benimkilere bastırması ve BU İŞİ BİTİRMESİ İÇİN ölüyordum. Gözlerimi kapadım, dudakları benimkilere belli belirsiz dokunurken "Artık kıkırdamıyorsun," dedi.

Derin bir nefes alıp usulca fısıldadım. "Hayır. Kıkırdamıyorum."

En sonunda dudaklarımız buluştu. Açan bir gül kadar yumuşaktı. İpeğin üzerinde gezinen kadife gibiydi. Parmaklarınızı sıcak suya sokmak ve sonra da vücudunuzu yavaş yavaş suya teslim etmek gibiydi.

Yıllardır bu öpücüğün hayalini kuruyordum ama teninin zengin, sıkı dokusunu ya da güçlü ellerinin ardında dizginlemeye çalıştığı gücü asla hayalimde canlandıramıyordum.

Nathan aramızdaki mesafeyi tamamen kapatarak bana sıkı-

ca sarıldı. Kalçalarımız birbirine değiyordu ve tamamen kollarıyla sarmalanmış halde onun kokusunu içime çekiyordum. Damarlarıma. Ruhumun en derinlerine. Ne kadar koklarsam koklayayım yeterli olmayacak gibiydi.

Bunlar gerçekten yaşanıyor olabilir miydi?

Dudaklarını tekrar tekrar benimkilerin üzerinde gezdirirken *evet,* diyor gibiydi. Aranıyordu. Keşfediyordu. Aklımı çeliyordu. Avuçlarımı göğsünden kaydırıp boynuna götürdüm. Hazır bu aşamaya gelmişken ben de cesur davranabilirdim. Parmaklarımı ensesinde nefis bir şekilde kıvrılan saçlarının arasına daldırdım. Gırtladığından memnuniyetle yükselen inlemenin ardından her şey hızlandı. Artan bir ritimle çalınan bir davul gibiydik. Dudaklarımı araladı. Ben onun tadına bakarken o da beni tattı.

Nathan'ın bu kadar kontrollü olması elbette sürpriz olmamıştı. Sahada her noktada titiz ve dikkatliydi, tabii ki bu, aramızdakilere de yansıyordu. Disiplinliydi. Ama onun başka bir yanı, daha akışına bırakıp teslim olan bir yanı olduğunu da hissediyordum. Onda bu umursamazlığı görmeyi öyle çok istiyordum ki alt dudağını hafifçe dişleyip çektim. Düşündüğü kadar kırılgan olmadığımı görmesini istiyordum.

O da hiç gecikmeden ellerini sıkıca kalçama bastırdı. Ayaklarım yerden kesilmişti. Beni kolayca havaya kaldırınca bacaklarımı iki yanına sarıp ona sıkıca tutundum. Oydu. Nathan'dı. Benim canım arkadaşım, sanki bu dünyada ihtiyaç duyduğu tek şey buymuş ve almaya kararlıymış gibi açlıkla dudaklarıma gömülmüştü.

Parmaklarımı omuzlarına bastırıp dokunuşumla esneyen kaslarını hissettim. Vücudu akıl alır gibi değildi. Olağanüstüydü. Ve o vücutta, daha da çok taptığım o ruhu taşıyordu. Ona daha sıkı tutundum çünkü öpüşmemiz öyle yoğun bir hal almıştı ki başım dönüyordu. Özlem ve arzu, hissedilir bir akım gibi içimizden geçiyordu. Yıllardır dizginlemeye çalıştığımız şey alev almış gibiydi.

"Bree..." Nathan öpüşmeyi kesip fısıldayarak boynuma kaydı. Öpüyor, muzırca dişliyor, sonra yeni bir öpücükle rahatlatıyordu.

Vücudum ürperiyor, dokunduğu her yer alev alıyordu. Bu nasıl gerçek olabilirdi ki? Bu noktaya nasıl gelmiştik?

Dudaklarına yeniden ulaştığımda kan damarlarımdan taşacak gibi oldu. Artık öpücüklerini tanıyordum, kesin buna bağımlı olacaktım. Hayatım boyunca bu zevki arayıp duracaktım.

O sırada o koridordan sıyrılıp yıldızların arasındaki bambaşka bir gerçekliğe ulaştık. Burada kalp atışlarımız ve etrafımızı saran nefeslerimiz dışında hiçbir ses yoktu. Karanlıkta tek rehberim onun sıcaklığı ve dokunuşlarıydı; her şey doğru ve güvenli, tam da olması gerektiği gibi geliyordu. Vücutlarımız birbiri için yaratılmıştı, bu kadar iyi hissettirmesinin tek açıklaması bu olabilirdi.

Birden her şey kararıp korkutucu bir sessizliğe büründü, ardından ciyaklamalar ve küfürler yükseldi. Elektrikler gitmişti.

Nathan geri çekilirken dudaklarına veda etmek resmen acı vericiydi. Sanırım dudaklarımdan bir inilti yükseldi ve o da bunun üzerine gülüp yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Sence neler oldu?" diye sordum gömleğini sıkıca yakalarken. Bir seri katil elektrikleri ve müziği kesip aramıza sızmaya karar vermiş olabilirdi.

Nathan huysuzca homurdanıp beni yere indirdi. Dişlerinin arasından, "Evin şalterleri atmış olmalı."

Ne kötü bir zamanlamaydı. Biri bizi buz gibi suya atmış gibi hissediyordum. Sihirli anımız bitmişti.

Bir an sonra Jamal'ın evin içinde yankılanan sesini duyduk. Ama tuhaf bir şekilde robotik ve neredeyse... önceden prova etmiş gibi konuşuyordu. "Ah hayır, olamaz. Şalterler atmış gibi görünüyor! Sanırım mum yakmamız gerekecek. Nathan, buralarda mısın? Dostum, muma ihtiyacın var mı?"

Nathan sessizce bir şeyler mırıldanıyordu, "Çaktırsaydın bari, pislik herif," dediğini duyar gibi oldum.

Beni tutmaya devam ediyordu. Parmakları bir pençe gibi beni sıkıca yakalamıştı. Tutuşundaki bu çaresizlik, kalbimin derinliklerindeki duygularla birebirdi. Ona milyonlarca soru sormak istiyordum. Ona bir sürü açıklama yapmak istiyordum. Ama ağzımı açmayı başaramadım ve gerçekliğe geri döndük.

Ruhum tir tir titriyordu.

Artık Nathan'ın bambaşka bir yanını görmüştüm ve asla eski halimize dönmek istemiyordum.

23

NATHAN

"Aç gözlerini, uyuyan güzel!"

Gözlerimi açınca yatakta yattığım tarafa doğru eğilmiş olan Bree'yle karşılaştım. Tepede topladığı bukleleri yüzünün iki yanma düşüyordu. Elma gibi yanakları pembeleşmişti, acaba hâlâ rüya görüyor olabilir miydim? Öyle olmalıydı. Yoksa Bree'nin bu saatte benim odamda ne işi vardı? Daha güneş bile doğmamıştı. Kesin hayal gücümün bir parçasıydı.

Ona öylece baktım. Rüyaya Ait Bree ne yapacaktı acaba?

Gülümseyince ben de aynı şekilde karşılık verdim. Elini kaldırsa ben de kaldıracaktım. O kaşlarını çatınca ben de çalı gibi kaşlarımı çattım. Bunun üzerine gülmeye başladı. "Tuhaf davranıyorsun. Hadi, kalk artık! Salı oldu."

Umarım bu rüya koşuya gitmemizle son bulmazdı. Yatağımın başındaki saate bakınca sabah beş olduğunu gördüm. Artık hâlâ uyuduğumdan emindim. Bree her zaman biraz daha uyuyayım diye beni ikna etmeye çalışır, o yüzden beş buçuktan önce uyandırmazdı.

En iyisi rahatıma bakıp neler olacağını görmekti. Kollarımı başımın altına koydum ve dolabımın çekmeceleri arasında dolanırken onu izledim. Siyah bir Nike tişört ve gri spor şortu

seçti. Top yapılmış bir çift çorap uçarak suratıma çarptı. Kıpırdamadım bile. Bree gelip yatağımın başında durdu, gözleri bütün vücudumda geziyordu. Bir tek göğsüm ve karnım ortadaydı ama Rüyaya Ait Bree gördüklerinden hoşnut gibiydi. Pembe yanakları kıpkırmızı elmalara dönmüştü. Lezzetli elmalara. Üzerinde en sevdiğim turkuaz rengi koşu şortu vardı, üzerine kısa bir bluz ve içine de neon pembe bir spor sutyeni giymişti. Ellerini, o inanılmaz kıvrımlara sahip beline dayadı.

Rüya görmeye bayılıyordum. Çünkü burada sınırlar yoktu. Arkadaş ayakları yoktu. Tam da olması gerektiği gibi sadece Bree ve ben vardım.

"Birilerinin yellemesi ve ağzına üzüm yedirmesi gereken biri gibi görünüyorsun. Ne bekliyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Buraya gel de öğren." Rüyalarımda amma da seksiydim.

O kahverengi gözleri kocaman açıldı ama sözümü de dinledi. Küçük adımlarıyla birlikte spor ayakkabıları hafifçe ciyaklıyordu. Yanıma gelince uzanıp elini yakaladım. *Teni sıcacık.*

Ah hayır.

GERÇEKTEN TENİNE DOKUNUYORDUM!

Bu Rüyaya Ait Bree değildi. Bu, yatağa çekersem sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağım gerçek Bree'ydi. Hızlıca geri basmam gerekiyordu.

Ona bakınca zoraki yutkunduğunu gördüm. Ellerimin arasındaki elinin titrediğini hissedebiliyordum. Önceki gece öpüşmüş olabilirdik ama bu farklıydı. Şu an yalnızdık. Yaramazlık yapmak ya da elini tutmak için bahanem yoktu. Ve bir anda

planladığım bu şey kesinlikle kopya kağıdındaki maddelerde yoktu.

Onu biraz öne çekerek eğdiği omuzundan bir şeyi silkeliyormuşum gibi yaptım. "Omzunda böcek var sanmıştım. İplikmiş."

"Bütün gün durup beni ısırmasını mı bekleyecektin?" Çıplak omzuma vurdu. Kriz bastırılmıştı. "Ne arkadaşsın ama."

Pekala, vites değiştirmenin zamanı gelmişti. Zihnim hâlâ bulanıktı ama kendimi toparlanmaya zorladım. Doğrulup örtüyü üzerimden attım ve bacaklarımı yere indirip başımı ellerimin arasına aldım. Nefesim rezaletti. Bunun bir rüya olmadığını asıl bundan anlamalıydım.

"Bu kadar erken saatte burada ne işin var?" diye sordum, avuç içlerimi gözlerime bastırarak. Ayağa kalkıp gerindim.

"Uyuyamadım. O yüzden belkikoşuyadahaerkengideriz..." Kelimeleri ardı ardına sıralayıverdi.

Ona dönünce gözünü bile kırpmadan vücudumu izlediğini fark ettim. Tabii ya. Gece boxerımla uyumuştum. Ayağa kalkana kadar aklıma gelmemişti. Bree'nin acı çekiyormuş gibi bir hali vardı. Yarım kalan cümlesiyle dudakları hâlâ aralıktı.

Ona doğru ilerlerken gülmemeye çalıştım. "Bree?"

O ünlü tabloya dönüşmüştü. Hareket etmiyor ama gözleri odada beni izliyordu. "Seni böyle görmemem lazım."

"Muhtemelen öyle." İç çamaşırla görüldüğümde genelde utanmazdım. Bu noktada kendi çıplaklığıma alışmıştım. Sıkça iç çamaşırı reklamlarında yer alıyordum, hem derginin şu vücut formları sayısında da resmen çıplak sayılırdım. Ama

karşımdaki Bree'ydi, hayallerimin kadınıydı. Bana, daha önce başka hiç kimsede karşılaşmadığım kadar yoğun bir şekilde bakıyordu. Sanki tüm resmi görmek için bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. *Nathan çilekli tofitayı seviyor + ah, işte mayo izi de şurada.* İnsan geriliyordu.

"Sen..." Sadece bu kadarını söyleyebildi. Henüz yüzüme bakamamıştı.

Buna son veremeden utanç galip geldi. Yüzüm alev alacakmış gibi hissediyordum. "Kıyafetlerimi alabilir miyim?" Kollarında duran kıyafetlere doğru uzandım ama o geri çekti.

"Henüz değil."

İstemsiz bir kahkaha koyverdim çünkü başka ne yapabilirdim, bilmiyordum. Bana resmen arzuyla bakıyordu. Hiç saklamadan. Bu yeni bir durumdu ve bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Bu listede olan bir şey değildi. "Yakın zamanda kıyafetlerime kavuşur muyum sence?"

"Öyle olur gibi ama jüri son kararını vermedi." Biri ona sakinleştiriciyi basmış gibi konuşuyordu.

"Pekala, yeter bu kadar." Bir adım ilerledim ama o kıyafetlerimi geride tutuyordu. Onları almama izin vermeyecekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, bu durumdan keyif aldığım kadar şaşkındım da.

"Bilmiyorum." Gözleri pırıl pırıldı. Heyecanlı. Korku dolu. Önceki geceki öpücüğümüzün etkileri resmen aramızda süzülüp duruyordu.

"Ben..." Yine tereddütle konuşmuştu, sanki ciğerlerindeki tüm nefesi tutmaya çalışıyor gibiydi. "Benim istediğim sadece..."

Bree bana doğru bir adım attığında gürültülü bir nefes aldım. Elini uzatıp göğsüme dayadı. Sıcacık avucu tam kalbimin üzerindeydi ve atışını hissedebildiğine emindim. Bir kaşım istemsizce havalandı ve vücudumdaki her şeye TEPKİ VERMEDEN durmasını söyledim. Bree yutkundu ve elini koyduğu yere baktı, sonra aniden teması kesip kıyafetlerimi kollarımın arasına bıraktı ve odanın kapısına doğru koşturdu.

"HARİKA. AŞAĞIDA BULUŞURUZ." Yatak odamın kapısı pat diye kapandı.

Gözlerimi kırpıştırarak kollarımdaki kırışmış kıyafetlere baktım.

"Bu. Da. Neyin. Nesiydi. Böyle?"

24

BREE

Nathan'ın apartmanının önündeki kaldırımda volta atıyordum. Bir aşağı bir yukarı. Koşuyu boş verip bir daha buraya gelmeme planları yapıyordum çünkü... az önce ona dokunmuştum. Nathan'a. Nathan'ın çıplak vücuduna. Açgözlü ellerimi uzatmış ve adamı sonuna kadar hissetmiştim. Aklımdan ne geçiyordu ki?! (Kasları geçiyordu tabii ki!) Çok ileri gitmiştim! Bir kutu sprey boya kapıp duvarına SENİ SEVİYORUM NATHAN yazıp bir de kalp çizseydim de olurdu!

Tam Nathan'ın apartmanın kapısında göründüğü sırada güneş de ufukta belirtmeye başlamıştı. Hemen başımı diğer tarafa çevirdim. Şu anda gözlerine bakamazdım. Olgun davranıp orada olanlardan ötürü özür dilemem gerektiğini biliyordum ama bir çocuk gibi davranıp hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım.

"Hazır mısın?" diye sordum, bakışlarımı onun yüzü dışında her yerde gezdirirken. "Hadi gidelim!"

Enerjik bir tempoda koşmaya başlayınca onun da bana yetişmeye çalışmaktan başka çaresi kalmadı. İki saniye sonra yanımdaydı. Bakışlarını o kadar net bir şekilde hissedebiliyordum ki dönüp BİLMİYORUM İŞTE, TAMAM MI?! diye

bağırmak istiyordum. Orada neler olduğunu bilmiyordum! En yakın arkadaşıma aşıktım ve bunu zibilyon yıldır ondan saklıyordum ama birdenbire bunu saklamamaya ve neler olacağını görmeye karar vermiştim ama bir yandan da ya o beni sevmiyorsa diye düşünmeden edemiyordum! *kahramanınız burada kocaman bir nefes çekiyordu*

Gördünüz mü işte? Kafayı yiyordum! Tahtalarım giderek eksiliyordu!

"Hey, biraz yavaşlasak iyi olur," dedi Nathan, beni hafifçe çekmek için kolumu tutarak. "Depar atarsak çabuk tükeniriz."

Ama dokunuşu ölü vücuduma ani bir elektrik yüklemesi yapmış gibiydi; beni hayata döndürmüştü ve şimdi Hızlı Gonzales gibi basıp gitmek istiyordum. "Ciddiyim, Bree. Yavaşla. Daha kahvemizi bile içmedik. Hem neden kahve ve donuttan önce koşuyoruz ki biz?"

Güzel soruydu. Cevap: Çünkü ben bugün yanlış ve tersine giden her şeydim. Sabah Noel sabahındaymışım gibi uyanmıştım. SALI! Öpüşmemizin ve Nathan'ı son görüşümün üstünden tam iki gece geçmişti. Ben dansla, o da antrenman ve antrenmandan sonra bir reklam çekimiyle meşguldü. O yüzden teknik olarak öldüğüm söylenebilirdi. (Yok canım, kim abartıyor!) Ama bu sabah gözlerimi açtığımda (tam olarak 4.30'da) daha fazla bekleyemeyeceğimi anlamıştım, onu görmek zorundaydım. O öpücük sırasındaki tüm tutku ve enerji orada mıydı, yoksa sadece sahte ilişki adına mı yapılmıştı, öğrenmek zorundaydım. Ama sahte olduğunu sanmıyordum. O berbat bir yalancıydı –onunla poker oynamak da çok keyifli oluyordu– o yüzden bana hisleri olduğunu düşünüyordum.

Eskiden olsa bunu çılgınlar gibi çığlık atarak karşılar ve her hareketini uzun uzadıya analiz etmeye çalışırdım. Ama yeni Bree öyle yapmayacaktı. Yeni Bree, Nathan'ın ona geçici bir heves olarak bakmasından korkmuyordu. Yeni Bree bunları düşünmüyordu bile (evet, düşünüyordum). Yeni Bree her şeyi akışına bırakıyordu! Bu seksi fingirdeşmenin beni nereye götüreceğini merak ediyordum. AĞIRDAN ALIYORDUM!

Yavaşlayıp ona normal bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Kaşlarını çattığına göre çok da normal olmamıştı. "Donut modunda değildim sadece."

"Sen iyi değilsin," dedi birden, şoke olmuş gibi. Daha berbat bir bahane seçemezdim herhalde. "Hadi, bugün yormayalım kendimizi, plaja gidelim." Sola dönünce ben de mecbur peşinden gittim.

İskeleden aşağı inip kumlara ulaşınca ayakkabılarımızı çıkardık. Sabahın erken saatleri olduğu için hava hâlâ serindi ve plaj da bomboş sayılırdı. Bizi izleyecek ya da fotoğraflarımızı çekecek kimse yoktu. Bu yüzden Nathan parmaklarını benimkilere geçirip beni suya doğru çekince daha da şaşırdım. İkimiz de kıyısında durmuş suyun ayaklarımızı ve bileklerimizi yalamasını izliyorduk. Soğuk su tüylerimi diken diken yapıyordu ama Nathan'ın güçlü elini tutmanın verdiği hissi hiçbir şey bastıramazdı.

Sesli bir şekilde içini çekince dönüp ona baktım. Dalgalı kahverengi saçları kaşlarının etrafında uçuşuyor ve tuzlu hava ensesindeki tutamların daha bir isyanla havaya kalkmasına neden oluyordu. Rüzgar tişörtünü havalandırıyor, karnının etra-

fından çekiştiriyor ve bir kez daha bana, ne kadar mükemmel bir vücudu olduğunu hatırlatıyordu. Güneşin yeni yeni göründüğü sulara bakarken dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı.

"Okyanusu özlemişim," dedi sessizce, sonra da bana döndü. "Buraya yeterince sık gelmiyoruz." Karanlık hatları, ardında kalan yumuşak mavi gökyüzüyle zıtlık oluşturuyor ama bir şekilde uyumlu görünmeyi başarıyordu.

"Hayatlarımız yoğun."

Aslına bakılırsa *onun* hayatı yoğundu. Benimki de öyle sayılırdı ama başka türlü bir yoğunluktu. Bir kadın olarak vermem gereken molalar ve koltukta yayılıp sadece televizyon izleyerek geçirdiğim günlerdim vardı. Ben onun gibi gecemi gündüzüme katmıyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak suya doğru döndüm. "İtiraf geliyor... Ben dün sabah da buradaydım."

"Öyle mi?"

Omuz silktim.

"Neden bana haber vermedin?" Üzülmüş gibi konuşuyordu.

Yüzünü işaret ettim. "İşte bu yüzden! Sensiz eğlenceli şeyler yaptığımı öğrenince hemen üzgün bir köpek yavrusuna dönüşüyorsun. Mümkün olmayan bir şeyi gözüne sokmak istemiyorum."

Elimi sıktı ve bana bakmak için hafifçe döndü. "Senin adına ne tatlı ve benim adıma ne acıklı bir durum."

Bir kahkaha attım. "Hiçbir şeyden geri kalmak istemiyorsun. Bunda bir sorun yok." Gözlerine bakarken aramızdaki mesafenin yavaşça kapandığını hissettim. O koridorda bizi

birbirimize iten güç yine iş başındaydı. Başparmağını elimin üzerinde tatlı tatlı gezdiriyordu. Aramızdaki bu duyguların ne kadar harika olduğunu söylemek için yanıp tutuşuyordum.

"Kabahatlerim canını sıkmadı mı yani?" diye sordu, son derece ciddi bir tavırla.

"Ben bunu bir kabahat olarak görmüyorum. Bu sensin. Dairemdeki saçma sapan eşyalarla ilgili bana hiçbir şey söylememen gibi."

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Ben kimim ki senin sistemine karışayım?"

"Gördün mü, işte biz bu yüzden iyi anlaşıyoruz. En iyi–" Bir anda durdum ve çenemi kapadım. Artık durmadan arkadaşlığımızı ortaya sürmek yoktu. Daha fazlasını istiyordum. Ve bunun ilk adımının da eski etiketlere takılıp kalmak olmadığından emindim.

Yarıda kestiğim cümleme şüpheli bir memnuniyetle hımladı. Gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Eh, haklı sayılırsın. Seninle eğlenme fırsatını kaçırmak istemiyorum. Hadi, gidip yüzelim."

Düşüncesiyle inledim. "İmkanı yok! Çok soğuk olacak ve– AH!"

Nathan beni kucakladığı gibi suya doğru koşturmaya başladı. Çığlıklar atıyor, tekmeler savuruyor ve son anda şaka yaptığını söyleyip beni plaja götürmesini bekliyordum. Hayır. Bizi buz gibi suya soktu. Sıcaklık 15 dereceden fazla olamazdı ve onu öldürecektim! Ama su yüzüne çıkıp da onun gülümsemesini gördüğüm anda tüm öfkem yok oldu. Mutluluğun vücut bulmuş hali gibiydi. Aynı zamanda seksiliğin de. Koyu renk,

ıslak tişörtü vücudunu sarmıştı; sular saçlarından keskin çene hatlarına süzülüyordu.

Bense ıslak bir kedi gibi görünüyor olmalıydım.

Nathan titreyen vücuduma şöyle bir baktı ve gülmeye başlayınca şüphelerimde haklı olduğum ortaya çıktı. "Üşüdün mü?"

Ona pis pis baktım. "Yoo, inanılmaz sı-sı-sıcağım şu an, seni pislik!"

"Aaay, özür dilerim. Gel buraya." Uzun ve yapılı kolunu uzatıp beni kendine çekti ve su bizi hafifçe sallarken bana sıkıca sarıldı. Diri vücuduyla sarmalandığımdan mıdır nedir, artık hiç de üşümüyordum. Ne mucizeydi ama!

Yutkundum ve son günlerde sıkça yaptığım gibi bunun ne olduğunu ve ne anlama geldiğini düşünmeye daldım...

"Hey," dedi Nathan düşüncelerimden sıyrılmamı sağlayarak ve ıslak bir saç tutamımı başımın arkasına götürdü. "Mutlu musun, Bree?" Gözleri dudaklarımda geziniyordu. Bu anın ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama önemli gibi geliyordu. Yüreğim tekliyordu.

"Çok. Ya sen?" Bakışlarım bir an dudaklarına kaydı, sonra gözlerine döndü.

"Şu anda mı? Evet. Seninle birlikteyken her zaman mutluyum."

Dudaklarım bir nefesle aralandı. Yeniden öpüşecektik. Gözlerinde görebiliyor, beni kendine bastıran parmak uçlarından hissedebiliyordum. Yandan bir dalga vururken ben de kollarımı boynuna dolayıp parmaklarım üzerinde yükseldim. Dudaklarımız tam buluşmak üzereyken Nathan başını aniden

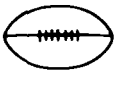
diğer tarafa çevirdi. Korkunç bir saniye boyunca öpücüğümü reddettiğini düşündüm. Kollarından sıyrılıp hızla yüzmeye ve bir daha da dönmemeye hazırlanırken beni kucakladığı gibi diğer tarafa çevirdi ve sırtı kıyıya bakacak şekilde durdu. Şimdi bana bakan gözlerinde fırtınalar vardı.

"Paparazi buldu bizi. İskelede bir adam uzun lensle fotoğraflarımızı çekiyor."

"Ah!" dedim rahatlayarak, herkesten kaçıp bir yabani olmama gerek kalmamıştı. "Ama bu... kötü bir şey mi? Bizi *çift olarak* görmelerini istemiyor muyuz zaten?"

Nathan arkasına çekip beni sudan çıkarken mümkün olduğunca siper olmaya çalıştı. Tabii bütün kıyafetlerim üstüme yapıştığı için buna minnettardım, babamın ertesi gün markette süt alırken gazetede görmesini isteyeceğim bir görüntü değildi doğrusu.

Nathan o sırada öyle alçak sesle ve sakince bir şey söyledi ki neredeyse onu yanlış duyduğumu düşünecektim. "Evet ama o sahte olduğu dönemdeydi."



Nathan'la sırılsıklamdık ve apartmanına doğru koşar adımlarla ilerliyorduk. Ama paparazi de inatçıydı, tüm iskele boyunca peşimizden gelmiş ve Nathan durmasını istediğinde bile fotoğraf çekmeye devam etmişti. Nathan çenesini, dişleri için endişelenmeme neden olacak kadar sıkmıştı ve ana kaldırıma geçip evine yöneldiğimizde kolunu korumacı bir şekilde bana dolamıştı.

Bizi evinin mahremiyetine ulaştırmaya çalışırken bu sefer de o hızlı koşmaya başlamıştı. Ama sorun şu ki kıyafetlerim sırılsıklamdı ve ertesi gün baldırlarımın iç kısımları fena yanacaktı. Üzerimde ağırlıklarla koşturuyormuşum gibi hissediyordum. Tabii ki yanımdaki Thor için o kaslarla bu hiç de zor olmuyordu. Ama bu kızcağız için öyle miydi, böyle bir fiziksel mücadeleye hiç hazır değildim. Ayrıca aklımın sürekli, Nathan'ın suda söylediklerine kayması da işimi kolaylaştırmıyordu. *O sahte olduğu dönemdeydi.*

Artık sahte değil miydi yani?

Ama sonra olan oldu, tökezleyince kaldırıma *sertçe* yapıştım. Alışkanlıktan sakat dizimi korumak için diğer dizimin, ellerimin ve dirseklerimin üzerine düşmüştüm. Her şey canımı yakıyordu ama en fenası gururumdu.

Tortop olup yaralanan dizime sarılırken Nathan da hemen yanıma çöktü. "Bree! İyi misin?" Bacağımın her bir noktasına dikkatle bakıyordu. "Kanıyor. Diğer dizin nasıl?" Hemen bir doktormuş ve ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi dizimi incelemeye başladı.

"Sorun yok. Diğer dizimin üstüne düştüm." Gözlerim yaşlarla bulanıyor, kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu. Birkaç sıyırık için insan içine ağlamak istemiyordum ama vücudumun başka planları var gibiydi. "Ben iyiyim, Nathan! Sadece birkaç saniyeliğine bana bakma!"

"Neden?" Öyle narin bir şekilde sordu ki duygularım daha da köpürmeye başladı.

Ellerimle yüzümü kapadım. "O zaman bir bebek gibi ağlayabilirim."

Gülmedi ama hafifçe gülümser gibi oldu. Yüzümü elleri arasına alıp gözlerine bakmaya zorladı. "Bree, benim yanımda istediğin kadar ağlayabilirsin."

Şimdi dairesindeydik ve koltuğunda Kleopatra gibi yatıyordum (tabii terli, üstü başı kan içinde ve gözü yaşlı bir versiyonu olarak). Dizimin kanaması artmaya ve yürümeme engel olacak kadar acımaya başlayınca Nathan tişörtünü çıkarıp favori bandajım olarak bacağıma sarmıştı. Sonra da buraya kadar sırtında taşıyıp tüm itirazlarıma rağmen beni narin bir porselen bebek gibi buraya yatırmıştı. Mobilyasını mahvedecek olmama aldırış etmemişti bile.

"Yenisini alırım. Hareket etme," dedi sertçe. Hiç itiraz etmedim ya da bunu söylemesinin ne kadar gereksiz olduğunu söylemedim. Nathan'ın yüzünde bu ifadeyi daha önce de görmüştüm ve çok endişelendiği zamanlarda ortaya çıktığını biliyordum. Bu haldeyken ona şaka yapmaya kalkışmazdım asla.

Birkaç dakika sonra elinde ilk yardım çantası ve bir buz paketiyle geri döndü. Üzerine temiz beyaz bir tişört geçirmişti ve benimle birlikte dünyanın dört bir yanından kadınların hayal kırıklığıyla homurdandığını duyar gibiydim. Vücudunu görmemizi engelleyen o kumaş parçasından hepimiz nefret ediyorduk.

Minderin kenarına oturup bana doğru döndü. Bacağımı alıp dikkatle kucağına yerleştirdi. Altı yedi santimlik sıyrık üzerinde çalışırken canım yanıyordu ama umurumda bile değildi çünkü onu izlemekle meşguldüm. Arada bir parmakları bacağımda başka bir yere değiyor ve ardında kıvılcımlar bırakı-

yordu. Daha sonra dirseklerimi temizledi, artık üç kahverengi bandajıyla sakar, tuhaf bir çocuk gibi görünüyordum. Saçlarım kurumaya başladıkça kabarmış olmalıydı. Yüzümde gözyaşlarımın izlerinin olduğuna da emindim. *Daha güzel göründüğüm zamanlar da oldu dostlar!*

Tüm bandajlar yapıldıktan sonra Nathan doğruldu ve buz paketini yaralı dizime yerleştirdi. Kaşlarını çatmış pakete bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum temkinle, acaba göremediğim bir kanamam ya da başka bir şey olabilir miydi?

İşaret parmağını kucağında durmaya devam eden bacağımın üzerinde, bandajın etrafında gezdirdi. Dokunuşundaki hassasiyeti hissedebiliyordum. "Hiç. Sadece... dizini böyle bandajlı görünce anılara daldım."

"Kazamın anıları mı?"

Başını sallarken hâlâ bana bakmıyordu. "Hiç o hafta olduğu kadar korkmuş ve çaresiz hissetmedim kendimi." Gözlerini benimkilere çevirdi. Yoğun. Ciddi. Acı doluydu.

Hayatımın o döneminden nadiren bahsederdik ama neden böyle olduğunu bilmiyordum. Sanırım ikimizin de emin olmadığı sebeplerle bu konudan uzak durmayı tercih ediyorduk.

"İstedim ki... Bilmiyorum. Telefonda bale hayatının bittiğini söyleyip ağladığında..." Acı çekiyor gibiydi. "Bree, o an sana hayallerini geri verebilmek için ruhumu bile satardım."

Gülümseyerek çenesinin nasıl da kasıldığına dikkat ettim. Kara gözlerine, endişeyle çattığı kaşlarının gölgesi düşüyordu. Omuzları, bir dağı yerle bir etmeye hazırlanıyormuş gibi

gergindi ama parmak uçları bacağımda bir tüy yumuşaklığındaydı. Narin bir öpücük gibiydi. Ben de buna karşılık vermek, onun dokunuşu kadar hassas olmak istiyordum.

Ensesindeki bir tutam saçı hafifçe çekiştirdim. "İyi ki de satmamışsın. Çünkü... ben senin ruhunu seviyorum."

Parmakları olduğu yerde durdu ve dönüp bana baktı. Gözlerimiz iki baş döndürücü, uzun soluk boyunca birbirine kenetlendi. Alev alacaktım. Tenim başımdan ayak parmak uçlarıma kadar karıncalanıyordu. Yakınlığının beni ne kadar etkilediğini biliyor muydu? O güzel gözlere dalıp onun gizli düşüncelerini görmek için can attığımı biliyor muydu? Onun da beni, benim onu sevdiğim gibi sevme ihtimali var mı, bilmem gerekiyordu.

Arkadaş mıydık?

Yoksa daha fazlası mı?

Birbirimize bakmaya devam ederken her saniye kalbim de daha agresif bir şekilde atıyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. NEDEN?! Neden konuşmuyorduk? *Sen de benim ruhumu seviyor musun?* Mesela tişörtüme iltifat etse bile benim için yeterli olurdu. Şöyle öylesine bir *Ne güzelmiş, tişörtün çok tatlı,* falan bile diyebilirdi. Bir şey söylemeliydi! Herhangi bir şey!

Ama sessizlik uzadıkça, beni kırmamak için en uygun cevabı aradığına ikna oldum. *Senin ruhun da güzel tabii ama daha iyilerini de gördüm.*

Ona cevap verme şansı tanımadım, paniklemiştim. "Instagram!"

Kaşlarını çattı. "Efendim?"

Kucağından sıyrıldım ve dizimi kırdığım anda zonklayan

sıyrıklara rağmen eğilip sehpadan telefonumu aldım. "Ne zamandır tatlı bir fotoğraf paylaşmadık ve bu da anlaşmanın bir gereğiydi değil mi? Onların belirledikleri etiketlerle çift pozları paylaşmamızı istiyorlardı."

"Evet..."

"O zaman biraz paylaşım yapalım! Birlikte satranç falan oynarken bir poz ayarlayabiliriz belki? Ya da kart oynarken? Kart oynayabiliriz... kazanmana izin veririm. Neden öyle gülümsüyorsun?"

Bıyık altından gülmeye başlamıştı. "Neden lafı geveliyorsun?"

Ona dik dik bakarak gerçeği bir çırpıda söyleyiverdim. "Çünkü sana ruhunu sevdiğimi söyledim ama sen cevap vermedin."

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Cevaplayacaktım ama fırsat vermedin ki."

"Ama çok uzun sürdü. *Riziko* 'da olsak ben araya girmeden çok önce süreni bitirmiş olurdun."

"Bir zaman sınırlaması olduğunu bilmiyordum."

"Var. Her zaman bir zaman sınırlaması vardır. Ve artık benim ruhumdan nefret ettiğini biliyorum."

Elimden telefonumu aldı, biraz kurcalayıp sonra sehpanın üzerine geri koydu. "Bazı insanların doğru cevabı vermek için daha fazla zamana ihtiyacı vardır. Bir zaman sınırlaması olması adil değil."

"Kusura bakma dostum, hayat böyle. Sonsuza kadar bekleyemezsin." Şimdi telefonumu sehpaya, bize dönük olacak şekilde dik yerleştirdiğini görebiliyordum.

Yeniden bana döndü. "Katılmıyorum. Bence ne kadar uzun zaman beklersek bekleyelim bazı şeyler buna değer."

Nathan eğilip telefonumun yanındaki tuşa bastı ve yanıp sönen flaşla on dakikalık geri sayım başladı. Ben neler olduğunu anlayamadan bir elini omzuma koydu ve beni nazikçe itip koltuğa yaslanmamı sağladı. *Bu yeni bir şeydi.* Flaş yanıp sönmeye devam ederken üzerime doğru eğilip beni kollarına aldı.

"Bree, seni öpmek istiyorum. Kabul eder misin?"

Tek yapabildiğim evet anlamında başımı sallamak oldu.

Bana yavaşça yaklaşıp dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. Karnımdan alevler yükseliyordu. İnsan içinde de değildik. Ve kamera geri sayıma devam ediyordu. Bu öpücük sadece onun ve benim içindi. *O sahte olduğu dönemdeydi.* Dudakları sıcacık, yumuşak ve hassas bir şekilde benimkileri keşfediyordu. Ama çok sürmedi.

"Bu koca dünyadaki en sevdiğim ruh seninki," dedi sessizce, tam kameranın fotoğrafı çektiğini belirten büyük flaşı sırasında.

Şoke olmuştum. Hepsi hayal olabilir diye korkuyordum. Bir şeyleri ilan etmiş sayılmazdı ama ben hissetmiştim. Kalbim gümbür gümbürdü: *Umut. Umut. Umut.*

Elimi çenesine götürdüm. "Kıpırdama."

"Neden?" diye sordu gülerek. Çünkü böyle anları daha tuhaf hale getirmekte üstüme yoktu.

"Çünkü sende hiç poker suratı yok ve bir cevabı bulmak için sana bakmak istiyorum."

Gülümsemesi soldu ve daha ciddi bir yüz ifadesi takındı,

ben yüzünü bir tarafa çevirirken hiç itiraz etmeden uydu. Elimi pürüzlü çenesinde gezdirdim. Sonra başını diğer tarafa çevirip ona her açıdan bakmaya çalıştım. Arkadaşlığımızın her gününde olduğu gibi bana kolayca teslim oluyordu. Gözlerini kısmıyor ya da bakışlarını kaçırmıyor, o yoğun ve koyu bakışlarında gezinmeme izin veriyordu. Tam tünelin sonunda ışığı görür gibi olduğum sırada telefonunun alarmı ötmeye başladı.

Derin bir nefes verip başını boynuma doğru bırakınca vücudunun muhteşem ağırlığını bir kez daha hissettim, sonra koltuktan kalkıp telefonunu aldı. Alarm susturuldu. Telefonuna bir anlığına, avucunda parçalara ayıracak ve sonra da pencereden savuracakmış gibi baktı. "Bu, işe gitmem gerektiğini belirten alarmdı."

"Tamam," dedim belli belirsiz bir sesle. Ama az önce yaşananlardan sonra nasıl cevap vermem gerekirdi ki? Her şey değişimin eşiğindeydi ve biz henüz bu değişimin içine girmeye hazır değil gibiydik.

Uzun bir an boyunca birbirimizi süzdük, sonra o inleyerek başını salladı. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor. Daha sonra konuşabilir miyiz? Her şeyi?"

Gülümsedim. "Tamam."

25

BREE

Normal bir insan olmanın ve Netflix filmlerinden birinde yaşamamanın tuhaf yanı neydi, biliyor musunuz? Önemli anlardan sonra bir diğer ana atlayamıyordunuz. Yüzyıllardır yanık olduğunuz en yakın arkadaşınız sizden hoşlandığını söyleyecek gibi olduğunda neler olduğunu görmek için ileri saramıyordunuz.

Hayır. Hayatım acı verecek kadar yavaş ve belirsizliklerle devam ediyordu. Tam tamına üç gündür gri alanda gibiydim. Gri giymeyi ne kadar sevdiğim düşünülürse içinde yaşamayı da seveceğim beklenirdi ama HAYIR! Sevmiyordum. Sahip olduğum gri her şeyi toparlayıp otoparkta yakmak istiyordum. Belki de etrafında ritüellere has bir dans yapar ve üzerimden pençelerini çekmesini sağlayabilirdim. Pankartlar kaldırır ve "NEYE KATLANAMIYORUZ? DAHA FAZLA GRİYE!" diye bağırırdım.

Neyse, salı günü zor bir gündü. Nathan antrenmana gittikten sonra ben de haşat bir dizle ve her eğdiğimde cam parçaları tenimi çiziyormuş gibi acıyan sıyrıklarla yeni küçükler sınıfıma ders vermeye gittim. Bilin bakalım ne vardı? Balede sıkça eğilmeniz gerekiyordu. Hatta tek yaptığımız bu sayılırdı. Habire bir o yana bir bu yana eğiliyorduk.

O gün diğer derslerimi de tamamladım, akşamında Nathan'ı görmeyi umuyordum. Ama çocuk hastanesinde bir etkinliğe katılması gerekiyordu ve benim de miniklerin hayallerini yıkmak gibi bir niyetim yoktu. Biraz mesajlaşmıştık (merak ediyorsanız söyleyeyim, gri alanda mesajlaşmak da fena halde tuhaftı) ve sonra erkenden yatmıştım.

Çarşamba günü sıyrıklarım kabuk bağladığı için bandajları çıkarmıştım. Peki size neden bu önemsiz ayrıntıları anlatıyordum? Çünkü o gün olan tek ilginç şey buydu. Ah bir de en sevdiğim tozluğun aylardır aradığım diğer tekini bulmuştum. Nasıl olduysa buzdolabında bir süt kutusunun arkasından çıkmıştı. *Yaşasın nihayet ortaya çıkan hazineler!*

Nathan'ın o gün de antrenmanı uzamış, sonra da artık takip etmekten vazgeçtiğim başka bir etkinliğe gitmesi gerekmişti. Playofflar sırasında hayatı çılgın bir hal alıyordu ve nasıl oluyorsa Nathan'ın günleri de DAHA yoğunlaşıyor gibiydi. Zaten programı tıka basa doluyken nasıl mümkün oluyordu, anlamıyordum. Onun için endişeleniyordum. Yorgun olup olmadığını ya da ne kadar uyuduğunu sorduğumda beni başından savıyordu. *İyiyim. Sen benim için endişelenme.* Tabii ya, o kadar kolaydı ya zaten. Çocuk oyuncağıydı.

Bu sabah (perşembe) nihayet büyük bir şey yapmıştım! Good Factory'deki alan için başvuruda bulunmuştum. Yapmıştım ve benden çıkmıştı artık, bu düşünce hem heyecan hem de endişe vericiydi.

Arada bir kendimi beklentilerime kızarken yakalıyordum ama çoğu zaman da umutlarıma tutunmaya çalışıyordum.

Stüdyom için o alanı alabilirsem ne kadar harika olacağını düşünüyordum. Hatta neyi nereye koyacağımı daha doğru hayal edebilmek için fabrikaya gidip etrafı incelemiş, hangi duvara aynayı, hangi duvara barı koyacağıma karar vermiştim. Nathan için her bir detayın fotoğrafını çekmiştim ve o da mesajlarıyla hayallerime ortak olmuştu. Müthiş bir özgürlük hissi vardı içimde.

Saat 9.30'du ve tam geceyi tamamlamak üzere yatağa girerken telefonumun ekranında Nathan'ın ismi göründü. Telefonu almak için yatağın üstüne öyle bir atıldım ki kenarından kayıp yere yığıldım.

"SELAM! HEY! Seni özledim!" dedim sızlayan boynumu ovalarken. Daha ağırdan satma planlarım da yerle bir olmuştu.

O hafif kahkahası hattın diğer ucundan bana uzanıp kulağımı gıdıkladı. "Selam, ben de seni özledim," dedi, benim gibi heyecanla. Kollarımdaki tüyler havalanmıştı. Şu anda onun yanında olmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Yeniden yatağıma girip başlığa yaslandım, telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp yorganı üstüme çektim. Suratımda hülyalı bir gülümseme olduğunu da belirtmekte fayda vardı. Her şeyin çok güzel olduğu ve üzüntünün bir efsaneden ibaret olduğu bir hayal dünyasındaydım. "Öyle mi?"

"Evet." Gürültüyle iç çekti ve bir şekilde onun da yatakta olduğunu anladım. Derin bir nefes aldığını duydum ve onu, bir elini başının üstüne koymuş hayal ettim. Orada olsaydım parmaklarımı, keyifle inleyip gözlerini kapayıncaya kadar saç diplerinde gezdirirdim.

"Bu kadar yoğun olduğum için üzgünüm." Bunu, birçok insanın yaptığı gibi söylememişti; hani başından savar gibi söyleyen ve aslında üzgün olmadığını, sizi bir kez bile düşünmediğini görebildiğiniz insanlar gibi. Bunu o kadar kederli ve derin bir şekilde söylemişti ki samimi olduğunu anlayabiliyordum. Pek bir şey söylemiş olmasa da yine de onun için endişelenmeye başlamıştım işte.

"Hayır, Nathan, sorun değil! Playoff zamanlarının nasıl olduğunu biliyorum."

"Ama seninleyken bu kadar yoğun olmak istemiyorum."

Benim kağıttan yapılma bir uçak kadar narin kalbim havalanıverdi. "Playofflar bittiğinde de burada olacağım."

Hattın diğer ucunda hışırtılar duydum, yatağında yan dönüyor olmalıydı. "Geçen gün koltukta olanları konuşmalıyız, biliyorum... Bu kadar uzun sürmesini beklemiyordum. Son birkaç gün o kadar koşturmacalıydı ki telefonuma yeni bakabildim. Şimdi konuşmak ister misin?

Buraya Michael Scott'ın* *HAYIIIRRR* diye bağırdığı gif'lerden birini koyabilirdik. Beynim böyle diyordu. Hiçbir şekilde yarı uykulu arkadaşımla *biz şimdi neyiz,* konuşmasını yapmayacaktım. Ya da... ah Tanrım, belki de üzerine düşünmüş ve hata yaptığına karar vermişti. Benden o şekilde hoşlanmadığına. Hoşlanmıyordu işte.

"Bree?" Nathan'ın sesi, dehşet içindeki düşüncelerimi böldü.

Umut etmek için kendine izin ver.

"Özür dilerim, buradayım. Ama hayır, yüz yüze konuşmayı tercih ederim."

---

* Sevilen *Office* dizisinin başkarakteri. (ç.n.)

"Güzel. Ben de öyle olmasını istiyorum. O zaman şimdilik bu konuyu bir kenara bırakalım mı?"

"Zor olsa da kabul."

"Benim için de acı verici olacak, inan bana."

Yüzümde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki ağzım kulaklarıma varıyordu. Umut etmek için bir sebep arıyorsam, bu söylediğini kabul edebilirdim.

"Yarın akşam ne yapıyorsun? Belki antrenmandan biraz erken çıkarım, yemeğe gideriz?"

"Evet! Çok iyi–" Yüzümü ekşittim, aklıma yaptığım planlar gelmişti. "Ah, tüh ya. Gelemem. Yarın akşam yeğenimin doğum günü partisi olduğunu unuttum. Altı yaşma giriyor. Lily'yi çileden çıkarması için ona yeni bir armonika aldım."

"Yarın akşam aile etkinliğinde olacaksın yani?" Sesinde özlemle karışık hayal kırıklığı vardı. Oraya gideceğim için değil, ailemi çok sevdiği ve katılmak istediği içindi.

"Evet... Ama senin çok yoğun olduğunu biliyorum."

"Saat kaçta?"

Bunu neden sorduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. "Sanırım altı gibi başlayacak. Yemek yenecek, sonra da bahçede film izlenecek. Bizimkiler de bunun için geliyor!"

Yarın akşamı gerçekten dört gözle bekliyordum. Ailemle vakit geçirmeyi çok seviyordum ama anne ve babam emekli olduğu için onları çok sık göremiyordum. Artık karavan hayatı yaşıyor ve yılın büyük bir zamanında ülkeyi geziyorlardı. Hepimiz bir araya geldiğimizde ortalık biraz hareketleniyordu. Annem fena halde TikTok danslarına sarmıştı ve Lily'yle bana,

ona katılmamız için yalvarıyordu. Onun Cardi B şarkısıyla dans edişini asla unutamıyordum. Daha da kötüsü babamın da ona katılmasıydı.

Ama bu güzeldi. Neredeyse tüm hayatları boyunca çalışıp didindikten sonra nihayet emekli olmalarıyla birlikte hepimizin ruhlarına güneş doğmuştu sanki. Onları çok özlemiştim ve sarılmak için can atıyordum.

"Orada olacağım," dedi Nathan, bir klik sesinin ardından. Işığını kapamış olmalıydı.

Bakın, Nathan'ın bu aile etkinliğine katılmasını çok istiyordum. Annem ve babam ona tapıyordu ve annemin, onun iki katı boyundaki bir adama annelik yapmaya çalışmasını izlemek çok eğlenceli oluyordu. Ama bir yandan da ne kadar bitkin olduğunu sesinden anlayabiliyordum. Aslında son bir aydır hep böyleydi.

"Nathan, yarın akşamın boşsa bence dinlenmeye ayırmalısın. Şu bahsettiğin belgeseli izle. Köpüklü bir banyo hazırlayıp sıcacık çayını iç!"

Bir an sessiz kaldı.

"Sen köpüklü banyolar hazırlıyor musun kendine?" Ses tonunda belli belirsiz bir değişim vardı.

"Ablamın evindeyken hazırlıyorum. Burada sadece duş var."

Düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. "Burada küvet var. Büyük bir tane hem de."

Yutkundum. "Biliyorum... gördüm."

"İstediğin zaman kullanabilirsin."

Gülmeye başladım, bir anda kendimi gergin ve aynı zamanda hayat dolu hissetmeye başlamıştım.

"Tamaaaam ama şu anda benden bahsetmiyoruz. Senden bahsediyoruz ve yarın akşamı dinlenmeye ayırmalısın. Bence köpüklü bir banyo çok hoşuna gider!" Chandler Bing* seviyorsa, herkes köpüklü banyoyu sevebilirdi.

"Sanırım beni köpüklü bir banyoya sokabilmenin tek yolu..." Cümlesini bitirmeyince, boşlukları benim tamamlamam gerekti. Kalbim yine gümbürdemeye başlamıştı: *Umut. Umut. Umut.* "Boş ver." Boğazını temizledi. "Ama iyiyim gerçekten. Enerjim yerinde," dedi, susuzluktan bitkin düşmüş, bitiş çizgisine zoraki taşınan bir triatlon koşucusu gibi. "Seninle geleyim. *Lütfen.*"

Onun lütfenlerine asla hayır diyemiyordum. O lütfenler, kalbimi sıkıca sarıp sarmalayan bağlardan yapılmış gibiydi.

"Tamaaam, benimle gelebilirsin. Ama uyarıyorum, orası tam bir kaos ortamı olacak. Çığlıklar, danslar, havada uçuşan pastalar. Bunlar sadece benim yapacaklarım hem de."

Bir kahkaha atınca gözümün önüne gamzeleri geldi. Geçen sabah onu uyandırmadan önce yatağında nasıl göründüğünü hatırlıyordum. Kafamda, o yatağa onunla birlikte gidişimi yüzlerce kez canlandırmıştım ama artık bana rehberlik edecek mükemmel bir kare vardı. Sessizce yaklaştım ve yavaşça örtüleri kaldırdım. Hemen, Nathan'ın vücut ısısı üç yüz derece olduğu için saunaya dönmüş yatağa kıvrıldım. Ona yaklaştığımı hissedip uykulu uykulu mırıldandı ve kocaman kollarını etrafıma

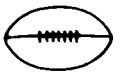
* Sevilen *Friends* dizisindeki başkarakterlerden biri. (ç.n.)

sarıp beni koynuna çekti. Nefesi gıdıklayarak saçlarımın arasında geziyor, sıcaklığı her yandan sarmalıyordu.

"Tamam, uyarıldım," dedi Nathan, fantezilerimi bölerek.

"İyi geceler, Nathan."

"İyi geceler, Bree."



Nathan antrenmanından sonra beni alacak ve doğum günü partisine birlikte gidecektik. Ama ne yazık ki umduğu gibi erken çıkamamıştı ve mesaj atıp önden gitmemi, bana sonradan yetişeceğini söylemişti. Mesele Lily'nin evinin öyle yakın bir yerde olmamasıydı. İki saatlik bir yolu vardı ve yeğenimin altıncı yaş günü için Nathan'ın antrenmanla geçen uzun bir günden sonra kalkıp bu yolu gelmesi çok saçmaydı. Mesajlarda bolca ünlemle bunu tekrar etmiştim ama hep önceki gece olduğu gibi cevap vermişti: *Orada olacağım.*

Partiden yarım saat kadar önce Lily'nin evine ulaştım. İsabet olmuştu çünkü benim ortama girişim öyle efsanevi oluyordu ki bunu gören diğer konuklar ne vasat hayatlar yaşadıklarını düşünebilirdi. Ben Eğlenceli Teyze'ydim. Diğer bir deyişle, ablam kendini banyoya kapatmış onun için doldurduğum şarabı içerken, etrafta çığlıklar atarak gezen ve iki küçüğün peşine düşen bir canavarmış gibi kollarını sallamaktan hoşlanan çocuksuz teyzeydim.

Kapıyı açtım ve kollarımı iki yana uzatıp kendimi gösterdim. *"Holla!* Bree teyzeniz eve giriş yaptı!" Parmaklarımda

şeker yüzükler vardı. Boynuma üç tane şeker kolyesi geçirmiştim ve omuzlarımdan aşağı bir süper kahraman pelerini süzülüyordu. Lego'larla, su tabancalarıyla ve sakızlarla (çünkü hangi çocuk sakız sevmezdi ki?) dolu olan ağır hediye çantası, kolumdaki kan dolaşımını kesmek üzereydi.

Daha onları görmeden yeğenlerimin bağırışlarını duydum. Onlar koşarak merdivenlerden inerken kendimi çarpışmaya hazırladım. Çığlıklar atarak bacaklarıma yapıştılar ve sonra da beni soyup soğana çevirdiler. Bana tek bir şeker yüzüğü bile bırakmamışlardı!

Minik ayaklar koşarak yanımdan uzaklaşırken tek görebildiğim, yüzünde korkutucu bir sırıtışla bana doğru gelen ablamın yanından geçen hediye paketleriydi.

Bana buz gibi bir bakış attı. "Evime şeker getirdin demek, ben zaten PASTA VE DONDURMA ALMIŞTIM!"

"Hayır," dedim başımı kararlı bir şekilde sallarken. "Gördüğünü yanlış anladın sadece. Onlar brokoli toplarıydı."

"Ya şeker kolyelere ne demeli?"

"Vitamin."

Bunun üzerine yüzünde o muhteşem gülümsemelerinden biri belirdi ve kollarını iki yana açtı.

"Buraya gel de bana sarıl, seni korkunç kardeş."

Kucaklaşmanın ortasında annemin heyecanlı sesi yükseldi. "Bebeklerim kucaklaşıyor! HAROLD, ÇANTALARI KENDİN TAŞIYIVER! KIZLARIM KUCAKLAŞIYOR!"

Annem hemen yanımıza gelip bizi o yüce anne gücüyle sıkıca kucakladı. Önce Lily'yle öpüşüp koklaşıp poposuna bir şaplak attı.

"Yeterince yemiyorsun. Ama hiç merak etme, buradayken ben her şeyi halledeceğim." Omzu üzerinden henüz görebildiğimiz babama baktı. "HAROLD, GÜVECİ GETİR!"

Tabii ki annem güveç yapmıştı.

Daha sonra o masmavi gözleri bana dönünce ne nutuklar çekeceğim diye merak ettim. Bana yaklaştı, sonra daha da yaklaştı ve kristal bir küreye bakıyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Nathan'la öpüşüyorsun."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum "Sen bunu nereden biliyorsun?!"

Bir elini havada salladı. "Ben bir anneyim, tatlım. Her şeyi bilirim ve her zaman da bileceğim. Annelik içgüdüleri deniyor buna."

Lily kıkırdayıp "Saçmalığa gel! Twitter deniyor asıl! Birkaç hafta önce sahte bir hesap açmış ve bize söylememiş. Kırmızı halıdaki öpücüğünüzü görmüş." Annem hakarete uğramış gibi bakıyordu ona. "Evet, fark etmeyeceğimi düşünmüştün, değil mi? Ama fark ettim işte, *Bayan Brightstone*!"

"Öyle bir şey mi yaptın?" diye sordum suçlu anneme. Bayan Brightstone annemin, çocukluğumuzda kıyafet oyunları oynarken kullandığı bir isimdi. Çok varlıklı bir hanımefendiydi, vizon kürkleriyle o balo senin bu balo benim gezerdi (hemen saldırmayın, kürkleri kaşındıran yün battaniyelerden ibaretti).

"Hatırlayacağını sanmazdım! Ama yapmak zorundaydım! Seni takip ettiğimi bilirsen paylaştıklarını kısıtlayacağım biliyordum."

"Ne? Öyle bir şey yapmazdım. Sen her zaman anlayışlı bir anneydin, bunu biliyoruz."

O gülümseyip kocaman çantasıyla mutfağa doğru ilerlerken Lily'yle birbirimize *şans yanımızda olsun* der gibi bakışlar attık.

Annem mutfaktan doğaüstü bir yaratıkmış gibi seslendi: "O bakışmaları kesin ve çocukları getirin hanımlar! TikTok zamanı!"

O anda babam, onlara bir ay yetecek kadar büyük bagajları bir katır gibi taşıyarak içeri girdi. Alnından boncuk boncuk terler süzülüyordu ve kolunun altına kıstırılmış bir güveç kasesi vardı. "Lütfen bana Nathan'ın da burada olduğunu söyle. Anneni, o dans videosu için getirdiği kostümlerden vazgeçirebilecek tek kişi o."

Bundan oldukça şüpheliydim ama yine de babamın umutlarını çalmak istemedim. "Burada olacağım söyledi."

26

NATHAN

Bree'nin ablasının evine varmak üzereydim ve iki saat geç kalmıştım. Antrenman bittiğinde zaten bir saat geçmişti, sonraki bir saati de otobanda trafikte geçirmiştim. Yorgunluktan bayılmak üzereydim. Yıpranmıştım. Ve daha hızlı gitmesini sağlamak için önümdeki minivana çarpmayı ciddi ciddi düşünüyordum. Arka camlarına yapıştırdıkları fare kulaklarının beni caydıracağını düşünebilirdiniz. Ama caydırmıyordu.

Araba servisiyle gitmem daha iyi olacaktı belki ama... bilemiyordum. Bazen çok yorgun olduğumda, biraz şekerleme yapmak istediğimde, kendimi daha fazla zorlama ihtiyacı hissediyordum. Ayrıca özel etkinliklere SUV'yle gitmekten nefret ediyordum. Sanki herkese, yanıp sönen ışıklarıyla BANA BAKIN, BEN ÖZELİM yazan bir tabela gösteriyormuşum gibi geliyordu.

Bir elimi göğsüme götürüp ovaladım. Sıkışıyordu ve nabzım da antrenmandan sonra hâlâ düşmemişti. Bree muhtemelen haklıydı, eve gidip dinlenmeliydim. Ama yapamazdım. Aramızda nihayet bir şeyler hareketleniyordu ve ona, hem yanında olup hem NFL'deki kariyerimi başarılı bir şekilde yürütebileceğimi göstermek istiyordum. Onu görmezden geldiğimi

ya da umursamadığımı düşünmesini istemiyordum. Aileye ve bu tip etkinliklere değer verdiğini biliyordum, bu yüzden onlara katılmak istemiştim. Belki de yorgunluk başıma vuruyor olabilirdi ama geçen gün koltuktaki o kısacık öpüşmemiz sırasında onun da bunu benim kadar istediğine yemin edebilirdim. Beni istediğine.

Çabalarım sonuç veriyordu ve buna inanamıyordum. Çocukların bana söylediği tüm o aptalca şeyler işe yarıyordu. Bree ve ben... Daha kendime, bunu düşünmek için izin bile veremiyordum. Onun ağzından "Nathan, ben seni sadece bir arkadaş olarak görmüyorum," kelimelerini duyana kadar da kabullenemeyecektim.

Nihayet saat sekize yaklaşırken Lily'nin garaj yoluna girdim. Hava kararmıştı ama evdeki ışıklar pencereleri aydınlatıyor, arada bir gölge geçiveriyordu. Arabamın kapısını açınca içerideki curcunanın seslerini duydum. Kendi kendime gülümsedim çünkü tek çocuk olarak her zaman sessiz olan bir evde büyümüştüm. Buna bayılıyordum. İstediğim buydu.

Ön kapıyı tıklattım ama duyan olmayınca içeri girdim. Kaos bir tsunami gibi vurdu.

Her. Yerde. Çocuk. Vardı.

Her şekil ve boydan bir sürü çocuk. Kıkırdayıp çığlıklar atıyor, oyuncak tabancalarıyla koridorlarda koşturuyor, birbirlerine köpük toplarından atıyorlardı. Lily'nin oğullarıyla birkaç kez vakit geçirmiştim, ayrıca bir keresinde Bree tüm ailesini maça getirmişti, o yüzden çocuklar beni hemen tanıdı. Beni ilk gören doğum günü çocuğu Levi oldu ve bana doğru koşturdu.

Çarpışmaya hazırlanmıştım ama tam önümde dikilip bana dişsiz gülümsemelerinden biriyle baktı. "Nathan! Yeni oyuncak tabancama bak!" Çok heyecanlıydı ve ben de hayatımda daha harika bir şey görmemişim gibi davrandım. Ona ne alacağımı bilemeyince, takımdaki tüm çocuklardan bir topu imzalamalarını istemiştim. Topu paketten çıkardığında fena halde çuvalladığım anlaşıldı ama yine de etkilenmiş görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Ah. Futbol topu. Çok güzel! Teşekkürler." Çöptü. Nefret etmişti. Aslında bir yandan da hoşuma gitmişti çünkü bu topa sahip olmak için böbreklerinden vazgeçecek yetişkinler tanıyordum ama bu çocuk hiç umursamadan bir kenara atabiliyordu. Onun için demodeydi.

Sonra hep bir ağızdan "Oyunkurucu çuvalı!" diye bağırmaya başladı.

Birden on küçük çocuk üzerime çullandı, onları üzerimden atmam da imkansızdı. Hiç halim olmasa da gürleyen bir ayı gibi dar ana koridordan mutfağa kadar koşmaya karar verdim çünkü bu ailede her şeyin oyun ve eğlenceyle yürüdüğünü biliyordum.

Tüm yetişkinleri mutfakta buldum. Aslına bakılırsa fazlaca yetişkin vardı. Birden bunun sadece bir aile partisi değil, anne babaların da katıldığı büyük bir doğum günü daveti olduğunu anladım. *Sorun yok, sorun yok.* Nasıl oluyorsa burası daha gürültülüydü, herkes normalde olduğundan yüksek sesle kahkahalar atıyor gibiydi. *Sakin ol, Nathan! Bu bir parti, tabii ki gürültüyle kahkahalar atılacak.*

Beni ilk fark eden, tezgahın önündeki bir bar taburesinde oturan adam oldu. Hatta dönüp ikinciye baktı. "Ah... yoksa şu... Nathan Donelson mı?" Üzerinde LA Sharks tişörtü olduğuna göre bunun sonu iyi bitmeyecekti. Bu akşam hayranlarla yüzleşecek bir ruh halinde değildim açıkçası. Elimi kaldırıp ufak bir selam verdim ve etrafa bakarak Bree'yi aradım. Lavabonun başında durmuş bir sürahiye su dolduruyordu. Adım söylenince o şahane uzun bukleleri havalandı. Önünde uzun bir sıra halinde ahşap düğmeleri olan sarı bir elbise giymişti. Resmen günışığı gibi parlıyordu ve bu uzun, acı verici haftanın ardından gözlerim bayram ediyordu. Ellerimi çıplak kollarında gezdirmek, tüm ilgisini kendime çekmek istiyordum. Onu buradan kaçırıverip sadece kendime saklamak istiyordum.

Bakışlarımız kitlendi ve muhteşem bir an boyunca diğer her şey silindi. Burada sadece ikimiz vardık. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve o bayıldığım gamzeleri dudaklarının yanında belirdi.

Ama sonra etrafta koşturan çocuklardan birinin attığı bir yumrukla iki büklüm oldum ve çocukların duymaması gereken birkaç küfür sıraladım. Şimdi kaos ikiye katlanmıştı.

"Nathan! Aman Tanrım, özür dilerim. Çocuklar, ÇIKIN!" Bunu kimin söylediğini bile bilmiyordum. Ebeveynler etrafıma doluşuyor, şekerle beslenen amansız yavrularını üzerimden çekmeye çalışıyordu. Ana koridora bağlanan bu daracık alanda bir sürü yetişkin ve çocuk kişisel alanımı işgal ediyordu. Bree kalabalığın içinden sıyrılmaya çalışıyordu ama ben kapana kısılmıştım ve bana ulaşamıyordu.

Birden Lily'nin kafası belirdi, önündeki curcuna son derece normalmiş gibi davranıyordu. "Selam, Nathan! Seni görmek çok güzel!" Kolumun altından itişen kalabalığın arasına girdi ve mutfağa geçti.

"Nathan burada mı?!" Bu Bree'nin annesiydi. Sesini nerede olsam tanırdım ama onu göremiyordum çünkü çocuklarını çekiştiren eşlerinin ardından üç adam önünü kapıyordu. *Gerçekten mi dostum? Benimle el sıkışmak için bu anı mı seçtin?* Bree hâlâ herkesin gerisinde bana ulaşmaya çalışıyordu. Birinin kollarına tutuşturduğu bebeği geri vermeye çalışıyordu.

Doug arkamdan yaklaştı ve sırtıma vurdu. "Seni görmek çok güzel dostum! Geçen haftaki maç neydi öyle ya!"

Gülümseyip –öyle yaptığımı umuyordum– herkesin tebriklerine, tanışma girişimlerine cevap vermeye çalışırken çocuklardan biri cebimden cüzdanımı yürütmeye çalışıyordu. (Büyük bir aile istediğimi söylemiştim, değil mi? Unutun gitsin.)

Her. Şey. Dönüyordu.

Çenemin kasılmaya başladığını hissediyor, dişlerimi sıkıyordum. Daha tam olarak mutfağa bile girememiştim. Bu lanet olası koridorda, insanlarla çevrelenmiş halde kalakalmıştım. Neredeyse kollarımı kaldırıp çılgınca sallarken GERİ ÇEKİLİN! diye bağırma isteğime yenik düşecektim. Hepsini dağıtana kadar dirsekleri sağa sola sallamak istiyordum. Ama yapamazdım, yapamayacağımı biliyordum. Her zaman olduğu gibi burada durmalı ve sempatik bir gülümsemeyle karşılık vermeliydim.

Seslere odaklanmalıydım ama hepsi yavaşça kaybolmaya,

birbirine karışmaya başlamıştı. Sesleri takip edemiyordum. Yutkunamıyordum. Kalbim son hız atıyordu ve buz gibi suyun içine batırılmışım gibi hissediyordum. *Bree neredeydi?* Onu bulamıyordum.

Neden ellerim kollarım ağır ve uyuşmuş geliyordu? Bir düşme hissiyle boğuşuyordum ve düşmediğimi bildiğimden kalbim daha da hızlı atıyordu. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Bana neler oluyordu böyle?

Benim muhakkak...

Ben yapamıyordum...

Ben sadece...

27

BREE

Ah hayır. Bir sorun vardı.

Herkes Nathan'ın ilgisini çekmeye çalışırken yüzünün aniden kireç gibi olduğunu fark ettim. Gözlerinde tuhaf ve donuk bakışlar vardı. Omuzları kapanmaya başlamıştı ve herkesten bir geriye çekildi. Koridorda öyle bir gürültü vardı ki söylediklerini zar zor duydum: "Özür dilerim ama benim gitmem..."

Önündeki kalabalığa arkasını döndü ve hızla koridoru geçti. Nathan'la aramızdaki yaklaşık on iki bedeni, Kara Cuma indirimindeki son televizyonu almaya çalışan birine yakışır bir kararlılıkla iteklemeye başladım. "Affedersiniz. Bana izin– off, ÇEKİLSENE Doug!"

Kalabalığın arasından sıyrıldım ve boş koridora öylece bakakaldım. Ortalarda görünmüyordu. Hemen salona baktım ama orada da değildi. Yemek salonunda da değildi. Dışarıya da şöyle bir göz attım, kamyonu duruyordu ama o dışarı çıkmamıştı. Şimdi, alışveriş merkezinde çocuğunu kaybetmiş bir anne gibi telaşla etrafta koşturuyordum. Nathan ortadan kaybolmadan önce berbat görünüyordu ve onu bulmam gerekiyordu.

Yukarıya çıkıp odalara bir göz atmaya karar verdim.

En sonunda çamaşır odasının kapısının aralık olduğunu gör-

düm ama ışık açık değildi. İçeride, tanıdığım o kocaman adam bir köşeye sinmiş titriyordu. Nathan -benim soğukkanlılığını korumasını her zaman bilen Nathan'ım- dizlerini göğsüne çekmiş, koca kollarını bacaklarına dolamış, başını da arasına eğmişti. Çaresiz nefeslerini buradan bile duyabiliyordum.

Hemen yanına gidip elimi sıkıca sırtına dayadım. "Nathan, hey, şşşt sorun yok. Ben buradayım."

"Ben yapamıyorum–" Zoraki bir nefes daha aldı. Omuzları titriyordu. Elimi göğsüne koyunca, kalbinin bir ayıyla kovalamacaya girmiş gibi gümbür gümbür attığını fark ettim. "Nefes alamıyorum. Kendimi kaybedecekmişim gibi geliyor." Sanki çaresiz bir haldeymiş gibi telaşla konuşuyordu. "Ölüyor muyum?" diye öylesine içten ve dehşet içinde sordu ki anında neler olduğunu anladım.

Ona iyice yaklaşıp bacaklarımı iki yanına açarak oturdum, göğsüme doğru yaslanmasını istiyordum. Kollarımı dolayıp onu sıkıca tuttum. "Hayır, ölmüyorsun, söz veriyorum. Sadece bir panik atak geçiriyorsun." Onun başından ayağına kadar nasıl da titrediğini hissettikçe kalbim sıkışıyordu. Şu anda nasıl hissettiğini biliyordum. "Sadece benim sesimi dinle, tamam mı? Ben buradayım. Güvendesin. Ölüyormuş gibi hissediyor olabilirsin ama ölmüyorsun. Şimdi, sadece sana sardığım kollarımın nasıl hissettirdiğine odaklan. Kollarım seni sıkı mı, gevşek mi tutuyor?"

Titrek bir nefes verdi ve uzun bir duraksamanın ardından "Sıkı," dedi.

"Doğru. Seni bırakmayacağım. Şimdi, neyin kokusunu alı-

yorsun?" Cevap vermesini bekledim ama ses çıkarmayınca nazikçe tekrar sordum. "Nathan, bana neyin kokusunu aldığını söyleyebilir misin?"

"Hmmmm... pasta," diye mırıldandı sonunda, hırıltıdan farksız bir sesle.

"Evet, çok güzel kokuyor. Vanilyalı ve üzerinde şekerlemeleri var. En sevdiğim. Ağzında alabildiğin bir tat var mı?"

Nefeslerinin biraz da olsa rahatladığını, vücudunun gevşediğini hissedebiliyordum. Bir kolumu kaldırıp sırtında şefkatle gezdirmeye başladım.

"Nane," dedi sessizce. "Ağzımda sakız vardı ama sanırım yuttum." Öylesine yılgın ve bundan utanıyormuş gibi görünüyordu ki. Birinin panik atağınızı deneyimlemesi, o kadar kontrolsüz ve çıldırmış haldeyken sizi görmesi fikrinin nasıl da korkutucu olduğunu biliyordum. Sırf perişan haldeyken gördüğüm için onun hakkındaki fikirlerimin değişmeyeceğini, onu aşağı görmeyeceğimi bilmesini istiyordum.

"Sorun değil. Ben de çok yuttum. Tabii o zamandan beri tadını alabildiğim tek şey karpuz ve nane aroması ama olsun."

Minicik de olsa kıkırdadığını duyunca yeniden yanıma döndüğünü anladım. Başımı kürekkemiğine dayayıp orayı öptüm. Bana biraz daha yaslanırken vücudu iyice gevşiyordu.

Birkaç dakika boyunca orada oturduk, nefesi sakinleşene ve vücudunu tüm ağırlığıyla bana bırakana kadar konuştuk. Elini, sıkıca göğsüne bastırdığım elimin üzerine koyunca kendisine geldiğini anladım. Elimi hafifçe sıktı.

"Bana neler olduğunu ve ne yapman gerektiğini nereden biliyordun?" diye sordu boğuk ve yitik bir sesle.

"Çünkü kazadan sonra ben de aynısı sıkça yaşadım. İlk haftalarda ne zaman arabaya binsem panik tüm vücudumu ele geçiriyordu. Korkunç bir histi. Sanki her şey üzerine geliyormuş ve sen bundan kaçamıyormuşsun gibi. Bir dakika olsun seni rahat bırakması için her şeyi verebilirmişsin gibi."

"Evet," diye fısıldadı. "Kesinlikle öyle."

Aramızdaki sessizlik giderek uzuyordu. Başımızın üstündeki çamaşırlıktan gömlekler sarkıyordu, bacaklarımın altındaki fayanslar soğuktu. Nathan elini dizime götürüp hafifçe sıktı. Sessiz bir minnettarlık hareketi.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" Omzu üzerinden eğilip yüzünü görmeye çalıştım ama başını çevirdi.

"Evet," dedi ama sesi hâlâ titriyordu.

"Nathan?" Omzu üzerinden boynumu uzattım ama bana bakmıyordu.

Omuzları yine titremeye başlamıştı ama az önceki gibi panikli bir titreme değildi bu. "Lütfen, bakma... şu an bana bakma." Başparmağını ve işaret parmağını gözlerine bastırdı.

"Neden bakmayayım?"

Uzun bir duraksamanın ardından titrek bir nefes verdi. "Çünkü... bir bebek gibi ağlayacağım," dedi, birkaç gün önce kaldırımda düşünce söylediğim gibi. "Sen aşağıya dönebilirsin. Şimdi iyiyim. Git." Kaba davranmamaya çalışıyordu. Temkinli yanına sıkı sıkıya tutunmuştu.

Onu daha sıkı kucakladım. "Nathan, benim yanımda istediğin kadar ağlayabilirsin. Birbirimizin yanındayken güvendeyiz."

Bu onun tamamen çözülmesini sağladı.

Başı ellerinin arasına düştü ve vücudu bir hıçkırıkla sarsıldı. Ona sıkıca sarıldım; orada olduğumu, hiçbir yere gitmeyeceğimi, bir okyanus dolusu gözyaşı dökse de yine de onun dünyanın en güçlü insanı olduğunu düşüneceğimi bilmesi için elimi sıkıca göğsüne bastırdım.

Birden geri dönüp kollarını belime sardı ve beni kucağına çekti. Bacaklarım iki yanındaydı ama bu anda şehvete dair hiçbir şey yoktu. Onu gerçekliğe bağlayan çapaydım ben. Kollarını iyice sıktı ve başını boynuma dayadığı gibi daha önce hiç olmadığı kadar derin bir şekilde ağlamaya başladı.

Elimi saçlarının arasında gezdirdim. "Nathan, konuş benimle."

Bir an sesi çıkmadı ama en sonunda cevap verdi. "Çok yorgunum. Haftalardır göğsümde bir sıkışma var ve şimdi biraz rahatladığını hissediyorum. Kendimi kırık dökük hissediyorum. Eskiden her şeyin altından kalkabilirdim ama..."

"Ama artık yapamıyor musun?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Kırık dökük değilsin. Panik atakların ya da kaygıların senin bütünlüğünü yansıtmaz. Tükendin ve bu son derece anlaşılır bir durum. Kendini, daha önce kimsede görmediğim derecede zorladın ve bu noktaya gelmiş olman da çok doğal."

Başını itiraz eder gibi salladı. "Hayır... Yapamam. Bu durumla baş edebilmem lazım."

"Kim demiş?"

Cevap vermedi. Geri çekildim ve çenesini tutup yüzünü kendime doğru döndürdüm. Karanlıkta bile şişen gözlerinin

kıpkırmızı olduğunu, utançla baktığını görebiliyordum. Yüzünü çevirmeye çalıştı ama izin vermedim, çünkü onun bu yanından utanmadığımı bilmesini istiyordum. Muhtemelen hayatı boyunca kimsenin önünde ağlamamıştı ve bunun sebebi de içinde bulunduğu, erkekliğin duygulara geçit vermemek olduğunu savunan kültür baskısıydı.

"Neden her şeyle baş etmen gerektiğini düşünüyorsun, Nathan? Neden kendine dinlenmek için izin vermiyorsun ki?" diye sordum, gözlerinin içine bakarak.

Bunun üzerine gözlerini yumarken gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Çünkü bunu hak etmiyorum."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bree, sahip olduğum hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmadım. Hiçbir şey için! Hepsi verildi. Önüme sunuldu. Lisedeyken çalışmak istedim ama bizimkiler izin vermedi. Hatta takımdaki yerim bile bana sunuldu. Bulunduğu yeri hakkıyla kazanmış Daren sakatlanınca ben de yedek kulübesinde iki yıl oturduktan sonra onun yerini aldım. Görüyor musun? Tüm bu başarılar ellerime bırakıldı, şikayet etmeye ne hakkım var? Yorgun olmaya ne hakkım var? Yok. Ben, ihtiyaç duyduğu her şey, daha fazla para ve daha fazla başarı önüne gümüş tepside sunulmuş zengin bir çocuğum sadece."

"Ölümüne çalışmanın sebebi bu mu yani? Neden insanlara hayır diyemiyorsun? Değerini kanıtlamaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerini yeniden yere çevirdi. "Ancak çok çalıştığımda, çok yorgun hissettiğimde, göğsümdeki o suçluluk duygusu biraz hafifliyormuş gibi hissediyorum." Bunun üzerine bir şey söylemek

istiyordum ama o, sesinin iyice titremesine neden olan yeni gözyaşlarıyla beraber konuşmaya devam etti. "Hayatım zorlu olmadı hiç. Yoksulluğa, güç bela geçinmeye ya da biraz sıkışmaya benzer bir durumum bile olmadı. Özel bir şefe, şoföre, menajere, yardımcıya yani ihtiyacım olan her şeye sahibim, o zaman söyle bana... şikayet edecek nasıl bir sebebim olabilir ki?"

Gözyaşları ardı ardına yanaklarından süzülüyordu ve gözlerinde öfkeyle karışık yenilgin bir ifade vardı.

"İçerleyecek, burun kıvıracak hakkım var mı? Bunlardan kaçmak istemeye hakkım var mı? Hayır. Kaçamadığım endişelerim için yardım almayı hak etmiyorum. Çok çalışmaktan şikayet edemem. Aklımı başıma toplamalı ve elimden gelenin en iyisini yapmalıyım yoksa aksi takdirde herkes, bulunduğum yeri hak etmediğimi düşünür."

Nathan kollarını etrafımdan çekip yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bir an için öylece kalakaldım. Bu dünyada herkesten iyi tanıdığımı düşündüğüm adamın, kahraman olmak için bir pelerin takması gerektiğini düşündüğünden bunca zaman duygularını, yaralarını ve stresini içinde biriktirdiğini anladım.

O bana içini bu kadar samimi bir şekilde dökebildiyse, ben de aynısını yapabilirdim.

Ona bakabilmek için ellerini gözlerinden çektim.

"Dinle beni. Seni değerli kılan yaptıkların değildir, göğsünde çarpan bir kalbe sahip olmandır. Senin bir ruhun var, elbette kırılabilir, yorulabilir, stres yapabilir, üzülebilir, kızabilirsin. Tüm bunları... hissetmeye hakkın var. Herkesin var." Söyleyeceğim bir sonraki şey için gücümü topladım. "Her şeyi göğüs-

leyebilmen, her zaman olması gerekenden fazlasını vermen, her girişti̇ğin şeyde mükemmel olma çabaların... seni değerli bir insan kılacak şeyler bunlar değil." Durdum. "Ve sana aşık olma sebebim de bunlar değil."

Kapkara gözleri benimkilere döndü.

Gülümsedim. Bu büyük sırrın yükü omuzlarımdan süzülürken içim rahat devam ettim. "Şapşalın teki olduğun için sana aşık oldum. Eğlencelisin. Öyle kocaman bir kalbin var ki oraya nasıl sığıyor bilmiyorum," dedim, elimi göğsüne bastırarak. "Berbat bir sesin var. Hasta olduğumda bana çorba yapıyorsun. Kanepede kramplardan iki büklüm yatarken gidip bana tampon aldın. Başka birini bile göndermedin. Kendin gidip aldın!"

Hafifçe güldü, keşke gülümsemesi daha canlı olsaydı.

"Bak Nathan, istersen hayatının kalanında eline futbol topu alma ya da adın, bir daha başarıyla anılmasın, umurumda değil." Şimdi ardı ardına gözyaşları döken bendim. Nathan yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmağını yanaklarımın üstünde gezdirdi.

Başımı hafifçe sallayıp söyleyeceklerimi tamamlamak için hıçkırıklarımı yutkundum. "O yüzden bana değerli olmadığını ya da sahip olduklarını hak etmediğini söyleme, çünkü bana göre hepsini hak ediyorsun. Her zaman da hak edeceksin."

Nathan beni kendine çekip sıkıca göğsüne bastırdı. Yüzünü saçlarımın arasına gömerken güçlü kollarını köprücük kemiğime bastırıyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı tekrar tekrar. "Seni seviyorum, Bree. Seni seviyorum. Her zaman sevdim."

28

BREE

Nathan'ı, kamyonuyla evine bırakmaya ve ekibinden, benim arabamı alıp evime götürmesi için birini ayarlamaya ikna ettim. *Ünlü olmanın avantajları işte.* Nathan partidekilerin üzüleceğinden fena halde endişelense de hemen evden çıktık.

"İzin ver de seninle ilgileneyim," dedim, tereddüt dolu gözlerine bakarak. "Lütfen?"

İfadesi yumuşar gibi oldu ve anahtarını uzattı. "Teşekkürler."

Yanağıma bir öpücük aldım ama asıl istediğim başımı hızlıca çevirerek öpücüğü dudaklarıma almaktı ama bu hamle için doğru zaman değildi.

Araba yolculuğu sırasında ikimiz de hem fiziksel hem de psikolojik olarak tükenmiş haldeydik. Nathan sakin bir müzik açtı, elimi tuttu ve parmaklarımızı kenetledi. Parmak eklemlerimi, beni yıkıp geçen bir şefkatle öpüyordu. İki saatlik yol boyunca tek kelime etmedik, sadece konforlu sessizliğimizle müziğin keyfini çıkardık.

"Bu akşam bende kalır mısın?" diye sordu, apartmanının otoparkına girdiğim sırada sessizliği bölerek. Daha önce yüzlerce kez onun evinde kalmıştım, bu sorunun bu kadar anlamlı ve önemli gelmemesi gerekirdi. Ama öyleydi çünkü daha önce

bunu elimi tutarken ve aramızda asılı kalmış bir 'Seni seviyorum' varken sormamıştı hiç. Ama evet demek kolay geliyordu. Son derece normal gibi.

Nihayet evine girdiğimizde anahtarlarını dresuarın üstüne bıraktı. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp ikimize su almak için mutfağa geçtim. Her şey çok normal gibiydi ama bir yandan da farklı olan bir şeyler vardı. İkimiz de konuşmuyorduk çünkü bu akşam deneyimlediğimiz duygusal mücadeleden sonra neyi nasıl konuşabileceğimizi kestiremiyorduk. Elimizde sularımızla odalarımıza doğru yöneldik. Her zaman yaptığım gibi kendi odama gitmek için ayrılmaya hazırlanırken Nathan elimi yakalayıp beni kendisine doğru döndürdü. O sırada yere birkaç damla su döküldü.

"Benimle kal?" Bu bir rica değil, çaresizlikle sorulmuş bir soruydu. İhtiyaçla. Büyük bir umutla. Bu akşam yaşadıklarımız, Nathan'la ilgili bildiğimi sandığım şeyleri tamamen değiştirmişti ve artık onun da benim kadar korktuğunu biliyordum. Onu artık daha çok seviyordum.

Başımı tamam anlamında sallayıp kocaman odasına adım attım. Nathan arkamızdan kapıyı nazikçe kapatırken kalbim gümbür gümbürdü. Zeminden tavana kadar uzanan pencerelere giden her adımımı temkinli bir sakinlikle atıp inanılmaz okyanus manzarasıyla buluştum. Suyun engin karanlığı ve kumlara çarpan dalgaların beyaz köpükleriyle aramızda hiçbir engel yoktu. Dışarısı huzurlu ama bir o kadar da tehlikeli görünüyordu. Tıpkı burası gibi.

Nathan arkamdan "Bree?" deyince yönünü şaşırmış bir hortum gibi aniden ona döndüm.

"Biraz gerginim," deyiverdim.

Kaşlarını kaldırdı ve ardından uzun bir nefes verip gülümsedi. "Ben de."

"Gerçekten mi? Tamam, güzel. Çünkü mantıken sadece biziz, biliyorum." Gergin bir kahkaha attım. "Hayallerin gerçek olması gibi hatta! Gergin olmamalıyım, seni alt etmeye çalışmalıyım."

"Düşündüğün kadar kolay olmayabilir o," dedi, anında daha rahat nefes almamı sağlayan muzır bir ses tonuyla.

"Ama asıl gerilmeme -daha doğrusu korkmama- neden olan şey, sana orada seni sevdiğimi söyledim ama sen sadece bana takılmak için söyledin."

Gözlerimin, çizgi filmlerde olduğu gibi kocaman göründüğünden emindim.

Nathan içi içine sığmıyormuş gibi gülümsedi. "Sana takılmak için mi?" Bir adım geri çekilip elini saçlarının arasına daldırdı. "Sana, seni sevdiğimi söyleyerek takıldığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet. Tekrar tekrar söylemene gerek yok."

"Var. Çünkü benim kafamda olsaydın, bunu kavramanın bile ne kadar güç olduğunu anlayabilirdin. Bree, ben..." Cümlesini tamamlamadı ve sonunda öylece durdu. Derin bir nefes verdi. "Otursana," dedi ve ardından devasa kıyafet odasına geçti.

Yatağına oturup dizimi ovaladım. Ama sonra Nathan'ın yatağında oturduğumu -bunu ilk kez yaptığımı- fark edince sanki popom yanmış gibi zıplayarak kalktım. Sonra kendimi yeniden oturmak ve bu durumla bir yetişkin gibi baş etmek

için zorladım. Nathan'ın yatağındaydım. *Beni seviyordu.* Hayır işte, gördünüz mü? Bu soyut düşüncelerin hiçbirini kavrayamıyordum. Çok uzun zaman boyunca, bana sadece arkadaşlığımız nedeniyle değer verdiğini düşünmüştüm. Bildiğim tek şey buydu. Düşüncelerimi nasıl kökünden değiştirebilirdim ki?

Nathan odaya döndüğünde, popomun ucuyla oturduğumu fark ettiyse de belli etmedi. Dikkati elindeki ayakkabı kutusundaydı. Gergin görünüyordu, hatta kutuyu bana uzatırken fenalaşacak gibiydi.

Kutuyu almaya çalışsam da beceremedim. Bembeyaz kesilmiş eklemlerle sıkıca tutmaya devam ediyordu.

Homurdandım. "Nathan, bakmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstemiyorum," dedi, buz gibi bir sesle. "Yani istiyorum. Ama istemiyorum da."

Rahatsızca kıpırdandım. "Valla şimdi korktum biraz. Ne var bunun içinde? Kemik falan mı? Sayısız kulak memesi fotoğrafı mı? O kapağı kaldırdıktan sonra senden korkacak mıyım?"

"Büyük ihtimalle." Hafifçe omuz silkip kutuyu serbest bıraktı.

Kutuyu dikkatlice yatağın üstüne koydum (çünkü içinde kim bilir ne vardı ve bin yıllık kemikler kim bilir ne kadar hassastı) ve yavaşça kapağı kaldırdım. Bir şey üzerime atlarsa diye tetikteydim çünkü içinde ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermemişti. Kertenkele falan mı vardı? Belki de dolabında bir kutu dolusu güve tutuyordu ve kapağını açtığımda hepsi üzerime uçup nefes almamı engelleyecekti.

İkisi de değildi.

Kapağı kaldırdıktan sonra neye baktığımı anlamam birkaç saniye sürdü. Nathan, elini gergin bir şekilde boynuna götürüp yanımdan uzaklaştı. Parmaklarımı daldırdım ve... kumaş tokamı çıkardım. Haftalar önce tekila gecesinde kaybettiğimi sandığım güneş sarısı tokam. Başımı kaldırıp Nathan'la göz göze geldim. Kusacakmış gibi görünüyordu. Yumruğunu ağzına bastırmıştı ve gözleri kırışmıştı. Zavallı adam bu akşam duygusal bir mengenin içinden geçiyor gibiydi.

"Bu benim tokam," dedim, bir yandan da gördüğüm şeyi doğrulamasını ister gibi havaya kaldırırken.

Kısaca başını salladı. "O gece çıkarıp masada bırakmıştın, ben de sakladım." Gözleriyle kutuyu işaret etti. "Devam et."

Nathan odada dolanmaya devam ediyor ve bana, katılmak zorunda bırakıldığı bir cerrahi operasyonu izleyen biriymiş gibi bakıyordu. Sonra poster parçaladığım geceden, üzerinde rujum olan bir peçete çıktı. Sonra da koltukta ona attığım şeker.

Kutuda derinlere daldıkça yıllardır görmediğim şeylere rastlamaya başladım. Yıllar önce beni doğum günümde götürdüğü Bruno Mars konserinin bileti (ve pahalı şeyler almasına izin vermediğim için kaldırımda bulduğunu iddia ettiği sahne arkası bileti). En diplerde lise zamanlarımızdan, arkasında numaramın olduğu bir sakız kağıdı çıktı. O günü asla unutamazdım. O sabah derslerden önce ilk kez birlikte koşmuştuk. O gün ortak salonda bana, daha sonra yeniden birlikte koşar mıyız, diye sormuştu. Tabii ki kabul etmiştim ve numaralarımızı almıştık. Ben onun numarasının yazılı olduğu kağıdı sak-

lamamıştım ve şimdi kendimi tam bir romantizm canavarı gibi hissediyordum.

Kutudaki her bir şeyi çıkarıp etrafıma dizdikten sonra ona döndüm. En sonunda yanıma geldi ve milyon dolarlık piyango biletiymiş gibi sıkı sıkıya tuttuğum tokamı elimden çekti. "Bu tam senin saçların gibi kokuyordu. Sana geri vermem gerekirdi ama yapamadım." Tokayı kutuya attı. O tokayı asla geri alamayacaktım. Sonra elimi tutup yanında durmam için beni kaldırdı. "Anlıyor musun şimdi? Sen her zaman bana, sana beni hatırlatan şeyler veriyorsun ama ben, seni hatırlatanları çalıyorum. Sana takılmak, şaka yapmak için yapmıyorum. Bunu öylesine söylemiyorum. Sana delicesine aşığım, bazen can yakıcı olabiliyor ve liseden beri böyle hissediyorum."

Umut, umut, umut. Kulaklarımda çınlıyordu.

"Senin de beni sevmen için can atıyordum ama bunun olmayacağını düşünmeye başlamıştım. Cinsel ilişkiye girmediğimi söylediğimde, performansımı artırmak için olduğunu söylemiştim ya? Koca bir yalandı. Cinsel ilişkiye girmiyordum çünkü sana öyle kapılmıştım ki başka kadınların yatağıma yaklaştığı düşüncesi bile midemi kaldırıyordu. Kimse Bree olmayacaktı." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni her şeyimle seviyorum ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Asıl ben, senin bana takıldığından endişelenmeliyim."

Artık aramızdaki mesafeye katlanamıyordum. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum; bunun bir rüya olduğunu ve her şeyi yapabileceğimi düşünüyordum. "Seni, ayakkabımın bağcığını bağladığın günden beri seviyorum. Bana çözüldüğünü bile söylemedin, kendin bağladın."

Çenesindeki bir kas, sanki gözyaşlarına hakim olmaya çalışıyormuş gibi gerildi. "Bree, o tanıştığımız gündü." Ses tonu, *Benimle oynama kadın*, der gibiydi.

"Biliyorum. Benim için her şey o gün başladı."

Derin bir nefesle o kocaman omuzları yükselip alçaltı, sonra acı çekiyormuş gibi gözlerini yumdu. "Yani söylemeye çalıştığın... bunca zaman birbirimizi sevip hiçbir şey söylemedik mi?"

Hiç komik olmasa da gülmeye başladım. Bir parmağımı çattığı kaşının üstünde gezdirdim. "Evet. Sanırım öyle oldu."

"Peki ya üniversite zamanı? O zaman beni kendinden tamamen uzaklaştırdın. Yanlış bir şey yaptım sandım."

Ah. O konu.

Bir elimi yavaşça kırışan gömleğinin üstünde gezdirdim. Duygusal yüklerimizden kurtuluyorsak ben de biraz daha cesur davranabilir ve daha fazlasını ortaya dökebilirdim. "Çok üzgünüm Nathan. Seni kendimden uzaklaştırdım çünkü çok korkmuştum. Yanımda kalabilmek için UT bursunu reddetmeyi düşündüğünün farkındaydım ve sana söylemesem de, kazadan sonraki dönemde çok depresif bir haldeydim. Hayallerinden benim için vazgeçecektin, sonra benim ağlak, kızgın, yılgın halimi gördükçe zamanını harcadığına değmediğimi düşünecek ve bana içerleyecektin. Hayatla bağlarımı yitirmiş, kalbi kırık halde görüp beni istemeyeceğinden korktum. O yüzden uzaklaştırdım seni kendimden. Çok üzgünüm, Nathan. Seni sürgüne mahkum ettim."

Eli nazikçe yüzümü okşadı. "Asla öyle hissetmezdim. Her zaman seninle ilgilenen kişi olmak istedim."

"Artık bunu görüyorum. Ama o zamanlar depresyon aklımı ele geçirmişti, gerçeği seçmek kolay değildi."

Başını eğdi ve boynuma doğru derin bir nefes verdi. "Pekala, şimdi dinle beni: Sana tapıyorum. Mutlu da olsan üzgün de olsan seni seviyorum."

Nathan boynuma büyük bir öpücük kondurup dudaklarıma doğru tırmanmaya başladı.

Karnımdan bir sıcak dalgası yükselirken boynumu dudaklarına sunmak için başımı geriye attım. Yavaşça dudakları benimkileri buldu. Nazikçe ağzımın kenarını keşfe çıkarken ben de dudaklarımı araladım. Resmen dağılmıştım. Öyle dağılmıştım ki beni tutması gerekecekti. Tabii ki öpücük başlı başına güzel bir şeydi ama size aşkını ilan eden birinin öpücükleri bambaşkaydı.

Yerden havalanıverdim ve beni gözlerinde oyuncu bir ifadeyle yatağa attı. Kahkahalar atarken Nathan elini sırtına uzatıp tişörtünü çıkardı. Gözleri, hemen ardında görünen gece kadar karanlıktı. Yatağa çıkıp üzerime doğru eğilirken zar zor yutkundum. Üzerimde hissettiğim ağırlığı. AAAYH. Altın rengi sıkı teni. ÖFF. Nihayet parmaklarımı üzerinde gezdirebileceğim karın kasları. MMMHH.

Çıplak teninin her bir noktasını keşfederken Nathan gülümseyerek beni izliyordu. Doğrulup göğsüne bir öpücük kondurdum. Sonra diğer tarafa da. Şişkin kollarından birini muzırca ısırınca kahkaha attı. "Böyle mi olacak yani?"

Masum bir ifadeyle ona göz süzdüm ama o daha fazla beklemeden dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Bu seferki öpücü-

ğü yumuşak ya da nazik değildi. O öpücükte *yıllardır* beklenen bir şey yüklüydü. Boğulmaktan son anda kurtulup yüzeyde aldığınız ilk nefes gibiydi. Hayatım buna bağlıymış gibi sıkı sıkı tutuyordum onu. Derinden, her şeyini vererek, cömertçe öpüyordu beni. Tişörtümün altında sırtımdan yukarı çıkan eli, dokunduğu yerlerde nefis kıvılcımlar bırakıyordu. Beni damgaladığını hissediyordum.

Nathan her yerdeydi. Ve benim de ona ihtiyacım vardı. Bu adama her şeyimle kapılmıştım ve şimdi nihayet buradaydık; yatağında oynaşıyor, her an birileri engel olabilirmiş gibi sabırsızca öpüşüyorduk. Birbirimizi seviyormuşuz gibi öpüşüyorduk. Nathan kulağıma, sizinle paylaşmayacağım tatlı sözler mırıldanıyordu. Söyledikleri sadece ve sadece bana aitti.

Birden Nathan geri çekildi, yüzümdeki saçları kenara iterken gözlerinde dalgın bir ifade vardı. Sonra, sanki kafasında bir sonuca ulaşmış gibi gürültüyle inledi. Dirseklerini başımın iki yanına dayadı.

"Bree, şu an seninle her şeyi yaşamayı çok istiyorum ama... lanet olsun. Bunu söylediğime inanamıyorum. Bence beklemeliyiz."

Söyledikleri karşısında şoka girdiğimi söylemek hafif kalırdı, özellikle de uzun zamandır cinsel ilişkiye girmediğini düşünürsek. Ama yalan yok, bir yanım bu kararı almasına minnettardı. Ben bu tip şeylere hem zihinsel hem de fiziksel olarak hazırlıklı olmayı seven kadınlardandım ve bu akşam çok beklenmedik bir şekilde gelişmişti. Henüz buna uygun bir kafa durumunda olmadığımı biliyordum. Tüm olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Ama sonra Nathan akıllara zarar bir şey söyledi: "Aslına bakarsan... ben evlenene kadar beklemek isterim."

NE!? Beynim durmuştu resmen. *Evlenene kadar* mı demişti?! Arada bir yerde evlenme teklifi etmişti de ben mi kaçırmıştım?

Bakışlarım düşüncelerimi yansıtmış olmalı ki Nathan'ın gülümsemesi genişledi ve bir parmağını boynumdan aşağı köprücük kemiğimde gezdirdi. *Söylediklerinle yaptıkların birbirini tutmuyor dostum.*

"Merak etme. Henüz teklif etmiyorum. Ama sen şaşırmayı sevmiyorsun, o yüzden sana söylüyorum, bir noktada sana evlenme teklifi edeceğim. Umarım ki o noktanın çok yakın olmasını dert etmezsin çünkü zaten altı yıldır birlikteymişiz de hiç resmi hale getirmemişiz gibi hissediyorum."

Haklı olduğunu söyledim. Nathan kadar yakından tanıdığım kimse yoktu ve bizim gibi yakın arkadaşlar öylesine birliktelikler yaşamazdı. Duygularımızı itiraf ederek sözü edilmeyen bir anlaşmaya imza atıyor, *her şeyimle varım, aradığım kişi sensin,* diyorduk.

"Katılıyorum," dedim muzır öpücüklerinin ve alt dudağımı tatlı tatlı ısırma çabalarının arasında. "Ama neden evlenene kadar bekleyelim ki? Bu bana çok..."

"Demode mi geliyor?" diye sordu, parmağını kolumda hafifçe gezdirip yüzük parmağıma götürürken. Alnıma bir öpücük kondurdu. "Biliyorum. Yalan yok, sebeplerden biri de bu. Son haftalarda, daha önce romantizme düşkün biri olmadığımı anladım. Nasıl desem? Küçük dokunuşların tadını çıkarmak

yerine" -parmak eklemlerini gezdirirken kanım hafifçe kaşınıyordu- "doğruca istediğimi alıyordum."

Minik bir kıskançlık yüzeye çıkıp bana bir sürü kadından doğruca istediğini aldığını fısıldasa da onu hemen bir kenara ittim. Çünkü şu anda yanında ben vardım ve sonsuza kadar da öyle olmasını umuyordum.

Özlem dolu bir gülümsemeyle gözlerini bana dikti. "Seninle farklı olsun istiyorum, Bree."

Kokusunu içime çektim ve kalbimi sarıp sarmalamasına izin verdim. "Tamam. Bekleriz." Sırıtarak yanağını dürttüm. "Ne yufka yürekli bir adamsın sen."

"Söz konusu sen olunca öyleyim."

Bu sefer öpücükleri yumuşak, tatlı ve minnet doluydu. Kaslı kollarından birinin üstünde üzerimden doğrulup ışığı kapadı. Gecenin son görüntüsünde kaslar, tendonlar ve güçlü bir erkek vücudu olması sakinleşmeme hiç yardımcı olmuyordu doğrusu.

Nathan yanıma uzandı ve beni göğsüne çekti. Ben de göğsünü öptüm. "Bir marşmelov olduğumu etrafta yayma olur mu?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla. "İmajımı mahveder."

"Ne imajı Tanrı aşkına? Dul komşumun posta kutusuna yüzlükler bırakarak kazandığın imaj mı? Yoksa küçük balerinler eğitimlerine devam edebilsin diye tüm binayı satın alarak kazandığın imaj mı?"

Başımın üstüne bir öpücük kondururken bir an durup saçlarımın kokusunu içine çektiği detayını kaçırmadım. Birbirimizin kollarında evimizde gibiydik. Küçük bir kedicik gibi koynuna sokuldum. Karar kesindi. Mümkün olsa onunla beş dakikada evlenirdim.

"Hepsi senin için, Bree."

29

NATHAN

Cumartesi günü Bree'yle ona kadar uyuduk. En son ne zaman bu kadar uyuduğumu hatırlamıyordum. Belki de lisede? Birkaç gözümü açmış ama içimden güne başlamak için harekete geçmek gelmemişti. İstediğim her şey yanımdaydı. Salyalarını akıtarak uyuyordu.

Eninde sonunda birkaç toplantıya girmek ve sonra da son playoff maçını oynayacağımız Houstan'a gitmek üzere havalimanına gitmek için Bree'den ayrılmam gerekecekti.

Cumartesileri sezon boyunca izinli olarak sayılabileceğim tek gündü çünkü bu günlerde ağırlık odasında çalışmıyordum, o yüzden genelde toplantılarla dolu oluyordu. Ki bu da kulağa hiç izin günü gibi gelmiyordu. Ama bu sabah, erken saatteki toplantılardan birini ekip sapık gibi Bree'yi izlemiştim. Bu yüzden daha sonra Nicole'un gazabına uğrayacağımı biliyordum ama değerdi. Sanırım bu da bir gelişme sayılırdı.

Bree'nin bir tutam saçının ağzına girdiğini fark ettim ve tam dikkatlice saçını çekmek üzereyken gözlerini açıverdi. Sürpriz kutudan çıkan bir oyuncak gibi yatakta dikildi, saçları normalde olduğun sekiz kat daha kabarık görünüyordu. Fal taşı gibi olmuş gözlerini bana çevirirken kriyojenik uykudan yeni uyanmış gibi görünüyordu.

"ON BUÇUKTA DERSİM VAR!"

Sabahları sesi biraz fazla çıkıyordu belli ki. Sorun değildi, onu yine de istiyordum.

Örtüleri üzerinden atıp yataktan indi ve odadan çıkıverdi. İki dakika öylece koridora baktıktan sonra geri döndüğünü duydum. Bir anlığına ahtapotun kollarını andıran saçlarını ve kollarını görür gibi oldum ama sonra yatakta üstüme atladı. Tatlı gamzeleriyle gülümseyip sonra kocaman COK sesiyle beni öptü. "Günaydın. Seni seviyorum."

Gülümseyip onu doya doya öpmek için uzandım ama çenesini kitledi.

"AH hayır. Dün gece ikimiz de dişlerimizi fırçalamadık ve sabah nefesi berbat bir şeydir. Kapalı ağız bir öpüşmeye razı NATHANKESŞUNULÜTFEN!" Kahkahalarının arasında çığlıklar atıyordu çünkü onu acımadan gıdıklıyordum.

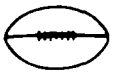
"Nefesin berbat kokuyor mu diyorsun bana? Bedelini ödeyeceksin."

"Bırak beni! Derse gitmem gerek!" Kahkahalarının arasında zar zor konuşabiliyordu.

"Geri gelmemeliydin. Bu ilk hatandı ve artık yakalandın." Onu gıdıklamaya ara verip komodinime uzandım ve sprey gargaramı alıp ağzıma bir fıs sıktım. Yatağımın yanında böyle bir şey olması karşısında ağzı açık kalmıştı ama ne söyleyebilirdim ki, ben de amatör değildim sonuçta. Ağzını bir balık gibi açık görünce ona da bir fıs sıktım.

Yine kahkahalara boğuldu ve sonra onu istediğim gibi öptüm. Hiç acele etmeden.

Daha sonra Bree mesajla, geç kaldığını ve suçlusunun ben olduğumu söyledi. Bu suçlamayı seve seve kabul edebilirdim.



Devasa seramik küvette arkama yaslandım ve FaceTime'la Bree'yi aradım. Tam omzumun üzerindeki bir balon patlarken bağlandı. Yoğun stüdyo ışıklarının altındaki gülümseyen yüzü ekranı doldurdu. Gözlerini kısarak baktı, ardından kocaman gülümsedi.

"Banyo yapıyorsun!!!"

"Köpüklü banyo." Bir avuç dolusu köpüğü havaya kaldırdım. Onu hiç bu kadar memnun görmemiştim. Dans mayosunun açık pembe askılarını ve ensesindeki saçların terle yapıştığını görebiliyordum. Aynaya yaslanmak için çömelirken yansımasından stüdyoda yalnız olduğunu anladım. Nefes nefeseydi. "Ve? Harika bir şey değil mi?"

"Neler kaçırdığımın farkında değilmişim." Açıkçası oldukça sıkılmıştım ama böyle gülümsemesini sağlayacaksa ömrümün sonuna kadar her akşam bunu yapabilirdim. Ayrıca önceki konuşmamızdan sonra, ruh sağlığımla ilgili bir şeyler yapmam gerektiği sonucuna varmıştım. Önümüzdeki hafta için bir terapistten randevum vardı. O konuda biraz geriliyordum, yalan yoktu.

"Daha iyi olmasının tek yolu senin de yanıma gelip–"

"HAAYIIIIR," diye bağırdı Jamal, banyo kapısının yanından.

Birkaç saat önce Houston'a inmiştik ve her maç öncesinde takıma dışarı çıkma yasağı konduğu için çoktan geceyi geçirmek için odalarımıza geçmiştik. Her oyuncunun seyahatler sırasında bir partneri olurdu ve benimki de genelde Jamal'dı.

"Sakın oralara gireyim deme. Kimse senin köpüklü banyo edepsizliklerini dinlemek istemiyor," dedi, yanında getirdiği ipek yastık kılıfları üstünde olduğundan emindim.

"Selam Jamal!" diye bağırdı Bree telefona.

"Kulaklığını taksana," dedim ona.

"Hayır. Yine de orada neler olduğunu bileceğim, buna yokum."

Gözlerimi devirdim. "Senden önde küveti kaptığım için kızgınsın işte."

"EVET, KIZGINIM!" dedi içerlemiş bir ses tonuyla. "Yıllarca geceleri köpüklü banyolar yapıp keyfini çıkardım ama birdenbire yeni kız arkadaşın sana ne kadar iyi olduğunu söyleyince kişisel bakım zamanımı gasp etmeye karar verdin. Hiç hoş değil dostum."

Bree keyiflenmiş gibiydi.

"Seninki gibi yeşil bir maske de sürdü," dedim Bree'ye, sesimi alçaltmaya tenezzül bile etmeden.

"Evet, sürdüm ve bu aşağılayıcı ses tonunu da hiç tasvip etmiyorum. Erkekler de cilt bakımına düşkün olabilir. Aslında sen de arada gözenek tedavisine falan gitsen iyi olur, Nathan. Siyah noktalarını ta buradan görebiliyorum."

Gözeneklerimde sorun yoktu.

"Ona bakma," dedim Bree'ye, suya biraz daha girerken. "Ee, stüdyoda ne yapıyorsun?"

"Ah, yakında yapılacak resital dansının koreografisine çalışıyordum."

"Ah, öyle mi? Ben de görebilir miyim?"

Yanakları kızardı. Yıllar içerisinde arada bir derslerine göz atmalarım dışında liseden beri, kazasından beri onu dans ederken görmedim sayılırdı. Bir sebeple bunu kendine saklamayı tercih etmişti. Artık aramızdaki durum değiştiğine göre, hayatının o parçasına tekrar dahil olmak istiyordum.

Burnunu kırıştırdı. "Bilmiyorum. Kabataslak halde hâlâ. İzlenecek pek bir şey yok." Omuzları seğiriyordu ve başını sallayıp duruyordu, normal bir insan evladı gibi görünmeye çalışan bir uzaylıyı andırıyordu.

"Breeee." Mırıldanmalarının arasına girince bana pis pis baktı.

"Nathaaaaan."

"Hadi ama. İzin ver de seni dans ederken izleyeyim. İstersen utanma diye köpükten bir sakal bile yaparım kendime."

Jamal yine araya girdi. "OFF, ÇOK İĞRENÇSİNİZ!"

"Sen kendi işine baksana!" dedim, kapıya doğru bir sabun savururken. Yeniden Bree'ye döndüm. "Neden benim önümde dans etmek istemiyorsun?"

Gözleri odada gezindi ve dişleriyle alt dudağını kemirdi. Lanet olsun, keşke yanımda olsaydı da onu öpebilseydim. Önceki gece ya da bu sabah yeterince vaktimiz olamamıştı. Onunla haftalar geçirmem lazımdı... hayır, kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için yıllar geçirmem lazımdı.

"Hatırladığın kadar iyi değilim."

"Çok şanslısın, hiçbir şey hatırlamıyorum. Bale nedir bilmiyorum bile. Ayakkabılarınla bir ton gürültü çıkardığın dans mıydı?" Güldü ve bana *iyi denemeydi,* der gibi bir bakış attı.

"Bree, bana bir baksana. Köpük banyosundayken seninle FaceTime yapıyorum. Bundan daha savunmasız halde olamazdım herhalde."

"Tamaaaaam. Peki, sen kazandın." Telefonu yere koyup tüm stüdyoyu görebileceğim bir açıya getirdi. Sonra ekrana doğru eğilip bana parmağını salladı. "Ama bil ki eskisi kadar kusursuz ve zarif hareket edemiyorum. Ve koreografi üzerinde de baya çalışmak gerek. Bu akşam geç saate kadar çalışmamın sebebi de buydu zaten."

Köpükle kaplı elimi yüzümün önüne doğru kaldırdım. "Burada bile değilmişim gibi olacak."

Gülen yüzü ekşidi. "Hıhı. Tabii."

Piyanonun sakin ezgileri havayı doldururken Bree de pistin ortasında durdu. Sakız pembesi dans mayosu vücuduyla bütünleşmiş gibi görünüyor, onun nazik ve kırılgan görünmesini sağlıyordu ama altındaki favori gri eşofman altı, üstüyle tam bir zıtlık içindeydi. Kişiliğinin de mükemmel bir yansıması gibiydi. Eşofman altını her zamanki gibi giymişti, belinden kıvırmış, paçalarını da dizine kadar çekmişti. Bale ayakkabılarını bileklerinden bağlamıştı, bir kolundan rengarenk bileklikleri sarkıyordu ve dağınık Fransız örgüsü yaptığı saçları arkasından sallanıyordu.

O uzun kollarını iki yanda esnetiyor ve başının üstüne kaldırıyordu. Sanki hiç çaba gerektirmiyormuş gibi parmaklarının

üstünde yükseldi ve yavaş adımları bir dizi etkileyici dönüşle hareketlendi. Öylece oturmuş Bree'nin güçlü, zarif vücudunun dönmesini ve zıplamasını izliyordum, küvetin suyu buz kesse de ona tamamen teslim olmuştum. Ama umurumda değildi çünkü başımı çevirmek istemiyordum.

Dansı sırasında hiç konuşmadık. Onun hareketlerine odaklandığı çok belliydi ve benim de göz atma fırsatı yakaladığım bu cennet parçasını bölmeye hiç niyetim yoktu. Her zıplayışıyla damarlarında sessiz bir güven yankılanıyor gibiydi. Vücudunu aynı anda hem keskin bir cam hem de yumuşacık bir kadife gibi büküyordu. İnsanda bir dantel kadar narin olduğu algısını yaratıyordu ama bacakları iki tarafta yerden yükseldiğinde ve ardından –doğru düzgün ses bile çıkarmadan– iniş yaptığında onun yabana atılmaması gerektiğini anlıyordunuz. O kırılgan kabuğunun içinde güçlü ve tetikteydi. Hayat onu yere çalmaya çalışmış ama o, bir orta parmak çekip ayağa kalkmasını bilmişti.

Bree, şu hayatta olmayı arzuladığım her şeydi, sevdiğim ve tutkunu olduğum her şey. Kalbimi çalmıştı ve içten bir şekilde bir daha asla geri vermemesini umuyordum.

30

BREE

Bu pazar Super Bowl zamanıydı! Ve evet, Sharks son maçı almıştı! İki hafta önce NFC Şampiyonası'nı kazanmışlardı ve şimdi hepimiz Sharks'ın (diğer bir deyişle dünyanın en harika takımının) Eşeklerle (şaka yapıyordum tabii ki, isimleri Stallions'tı* ama kimse onları umursamıyordu, isimleri yere batabilirdi) yapacağı maç için Las Vegas'a gelmiştik. Lily, benim artı birim olabilmek için çocukları Doug'a bırakmıştı. Önceki gece Nathan'ın ödediği birinci sınıf uçuşla buraya gelmiştik, ödemesine izin vermiştim çünkü banka hesabımda sadece iki dolar ve bir parça sakız vardı. Ama Super Bowl'u da hayatta kaçıramazdım. Ayrıca artık resmi olarak birlikte olduğumuza göre bazı şeyleri ödemesine izin vermem gerekiyordu.

Beni şımartmak o kadar hoşuna gidiyordu ki ona daha çok evet demem gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Mesela dans stüdyomun Good Factory'deki alan için seçildiğini öğrendiğinde (şimdi size böyle soğukkanlılıkla söylüyordum ama aslında içten içe havalara uçuyordum) Nathan hemen, stüdyoya dönüştürmek için gereken tadilatların ücretini ödemek istediğini söylemişti. Ama bunun üzerine bir anlaşma yapmıştık. Planladığım gibi reklamdan gelecek parayla ona

* *Stallion* İngilizcede aygır anlamına gelir. (ç.n.)

borcumu ödemeyecek, o parayı masraflara kullanacaktım. İşte, gelişim vardı.

Vegas'a gittiğimizden beri onu görememiştim çünkü NFC Şampiyonası'nı kazandıklarından beri olduğu gibi takımla ve medya etkinlikleriyle fena halde yoğundu. Ama tabii ki böyle olmasını anlıyordum ve fırsat bulabildiğim her anını çalmaya çalışıyordum. Çok yakında bunların hepsi bitecekti ve nihayet sezon dışında, onun çılgın programından uzakta birkaç ay geçirebilecektik.

Ama durmadan mesajlaşıyorduk, artık başka bir seviyede sayılırdık. Hep flörtöz hamlelerimiz oluyordu, dün gece Vegas'a indikten sonra yaptığımız şu konuşma gibi:

Ben: Selam seni ateşli şey. Vegas'a indik!

Nathan: Ben de günüm birden aydınlandı diyordum.

Ben: Kes şunuuuu of çok iğrenç ama bayılıyorum. Ya da devam et.

Nathan: :) Özledim seni. Lütfen sarhoş olup yabancı heriflerle kaçıp gitme bu akşam.

Ben: Tanrım ne mızmızsın.

Nathan: Kesinlikle öyleyim. Vegas'ta kaçıp gidebileceğin tek erkek benim.

Ben: Ah güzel. Çünkü benim de kaçıp gitmek istediğim tek erkek sensin. Bu akşama ne dersin?

Nathan: Bu akşam olmaz. Meşgul olacağım. Yarın akşama ne dersin? 6.30'dan 10.30'a kadar küçük bir işim olacak ama sonra boşum.

Ben: Tabii ki! Harika olur.

Şimdi Lily'yle birlikte, üzerimizde tasarım elbiseler ve bela topuklularla stadyumda bizim için ayrılan locaya gidiyorduk.

Ama tabii ki ben moda normlarına uymayı reddeden biri olarak vücudumu saran beyaz elbisemin üzerine siyah bir forma (Nathan'ın 8 numarasıydı tabii ki) giymiş ve belini büzüp bağlamıştım.

Nathan'ın kariyerinin ilk zamanlarında öğrendiğim bir şey vardı: NFL eşlerinin ve kız arkadaşlarının sıkı bir moda kuralı vardı ve o kurala göre her zaman enfes görünmek gerekiyordu. Sadece arkadaşı olduğum zaman maçlara spor ayakkabılarla ve tişörtle gitmemde bir sorun yoktu. Ama kız arkadaşı olarak... aslına bakarsanız umurumda değildi. Yine de nasıl istiyorsam öyle giyinecektim. Bugün topuklularımla şık bir şeyler giymek istemiştim. Bir sonrakinde bir tulum pijama bile giyebilirdim. Konu kıyafet olunca ne seçeceğimi kimse bilemezdi.

Locaya girdiğimizde Nathan'ın annesi Vivian'la karşılaştık; devasa egosuyla ortamın bütün oksijenini emiyordu. Martini bardağındaki zeytiniyle oynuyor, her an kendini beğenmiş yorumlarından birini patlatabilirmiş gibi görünüyordu.

"Merhaba Bayan Donelson, sizi yeniden görmek güzel." Gülümsedim ve bir otomobil satıcısı gibi resmiyetle elimi uzattım. *Bu hurda yığınını satın almak ister misiniz?* Normal insanlar bu gibi durumlarda kucaklaşırdı. Ama Vivian Donelson'ın normallikle alakası bile olmadığını, beni her zaman Nathan'ın kariyeri için bir tehdit olarak gördüğünü de unutmamak gerekiyordu. Diğer bir deyişle benden nefret ediyordu.

O kapkaranlık -Nathan'ınkine benzeyen ama insanı, aca-

ba hiç kapatıyor mu, diye düşündürecek kadar ele geçiren- gözlerini kısarak uzattığım ele baktı. "Bir sonraki sefer, diğer oyuncuların eşleri ve kız arkadaşları gibi manikür yaptırsan iyi olur. Hem bilezikleri de çıkarırsın. Bu dünyaya ait değil onlar." Gözleri tekrar yukarı kaydı. Elimi sıkmamıştı. "Kimse NFL eşler locasında bir hippi görmek istemez."

Lily, küpelerini kulağından koparıp alacakmış ve ona bir yumruk çakacakmış gibi öne çıktı. Ön kolundan yakalayıp durdurdum onu çünkü benim için bu savaşı vermesine ihtiyacım yoktu. Söyledikleri beni rahatsız bile etmemişti. Şu an sadece Nathan için üzülüyordum. Bu kadar titiz ve talepkar bir anneyle büyümek dayanılmaz olmalıydı. Baskıya ve beklentilere gömüldüğünü hissetmesine şaşmamalıydı. Ayrıca bu kadının etkisiyle baş edip ve ona rağmen bu kadar cömert, nazik bir insan haline geldiği için ona hayranlık duyuyordum. Bu, bir insanı belirleyen şeyin para olmadığının kanıtıydı, para sadece doğalarında ne varsa onu daha da ortaya çıkarıyordu.

Eh, Bayan Donelson'ın da doğası ve etrafındaki insanlar üzerinde nasıl etkileri olduğu konusunda aydınlanması gerekiyordu. Nathan, terapistinin önerisi üzerine son birkaç haftadır ailesinden uzaklaşmış ve kendini yeni sınırlar uygulamaya adamıştı. Çocukluğundan hiç haberdar olmadığım şeyleri benimle paylaşmış ve ayrıca annesinin özellikle bana karşı tutumuyla ilgili açık konuşmuştu. Yeni ilişkimizin başından beri, annesini hiç takmamam konusunda netti. Aklımda ne varsa söylememi, onun tam ve sarsılmaz desteğiyle kendimi savunmamı istemişti.

O yüzden millet, biraz geriye çekilip Bayan Donelson'ın korkunç kabusu oluşumu izleme zamanı gelmişti.

"Bayan Donelson," dedim tedbirli bir gülümsemeyle. "Öncelikle bana böyle kaba şeyler söylemek için çok geç kaldınız." Sanırım kaşlarını çatar gibi olmuştu ama her zaman somurttuğu için söylemek zordu.

Devam ettim. "Bildiğin gibi burada kalıcıyım. Ve benimle ya da erkek arkadaşımla böyle konuşmaya devam edersen bu locada bizimle olmaya devam etmeyeceğinden emin olabilirsin. Sırf onu doğurarak ve başarıya sürükleyerek hayatlarımızda bir yeri garanti altına alamazsın."

Daha önce de söylediğim gibi ben Nathan'ın hayatındaki kadınlar için bir tehlike arz etmiyordum, ta ki ondan seçim yapmalarını isteyene kadar. Her seferinde beni seçiyordu ve artık bunun sebebini de bildiğime göre artık bunu kullanmaya niyetliydim. Beni koruduğu gibi ben de onu ateşli bir şekilde korumak istiyordum.

"Her ne kadar yorum yapmak istediğim tonla konu olsa da Nathan'ın adına konuşacak değilim ama beni böyle küçümsemenize ve kaba davranmanıza izin veremem."

Lily'nin gözleri kocaman açılmıştı, alenen gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordum. Bayan Donelson'ın sol gözü seğirir gibi oldu. Çenesini kaldırdığını görünce iğneleyici laflarından birini duymaya hazırlandım. Aslına bakarsanız yüzüme bir tokat bile bekliyordum.

Ama bunların hiçbiri olmadı.

"Bu içki berbat. Daha iyi bir şeyler var mı bakacağım." Ya-

nımızdan sıyrılıp geçti ve locada ardından soğuk rüzgarlar estirdi. Nathan o kadınla yakın olmadığı ve ona sadece birkaç yıl daha katlanacağım için şansıma şükrettim.

O kapıyı kapatır kapatmaz Lily bana döndü. "Daha önce seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım." Bunu duyduğuma sevinmiştim çünkü ben baştan ayağa titriyordum. "O kadının üstüne bir kürk geçir, Disney kötü kahramanı olur valla. Ayrıca Nathan'ın babası nerede?"

"Yarın bir toplantısı varmış ve dinlenmek istiyormuş. Nathan'a maçı daha sonra televizyondan izleyeceğini söyledi."

Lily şaşkınlıkla bana döndü. "Şaka yapıyorsun?"

"Keşke şaka yapıyor olsaydım."

Nathan anne babasını memnun etmek için hırpalanıyordu ve şimdi ikinci kez Super Bowl'a çıkacağı zaman babası, saçını yıkamak ve güzellik uykusunu alabilmek için maçına gelmiyordu.

Lily'yle birlikte locanın eğlence alanından geçip minik basamakları inerek öndeki deri koltuklara ulaştık. Stadyum, siyah ile gümüş ve turuncu ile mavi gibi zıt renkler giymiş bir sürü taraftarla doluydu. Stadyumda resmen havai fişek gibi çarpan bir enerji vardı. Kendi heyecanım da içimde, pahalı bir şampanya gibi köpürmeye başlamıştı.

Nathan (ve takımı, ama onlar kimin umurundaydı ki) birazdan tünelden çıkacak ve tüm stadyum çılgına dönecekti. Üzerinde isminin olduğu pankartlar tutuyor, onun numarasının olduğu formalar giyiyorlardı; karşı takımdakiler de ondan ve bugün yapabileceklerinden korkuyordu. İsmi binlerce insanın

dilinde olacaktı. Çığlık çığlığa bağıracaklardı. Herkes merak edecekti: *Nathan Donelson gerçek hayatta nasıl biridir?*

Ama ben bunu biliyordum.

Yeşil şişeli şampuanını ve uçmaktan korktuğunu. Annemlerin şarap dolabından bir şişe esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğunda onun, Lily'den daha iyi sır sakladığını öğrenmiştim, ayrıca yumuşacık yatak çarşafları vardı. Nathan benimdi ve bunu düşününce bile keyiften dört köşe oluyordum.

Daha sonra Bayan Donelson, elinde yeni içkisiyle aramıza döndü ve birlikte korkunç bir sessizlikte oturmaya başladık. Tırnaklarını koltuğunun plastik kaplaması üstünde tıkırdatıyordu ve hepimiz bu maç için sabırsızlanıyorduk. Topuklu ayakkabısı bir öne bir arkaya sallanıyordu. Lily'yle arkasından işkence dolu suratlar yapıp duruyorduk.

Sonunda sunucunun sesi hoparlörlerde yankılanmaya başladı. "Hanım ve beyler, NFC Şampiyonları LA Sharks'a hoş geldiniz diyelim!"

Stadyum çığlıklarla yıkılırken kamera ekipleri de ortaya çıktı. *Gösteri zamanı.* Sharks'ın tünelinin önünü yoğun bir sis ve parlak ışıklar kaplarken ben de koltuğumdan fırlamak üzereydim.

Ve işte geliyorlardı.

Nathan, arkasında ekibiyle göründü. O sisin içinden sıyrılıp geçerken herkesin tüylerini diken diken edecek bir özgüven yayıyorlardı. Şu anda bu spor dalıyla ilgili hissettiklerinizin hiçbir önemi yoktu, sadece bu sporcuların yerinde olmak istiyordunuz.

Jamal iki kolunu da esnetip gladyatörler gibi bağırdı. Diğerleri de kulübelerine giderken yumruklarını tokuşturuyor, zıplayarak koşuyorlardı. Nathan her zamanki gibi sakin Nathan'dı. Damarlarında çelik gibi, onu soğukkanlı yapan bir şey akıyordu sanki. 50 yard çizgisinde durdu ve kaskını çıkardı. Gözlerinin, tenimde gezinen parmakları gibi üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. İlk kez gülümsedi ve bana el salladı. Sonra da işaret etti: *Bu senin için aşkım.* Bense şapşal bir ifade takındım ve sonra da bir öpücük yolladım. O öpücüğü yakalarken binlerce taraftarın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama umurumda olan tek şey Nathan'dı.

Devre arasında Lily'nin, Bayan Donelson'la sohbet etmeye çalıştığını görmüştüm ama sıktığı dişlerinin arasından konuşmaya çalıştığına göre çok iyi gitmiyor olmalıydı. Ben de locanın büfe bölümüne geçip Nathan mesaj atmaya fırsat bulursa diye telefonumu kontrol ettim.

"...çünkü son zamanlarda... biraz kafası dağınıktı," dediğini duydum Bayan Donelson'ın. Sharks'ın bir sayı geride olmasının suçunu alenen bana atıyor gibiydi. Masadaki kurabiyelerden birini seçip kocaman bir ısırık aldım. Mmmh, çikolata parçacıklı.

Lily, beni ve Nathan'ı savunma ihtiyacı hissediyor olmalıydı; bu bana çok tatlı ve komik geliyordu çünkü ben Vivian'ın söylediklerine kulak bile asmıyordum. "Bazen insanın dikkatini dağıtacak bir şeylerin olması iyidir. Bence o dikkatini dağıtan şey ikinci çeyrekte çuvallamasına engel oldu."

Biraz zorlama oldu Lily ama yine de çok tatlısın.

Bayan Donelson poflarken ben de kurabiyemi kemirmeye devam ettim. "Öyle sayılmaz. Bugün pek bir cansız görünüyor. Bence yeterince antrenman yapmıyor."

"Asıl siz ona, ne kadar harika bir iş çıkardığını yeterince söylemiyorsunuz!!"

Vay canına, ne çabuk hararetlenmişti bu sohbet. Lily ayağa kalktı. Bayan Donelson ayağa kalktı. Bu kadınlar resmen birbirine dalacaktı ve ben burada durmuş keyifle kurabiyemi yiyordum.

Telefonum titreyince hemen geri döndüm ve en sevdiğim insanla sohbete daldım.

Nathan: Selam. Günün nasıl gidiyor?

Ben: Valla güzel bir gün. Seninki nasıl gidiyor?

Nathan: Oldukça sıkıcı. Pek bir şey olduğu yok. Seni özledim.

Bayan Donelson'ın sesi bir anlığına düşüncelerimi böldü. "Zorluyorum çünkü onu seviyorum!"

Ben: Ben de. Ben de.

Nathan: Daha sonraki planlarımız geçerli mi hâlâ?

"BU SEVGİ FALAN DEĞİL!" diye bağırdı Lily.

"Sen ne kadar zamandır annelik yapıyorsun küçük hanım?"

"Bana küçük hanım falan deme!"

Ben: Kaçış planımız mı? Ah evet, onu tamamen unutmuşum.

Ama kulağa çok iyi geliyor.

Bu şakalaşmalarımıza bayılıyordum. Arkamda gündüz kuşağı dizilerine yaraşır bir sahne yaşanmak üzereydi ve biz kaçış planları yapıyormuşuz gibi davranıyorduk.

Nathan: Mükemmel. Pekala, patronum işime dönmemi söylüyor. Seni seviyorum.
Ben: Seni seviyorum! Git de iş arkadaşlarının kıçını tekmele!
Nathan: *köpekbalığı emojisi*

Arkamı döndüm ve Lily'yle Bayan Donelson'ın kucaklaştıklarına şahit oldum. Arada ne kaçırmış olabilirdim?!

Son on dakikada hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk. Çok kafa kafaya bir maç oluyordu. Şu anda skor 21-17'ydi ve Sharks dört sayıyla gerideydi. Sürenin bitmesine yalnızca otuz saniye kalmıştı ve dördüncü çeyrekteydik. Kazanma şansını elde etmek için ilk atışı almaları gerekiyordu ve molaları da kalmamıştı. Stadyumda hissedilir bir stres vardı ve süresi bu kadar azken Nathan'ın omuzlarındaki yükü tahmin bile edemiyordum.

İki takım da hücum konumuna geçti, ardından top Nathan'a geldi. Topu atabileceği uygun birini ararken sağa sola baktı ama kimse yoktu. Topu koltuğunun altına sokup koşmaya başladığı sırada kalbim duracak gibiydi. Atışı bizzat yapmaya çalışmaktan başka çaresi yoktu.

Başta her şey umut verici gibi görünüyordu ama sahanın kenarından fırlayan bir savunma oyuncusu Nathan'ı kaldırıp sırt üstü devirdi.

Top yerdeydi. Düşürmüştü. *Oyun bitti.*

O sırada stadyumdan ortak bir şaşkınlık nidası yükseldi ve hepimizin omuzları çöktü. Nathan'ı düşüren oyuncu kalkıp yardım için elini ona uzattı. Nathan onun eline uzanıp sağ salim ayağa kalkınca rahat bir nefes aldım.

O sırada ön camda asılı kalmış bir böcek gibi cam duvara yapıştığımı fark ettim. Camdan sıyrılıp arkamı dönünce ablam ve Nathan'ın annesiyle karşılaştım, nasıl olduysa ikinci yarı sırasında pek sıkı fıkı olmuştuk. Lily, ağız dalaşları sırasında Vivian'a gerçekten düşünecek bir şeyler vermiş olmalıydı çünkü o zamandan beri daha uysal davranır olmuştu. Ah, sakın yanlış anlamayın, hâlâ sevimsizin önde gideniydi ama Lily'nin ona, hoşlanmadığı annesinin birebir kopyası olduğunu söylemesi onu çok etkilemiş gibiydi.

Bu Super Bowl maçı boyunca üçümüz çok badire atlatmıştık. Ama artık hepsi bitmişti.

Stallions topu çizgiye taşıdı ve maçı resmi olarak bitirdi. Kendime oyuncular arasında Nathan'ın yüzünü aramak için bir an bile tanımadım çünkü tek istediğim gidip ona sıkıca sarılmaktı. O yüzden hemen asansöre koşturup medya girişine indim. Güvenlik görevlileri geçiş kartımı kontrol edip beni, oyuncu yakınlarıyla birlikte karanlık tünele yönlendirdi.

Hayda. Locadan öyle bir fırlamıştım ki arkamdaki Lily'ye ve Bayan Donelson'a bakmamıştım bile. Eh yapacak bir şey yoktu. *Hızlı davranmak zorundayım, hanımlar.*

Tam tünelden çıktığım sırada Nathan'ı sahanın ortasında, rakip takımın oyunkurucusuyla kucaklaşırken gördüm. Ne klas bir adamdı Nathan. İçten içe yıkılmış olsa da rakibi için içten bir şekilde sevinebiliyordu.

Bu ana ulaşabilmek için çok çabalamış, sonunda maçı kaybetmelerine neden olmuştu. Medyanın bunun üzerinde durmayacağını umuyordum çünkü maçın sonuna kadar ortaya çıkardığı oyunun dikkate değer olduğunu düşünüyordum. Ama bir şekilde üstüne gideceklerini de biliyordum. Nathan'ın elinde topla kalakaldığı o video tekrar tekrar oynatılacaktı.

Tüm kameralar konuşan iki oyunkurucunun üzerindeydi. Oyuncular, üzgün olsalar da sportmenlik ruhuyla birbirini tebrik ederken havada konfetiler uçuşuyordu. Jamal sahanın karşı tarafında gözyaşlarını durdurmak ister gibi başparmaklarını gözlerine bastırmıştı. Derek kulübede başını önüne eğmişti. Price ile Lawrence'ı görememiştim ama onların da farklı durumda olduklarını sanmıyordum.

Sahada duygular geçidi yaşanıyordu resmen. Bir tarafta sevinçli oyuncular göğüs tokuşturuyor, eşlerini öpüyordu; diğer tarafta kahrolan oyuncular ise hayal kırıklıklarını bastırmaya çalışıyordu.

Bir an Nathan'ı göremeyince panikledim. Nasıl hissediyordu acaba? Benim mükemmeliyetçi çelikten yapılma oyuncak ayım sahanın bir yerlerindeydi ve yıkıldığını biliyordum. Bir an önce onu bulmam gerekiyordu.

Çizginin gerisinde parmak uçlarımda yükselip onu aradım ama sahada çok fazla insan vardı. Tam koruma pedlerinin için-

deki devasa oyunculardan birinden beni havaya kaldırmasını isteyecektim ki Nathan'ın kenar çizgisinin yanından koçlarla konuştuğunu gördüm. Adam ona bir şey verdikten sonra beni işaret etti. Nathan başını göğsüme yaslayıp ağlasın diye kollarımı iki yana açtım. Ama bana döndüğünde bakışları beni bir ağır sıklet şampiyonu gibi yere serdi. Resmen nefesim kesilmişti. Başını göğsüme yaslayıp ağlamasına gerek yoktu. Adam gülüyordu.

Bana doğru ilerlemeye başladı; o sırada her yanda konfetiler uçuşuyor, insanlar etrafında kucaklaşıyor, kutlama yapıyor, gözyaşlarına boğuluyordu. Ama o, tüm duyguları kızıl deniz gibi yardı geçti. Teni terden pırıl pırıldı. Adaleli kolları uzun ve yorucu maçın sonunda iyice şişmiş, damarları belirginleşmişti. Kamera ekipleri onun gülümsediğini görünce etrafına toplaştı. (Tabii ki meraklarını anlayabiliyordum.) Belki de şu anda sinir krizi geçiriyordu? Belki de maçı bilerek vermişti? Çünkü yüzünde, en çok istediği şeyi kaybetmiş bir adamın ifadesi yoktu.

Hayır. Bana yaklaşırken beyaz dişleri sahanın ışıkları altında parlıyordu. Kaskını ayaklarının dibine bıraktı, sonra dizinin üstüne çöktü. Etrafımızdaki tüm kaos yok olmuş gibiydi. Ben ve en yakın arkadaşım vardı sadece. Evlilik teklifi edecekti.

"Merhaba güzel insan," dedi, elimi yeni nasırlarla ve bandajlarla sarılı ellerinin arasına alırken. "Bunu daha yeni planladık, biliyorum ama bunu, mesaj yerine yüz yüze konuşmak hoşuna gider diye düşündüm." Nathan elimi sıkarken çoktan ağlamaya başlamıştım. "Bree, en yakın dostum, seni seviyorum. Uzun zamandır birlikte değiliz ama bir yandan da çok

uzun zamandır birlikteyiz. Benimle evlenir misin? Seni ömrümün sonuna kadar sevmeme izin verir misin? Nihayet o berbat evden yanıma taşınır mısın?"

Güldüm. "Her şey beni o küften uzaklaştırmak için uydurduğun bir oyundu, değil mi?"

"Ancak öyle izin verecektin çünkü."

"Açıkları bulmakta da üstüne yok."

Bana beklentiyle bakıyordu, onun da kirpiklerinin ıslandığını gördüm. "Bu evet mi demekti?"

Başımı deliler gibi sallayıp güldüm, ağladım ve bu esnada neredeyse altıma kaçırıyordum. "Evet!"

Nathan hemen doğrulup beni kucakladı ve her yanımıza konfetiler kar gibi yağarken beni coşkuyla döndürdü. Bunlar gerçekten yaşanıyor olabilir miydi?

"Bu akşam?" diye fısıldadı kulağıma. "Benimle kaçar mısın?"

Bu esnada bizim yapış yapış romantizmimizden sıkılmış olacaklar ki kamera ekipleri de kazanan takımın Disneyland'e gideceklerine dair duyurusuna döndü.

Onun kollarında ayaklarım öylece sallanırken her şey gerçek dışı geliyordu. "Emin misin? Bunun farkında mısın bilmiyorum ama bugün senin için önemli bir gündü. Ve... az önce takımının kaybettiğinin farkındasın, değil mi?" Sormak istemiyordum tabii ki ama adamı gören yas tutmak yerine kutlama yaptığını düşünürdü. Ve Nathan'la kaçmak en büyük hayalim olsa da kararından emin olduğunu bilmeliydim. Hayal kırıklığına uğradığı için ani kararlar vermediğinden emin olmalıydım.

Bir kahkaha atarken bana daha da sıkı sarıldı. "Evet, kaybettiğimizi biliyorum. Ve evet, hayal kırıklığına uğradım ama dahası, tüm bunlar en sonunda bittiği için rahatladım. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Şimdilik bir süre senin yanında sessizce nefes almak istiyorum. Bir plajda olmasını tercih ederim. Sana da ufacık bir bikini alırım."

Yanlardan onu mıncırmak istiyordum ama üstünde koruyucu pedler vardı, hiç adil değildi. Ona doğru eğilip dudaklarını vahşi bir öpücükle ele geçirdim. *İşte, al sana cezan.*

"Bree, yüzde yüz senin, sadece senin olmadığım bir dakika daha geçirmek istemiyorum. Ama biraz daha bekleyip büyük bir düğün yapmak istersen anlarım. Kaybımın acısını hafifletmek için benimle bu akşam evlenmek zorunda değilsin. Çünkü bu, benim için öyle bir şey değil."

Ona doğru eğilip sanki binlerce yabancı bizi izlemiyormuş gibi uzun uzun dudaklarının tadını çıkardım. Tadı ter ve umudun tatlı bir karışımıydı, bu fırsatı kaçırmam mümkün değildi. Eve döndüğümüzde kocaman bir parti yapardık, olur biterdi.

"Benimle bu akşam evlenmezsen kızacağım," dedim Nathan'a, son derece ciddi bir ses tonuyla.

Yanakları gülümsemesiyle kırışırken beni yere indirdi. "Ah, bu arada sana bunu vermeyi unuttum, baştan mı alsak?" Bir yüzük kutusu çıkarıp açtı.

Karşımdaki şeyin güzelliği içinde kayboldum. İnsanın nefesini kesen bir güzelliği vardı ama en önemlisi bana benzemesiydi. Öyle gösterişli, devasa bir şey değildi. Yürürken elimi yerde sürüklememe gerek yoktu. Basit ve güzel bir prenses kesim pırlantaydı. Kesinlikle benim seçeceğim tarzdaydı.

Tam yüzüğü taktığım sırada Jamal, Derek, Price ve Lawrence yanımıza geldi. Tebriklerden ve terli kucaklaşmalardan oluşan bir karmaşa yaşandı. Ama çok sürmedi çünkü çocukların gidip duş alması ve Nathan'ın da maç sonrası röportajını vermesi gerekiyordu. Nathan beni bir kez yanağımdan, iki kez boynumdan ve bir kez de dudaklarımdan öpüp homurdanarak geri çekildi.

Zafer getirecek pası verecekmiş gibi beni işaret etti. "Bree Peynirim, benimle misin?"

Ellerimi ağzıma siper ederek "Her zaman!" diye bağırdım.

On dakika sonra Lily'yi locada yakaladım. Neyse ki Bayan Donelson çoktan gittiği için ona hiçbir şey açıklamama gerek yoktu.

"ÇABUK!" dedim onu koltuğundan çekiştirirken. "KALDIR KIÇINI HEMEN, DÜĞÜNÜME HAZIRLANMAMIZ LAZIM!"

31

BREE

"Evleniyorum, evleniyorum, evleniyorum."

Bunu, otelin banyosunda ayna karşısına geçip en az on beş kez tekrarlamıştım. Oyunda giymek için beyaz bir elbise seçtiğim için şanslıydım. Üstümdeki formayı çıkarınca, işte alın size çarçabuk gelin! Böyle söyleyince de dandik paket çorbalar gibi hissediyordum kendimi. Aynadaki aksime karşı boynumu eğerek baktım. Çorba gibi görünmediğimi umuyordum.

Lily arkamda durdu ve ellerini omuzlarıma koydu. "Şüphelerin mi var yoksa? İstersen beş dakikada seni buradan kaçırması için bir araba bulurum."

Annemle babamı arayıp her şeyi anlatmıştık bile, çocuklarının düğününü kaçıracakları için üzülseler de iflah olmaz romantikler oldukları için bu fikre bayılmışlardı. Düğüne FaceTime üzerinden katılacaklardı ve Nathan'ın ailesinin de öyle yapacağını düşünüyordum.

Hazırlanmak için yarım saat uğraştıktan sonra göz farlarından ve tel tokalardan hiçbir şey anlamadığımız için ustaya başvurmaya karar verdik.

"Sağ tarafı gün batımında sahile doğru kabaran muhteşem bir dalga gibi geriye doğru tara," dedi Dylan telefonumun ekranından.

Lily yüzünü ekşitip kocaman elleriyle saçımı hızla çekti. Kafa derim yanıyordu. "O da ne demek, Dylan?"

"GÜN BATIMINDA SAHİLE DOĞRU KABARAN MUHTEŞEM BİR DALGA DEDİM, LILY! Noel'deki pinti yaşlı teyze demedim."

Ablam derin bir nefes verip bana "Ne demek istediğini hiç bilmiyorum!" diye fısıldadı.

"Ben de bilmiyorum. Elinden geleni yap işte."

Lily sonunda ustayı tatmin etmeyi başarınca far paletine geçtik. Titreyen eliyle fırçayı gözkapağıma götürürken Dylan'ın talimatlarını tekrar ediyordu. "*Kanatlarında altın tozuyla bir kuş kanyonda süzülüyor...* tamamdır." Dylan telefonu o kadar yakın tutuyordu ki sadece gözü görünüyordu.

Dönüşüm tamamlandıktan sonra aynaya baktım. Dylan ve Lily'nin bana nasıl baktığını görünce gözlerim yanmaya başlamıştı. "Bunun gerçek olduğuna inanmıyorum. Bu akşam en yakın arkadaşımla evleniyorum."

Lily burnunu çekip başını boynuma yasladı.

Dylan yanağındaki gözyaşını sildi ve başını salladı. "Evet kızım, evleniyorsun. Şimdi şu elini sutyeninin içine sok da o bebekleri biraz yukarı kaldır."

Güzel. Duygusal havayı dağıtmak için gereken tam olarak buydu.

Nathan programı Lily'ye dakika dakika mesaj atarak düğün günümüzde bunlarla uğraşmamam gerektiğini söylemişti.

Gece yarısı olmak üzereydi, maçın üzerinden bir saat kadar geçmişti. Lily'yle birlikte hotelin lobisinden geçip dışarı çıktık. Soğuk hava kollarımı yalayıp geçerken planlanmış en iyi kaçırma operasyonundaymışız gibi camları karartılmış bir SUV kaldırıma yanaştı. Lily kapıyı açıp beni arabaya soktu. Kapı arkamdan kapanırken bir an benimle arabaya binmediğini düşünüp endişelendim. *Ayh.* Binmişti. Her şey yolundaydı.

Arabanın içine şöyle bir göz atarken Nathan yanımda olmadığı için canım sıkkındı. Onu bu hafta, sahada bana evlenme teklifi ettiği kısacık an dışında neredeyse hiç görmemiştim. Çok da büyütülecek bir durum yoktu.

Lily yüz ifademi yakalamış olacak ki "Şapelde bizi bekliyor. Senin mümkün olduğunca gerçek bir düğün günü yaşamanı istiyor. Bu kadar kısa sürede ayarladığı şeylere inanamayacaksın."

İnanırdım çünkü Nathan'dan bahsediyorduk. Şimdi net bir şekilde, benim için yapabileceklerinin sınırı olmadığını görüyordum, her zaman böyle biri olmuştu.

Bu da bana ne kadar romantizm yoksunu olduğumu hatırlattı. "Ah hayır!" Sanki cepler belirecekmiş gibi iki yanımı yokladım. "Yüzüğü!"

Vegas'ın her köşesinde bir çırpıda yüzük alabileceğimiz yerler olduğunu keşfetmiştik. Nathan'ın yüzüğünü de otele dönerken yol üstünden almıştık. (Kredi kartını kullanmaya zorladığı için yüzüğü Nathan almış sayılırdı. Parasını kabul etmiştim çünkü hatırladınız mı? Hesabımdaki iki dolar ve sakız paketi.)

Lily gülümseyip elini çantasına daldırdı ve zafer dolu bir ifadeyle yüzük kutusunu çıkardı. "Evet, ben aldım. Kafan vücuduna bağlı olmasa kesin bir yerlerde düşürürdün sen."

"Bak yaa, düğün günümde ne kadar da iyi hissettiriyorsun bana."

"Sonra da o kafayı top niyetine kullanırken çocuklarla oyuna dalar, okuldan sonra kafanla oynasınlar diye o çocuklara ders falan ayarlamaya çalışırdın."

Yüzümü ekşittim. "Korkunç. Kara komediye girdin iyice."

Omuzlarını *Neyse ne,* der gibi silkti. Tam bir düğün günü neşesi yaşanıyordu valla.

Birkaç dakika boyunca dizimi hoplatıp parmaklarımla gergin ritimler tuttuktan sonra Lily kayarak yanıma oturdu. Elini zıplamaya devam eden dizime koydu. "Baksana ne fark ettim, annem burada olmadığına göre benim önemli bir görevim var."

"Neymiş o?"

Yüzünde muzır bir sırıtma belirdi. "Düğün gecesi olacakları sana açıklamak."

"Aman Tanrım. Sakın öyle bir–"

"Şimdi tatlım, daha önce Nathan'la öpüşürken ilginç zevkler yaşadığını fark etmiş olabilirsin. Bu seni korkutmasın–"

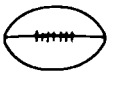
Bir yandan elimle ağzını kapamaya çalışırken doğrudan gözlerinin içine baktım. "Lily, ilk kez olmayacak. Ne yaptığımı biliyorum! Iyh, o kelimeyi söyleyip durmasana–"

"...ve her şey bittiğinde de olan bu işte."

Omuzlarını titretti, bir ayı gibi ağzına saldırmamdan zerre etkilenmemişti. "Şimdi sana öğrendiğim birkaç numarayı anlatacağım, sonra teşekkür edersin artık."

Öyle bir kahkaha atıyordum ki artık ne söylediğini bile duymuyordum. Ellerimle kulaklarımı kapayıp başımı eğdim. "Seninle Doug'la seks maceralarını dinlemek istemiyorum! *La la la.* AMAN TANRIM, KARDEŞİNE ÖYLE BİR ŞEY SÖYLEMİŞ OLAMAZSIN."

Yolculuğun kalanında bana seks tüyolarıyla işkence etmeye devam etti ama bugünün kayıtlara, en sevdiğim günlerden biri olarak geçeceği de kesindi.



En sevdiğim günlerden biri mi demiştim? Demek istediğim bu, hayatımın KESİNLİKLE en güzel günüydü.

Şapelin önüne yanaştıktan sonra daha önce hiç karşılaşmadığım bir insan grubu beni arabadan çekip çıkardı. Elinde bir not panosu taşıyan bir kadın beni hemen beyaz Vegas şapeline soktu; içerisinin alkol ve striptizci gibi kokmaması şaşırtıcıydı. Ben etrafımda neler olup bittiğini anlamaya fırsat bulamadan beni ana kapıların yanındaki küçük bir odaya götürdü. Lily bu esnada elimi hiç bırakmamıştı.

Kadın hemen bize döndü, zavallıcık nefes nefeseydi ve not panosunu devlet sırrı varmış gibi sıkıca göğsüne bastırmıştı. "Merhaba. Selam. Tebrik ederim! Elbisenizle ilgili yardımcı olmak için buradayım."

"Elbisem mi?" Başımı eğip üstüme baktım. Çıplak mıydım yoksa? "Ah, zaten bir elbisem var üzerimde. Gördün mü?" Şüphesi vardır diye elbisemi işaret ettim.

Güldü. "Hayır, gelinliğinizi demek istiyorum."

"Ama benim..." Kenara çekildiğinde ışıltılı, dantelli, beyaz, hatta birkaç şampanya ve açık pembe renklerinde gelinliklerle dolu rafı görünce dilim tutuldu. Orada en az yirmi gelinlik olmalıydı.

Sormadan edemedim. "Bunlar... şapelle birlikte gelen bir paket mi? Burası da kıyafet köşesi falan mı?"

Güldü. "Hayır. Bunlar müstakbel eşinizden gelen hediyeler."

Ellerimi göğsüme bastırıp Lily'ye döndüm. Sakin kalmak için elinden geleni yaptığı belliydi ama faydası yoktu. Gözyaşları ardı ardına iniyordu ve tüm bunların olacağını önceden biliyor gibiydi. İlerleyip elbise rafına takılmış küçük zarfı aldım. Tabii ki içinde Dylan'dan bir not vardı.

Selam Gamzelim. Bir kez daha erkeğin yardımına yetişti. Bu gelinlikleri bir hafta önce bizzat kendim seçtim ve senin bayılacağından emin olduklarımı bulmaya özen gösterdim (seni şöyle turuncunun tatlı bir tonundaki Külkedisi elbiselerinden birinde görebilseydim keşke). Seni seviyorum tatlım. Kendine çok iyi bir adam buldun. Dünyadaki en sevdiğin ikinci erkekten sevgiler ve öpücükler.

Dylan.

Bir hafta önce mi? Bu doğru olamazdı. O zaman...

"Daha neyi bekliyorsun?!" diye bağırdı Lily, işe girişmek için beni yoldan çekerken. "Hazırlanmamız gereken bir düğün var!"

Yirmi dakika sonra, akıllara zarar bir elbisenin içindeydim.

Uzun kolları narin, inececik bir dantelden yapılmış olan elbise tüm vücudumu sarıyordu. Arkasında tam olarak 31 düğme vardı. Sıkı bir korseyle belime kadar iniyor, kaliteli tülden oluşan katmanları ve arkadaki minik kuyruğuyla gösterişli bir eteğe dönüşüyordu. Tül kollarından tenim görülebiliyordu, korsenin derin dekoltesi ben yürüdükçe hışırdıyordu. Bir prensesin, balerinin ve güçlü, baş belası bir kadının mükemmel karışımı gibiydim. Şapele doğru ilerlerken kendimi hiç olmadığı kadar sevgi dolu ve değerli hissediyordum.

Ama şimdi o düşünceyi değiştirmem gerekiyordu çünkü ASIL ŞİMDİ kendimi hiç olmadığı kadar sevgi dolu ve değerli hissediyordum. Kapının eşiğinde dururken resmen nefesim kesilmişti. Hiçbir şey düşündüğüm gibi değildi. Elvis neredeydi? Buranın fena halde cin ve kötü kararlar gibi kokması gerekmiyor muydu? Hayır, hayal görüyor falan olmalıydım.

Bu şapel cennetten çıkıp bir geceliğine dünyaya inmiş gibiydi. Kubbeli tavanlar gökyüzüne kadar uzanıyordu. Tam ortasında tüm ortamı aydınlatan devasa bir avize vardı. Tavanı kaplayan beyaz ahşap plaklar, güçlü kirişler üstünde yükseliyordu. Topuklu ayakkabılarım koyu meşe kaplamalar üzerinde tıkırdıyor, eteğimin hışırtıları ise okyanusun kıyıya öpücüklerini andırıyordu. Tüm salon kocaman yeşil ve pembe buketlerle donatılmıştı.

Ama neredeyse aklımı yitirmeme sebep olan şey başkaydı.

Bu şapel insan doluydu. Benim insanlarım. Nathan'ın insanları. Ailem, arkadaşlarım ve hatta onun annesi, herkes buradaydı. Bu konuştuğumuz gibi son dakika karar verilen bir

kaçış değildi. Bu benim düğünümdü, Nathan'ın çok daha uzun zamandır planladığı belli olan düğünüm.

Sözde töreni telefonunda izleyecek olan babam, salonun koridorunda bana doğru yaklaşıyordu. Gözleri henüz dökmediği gözyaşlarıyla parlıyor, takım elbisesi içinde çok şık görünüyordu. Kolunu bana doğru uzattı. "Merhaba tatlı kızım benim. Evlenmeye hazır mısın bu akşam?"

Eh, artık kimse ağlamama mani olamazdı. Lily'nin onca emeğine yazık olacaktı çünkü iki dakikada bu makyajı mahvedecektim. Dylan kafayı yiyecekti. *Bekleyin!* Dylan demişken, o da buradaydı işte! Arkadan üçüncü sırada eliyle kalp yapıyor ve bana öpücükler gönderiyordu. Gözlerimde milyon soruyla Lily'ye döndüm. Gülümsüyor ve sadece başını sallıyordu. *Tüm bunlardan tabii ki haberi vardı.*

Sonra babamla koridorda ilerlemeye başlayınca *onu gördüm*. Nathan'ı. Benim Nathan'ım, en yakın dostum ve hayatımın aşkı, siyah bir smokin içinde, ustalıkla şekillendirilmiş muhteşem saçlarıyla, yanağından süzülen bir damla yaşla bana gülümsüyordu. Benimdi. Beni seviyordu. Beni, sürpriz olarak hayallerimin düğününü organize edecek kadar çok seviyordu. Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim?

Mihraba doğru giderken resmen havada süzülüyordum.

Babam beni Nathan'a teslim ederken bir rüyanın içinde olduğuma kanaat getirmiştim. Jamal, Nathan'ın arkasında duruyordu, benim arkamda da Lily vardı. Diğer çocuklar da ön sıraya geçmişti ve hepsi gülümseyerek başparmaklarını kaldırıyordu. Diğer tarafta da annem aynı şeyi yapıyordu. Nathan'ın annesi ise zoraki bir gülümseme ve el sallamayla yetinmişti.

Nathan elimi tuttuğunda tüm vücudumun karıncalandığını hissettim. Onun kapkara gözlerine bakınca yoğun, doyumsuz ve tutkulu sevgisinin içinde kayboldum.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu yumuşak, endişeli bir gülümsemeyle.

Yutkunup gözyaşlarımın arasından, "Tüm bunları benim için mi yaptın?" diye sordum.

"Senin için her şeyi yaparım. Hoşuna gitti mi?"

Tekrar etrafa göz gezdirdim. Tüm gülümseyen yüzlere. Odada oksijen kalmamıştı, herkes duygusal bir dürtüyle hareket ediyor gibiydi. Gözyaşlarından mahvolmuştuk ve sevinçten doğru düzgün göremiyordum bile. Elini sıkıp gözlerinin içine baktım. "Bayıldım. Seni seviyorum. Ne kadar zamandır planlıyordun bunları?"

"Evlenme teklifi edeceğimin uyarısını verdiğimden beri. Ertesi gün bir düğün organizatörü buldum. Beğendiğine emin misin? Çünkü beğenmediysen hemen iptal edebiliriz."

Nasıl hissettiğimi ifade edecek kelimeleri arıyor ama fena halde başarısız oluyordum. "Nathan... Ben... Sen... ve tüm bunlar!" Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Her şeye bayıldım." Nathan'ın gözlerine, tıraşlı çenesine, geniş omuzlarına, boynundaki şık siyah kravatına ve ellerimi şefkatle tutan güçlü ellerine baktığımda içimi bir sabırsızlık hissi kapladı. "Şimdi ne olacak?"

Gülümsemesi genişledi, kenarda duran nikah görevlisini işaret edip bana döndü. "Sen de istiyorsan, evleneceğiz."

Gözyaşlarımın arasından ufak bir kahkaha attım. "Evet, lütfen."

32

BREE

Nathan, otelin halıyla kaplı koridorunda sessizce ilerlerken elimi sıkıca tutuyordu. Yirmi sekizinci kata çıkmıştık ve binadaki en iyi süit odaya gittiğimizden hiç şüphem yoktu. Kapının önünde durduğumuzda Nathan parmak eklemlerimi öptü. İkimiz de bunların gerçek olduğuna inanamıyorduk. Durmadan bana dokunuyor, öpüyor, her fırsatta tenime dokunuyordu; sanırım o da benim gibi, kendini bunların gerçek olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Bir peri masalında gibiydik. Bir kukla gösterisinin parçalarıydık.

Odanın kartını kilide takınca yeşil ışığı yandı. Kollarını dizimin altından geçirerek beni kucakladığı gibi içeri soktu. Kalbim ağzımda atıyordu ve ikimiz de, tüm gece boyunca hissettiğimiz aşk sarhoşluğuyla kıkır kıkır gülüyorduk. Ona kocam demeye başlamıştım. O da bana karım diyordu. Tabii ki bunu duyan herkesin tadı kaçıyordu. Ama hiçbir şey bizim keyfimizi kaçıramazdı.

Nathan'la içeri girdiğimizde her yer karanlıktı. Beni kollarında taşımaya devam ederken ışığı açmaya davrandı ama onu durdurdum. Ay ışığı vuruyor, odaya romantik bir hava katıyor ve sinirlerimi yatıştırıyordu.

Yutkununca Nathan kararlı bir şekilde bana baktı. Gözleri kadifeden siyah bir battaniyeyi andırıyordu. Bakışlarıyla sarıl sarmalandığımı hissediyordum. "Gerilme," dedi, kafamdakileri duymuş gibi.

"Gerildim ama. O kadar uzun zamandır istiyorum ki bunu, seni hayal kırıklığına uğratabilirim. Yeterli olamayabilirim."

Gülümsemesi bir şeyler ima ediyordu. Dudaklarında bir fısıltı saklıydı. Bana doğru eğildi, yüzünü boynumda gezdirirken hafif belirginleşmiş sakalları nefis bir mırıltı gibiydi. "Her zaman yeterli olacaksın."

Ağzımdan titrek bir iç çekiş sıyrılırken güçlü kollarıyla beni yatağa taşıdı. Durup ayaklarım yere değene kadar beni yavaşça indirdi. Ona baktığımda resmen nefesim kesiliyordu. Mükemmeldi. Ay ışığı güçlü çenesinin ve belirgin elmacık kemiklerinin üzerinden düşerek Da Vinci tarafından resmedilmesi gereken bir profil çiziyordu. Parmak uçlarımda yükselip onun dolgun dudaklarını öpmeye başladım. Sabırla karşılık veriyordu. Çok yumuşak ve hassas davranıyordu. Kalçamı kavradı. Ellerimi güçlü göğsünden yukarı kaydırıp smokininin yakalarının altından geçirdim ve ensesindeki yumuşak saçları kavradım.

Beni iyice kendine çekip bir daha asla bırakmamayı planlıyormuş gibi sıkıca sardı. Bundan sonra hayatımı onun koynunda geçirebilirdim. Ağızlarımız açlıkla keşfe çıkmıştı. Bir elini sırtıma dayamış, diğeriyle de boynumu kavramıştı. Dudaklarımız yumuşacık ve yoğun bir dans eşliğinde hareket ediyordu.

Nathan'ın dudakları boynumdan köprücük kemiğime doğ-

ru ilerlerken duyularım bir şelaleye sürüklenen kano gibiydi. Dili hafifçe tenimin tadına bakıyor ve zevkle inliyordu. İşte buydu. Kalbim *benim, benim, benim*, diyordu. Smokininin ceketini omuzlarından itip gömleğinin altındaki gergin kasları hissettim. Titriyordum. Midem sıkışıyordu. Ona ihtiyacım vardı. Düğmelerini çözmeme yardım etti ve sonunda çıkarıp bir kenara attı.

Ellerimi vücudunun üstünde gezdirirken sırıtarak bana bakıyordu. Nefes almaya çalışıyordum ama ciğerlerim oralı bile değildi. Nathan gülüp en sonunda sabırsızlığına yenik düştü. Ellerimi tuttu ve sıkıca göğsüne bastırdı. *Teni. Sıcacık. Simsıkı.* Ben ayakta dururken o kocaman ellerini arkasına dayayıp yatağa oturdu.

"Sen yönlendir," dedi yavaşça, gücü tamamen ellerime teslim ediyordu. Tek istediğim bu kadar ürkek olmamaktı. Keşke ona ne kadar seksi olabileceğimi gösterebilseydim. Ne kadar güçlü. Karşısında süslü elbisesinin içinde tir tir titreyen genç kız olmak istemiyordum. Ama gözlerim onunkileri bulduğunda orada sadece şefkat dolu bir hayranlık vardı. Beni olduğum gibi istiyordu, her zaman ve sonsuza dek.

Bacaklarının arasına doğru girerken eteklerim pantolonuna sürtünüyordu. Simsiyah üzerinde bembeyaz. Gece göğünde ay. Siyah mürekkebin dolaştığı bembeyaz bir sayfa. Büsbütün farklılardı ama yan yana geldiklerinde birbirini tamamlıyorlardı.

Parmağımı köprücük kemiğinde gezdirdim. Sonra kolundan aşağı. Parmaklarına doğru. Dokunuşumla kıpırdandığını hissedince diğer tarafa geçtim. Tüm vücudu dokunuşuma kar-

şılık veriyordu. Parmaklarımı kamında gezdirirken tüm kasları geriliyordu. *Muhteşemdi.* Maçta çalım yediği için pazısının yan tarafında hafif bir çürük oluşmaya başlamıştı. Eğilip dudaklarımı oraya bastırdım. Midemden alevler yükseliyordu. Kalbimde sönmeyecek bir ateş vardı. Nathan kalçalarımı tutup beni kucağına çekti.

Birbirimizin gözlerine bakarken konforlu ve yumuşak bir kozanın içindeymişiz gibi aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyordu. Bir tutam saçımı arkaya atarken hafifçe titredim.

"Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki," dedi sessizce, sadece kendisine söylüyormuş gibi. "Şu anda gerçekten de burada mısın?"

Ona yaklaşıp boynundan çenesine doğru ufak öpücükler kondurmaya başladım. Beni camdan yapılma narin bir eşyaymışım gibi tutuyordu. Biraz sıksa kırılacakmışım gibi.

"İkimiz de rüyadayız," dedim, kadifemsi tenine.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bana dönüp dudaklarıma yapıştı. Bu sefer öncekiler gibi yumuşak öpmüyordu. Dudakları ateşliydi. Dili keşfediyordu. Kalbi gümbür gümbürdü. Göğsünden çıkıverip üzerime atlayacaktı sanki.

O eller yeniden belimi kavradı ve beni kolaylıkla kucağından kaldırdı. Yatağın kenarında dururken beni diğer tarafa döndürdü. Parmaklarının sırtımda, elbisemin minicik düğmeleri üzerinde çalıştığını hissedebiliyordum. Düğmelerin, o kocaman parmaklarının arasında nasıl göründüğünü merak ediyordum doğrusu. Yıldızların yerini değiştirmek için elini gökyüzüne uzatmış bir dev gibi olmalıydı.

Açtığı her düğmenin ardından ortaya çıkan tenimi öpüyordu. Romantizm ikimizi de ele geçirmişti. Gergin bir yay gibi kemiklerimde dolaşıyor, beni onun dokunuşuna bağlıyordu. Beni kutsalmışım gibi öpüyordu. Titrek nefeslerini duyunca onun da bu anın yoğunluğunu hissettiğini anladım. Yıllar önce lisenin pistinde karşılaştığımız günden beri hissettiğimiz, gün be gün artan o yoğun gerilimi. Hepsi bizi bu ana getirmişti. Bize.

Düğmeler bir bir açılıyor. Öpücükler. Öpücükler. Öpücükler.

"Son nefesime kadar sana tapacağım," diye fısıldadı çıplak sırtıma ve elbisem, gür ormanların arasında gezinen bir rüzgar sesiyle yere sürtündü.

Kollarını belime dolayıp beni göğsüne doğru çekti. Ten, tene değiyordu. Kutsal bir andı. Başımı geriye attım ve boynuma kondurduğu öpücüklerin tadını çıkardım.

"Benim güzel, tatlı karım."

Kendimize ait bir dünyada saatler geçirdik. Aşk hikayemiz elle tutulur olmuştu. Umutlarımız çırılçıplaktı. Ruhlarımız aydınlanmıştı. Korkularımızı, hiçbir şeyin bize dokunamayacağı bu anda bir yana bırakmıştık. Bu yerde, onun kollarında güvende ve özgürdüm. Kollarımı açıp yağmurda özgürce dans ediyordum. Akıntılarda yüzüyordum. Karanlık gözlerinin üzerimde gezindiğini hissederek çayırlarda keyifle uzanıyordum.

Sonsöz

BREE

Ertesi sabah Nathan'la kocaman ve yumuşacık bir yorganın altında sokulmuş yatıyor, yataktan çıkmayı asla istemiyorduk. Elini saçlarımda gezdirirken "Bree, sana itiraf etmem gereken bir şey var." dedi.

Hâlâ mutluluktan dört köşeydim, bana baltalı bir katil olduğunu söylese de muhtemelen sadece hımlayıp geçecektim. *Senin adına sevindim tatlım.*

Güldü ve ona bakmam için beni döndürdü. "Ciddiyim. Sanırım seni benimle evlenmen için yanlışlıkla oyuna getirdim. 'Evet' demeden önce sana söylemem gereken önemli bir şey vardı."

Tamam ya. Mutluluğu çok gördünüz bana!

"Pekala, söyle o zaman!"

Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. "Daha doğrusu sana göstermek istiyorum diyelim."

Ona edepsiz bir bakış attım. "Nathan. Her şeyi gördüm zaten."

Bir kahkaha atıp gözlerini devirdi ve uzanıp komodininden cüzdanını aldı. Doğrulup sırtını yatağın başlığına yasladı ve kalkmam için koltuk altımı dürtmeye başladı.

"Tamam, tamam. Geliyorum! Dursana."

Göstereceği şey konusunda pek ciddiydi. Cüzdanından katlanmış bir kağıt çıkardı ve bana uzattı. Almam için başını salladı. Bu bana, yaşadığım ayakkabı kutusu dehşetini hatırlatıyordu.

Kağıdı açtım ve birçok maddenin olduğu bir liste ve boşluklara alınmış notlarla karşılaştım. Bazı maddelerin –mesela *yemek savaşının*– yanına X işareti konmuş, diğerlerinin –mesela *ayak masajının*– yanına da tik atılmıştı. Nathan nikah yüzüğümü suratına fırlatmamı bekliyor gibiydi.

"Ben neye bakıyorum şu an?" diye sordum, düşündüğü gibi kıyım yapacakmış gibi görünmüyor olmalıydım.

"Bu... aşkın kopya kağıdı. Sahte ilişkiyi kabul ettikten sonra çocuklarla birlikte hazırladım. Beni arkadaş bölgesinden çıkarmasını umuyorduk."

Acı dolu yüzünden kağıda döndüm ve bu sefer başka bir gözle okumaya başladım. Listeyi okurken bir sürü anı kafama üşüşüyordu. Ofisimdeki dans. Evindeki şekerler. Duran asansör.

"Bree, çok üzgünüm! Dün gece şapele geldiğinde ilk bunu gösterecektim ama seni görünce aklım başımdan gitti." Mırıldanıp duruyor, elini gerginlikle saçlarında gezdiriyordu. "Kızdın mı? Seni hayal kırıklığına uğrattım, değil mi?"

Şaşkınlıktan ağzım açık onu izliyordum. Tabii bir nedeni de elini saçlarında gezdirirken pazılarının muhteşem görünmesiydi.

"Sana inanamıyorum," dedim, buz gibi bir sesle.

Kaşlarını çatıp iç geçirdi. "Biliyorum. Yanlıştı yaptığımız."

"Bu çok..." Döndüm ve gözünün içine baktım. "Çok sinsi bir plan."

Gözlerini bürüyen korkuyu görünce dudaklarımı boynuna dayadım. "Gizli saklı." Bir öpücük daha. "Çaresizce." Hafifçe inleyip yeni bir öpücük almak için uzandı. "Ve de çok tatlı."

"Yani kızmadın mı bana?" dedi, onu yumuşacık yorgandan kozamızın içine geri çekerken.

"Çok sevecen."

"İçlerinden bazıları gerçekten berbat fikirlerdi." Listedeki maddeleri işaret etmeye çalışıyordu ama umurumda bile değildi.

"Çok romantik."

"Tamam, sen böyle odanın bir köşesine attığına göre unuttuk gitti onu?"

"Seksi."

Şimdi beni öpmeye başlamıştı.

"Beni affettin mi yani?" diye sordu, dudakları tenimde gezinmeye devam ederken.

"Evet ama ancak kendini evliliğimize de aynı romantizmle adarsan."

"Anlaştık," derken gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.